Predici la Duminica a XXVII după Rusalii - Tămăduirea femeii gârbove

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

Ev. Luca 13, 10-17

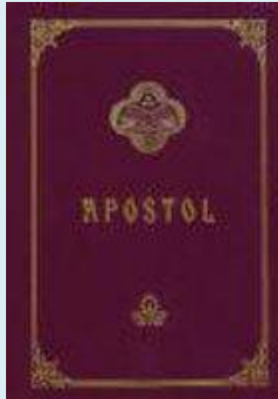
În vremea aceea Iisus învăţa într-una din sinagogi sâmbăta. Şi iată, era acolo o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, încât nu putea să se ridice nicidecum. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta! Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, iar ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.

Atunci mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; deci veniţi în aceste zile şi vă vindecaţi, iar nu în ziua sâmbetei!

Domnul însă i-a răspuns şi a zis: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă oare sâmbăta boul sau asinul său de la iesle şi nu îl duce să îl adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei?

Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi cei ce erau împotriva Lui, iar poporul întreg se bucura de toate faptele cele slăvite, săvârşite de Dânsul.

Apostol

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 6, 10-17

10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.
11. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.
14. Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii,
15. Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.
17. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

Evanghelia despre tămăduirea femeii gârbove - Comentarii patristice

Duminica a 27-a după Rusalii (Ev. Luca 13, 10-17)

(Lc. 13, 10-13) Şi învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Şi iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.

Iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă. Starea sa poate fi de mare folos duhovnicesc celor care înțeleg că trebuie să culegem cele folositoare din fiecare colțișor. Prin ceea ce se petrecuse cu ea, vedem că diavolul capătă uneori putere asupra unor persoane care cad în păcat și care nu se mai străduiesc să viețuiască în fapte cucernice. Acela ce este stăpânit de diavol, se îmbolnăvește de boli trupești pentru că pe diavol nu-l încântă nimic altceva chinurile și cruzimile… Osânditul diavol este pricina bolilor din trupul oamenilor, numai că mărturisim că Adam a greșit el însuși prin fapta sa și, prin aceasta, trupul nostru a devenit predispus slăbiciunilor și stricăciunii.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 96, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 13, 10-13) Şi învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Şi iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.

Membrii Bisericii sunt asemenea unei vii. Ei sunt sădiți cu rădăcinile credinței și făcuți să crească de vlăstarele smereniei… Domnul a așezat în Biserică un turn de apostoli, prooroci și doctori, gata să apere pacea Bisericii, și a săpat în jurul ei când a eliberat-o de sub povara neliniștilor lumești. Nimic nu împovărează mintea mai mult decât preocuparea pentru lume și setea după bogăție ori putere.

O pildă a acestei lucrări a Domnului se află în pericopa despre femeia care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum. De fapt, sufletul ei era gârbovit, neavând harul dumnezeiesc, adică era plecat către foloasele pământești. Iisus a văzut-o și i-a vorbit, iar ea de-ndată a lepădat cele pământești. Cei de față la vindecare erau și ei împovărați de aceleași păcate, iar lor Iisus le-a spus următoarele cuvinte: veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi (Mt. 11, 28). Sufletul acelei femei a început să respire din nou și s-a înălțat precum o vie care a fost curățită și în jurul căreia a fost săpat pământul.

(Sfântul Ambrozie al Milanului,Cel șase zile ale creației 3, 50, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 13, 10-13) Şi învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Şi iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.

Întruparea Cuvântului și însușirea naturii umane au avut loc prin înfrângerea morții, a stricăciunii și a pizmei nutrite împotriva omului de către vicleanul șarpe, pricinuitorul răului. Aceasta ni se vădește deschis prin însăși faptele Sale, slobozind pe fiica lui Avraam din îndelungata sa neputință, stricând stăpânia diavolului și zicând: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Un cuvânt dumnezeiesc și plin de o putere mai presus de om. Din mărinimia Sa alungă boala, întinzându-și mâinile asupra ei, și de-ndată trupul i se îndreaptă. Acum este cu putință a se vedea cum sfântul Său Trup purta în el puterea și lucrarea lui Dumnezeu. A fost însăși

trupul Său, și nu a unui alt fiu decât de El, deosebit și aparte de El, cum unii cu nelegiuire și-ar putea imagina.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 96, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 13, 14) Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei!

Întreaga fire umană, precum această femeie, era aplecată și înclinată spre pământ. Proorocul David cunoaște pe acești dușmani, strigă și spune că au împilat sufletul meu (Ps. 56, 8). Satana și îngerii săi, au plecat la pământ sufletele oamenilor, căci diavolul i-a gârbovit ca să cugete doar la cele pământești și trecătoare, oprindu-i a căuta cele de sus (vezi și Col. 3, 1).

Întrucât Domnul spune acestea despre femeia pe care Satana o legase de optsprezece ani, acum era timpul pentru a fi eliberată de neputința ei, chiar și în zi de sâmbătă. Însă, oamenii s-au scandalizat degeaba pentru vindecarea ei. Și cine ar putea fi acești oameni, decât cei care și ei sunt gârboviți. Pentru că nu au putut pricepe nici cele poruncite de Dumnezeu (Ieş. 20, 8-10), au judecat vindecarea cu inima plecată spre pământ. Ei țineau ziua sâmbetei în litera sa, trupește, și nu au observat însemnătatea sa spirituală.

(Fericitul Augustin,Predica 162B,traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 13, 14) Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei!

Neînțelegând aceasta, mai-marele sinagogii a poruncit ca nimeni să nu fie tămăduit în zi de sâmbătă, pentru că sâmbăta este o prefigurare a viitoarei zile de odihnă. Dar sâmbăta este zi de odihnă de la fapte rele, nu de la cele bune. Porunca spune că, nepurtând povara greșelilor și nefiind lipsiți de faptele cele bune, vom sărbători sâmbăta după moarte. Domnul răspunde în chip duhovnicesc când spune: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? De ce pomenește Iisus de încă o creatură? Pentru a arăta potrivnicilor săi, mai-marilor sinagogii, cele viitoare. Căci, pe lângă evrei, și neamurile își vor stinge setea trupului și fierbințeala adusă de lume din preaplinul

izvorului dumnezeiesc. Boul îşi cunoaşte stăpânul şi asinul ieslea domnului său (Is. 1, 3). Oamenii care au fost hrăniți cu iarba care, înainte de a fi smulsă, s-a uscat (Ps. 128, 6), au primit Pâinea care s-a coborât din cer (In. 6, 33).

(Sfântul Ambrozie al Milanului,Tâlcuire la Evanghelia după Luca 7, 174-175, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 13, 14-16) Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei! Iar Domnul i-a răspuns şi a zis: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?

Însă Hristos spune că ești dezlegat de neputința ta și este și ea dezlegată. Dar tu, tu nu-ți dezlegi cureaua în zi de sâmbătă? Iar ea, a început chiar în acea zi să țeasă și să muncească? Nu, evanghelistul spune că doar a fost vindecată. Vindecarea a fost o muncă. Tu nu te-ai mâniat din pricina sâmbetei, ci te mânii când Îl vezi pe Hristos lăudat și mărit ca Dumnezeu, îți ieși din minți, te-neci cu mânie și te usuci de ură. Căci una ai în inima ta și alta arăți, de aceea ești osândit de Domnul, care știe felul tău de a gândi. Ești numit pe bună dreptate fățarnic, prefăcut și ticălos.

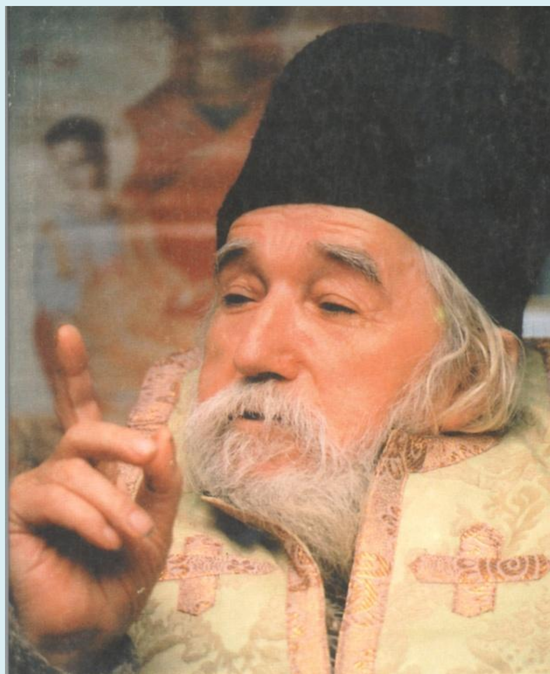
(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 96, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 13, 17) Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi care erau împotriva Lui, şi toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El.

Rușinea i-a năpădit pe cei care au gândit asemenea lucruri josnice, împiedicându-se de piatra cea din capul unghiului și sfărmându-se. Când s-au grăbit să îndrepte vasele cele stricate, aceștia s-au ciocnit de Olarul cel înțelept și s-au împotrivit Taumaturgului. Nu au mai avut cuvânt de apărare. Fără a mai avea ce spune, s-au osândit pe ei înșiși. Au fost reduși la tăcere, neștiind ce să spună. Domnul le-a închis gurile îndrăznețe. Mulțimile care s-au împărtășit din minune se bucurau. Slava și măreția acestei lucrări a dat răspunsul fiecărei căutări și îndoieli a celor ce-L caută cu inimă curată.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 96, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Părintele Cleopa Ilie - Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii - Despre zavistie şi făţărnicie

Zavistia este maica uciderii şi decât preadesfrânarea este mai rea (Sfântul Ioan Gură de Aur, "Împărţire de grâu", Buzău, 1833, p. 164)

Iubiţi credincioşi, aţi auzit în Sfânta Evanghelie de azi, cum mai-marele sinagogii, din râvna pentru cinstirea sâmbetei, şi-a ascuns zavistia şi făţărnicia sa, zicând: ***Şase zile sunt în care se cade a lucra. Deci în acele zile venind, vindecaţi-vă, iar nu în ziua sâmbetei*** (Luca 13, 14). Vedeţi, fraţii mei, ce zavistie şi făţărnicie acoperită? Vedeţi ce viclenie ascunsă, sub râvna pentru lege? Oare credea el cele ce zicea? Oare erau în mintea şi în inima lui cele ce avea pe buzele lui? Zavistia stăpânea pe acest om, nu râvna pentru cele sfinte. Oare nu ştia el că Dumnezeu a rânduit sâmbăta ca încetare de lucrul mâinilor, iar nu încetarea lucrării faptelor bune şi, mai ales, vindecarea unei femei bolnave?

Niciodată Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, nu a mustrat pe păcătoşi aşa de aspru ca pe cărturari, pe farisei şi pe legiuitorii făţarnici şi plini de zavistie. Căci păcătoşii când se întorceau la pocăinţă din toată inima, cu mare milă şi iubire îi primea Dumnezeu. Iar când era învinuit de cărturari şi farisei că umblă cu păcătoşii şi stă la masă cu ei, El le zicea: ***N-am venit să chem pe drepţi, ci pe păcătoşi la pocăinţă*** (Matei 9, 13). Şi iarăşi: ***N-au trebuinţă cei sănătoşi de doctori, ci cei bolnavi*** (Matei 9, 12). Însă cărturarilor le zicea:***Vameşii şi desfrânatele merg***

înaintea voastră întru Împărăţia Cerurilor (Matei 21, 31), fiindcă în inima lor Fiul lui Dumnezeu a văzut cele mai cumplite patimi, ca: mândria, zavistia, ura, viclenia, slava deşartă, făţărnicia şi altele multe de acest fel. Dar să revenim la cuvântul nostru şi să vorbim despre zavistie şi făţărnicie, de care v-am amintit.

Zavistia este patima cea mai cumplită, care, după învăţătura Sfinţilor Părinţi se zice "naştere a diavolului" şi mai rea decât însuşi diavolul.

Pentru a arăta că zavistia este mai rea şi decât diavolul, să ne ducem cu mintea la împăratul Saul şi la David. Saul zavistuia foarte mult pe David şi căuta în tot chipul să-l omoare. Pentru ce? Pentru că David a ucis pe Goliat Filisteanul, vrăjmaşul de temut al poporului lui Israel (I Regi 17, 24), iar când David se întorcea biruitor de la uciderea lui Goliat, au ieşit femeile în întâmpinarea lui David din toate cetăţile lui Israel, cântând şi jucând cu timpane, cu fluiere şi alăute, şi ziceau: ***Bătut-au Saul cu miile şi David cu zecile de mii. Şi s-a mâniat Saul foarte tare şi nu a plăcut în ochii lui Saul cuvântul acesta şi a zis: Lui David i s-au dat zecile de mii şi mie numai mii? Şi ce mai lipseşte fără numai împărăţia? Şi s-a uitat rău Saul din ziua aceea la David*** (I Regi 18, 7-9). Şi din ziua aceea, zavistuia Saul foarte pe David şi căuta în tot chipul să-l piardă, iar a doua zi a căzut duh rău de la Dumnezeu peste Saul şi a rămas uimit în mijlocul casei lui. Şi David cânta din harfă cu mâna sa şi gonea duhul rău de la Saul. Duhul rău auzind cântarea lui David, fugea de la Saul, dar zavistia din inima lui nu fugea, căci îndată ce se trezea din chinurile duhului rău, lua suliţa ca să-l omoare pe David şi David, ferindu-se din faţa lui Saul, acesta a lovit cu suliţa în peretele casei (I Regi 18, 10-11; 19, 9-10).

De aici oricine poate cunoaşte că zavistia este mai rea decât diavolul, deoarece diavolul fugea de la Saul, când cânta David, dar nu şi zavistia din inima lui.

Auzim şi pe dumnezeiescul părinte Ioan Gură de Aur care zice aşa: "Zavistia este maică a uciderii şi mai rea decât preadesfrânarea." Căci aceasta stă la om cât timp este robit de ea, iar tirania zavistiei biserici întregi a răsturnat şi toată lumea a vătămat-o. Aceasta, cum am zis, este maica uciderii,

- *căci a făcut pe Cain să ucidă pe fratele său (Facere 4, 8).*
- *Aceasta a făcut pe Isav să urască şi să prigonească pe fratele său Iacov (Facere 27, 41).*
- *Aceasta a făcut pe diavol să înşele pe om în Rai (Sfântul Ioan Gură de Aur, op. cât., p. 168) (Facere 3, 1-5).*

Apoi continuă: ***"Dar tu acum nu omori, ci mult mai multe şi mai cumplite decât uciderea faci, căci te rogi ca fratele tău să pătimească cele de ocară şi curse dinspre toate părţile îi întinzi ca să vatămi pe fratele tău.***

Deci, ori de miluieşti, ori de priveghezi, ori de posteşti, cu acest scop te-ai făcut mai necurat decât toţi dacă zavistuieşti pe fratele tău. Deci să ştii că lucru rău este zavistia şi lipsită de toată iertarea şi mai cumplită şi decât rădăcina tuturor răutăţilor, că iubitorul de argint atunci se bucură când ia, iar zavistnicul atunci se bucură când altul nu ia.

Diavolul zavistuieşte numai pe om, iar dintre diavoli pe nici unul. Iar tu pe om zavistuieşti şi împotriva celui de un neam cu tine stai. Şi ce iertare vei dobândi? Care cuvânt de îndreptare vei da tu, cel ce, când vezi pe fratele tău în îndestulare, tremuri şi te îngălbeneşti în loc să te veseleşti? Deci aceasta să înţelegi, că cela ce este zavistuit, se va trezi şi mai strălucit se va face; iar zavistuitorul mai multe rele va aduna asupra sa... Pentru care pricină, spune-mi, zavistuieşti pe fratele tău? Că a luat mare dar duhovnicesc? Şi de la cine a luat, spune-mi? Au nu de la Dumnezeu?

Deci către Acela primeşti gândul zavistiei în inima ta, care a dat Darul? Văzut-ai de unde se trage răul şi ce vârf al păcatelor se face şi cât îţi sapă ţie prăpastia muncii? Şi ce poate fi mai ticălos decât sufletul acela, care ieri era prieten cu prietenul tău şi se împărtăşea cu el de cuvinte şi de masă, apoi îndată, pentru că a văzut pe fratele său slăvindu-se, a aruncat de la sine masca prieteniei şi a intrat sub faţa vrăjmaşului, mai bine zis a turbării!" (Sfântul Ioan Gură de Aur, op cât., p. 174).

Apoi zice: ***"Ce faci omule? Socoteşti că este de mare folos a surpa bunătăţile aproapelui? Dar mai înainte de acelea, surpi pe ale tale".*** Şi iar zice: ***"Măcar semne de va face cineva, măcar feciorie de ar avea, măcar post sau culcare pe jos, şi pentru faptele sale cele bune de va ajunge la îngeri, dacă va avea această boală şi meteahnă a zavistiei, va fi mai necurat decât toţi"*** (Sf. Ioan Gură de Aur, op cât., Cuvânt pentru zavistie).

Iubiţi credincioşi, aceste cuvinte şi învăţături pe care le-aţi auzit până aici, despre zavistie, nu sunt ale mele, ci ale Sfântului şi dumnezeiescului părinte Ioan Gură de Aur. De aceea ele sunt vrednice de ţinut minte cu toată evlavia, spre folosul nostru.

Şi acum să arătăm câteva lucruri despre cea de-a doua patimă, despre făţărnicie.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, descoperind această blestemată patimă în inima mai-marelui sinagogii, i-a zis: ***Făţarnicilor, fiecare din voi nu-şi dezleagă sâmbăta boul sau asinul său de la iesle şi îl duce de îl adapă? Dar pe această fiică a lui Avraam, pe care a legat-o satana de optsprezece ani, nu se cădea a o dezlega din legătura aceasta în ziua sâmbetei?*** (Luca 13, 15-16). Iată, fraţii mei, cum ştiutorul de inimi Iisus Hristos vădeşte patima făţărniciei ce era încuibată în inima mai-marelui sinagogii şi cu câtă înţelepciune îi arată lui şi tuturor celor de faţă, datoria sfântă de a ajuta pe cei bolnavi şi de a-i scoate din primejdiile care vor fi, fără a ţine seama că este sărbătoare sau nu.

Că spune: "Dacă fiecare din voi dezleagă dobitocul său să-l ducă la apă în ziua sâmbetei, apoi cu cât mai cuviincios şi de nevoie este a dezlega un suflet din legătura satanei în ziua sâmbetei?" Şi în alt loc a arătat că nu omul s-a făcut pentru sâmbăta, ci sâmbăta pentru om (Marcu 2, 27), arătând cât de mare cinste are omul de la Dumnezeu, faţă de sărbătorile ce i s-au rânduit a le ţine şi că mai mare este fapta milostivirii faţă de om, decât însăşi ţinerea sărbătorii în care se cuvine bine a face.

Dar, fraţii mei, este bine să adâncim mai mult cele despre făţărnicie.

Să ştim că "***făţărnicia este un greu şi cumplit păcat, care are ca rădăcină vicleşugul, iar ca roade: minciuna, amăgirea, măiestria, agoniseala cea rea, necinstea şi vătămarea aproapelui***" (Cazania, Bucureşti, 1857, p. 555).

Dicţionarul Noului Testament spune că "***omul făţarnic este nesincer, prefăcut, mincinos şi viclean***" (Pr. Ioan Mircea, op. cât., p. 155).

Iar în Sfânta Scriptură citim următoarele:

- *oamenii făţarnici cinstesc pe Dumnezeu "numai cu buzele" (Isaia 29, 13; Ieremia 12, 2).*
- *Oamenii făţarnici nu fac cele ce zic (Iezechiel 33, 31).*
- *Oamenii făţarnici sunt cucernici numai la arătare (II Timotei 3, 5).*
- *Oamenii făţarnici se îngrijesc numai de curăţenia cea din afară (Matei 15, 2-6).*
- *Oamenii făţarnici sunt observatori numai la lucrurile cele mici şi neînsemnate (Matei 23, 23-24; Luca 11, 42).*

Iată pentru ce Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca un adevărat Dumnezeu şi ştiutor al inimilor a mustrat cu asprime pe cărturari, pe farisei şi pe legiuitorii poporului

lui Israel, care erau bolnavi şi orbiţi foarte de această blestemată patimă şi de atâtea ori cu vaiul i-a ameninţat, zicându-le:

- ***Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici, că închideţi Împărăţia Cerurilor înaintea oamenilor că nici voi nu intraţi, nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi*** *(Matei 23, 13).*
- ***Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici, că mâncaţi casele văduvelor şi cu făţărnicie îndelung vă rugaţi. Pentru aceasta mai multă osândă veţi lua*** *(Matei 23, 14), şi iarăşi:*
- ***Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor, că înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un ucenic, şi dacă l-aţi făcut, îl faceţi fiu al gheenei îndoit decât voi*** *(Matei 23, 15).*
- *Iar văzând orbirea lor spirituală, le zicea: Călăuze oarbe (Matei 23, 16), Nebuni şi orbi (Matei 23, 17), Şerpi, pui de vipere (Matei 23, 33) şi alte nume de ocară, prin care făcea cunoscută răutatea, viclenia şi făţărnicia lor.*

Dacă luăm aminte la învăţătura Domnului din Sfânta Evanghelie, putem cunoaşte că nici un păcat nu a fost mustrat aşa de aspru şi ameninţat cu vaiul şi cu osânda veşnică, mai mult ca păcatul făţărniciei, pe care Mântuitorul l-a descoperit în inimile cărturarilor, ale fariseilor şi ale legiuitorilor poporului Israel. Dar pentru care pricină acest lucru? Pentru că nici un păcat al firii omeneşti nu este mai complicat cu alte multe păcate, ca făţărnicia. De aceea, Mântuitorul, în alt loc, acest păcat cumplit l-a asemănat cu aluatul, zicând: ***Feriţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia*** (Luca 12, 1), căci precum aluatul dospeşte toată frământătura, aşa şi păcatul făţărniciei strică şi otrăveşte toată aşezarea sufletului celui ce se îmbolnăveşte de acest păcat.

În continuare vă voi spune două istorioare, una despre zavistie şi alta despre făţărnicie.

Împăratul Leon cel Înţelept, stând odată de vorbă cu nişte filosofi creştini, aceia i-au spus că păcatul zavistiei şi al iubirii de argint sunt egale în răutate. Iar împăratul a poruncit să-i caute doi oameni care ar fi vătămaţi la suflet de aceste două patimi. Cei trimişi de împărat au găsit ce căutau şi le-au zis: "Vă cheamă împăratul să vă cunoască şi să vă dea câte un dar mare". Aceia s-au bucurat mult de această chemare, neştiind la ce sunt chemaţi. Şi îndată au venit. "Vreau să fac milă cu voi şi să vă dau câte un dar". Şi a chemat mai întâi pe iubitorul de argint şi i-a zis: "Ţie o să-ţi dau daruri mari, iar celui ce vine după tine îi vor da îndoit decât ţie. Ce vrei să-ţi dau?" Iar iubitorul de argint, stând puţin pe gânduri, a zis: "Măria Ta, eu vreau să-mi iei jumătate din averea mea!"

Împăratul a tăcut şi i-a zis: "Du-te şi să vină celălalt (zavisnicul)". Şi i-a zis şi acelui: "Cere de la mine orice dar, însă să ştii că celuilalt îi voi da îndoit ca ţie!" Iar omul cel zavistnic, gîndindu-se puţin, a zis: "Măria Ta, mie să-mi scoţi un ochi!" Apoi chemându-i pe amândoi, le-a zis: "Vai de voi, oameni blestemaţi, am făcut cu voi o experienţă şi rău aţi ieşit înaintea mea amândoi! Mergeţi şi vă îndreptăţi viaţa prin spovedanie curată şi prin pocăinţă adevărată, ca să nu vă pierdeţi sufletele voastre!"

Apoi chemând pe filosofi le-a spus din cercare, cum iubitorul de argint a cerut să i se ia jumătate din avere cu scopul ca celuilalt să i se ia toată averea şi să nu aibă cumva mai mult decât el. Iar cel zavistnic, cum a cerut să i se scoată un ochi, spre a-i scoate celui de-al doilea pe amândoi. Şi a zis către filosofi: "*Acum am văzut că mare dreptate aveţi voi, că zavistia şi iubirea de argint, sunt egale în răutate*".

Iată şi a doua istorioară.

Un călugăr se făţărnicea în toată vremea că este sfânt şi, la arătare, postea mult şi se înfrâna la toate, ca să-l laude oamenii şi ceilalţi călugări; iar pe ascuns mânca şi bea mult şi făcea şi alte răutăţi, ferindu-se de ochii oamenilor, ca să nu afle răutăţile lui.

Dar venind fără de veste peste el o boală grea şi, apropiindu-se de moarte, a chemat pe călugări şi pe fraţi la el. Şi venind mulţi din soborul mănăstirii, a început a plânge cu amar şi tremurând de frică, a zis către dânşii: "Fraţii mei, vai mie, căci eu împreună cu voi de atâţia ani petrecând, mă arătam că sunt mare postitor, dar acest lucru îl făceam numai de făţărnicie, spre a fi lăudat de voi şi de oameni. Iar eu mâncam pe ascuns şi beam mult, şi alte păcate grele am făcut. Şi iată acum sunt dat spre mâncare balaurului, care a legat picioarele şi genunchii mei cu coada sa, iar capul lui la gura mea stă şi aşteaptă să smulgă sufletul meu şi să-l ducă la pierzare!" Şi zicând acestea a murit.

Astfel, mare spaimă a cuprins pe toţi cei de faţă, iar stareţul acelor călugări, care venise şi el acolo, a zis către toţi: "Vedeţi, fraţilor, cât de mare este prăpastia păcatului făţărniciei şi al mâncării pe ascuns?" (din Everghetinos, al Sf. Grigorie Dialogul, p. 129-131).

Iubiţi credincioşi, ***Dumnezeu voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină*** (I Timotei 2, 4). El ne-a învăţat în Sfânta şi dumnezeiasca Evanghelie, cum trebuie să vieţuim în această lume şi cum să fie cuvântul nostru, faţă de alţii, când a zis: ***Fie cuvântul vostru: da, da şi nu, nu, iar***

ce este mai mult decât aceasta, de la cel viclean este (Matei 5, 37). ***Adică ce cugetă inima ta şi simte inima ta aceea să grăiască şi gura ta.*** Că dacă una gândim şi avem în inimă şi alta facem şi vorbim suntem făţarnici şi nu vom scăpa de osândă. Acestea sunt lucruri ale diavolului şi ale făţărniciei, despre care zice Sfântul Apostol Iacob: ***Să fie vouă ce este da, da, şi ce este nu, nu, ca să nu cădeţi sub judecată*** (Iacob 5, 12).

Să ne izbăvim cu ajutorul lui Hristos şi de păcatul ucigaş de suflet al zavistiei care robeşte şi omoară multe suflete. De amândouă aceste păcate putem scăpa numai prin multă rugăciune, prin deasă spovedanie, prin milostenie şi cugetare la moarte. Să cerem harul lui Dumnezeu în toate, să ne rugăm mereu, să ne socotim mai păcătoşi decât alţii şi să iubim din inimă pe toţi.

Acestea înţelegându-le, ***fraţii mei, să ne rugăm din toată inima noastră către preamilostivul Dumnezeu, să ne păzească de toate păcatele, dar mai ales de aceste două patimi prea cumplite, adică zavistia şi făţărnicia, ca să ne mântuim sufletele noastre. Amin.***

Părintele Ilie Cleopa - Predică din postul Crăciunului, despre femeia gârbovă

Iubiţi credincioşi, Evanghelia de astăzi e aşa de luminată şi aşa de limpede, că oricine o înţelege, aş zice că aproape nu mai are nevoie s-o tâlcuiască nimeni. Dar după cum ierburile şi florile cele binemirositoare, ca busuiocul, menta şi altele, cu cât le freacă cineva mai mult în palme şi le pipăie, cu atât mai mare mireasmă aduc celor ce fac aceasta, şi precum scafandrii, care merg pe fundul mării ca să caute mărgăritare, cu cât se scufundă mai adânc în adâncurile cele mari ale oceanelor, cu atâta află mărgăritare mai de preţ, aşa se întâmplă şi cu cuvintele dumnezeieştii Scripturi. Dacă le citim la suprafaţă, sau le ascultăm la suprafaţă, după literă, ne folosim într-o mică măsură; dar dacă cercetăm adâncul lor tot mai mult, aduc sufletelor noastre tot mai mult folos.

Noi vedem din dumnezeieştile Scripturi că, din îngăduinţa lui Dumnezeu, după depărtarea de Dumnezeu a unora dintre oameni, diavolul are mare putere să-i muncească şi să-i chinuiască pe oameni cu fel de fel de boli, cu fel de fel de nenorociri, cu fel de fel de scârbe şi pagube.

- *Vedem aceasta din cazul sfântului şi dreptului Iov, când a îngăduit Dumnezeu satanei ca degrabă să-i pricinuiască pierderea tuturor averilor şi apoi să-i aducă răni, bube rele în trup, de la creştetul capului până la talpa piciorului.*
- *Aceasta se vede şi în cazul regelui Saul, primul rege al lui Israil, cum după ce S-a depărtat Dumnezeu de la dânsul pentru neascultare, a trimis un duh necurat care îl muncea, îl trântea pe jos, de făcea spume, şi numai când*

David îi cânta din harpă sau din psaltire, se depărta de la el duhul acela şi nefericitul se uşura puţin.

- *O vedem apoi în cazul desfrânatului aceluia din Corint, de care spune sfântul apostol Pavel că a trăit cu mama lui, cum pentru această fărădelege, care nu se pomenea nici la păgâni, dumnezeiescul apostol Pavel a hotărât:* ***„Întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, să daţi pe unul ca acela satanei spre pieirea trupului, ca duhul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus****” (I Corinteni 5, 4-5).*

Aţi văzut deci cum, fie pentru păcate, fie pentru certare, Dumnezeu îngăduie câteodată satanei să aducă omului boală, neputinţă, pagube, scârbe şi multe feluri de necazuri. Aşa s-a întâmplat şi în Evanghelia de astăzi, cu femeia cea gârbovă. Iată ce zice dumnezeiescul apostol şi evanghelist Luca: ***„Şi învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta" (Luca 13, 10). De ce învăţa Mântuitorul mai mult sâmbăta decât în celelalte zile?*** Sâmbăta, în Legea Veche, era zi de odihnă şi sărbătoare pentru vechiul Israil. Ei atunci se adunau în sinagogile lor. Şi acolo preoţii, leviţii, dascălii şi legiuitorii citeau dumnezeiasca Scriptură, care cuprinde legea lui Moise şi scrierile proorocilor. Poporul stătea şi asculta. Mântuitorul se ducea acolo, căci îi găsea grămadă pe toţi şi putea să le tălmăcească dumnezeieştile cuvinte ale Scripturii, prin cuvântul Său cel viu şi lucrător.

Aşa S-a dus Mântuitorul într-una din sinagogi şi, când a ajuns *El acolo, iată era o femeie care avea duhul neputinţei de 18 ani şi stătea gârbovă, adică cu capul în jos, neputând să-l ridice în sus nicidecum. Era o jale să vezi o biată femeie bătrână cum stătea încovoiată, cu capul aproape de pământ.* ***Nu mai putea vedea soarele niciodată, nici stelele de pe cer, ci vedea numai pământul.*** *Iar această gârbovire a ei nu era o boală firească, precum celelalte boli, ca la surzi, la orbi, la şchiopi, ci era o legătură a satanei.* ***Ea era chipul omului păcătos, care când e legat de satana nu mai poate să privească la cer, ci priveşte tot la pământ, la mâncare, la băuturi, la desfrâu, la distracţii, la toată fărădelegea care trage pe om la fundul iadului.*** Aşa era şi biata femeie, un simbol, însă fără voia ei, fiind legată de satana de 18 ani.

Şi Mântuitorul, văzând pe această femeie legată de satana, I s-a făcut milă şi, fără să-L roage nimenea, fără să mijlocească nimenea şi să zică: „Doamne, îndură-Te de femeia aceasta, că e gârbovă şi stă cu capul la pământ de 18 ani şi n-a mai văzut nici soarele, nici stelele nopţii şi nici pe oameni la faţă", văzând ca un Dumnezeu şi pe satana care o ţinea aşa încovoiată ca o seceră, i-a zis: „Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta". Şi punând pe dânsa preasfintele şi

preacuratele Sale mâini, a făcut-o deplin sănătoasă, iar ea dădea slavă lui Dumnezeu" (Luca 13, 11-13).

Poporul s-a înfricoşat şi totodată s-a bucurat de minunea aceasta. Dar, după săvârşirea acestei preaslăvite minuni pe care a făcut-o Mântuitorul sâmbăta, mai marele sinagogii, un preot sau un cărturar care reprezenta sinagoga, a ieşit în faţa poporului şi a început să mustre poporul, zicând: ***„Şase sunt zilele când puteţi să veniţi aici să vă vindecaţi, dar nu în ziua sâmbetei!".*** Dar n-a îndrăznit să-I spună lui Hristos cuvântul acela, ci l-a spus către popor. Şi nu râvna Legii l-a îndemnat pe mai marele sinagogii să mustre poporul pentru minunea ce se făcuse în ziua sâmbetei, ci zavistia şi răutatea care pururea stăpâneau pe cărturari şi pe farisei. Aceştia urau pururea pe Mântuitorul şi voiau să dispreţuiască minunile Lui şi să le acopere cu răutatea, cu zavistia şi cu ura lor. Dacă n-ar fi fost plini de zavistie şi de răutate, ar fi înţeles ce este mai mare: ţinerea sâmbetei sau o vindecare ca aceasta, care era aşa de minunată, şi o facere de bine aşa de mare, în ziua sâmbetei. Dar satana şi zavistia din inima lui nu l-au lăsat pe acest făţarnic şi zavistnic să înţeleagă puterea minunii dumnezeieşti.

Iar Mântuitorul, ca Unul ce era Dumnezeu şi Însuşi Cuvântul şi înţelepciunea lui Dumnezeu, a zis către acest mai mare al sinagogii, care se arăta atât de râvnitor în faţa poporului pentru ţinerea sâmbetei: „Făţarnice, care din voi, în ziua sâmbetei, nu-şi dezleagă boul sau asinul şi nu se duce să-l adape?". Adică, aţi legat pe om să nu facă un bine altuia sâmbăta, dar nu l-aţi legat să nu dea apă boului sau asinului. Şi tu, făţarnice şi zavistnice, aşa înţelegi Legea? Nu înţelegi că această femeie e mai mult decât un bou şi decât un asin? Dacă tu dezlegi boul şi asinul şi-l duci în zi de sărbătoare la apă şi la fân şi la mâncare, nu se cade ca Eu să dezleg pe această fiică a lui Avraam, pe care satana a legat-o de 18 ani, în ziua sâmbetei?Deci l-a pus la întrebare, la examen. Ia spune tu – zice – ce e mai bine: să dezleg un bou şi un asin şi să-l duc la apă şi să-i dau fân, sau să dezleg un om din legătura satanei?

Iată deci cum stau lucrurile. Iisus osândeşte aci făţărnicia, care e o mare răutate şi o mare viclenie şi un mare păcat. Bine a numit-o Hristos aluat, când a zis în altă Evanghelie: ***„Căutaţi şi vă păziţi de aluatul fariseilor, care este făţărnicia".*** Căci precum aluatul, dacă-l pui în făină, dospeşte toată frământătura, aşa făţărnicia strică la om toată întocmirea lui. Îi strică şi mintea, şi privirea, şi purtarea din afară, şi inima lui – toate i le strică. De aceea ***Mântuitorul îi face atenţi pe apostoli să se ferească de acest aluat vrăjmaş şi plin de otravă al făţărniciei (Luca 12, 1).***

Făţărnicia are ca rădăcină vicleşugul, iar ca odrasle şi roade zavistia, răutatea, râvnirea, prefăcătoria, minciuna, vătămarea cinstei altuia şi cele asemenea. Toate acestea – şi nenumărate altele – sunt roadele făţărniciei. Dorinţa de câştig, slava deşartă, sunt, de asemenea, roade ale făţărniciei. De aceea, în dumnezeiasca Evanghelie, vedem foarte adesea pe Mântuitorul lumii mustrând acest blestemat păcat, această blestemată otravă şi aluat al satanei din sufletul nostru. Căci nu-L auzim în Evanghelie pe Hristos zicând: „Vai ţie, curvarule! Vai ţie, curvă! Vai ţie, tâlharule! Vai ţie, vameşule!”, ci: ***“Vai vouă, cărturarilor făţarnici!”, “Vai vouă, arhiereilor şi cărturarilor făţarnici!”, “orbi şi vicleni şi făţarnici”, “nebuni şi orbi”*** şi câte altele. De zeci de ori îi blesteamă Hristos pe făţarnici. ***Căci Dumnezeu fiind El, vedea câtă răutate aduce omului făţărnicia (Luca 11, 39-52).***

Omul făţarnic întotdeauna una are în inimă şi alta pe limbă, una are în minte şi alta la arătare. ***Omul făţarnic nu are nici mintea sănătoasă, nici inima, nici arătarea, ci toate îi sunt stricate cu aluatul acesta care creşte din vicleşugul inimii lui. Una spune, alta gândeşte, una te sfătuieşte, alta plănuieşte, una îţi arată că este şi alta este de fapt.*** Dacă priveşti la făţarnic, îl vezi bocind, rugându-se, spunând că face bine. Dar toate astea le face urmărind sau câştigul, sau răzbunarea pe altul, sau vătămarea cinstei altuia. Şi câte chipuri nu ia făţărnicia, că nu ajunge vremea şi nimeni nu poate spune felurile vicleşugurilor făţarnicului. De aceea s-a spus că făţarnicul este ca un cameleon. Viaţa făţarnicului este pestriţă ca râsul. Aţi văzut blana râsului, că are numai ţepi, când albi, când negri, când vineţi. Aşa e viaţa făţarnicului; acum e într-un fel, acum în alt fel. Trece de la o stare la alta, că făţărnicia nu-l lasă să fie cinstit, nu-l lasă să aibă sinceritatea şi nerăutatea sufletului, cum a cerut Hristos: ***„Fie dar vouă cuvântul ce este da, da, şi ce este nu, nu. Că ce este mai mult, vine de la cel rău”.***

Hristos îmi cere: dacă inima mea zice da, da să zică şi limba mea; dacă limba mea zice nu, nu voi zice şi cu mintea. Iar dacă inima mea zice da, iar limba nu, sunt făţarnic şi pestriţ, sunt râs, sunt cameleon, sunt drac făţarnic, sunt blestemat de Hristos pentru făţărnicie, că una am în inimă şi alta pe buze. Prefăcătoria e meşteşugul dracului. ***Viclenia, făţărnicia, răutatea, vătămarea cinstei altuia, dorinţa de câştig, dorinţa de slavă, iubirea de arătare, dorinţa de a plăcea oamenilor şi alte multe rele izvorăsc din făţărnicie, care are ca rădăcină, cum am spus, vicleşugul.***

De aceea **Sfântul Apostol Iacov** ne spune: ***„Să fie cuvântul vostru da, da – şi nu, nu, ca să nu cădeţi în făţărnicie” (Iacov 5, 12).*** **Când vom vedea că una**

spunem şi alta gândim, să ştim că ne-am prins în această mreajă a satanei şi e foarte greu să scăpăm de ea. Cât de greu e acest păcat, dacă Hristos l-a blestemat mai mult decât pe toate celelalte! Dacă vreţi să ştiţi un făţarnic mai mare decât toţi făţarnicii lumii, gândiţi-vă la Iuda. Când a venit femeia aceea păcătoasă să spele picioarele Mântuitorului şi a vărsat un vas de alabastru întreg cu mir de nard, cu mir scump, şi spăla picioarele lui Iisus şi le ungea cu mir şi le ştergea cu părul capului ei, pocăindu-se din toată inima, iar Hristos i-a zis: ***„Femeie, iartă-ţi-se păcatele!”,*** atunci Iuda, care era de faţă, n-avea grijă de pocăinţa femeii, că este din toată inima, ci se gândea cât de scump este mirul, astfel că a şi spus către ceilalţi apostoli: ***„De ce s-a făcut paguba aceasta? Se putea vinde mirul acesta cu mai mult de 300 de dinari şi să se dea săracilor”.*** Dar grijă de săraci avea Iuda atunci? El, cum spune Evanghelistul, avea punga de obşte, iar ceea ce se punea într-însa, de către cei 12 apostoli, dădea la ai casei lui. De aceea a moştenit toate blestemele care sunt scrise în Psalmul 108 din psaltire. El voia să pară că e foarte milostiv cu săracii. Dar n-avea el grijă să vândă mirul ca să dea banii la săraci, ci era supărat că s-a vărsat mirul pe care putea el să-l vândă şi să ia pe el mai mult de 300 de dinari.

Deci, după vorbă, se arată că are iubire de săraci, iar în inimă râvnea după arginţi, şi numai cu gura vorbea de iubirea de săraci. Deci nu grija de săraci îl mânca pe dânsul, ci grija că n-a putut face rost de o nouă sumă de bani. Ei, dacă ar fi căpătat el vasul acela plin cu mir, ar fi făcut pe el vreo 300 de dinari, ba poate şi mai mult, şi apoi dădea la obşte cât voia el, iar restul îl punea deoparte. Aceasta era în inima lui Iuda şi aşa s-a arătat că este.

Iar când vine la Hristos, în grădina Ghetsimani, cu slujitorii arhiereilor, auzi câtă făţărnicie! Se apropie ca un prieten şi zice: „Bucură-te, învăţătorule!”, şi-L sărută! Din afară se arată prieten, Îl îmbrăţişează pe Hristos, pe Învăţătorul său, şi-L sărută în faţa tuturor, iar în inima sa era planul de vânzare. Luase arginţii şi le-a zis slujitorilor arhiereilor: „Băgaţi de seamă, pe Care-L voi săruta eu, Acela este; prindeţi-L!”.

O, răutatea ta, Iudo, care cu sărutare vinzi pe Fiul Omului! La arătare era prieten, în inimă vânzător; la arătare era râvnitor de săraci, în inimă avea mare dorinţă de a face bani prin vânzarea mirului. În toate purtările lui se vede că una era la faţă şi alta în inimă. De aceea s-a numit “fiul pierzării”. Căci s-a pierdut pentru veşnicie, fiindcă era unul din cei mai mari făţarnici, în care lucra satana cel mai mare vicleşug, făcându-se pentru veşnicie fiul pierzării.

Să ne ajute Sfânta Treime şi Maica Domnului să luăm aminte ca aceea ce e în inima noastră, tot aceea să fie şi pe limba noastră.

Dar, fraţii mei, făţărnicia se amestecă în toată fapta cea bună, cum zic dumnezeieştii Părinţi. Că precum iedera sau rugul, dacă le pui lângă un copac, se agaţă de el, şi dacă le pui lângă un gard, iarăşi se agaţă de el, aşa şi făţărnicia, viclenia, zavistia şi slava deşartă se prind de sufletul nostru şi ne trebuie mare pătrundere ca să putem deosebi când lucrăm fapta cea bună cu smerenie şi când o lucrăm cu slavă deşartă şi cu făţărnicie.

Auzi ce spune Mântuitorul: ***„Când postiţi, nu fiţi ca făţarnicii; că ei îşi smolesc feţele, ca să se arate oamenilor că postesc" (Matei 6, 16).***

Postul a fost privit în trei feluri necuvenite de-a lungul veacurilor.

- ***Pe vremea Mântuitorului Iisus Hristos*** *erau cărturarii şi fariseii şi alţi oameni care voiau să fie lăudaţi pentru post. Ce făceau ei? Se ungeau cu smoală, ca să se arate că-s slabi, că-s plânşi, că-s traşi, că-s necăjiţi. Mântuitorul, vrând să cureţe răutatea aceasta de pe fapta bună a postului, învaţă:* ***„Când postiţi, nu fiţi trişti ca făţarnicii… Tu însă, când posteşti, unge capul tău şi spală faţa ta";*** *să te arăţi vesel, să nu ştie toată lumea că posteşti. Aceia erau făţarnici şi vicleni şi-şi pierdeau toată plata pentru osteneala postului. De aceea Hristos a spus:* ***„Amin grăiesc vouă, că-şi iau plata lor" (Matei 6, 16-17).*** *De la cine? De la oameni. Îi lăudau oamenii, zicând: „Vezi, cutare, cât e de slab, cât de mult a postit?". Dar vai de noi, păcătoşii, dacă ne vom lua plata aici! Dincolo nu vom avea decât focul cel veşnic.*
- ***Pe timpul Sfântului Ioan Gură de Aur****, postul era folosit de unii altfel. Aceştia erau mai răi decât cei dinainte. Ce făceau aceştia? Cei amintiţi cel puţin posteau şi se dădeau pe faţă cu smoală, dar pe timpul Sfântului Ioan Gură de Aur erau unii care mâncau de dulce, dar ca să nu se arate că-s graşi, se dădeau şi ei cu smoală pe faţă sau cu altceva, ca să pară că-s slabi. Cei dintâi posteau, dar din pricina făţărniciei lor, pierdeau toată plata postului. Cei de apoi, mai făţarnici, nici măcar nu posteau, dar voiau să ia slava celor postitori.*
- *În sfârşit, în timpul nostru, postul e privit mai rău şi decât în timpul Sfântului Ioan Gură de Aur. Sunt unii acum care nu mai postesc nici măcar la arătare, precum cei din timpul Sfântului Ioan Gură de Aur, care măcar se temeau să nu fie cunoscuţi de oameni că nu postesc.*

În cel dintâi caz erau răi că se ungeau pe faţă; în cel de-al doilea erau mai răi, dar chiar dacă nu posteau, se temeau să nu smintească pe alţii şi de aceea se dădeau cu unsori pe faţă, ca să nu ştie lumea că nu postesc. Dar cei de acum sunt de o mie de ori mai răi, pentru că nu numai că nu se tem că smintesc pe alţii mâncând de frupt în post, dar nici grijă nu au de aceasta. Ei declară sus şi tare că posturile sunt puse de preoţi şi de călugări. Ei nu recunosc că cel ce nu posteşte este anatema. Dar canonul 19 din Gangra spune: „Cine nu va posti posturile rânduite de Biserică, întemeindu-se pe îndreptăţirea cugetului său, să fie anatema".

Ştiţi ce înseamnă anatema? Cea mai grea pedeapsă a Bisericii. Anatema este despărţirea de Dumnezeu şi împreunarea cu satana şi pogorârea la iad împreună cu dracii. Acolo se duc cei ce nu postesc şi mai ales cei ce defaimă postul.

Ei zic: ***„Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură" (Matei 15, 17-20).*** Dar la ce S-a gândit Hristos când a spus cuvântul acesta? La obiceiul spălării mâinilor şi la carnea diferitelor animale oprite a se mânca de către iudei (carne de porc, de cal etc.), nicidecum la post. N-a postit Hristos Însuşi 40 de zile şi 40 de nopţi şi nu S-a ispitit de satana, care-I spunea să prefacă pietrele în pâini? Şi ce a spus Iisus? ***„Nu numai cu pâine va trăi omul, ci şi cu tot cuvântul lui Dumnezeu" (Matei 4, 4).***

N-au postit apostolii Petru şi Pavel şi toţi cei 12, când au plecat la propovăduire? N-aţi auzit ce zice Pavel? ***„În post, în foame, în sete, în frig, în golătate".*** Care dintre apostoli n-a postit, care dintre cuvioşi, care dintre sfinţi? Iar astăzi sunt mii şi zeci de mii de creştini care nu mai postesc şi nici nu se mai tem că smintesc pe alţii. Mănâncă tatăl de faţă cu femeia şi cu copiii săi de dulce, sau mănâncă mama de dulce de faţă cu copiii, care trebuie crescuţi în frica de Dumnezeu. Nu se tem nici de Dumnezeu că strică postul, nu le e ruşine nici de cei ai casei. Vai de noi şi de noi! Am ajuns mai rău decât butucii cei nesimţitori, mai rău decât păgânii, că numai numele de creştin îl mai purtăm! Am ajuns cum a proorocit Pavel, marele luminător al lumii: ***„În vremea aceea vor avea numai chipul bunei credinţe, dar puterea ei o vor tăgădui".***

Deci, să luăm aminte! Cine dezleagă posturile rânduite de Biserică, fie el arhiereu sau preot, sau dascăl de Teologie, sau creştin, toţi cad sub canon. Arhiereul şi preotul cad sub caterisire, iar creştinul sub afurisenie. Dacă veţi zice: „Este o dezlegare în caz de boală", da, este. Dar când? Când cineva este aşa de tare bolnav şi atât de uscat de boală, încât îl întoarce altul în pat şi nu poate să se ridice în picioare, şi atunci vine un doctor creştin şi cu frică de Dumnezeu şi zice: „Omule, ca să te ridici din boala aceasta, ai nevoie numaidecât de supraalimentare şi trebuie

să mănânci mâncările ce ţi le prescriu eu”. Numai acela e iertat de post. Dar nu când el e roşu cum e sfecla, se duce la teatru, se duce la bal, se duce la nuntă, se duce la pădure, se duce la treburi, dar când îi vorbeşti de post, declară că e bolnav. N-ai auzit ce cântă Biserica? Să nu pricinuieşti pricinuiri întru păcat. N-ai auzit ce spun Sfinţii Părinţi, că pricina născocită este o punte către păcat? Vrei să strici postul? Îngerul spune: „Nu-l strica!”. Satana spune: „Caută o pricină, spune că ai vătămătură, că ai de ridicat butuci, că pleci în călătorie; doar ştii că numai pustnicii trebuie să postească!”. Ai luat o pricină născocită ca scuză şi ai trecut la păcat. Dar pricina aceasta nu e binecuvântată.

Ai auzit de cei ce au găsit motive în Evanghelie, când i-a chemat la nuntă Marele Împărat! I-a chemat sluga să vie la nunta Marelui Împărat,

- dar unul a spus: ***„Femeie mi-am luat şi nu pot merge”,*** adică sunt ***legat de patimile trupeşti.***
- Altul a zis: ***„Ţarină mi-am cumpărat”,*** adică sunt ***legat de lumea aceasta, de grija veacului.***
- Iar altul a zis: ***„Perechi de boi mi-am cumpărat”,*** adică ***s-a lăsat robit şi a slujit celor cinci simţuri, vederii, gustului, mirosului, auzului şi pipăitului.***

Şi atunci le-a spus lor: ***„Amin grăiesc vouă, nici unul din cei chemaţi nu va gusta din cina Mea” (Luca 14, 24).*** Ce le-a folosit lor pricina născocită? I-a scos afară din împărăţia cerurilor. De aceea, nimeni să nu născocească pricină, că nu poate să mănânce mâncare de post. Nu poţi pentru că nu vrei, dar dacă te-ar băga Dumnezeu într-un lagăr, cum ai putea?

Că spune unul, care a stat într-un lagăr şapte ani: „Părinte, era nişte troscot acolo şi eram vreo 14.000 de deţinuţi. Şi scoteam rădăcina cu unghiile din pământ şi opt zile şi opt nopţi n-am mâncat şi n-am băut apă, şi trăiesc încă şi n-am murit”. Au mâncat troscot şi iarbă, şi nici apă n-aveau! Vezi, când omul e la necaz, cât poate?
Iar când are pâine şi apă de izvor, şi-şi poate face ceai cu zahăr şi are poame de poate face compot şi poate fierbe cartoful, fasolea, orezul şi altele, declară că nu poate posti. Să nu ne dea Dumnezeu să ajungem în situaţia să vedem cât putem posti! Şi s-ar putea să ajungem în această situaţie, că dacă nu postim de bunăvoie, ne sileşte Dumnezeu de nevoie. Nu vrem să postim de bunăvoie, s-ar putea să postim de nevoie. Dar atunci postul nu ne va fi folositor, ci chinuitor. Să credem că Dumnezeu ştie cât putem posti. Zici că nu vei trăi mult dacă ai să mănânci de post?

Iată, mâine-s o sută de ani de când în Sfântul Munte al Athonului trăia un cuvios părinte. Iar un alt călugăr, când era tânăr, s-a dus la bătrân şi l-a întrebat: „Părinte, câţi ani ai?”. „Fiule, am 115 ani”. “Cum ai trăit, Sfinţia Ta,

că te văd încă tare la 115 ani, ba văd că vii încă la biserică?!". Şi a zis bătrânul: „Fiule, eu de mâncări grase m-am păzit, carne n-am băgat în gura mea, nici lapte, nici brânză, nici mâncări grase, nici untdelemn mult, ci foarte puţin am întrebuinţat în viaţa mea, în cei 115 ani". Şi a zis acela: „Dă-mi şi mie blagoslovenie să ţin aşa". Şi a zis bătrânul: „Îţi dau, dar ai să ai lupte ca să te înveţi cu postul. Îţi trebuie voinţă, puţină luptă. Dar dacă dai voinţă, iei putere. Cu cât te lupţi mai mult, cu atât îţi dă Dumnezeu mai multă putere la orice faptă bună, nu numai la post". Şi a început să postească şi acesta, dar el a luat un post şi mai aspru decât acela. A zis: „Doamne, eu am să mănânc numai muguri de copaci şi numai rădăcini de pământ: morcovi, sfeclă, cartofi şi ce-o mai fi în pământ , şi untdelemn n-am să mănânc. Să ştiu eu că n-am văzut untdelemn în viaţa mea". Ştiţi cât a trăit acesta din urmă? 230 de ani! Acesta este **Sfântul Leonte de Agra*****, care a trăit până-n veacul trecut în Sfântul Munte. A trăit 230 de ani şi muncea la piatră şi la biserică şi la metanie şi făcea nevoinţă pustnicească şi stătea în frig şi alerga. Dar a avut credinţă.***

N-a zis oare Hristos că nu numai cu pâine va trăi omul, ci şi cu cuvântul lui Dumnezeu? Pune credinţa în Dumnezeu, nu în mâncare! N-auzi ce spune marele apostol Pavel: ***„Bine este a vă întări în inimile voastre cu darul, nu cu mâncările, din care nu s-au folosit cei ce au umblat în ele" (Evrei 13, 9)?*** Ce rămâne din pântecele plin? Putoare! Ce este îmbuibarea pântecelui? Slujire de idol! Căci spune marele apostol: ***„al căror Dumnezeu este pântecele".*** Se închină la pântece ca la Dumnezeu! Când e o dată flămând, înjură, se mânie pe femeie că nu i-a făcut mâncare bună şi socoteşte că a făcut mare lucru când a postit şi el o zi. Vai de noi şi de noi, de postul pe care-l postim noi şi de creştinii de astăzi! Să ştim că de nu vom posti de dragostea lui Hristos şi pentru porunca Bisericii, atunci vom posti de nevoie şi Dumnezeu va da secetă, şi foamete, şi robie, şi ce-o mai vrea El. Căci în mâna Lui sunt toate plăgile şi va bate pe toţi, aşa cum a bătut Egiptul. Şi atunci o să vedem că putem posti, chiar şi fără să vrem.

Copilul dimineaţa, când se scoală, îi pui bucata în mână şi-i dai de dulce. Dă-i mai bine un ceai, că-i mai sănătos, învaţă-l să postească şi o să fie sănătos şi cu trupul, şi cu sufletul, şi o să înveţe carte mai uşor. Cine ţi-a spus că nu va putea să înveţe carte dacă n-are pântecele plin? Aşa spunea unul, că nu poate învăţa că n-are calorii destule! Dar câte calorii a avut Sfântul Ioan Gură de Aur când a tâlcuit toată Scriptura?! Câte calorii avea el când mânca puţină zeamă de orz o dată la trei zile şi dormea numai atâta cât se putea ţine cu mâinile de nişte funii ce atârnau din podul casei?! Cât poţi dormi ţinându-te cu mâna de funie?! Aceia au fost cu adevărat oamenii Duhului Sfânt, nu ai cărnii. În ei a suflat Duhul Sfânt.

Spune dumnezeiescul Efrem Sirul: „Seamănă Dumnezeu, dar seamănă şi satana. Satana seamănă în locuri umede, în pântece pline, iar Dumnezeu în trupuri uscate şi în pântece uscate”.

„Din sămânţa sudorii postului – zice Sfântul Ioan Scărarul – creşte spicul întregii înţelepciuni. Iar îmbuibarea pântecelui goneşte mintea cea subţire”.

Să ştie toţi care gândesc că pântecele plin şi capul beat pot să înveţe carte sau să treacă examenele grele! Nimic mai neadevărat! Mai uşor înveţi cu post, cu înfrânare, cu rugăciune, cu frică de Dumnezeu. Cu acestea puteţi face şi şcoală, puteţi şi munci, şi să fiţi şi sănătoşi.

Auzi ce spune Marele Vasile în Hexaimeron, în cel de-al patrulea cuvânt despre post: „Bucatele cele grase şi de multe feluri, neputând să le mistuie stomacul, multe boale au adus în lume, iar înfrânării şi postului de-a pururi îi urmează sănătatea; şi cine va posti mai mult, acela va trăi mai mult”.

Acestea nu sunt cuvintele mele, ci ale Marelui Vasile, îngerul în trup, ochiul Bisericii, gura cea de foc a Duhului, care a fost îndreptar tuturor soboarelor ecumenice în privinţa canoanelor, a posturilor şi a legii morale în Biserică. Dar unii spun: „Şi dacă îmi dă părintele blagoslovenie să mănânc de dulce?”. Îţi dă pentru că stărui, pentru că spui că nu poţi, că ai ficatul bolnav, că te doare o coastă, că mori dacă posteşti. Dar făcând aşa, dovedeşti că n-ai credinţă. Nu vezi că şi doctorii dau post? Ei dau cel mai mult post şi regim. Ai stricat organismul, l-ai otrăvit cu toxine, cu cărnuri, cu grăsimi. Căci corpul e ca o maşină şi, dacă tot bagi într-însa, o strici, iar apoi te duci la doctor. Doctorul, ce să mai facă? E obosit la cap, că nu vii numai dumneata, vin sute pe capul lui. Şi-ţi spune să mănânci numai brânză de vaci, numai ceai, numai legume, numai compot. Vrea din nou să-ţi redea sănătatea, dar nu prin îmbuibare. Acestea vi le spun acum, că e postul Naşterii lui Iisus Hristos. Astăzi foarte puţini postesc. Şi dacă unii postesc, nu postesc cum trebuie. Multe femei nu pot ţine din cauza bărbatului. Dar altele se chinuiesc şi ţin postul cum pot, ba-i înfrânează şi pe copii. Dacă ea a postit şi şi-a înfrânat şi copiii, de ce nu se înfrânează şi el? Se va duce în gheenă, căci nu numai că nu posteşte el, dar strică şi postul ei, îi strică şi sufletul ei, de nu poate să se apropie din cauza lui de Prea Curatele Taine. Vai de bărbatul acela şi de femeile acelea care nu vor să postească şi nu vor să se păzească întru curăţenie! Pentru că fiecare avem să luăm plată după faptele noastre şi fiecare avem să dăm seama de starea noastră.

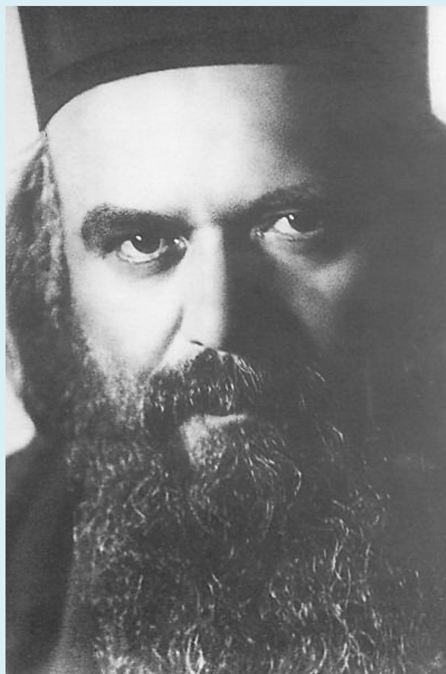
Dacă vreţi să simţiţi bucuria Naşterii lui Iisus Hristos, bucurie pe care au avut-o păstorii şi îngerii la Naşterea Domnului, postiţi, rugaţi-vă, păziţi curăţenia, faceţi

milostenie, spovediţi-vă cu sinceritate, şi cei cărora vă vor da voie duhovnicii, aceia împărtăşiţi-vă cu curăţenie, iar atunci veţi simţi, pe de-a-ntregul şi cu adevărat, ce înseamnă Naşterea lui Iisus Hristos.

Amin!

Din "Predici la Duminicile de peste an"
Editura Scara 2002

Sfântul Nicolae Velimirovici - Duminica a 27-a după Rusalii – Tămăduirea femeii gârbove - Evanghelia infirmităţii trupeşti şi sufleteşti

Iisus Hristos Domnul a venit pe pământ întru putere şi întru smerenie, pentru ca omul să înveţe să iubească pe Dumnezeu şi pe om.

- *Oamenii sunt neputincioşi; iubirea de Dumnezeu le dă putere.*
- *Oamenii sunt mândri; iubirea de oameni le dă smerenie.*

Iubirea de oameni vine din iubirea de Dumnezeu. Smerenia vine din simţirea puterii lui Dumnezeu. Dragostea de oameni fără dragostea de Dumnezeu este mincinoasă, iar puterea fără Dumnezeu e mândrie şl neputinţă. ***Dar iată că oamenii au ales un al treilea lucru, care nu este nici iubire de Dumnezeu, nici iubire de oameni: au ales iubirea de sine; şi aceasta este stavilă între ei şi Dumnezeu, este stavilă între ei şi ceilalţi oameni, este desăvârşita lor singurătate.***

Iubindu-se numai pe sine, omul nu iubeşte nici pe Dumnezeu nici pe semeni. Nu iubeşte nici măcar omul din sine; iubeşte numai gândurile ce şi le face despre sine, amăgirile în legătură cu sine. Dacă l-ar iubi pe omul dintrînsul, ar iubi şi chipul lui Dumnezeu din el, şi îndată s-ar face iubitor de Dumnezeu şi de oameni, pentru că ar căuta în ceilalţi om şi Dumnezeu, ca să-i iubească.

- *Iubirea de sine nu e iubire, e lepădare de Dumnezeu şi dispreţ faţă de oameni, fie făţiş sau într-ascuns.*
- *Iubirea de sine nu e iubire ci boală, o boală grea care aduce cu ea alte boli.*

Pojarul aduce febră în trup, iubirea de sine aduce arşiţa pizmei şi a mâniei. Omul plin de sine e plin şi de pizmă asupra celor mai buni ca el, sau mai bogaţi, mai învăţaţi ori mai preţuiţi de cât el. Iar invidia merge mână-n mână cu mânia, cum merge focul cu flacără; o mânie mocnită, care răbufneşte din când în când, descoperind toată hidoşenia unei inimi bolnave, înveninate de otrava iubirii de sine.

Evanghelia de astăzi ne înfăţişează icoana vie a minunatei iubiri de oameni a lui Hristos pe de o parte, iar pe de alta urâta iubire de sine a fariseilor, dimpreună cu pizma şi cu furia lor:

Învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Şi iată o femeie care avea de optsprezece ani duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum. Ziua sâmbetei este zi de rugăciune publică la iudei, aşa cum e pentru creştini Duminica. ***Cu toate că Mântuitorul Iisus mergea adesea în pustiu şi singurătate, petrecând acolo nopţi întregi în rugăciune, nu ocolea nici rugăciunea din sinagogă împreună cu oamenii.*** După obiceiul Său, a intrat în ziua sâmbetei în sinagogă, spune Evanghelistul în altă parte (Luca 4, 16). Obişnuia aşadar să meargă la casa de rugăciune şi nu nesocotea rugăciunea împreună cu poporul, pe care o făcea nu pentru sine, ci pentru învăţătura noastră. Pe mulţi îi auzi astăzi spunând cu trufie: “Eu mă rog acasă, n-am de ce să merg la biserică!” Aşa vorbeşte nebunul şi trufaşul. Iar ***pilda lui Hristos ne învaţă că trebuie să facem şi una şi alta: şi să ne rugăm de sine, şi în biserică împreună cu fraţii noştri.***

Mântuitorul nu mergea la sinagogă doar pentru rugăciune, ci şi pentru învăţătură. În sinagogă adesea tâlcuia Scripturile, rostind multe dumnezeieşti cuvinte nescrise în Evanghelii. Şi toţi… se minunau de cuvintele harului care ieşeau din gura Lui (Luca 4, 22). Din aceste cuvinte de viaţă dătătoare, multe nu au ajuns până la noi; dar au ajuns atâtea cât să ne dea înţelepciune şi mântuire.

Domnul mergea la sinagogă şi pentru a prinde clipa cea mai prielnică dumnezeieştii Sale lucrări, care să stea mărturie dumnezeirii Sale şi mântuirii aduse de El. O asemenea puternică lucrare a săvârşit-o şi în împrejurarea de scrisă în Evanghelia de astăzi.

În sinagogă a intrat o femeie infirmă, crunt încovoiată de duhul cel rău, de nu putea să se ridice în sus nicidecum, şi se afla în starea aceasta nu de o săptămână sau de o lună sau de un an, ci de optsprezece ani. Cu capul plecat la genunchi, această sărmană făptură nu vedea nici cerul înstelat de deasupra nici chipurile oamenilor din jur.

Duhul cel rău a căutat să amăgească pe Adam şi Eva cu promisiunea că vor fi asemenea lui Dumnezeu dacă îl vor asculta pe el. Dar în loc să ajungă dumnezei, strămoşii s-au aflat deodată în piei de fiară şi pulbere, iar această urmaşă a lor era atât de groaznic strâmbată încât şi oamenii şi dobitoacele o priveau cu spaimă. Iată cinul asemănării cu Dumnezeu promis omului de diavol!

Nu putea să se ridice în sus nicidecum. De optsprezece ani se târa pe pământ, cu faţa la genunchi, încovoiată ca un arc. Viaţă este aceasta? Nu, ci osândă. Schilodirea acestei femei era atât de cumplită încât cei ce-o vedeau prima oară îşi întorceau faţă de la dânsa iar cei care se obişnuiseră cu ea nici n-o mai priveau ca pe o făptură omenească, ci ca pe un ciot uscat, la nimic bun decât de pus pe foc. Cu adevărat, asprimea oamenilor faţă de cei infirmi este mai monstruoasă decât infirmitatea lor!

Dar Iubitorul de oameni S-a uitat cu milă la nefericita făptură, văzând în ea nu un ciot uscat, ci o fiică a lui Avraam, un suflet zidit de Dumnezeu şi vrednic de mila Lui. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.

Domnul a lucrat de la Sine această mare minune, fără să fi fost rugat de femeie sau drept răspuns la credinţa ei. Să amuţească deci toţi cei care dispreţuiesc dumnezeiască slavă a minunilor lui Hristos, socotind-o urmare a “autosugestiei”.

De unde autosugestie la nefericita aceasta? Ea nici măcar faţa lui Hristos nu putea s-o vadă. Nu a cerut milă lui Hristos, n-a dat nici un semn de credinţă: Mai mult, ea nici nu se afla lângă Hristos. Nu ea s-a dus la El, ci El a chemat-o la Sine.

Ca un păstor care, văzându-şi oaia prinsă în hăţişuri, aproape moartă şi fără glas, se îndreaptă primul către ea, aşa Domnul Cel milostiv, Bunul Păstor, S-a îndreptat primul către oaia Sa cea prinsă în hăţişurile satanei. A strigat-o: “Femeie!” Nu “Schiloado!”, nici “Monstrule!”, nici “Păcătoaso!”, ci: “Femeie!” Cu acest cuvânt i-a redat vrednicia pierdută. A dezlegat-o apoi de infirmitatea sa, şi apoi a pus asupra-i preacuratele Lui mâini, ca să desăvârşească darul cerescului Dăruitor către făptura cea din ţărână. Mai întâi

o privire milostivă, apoi un cuvânt puternic, şi la urmă o atingere plină de dragoste. I-a dat tot ce-i lipsise vreme de optsprezece ani.

Dacă altcineva i-ar fi arătat milă, mila n-ar fi fost curată ci amestecată cu teamă şi mândrie; dacă i-ar fi vorbit cineva, i-ar fi vorbit de nevoie, abia aşteptând să se depărteze de dânsa; dacă ar fi fost cineva silit s-o atingă, ar fi atins-o cu vârful degetului şi ar fi dat fuga apoi să se spele. ***Domnul însă anume a chemat-o la Sine, i-a spus cuvinte tămăduitoare şi a pus peste ea mâinile Sale. S-a purtat cu femeia aceasta oarecare cum se poartă un tată cu fiica lui.*** Dacă mila aceasta s-ar fi revărsat asupra negrului pământ, pământul s-ar fi cutremurat; dacă s-ar fi revărsat asupra soarelui strălucitor, soarele ar fi vărsat lacrimi; dar mila s-a revărsat asupra chinuitei femei, şi femeia în dată s-a îndreptat.

Cum să se îndrepte un spate răsucit, fără să se frângă? Cum să se mişte un gât înţepenit, fără să doară? Un milion de ani i-ar trebui maimuţei, zic ignorantele minţi din vremea noastră, ca să-şi îndrepte spinarea şi să fie om. Dar zic aşa, necunoscând puterea Dumnezeului celui Viu. O clipită i-a trebuit gârbovei, la un singur cuvânt al Domnului, ca să-şi îndrepte spinarea sa cea cu mult mai încovoiată decât a maimuţei. Dar cum se îndreaptă spinarea? Cum se dezţepeneşte grumazul? Cum se însănătoşeşte un monstru? Cum e scoasă din mărăciniş oaia cea încurcătă în spini? Cum prinde o mumie grai şi vorbeşte? Nu întrebaţi acestea, ci mulţumiţi lui Dumnezeu aşa cum a făcut femeia aceasta: ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.

Vedeţi cum odată cu trupul i s-a tămăduit şi sufletul! Numai un suflet teafăr dă slavă lui Dumnezeu pentru tot lucrul bun, pe când sufletul bolnav, uitând de Dumnezeu, Dătătorul tuturor bunătăţilor, laudă mâinile muritoare prin care adesea Dumnezeu îşi trimite darurile Sale.

Vrând să înveţe pe oameni ca totdeauna să mulţumească şi să laude pe Dumnezeu, Domnul a poruncit îndrăcitului din Gadara, odată vindecat: ***Întoarce-te în casa ta şi spune cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu*** (Luca 8, 39). Pretutindeni unde Domnul săvârşea marile Lui minuni, oamenii se minunau şi slăveau pe Dumnezeu. De aceea, înainte de a părăsi viaţa aceasta, a spus Hristos: ***Părinte… Eu Te-am prea mărit pe pământ*** (Ioan 17, 4). Nu-i aceasta o mustrare pentru noi cei care, făcând cuiva vreun bine oarecare, aşteptăm să ni se mulţumească nouă, iar nu lui Dumnezeu? Orice bine primim de la oameni, nu-l primim de la ei, ci prin ei. Tatăl dă fiilor daruri prin fii. Aşa binevoieşte: a Lui fie slava şi lauda în vecii vecilor.

Evanghelia însă nu se opreşte aici. Am văzut o lucrare nemaivăzută a luminii, iar acum vom auzi o lucrare nemaiauzită a întunericului: ***Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: şase zile***

sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei!

Iată cum vorbeşte un fiu al întunericului. Pare că Satana, ieşind din femeie, a intrat în acesta. Iată cum vorbeşte iu birea de sine, însoţită de nedespărţitele ei tovarăşe, pizma şi mânia.

- *Hristos a vindecat, iar mai-marele sinagogii şi-a ieşit din fire,*
- *Hristos a slobozit o viaţă din temniţa satanei, iar acesta s-a mâniat.*
- *Hristos a a scos duhul cel rău din femeia bolnavă, iar acesta s-a înfuriat că duhul rău a fost scos pe o uşă şi nu pe cealaltă!*
- *Hristos a deschis cerul şi acesta s-a mâniat că Hristos a deschis cerul dimineaţa iar nu seara!*
- *Hristos a coborât cu lumină la cei din închisoare, iar acesta l-a certat pentru că nu a lăsat lumina pe a doua zi!*

Vedeţi înfricoşătoarea stricăciune a iubirii de sine! Acest dregător nu cutează a-L mustra pe Hristos în faţă, şi de aceea ceartă poporul, deşi în inima lui pe Hristos îl ocărăşte, iar nu pe popor, cu toate că grăieşte dimpotrivă. Dar cum să fie norodul de vină? Dacă e cineva vinovat, acela e femeia aceasta care s-a îndreptat. Dar cum ar fi şi ea de vină? Nu ea a alergat la Hristos, nu ea L-a rugat s-o ajute. Hristos a chemat-o pe ea, Hristos a tămăduit-o, fără ca ea, venind la sinagogă, să fi nădăjduit sau să fi aşteptat ceva. Dacă, deci, cineva e de vină, Hristos este acela. Mai-marele sinagogii însă nu cutează să se uite în ochii lui Hristos şi să spună: “Tu eşti de vină!”. Îşi îndreaptă barba spre popor şi-l ocărăşte. Poate fi mai mare făţărnicie?

Însuşi Domnul îl numeşte făţarnic: ***Iar Domnul i-a răspuns şi a zis: Făţarnicilor! Fiecare din tre voi nu dezleagă, oare sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar această, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?***

Domnul cunoaşte inima omului, ştie că mai-marele sinagogii pe El îl ţinteşte, deşi cu limba ceartă norodul. Dar Domnul nu lasă să fie certat norodul pentru un lucru de care este El răspunzător. Mai strălucitor ca soarele, mai curat ca cristalul, Domnul nu cunoaşte prefăcătoria. Nu tace când altul este mustrat în locul Lui. De aceea, când poporul neajutorat tace, îndurând certarea pe nedrept din partea căpeteniei, Domnul răspunde mai-marelui sinagogii, cunoscându-i inima: Făţarnicilor! Dăm ajutor vitelor în ziua sâmbetei, iar oamenilor nu? Nu-i zi în care boul şi asinul să nu fie dezlegaţi de la iesle şi scoşi din întuneric la soare şi aer, iar această femeie de optsprezece ani stă legată de blestemul Satanei – şi vă mâniaţi că s-a dezlegat? Legaţi sunteţi şi voi de Satana ca şi ea. Ei i-a legat capul de genunchi,

iar vouă v-a legat sufletul de ziua sâmbetei. De ce nu vă dezlegaţi? Sabatul a fost dat oamenilor ca în acea zi să fie cu mintea mai mult la Dumnezeu. Dar oare această vindecare nu le aduce oamenilor aminte de Dumnezeu mai mult decât sâmbăta – decât orice sâmbătă, de la Moise şi până astăzi? Nu-i lucrarea aceasta mai mare decât sâmbăta? Nu vedeţi voi că aici este Unul mai mare decât sâmbăta? Şi nu numai decât sâmbăta ci decât Templul însuşi (Matei 12, 6)? Nu-ţi dai seama, mărunt cârmuitor al sinagogii, că îţi stă dinainte Cârmuitorul sufletelor omeneşti? De-ai şti tu cum, zi şi noapte, se adună ele şi curg în veşnicie dinaintea Sa!

Acum Domnul o cinsteşte iarăşi pe nefericita femeie cu numele de fiică a lui Avraam. El vrea nu numai să proclame întâietatea sufletului asupra făpturilor necuvântătoare cum sunt boul şi asinul, ci şi întâietatea ce i s-a dat acestei femei chinuite asupra făţarnicilor capi ai sinagogii. Că ***femeia aceasta era evlavioasă şi cu frica lui Dumnezeu, se vede din faptul că, în ciuda infirmităţii ei, ea s-a chinuit să ajungă la sinagogă, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu şi să se roage, şi, de asemenea, din aceea că îndată după tămăduire ea L-a slăvit pe Dumnezeu.***

Strămoşul nostru Avraam era mulţumitor lui Dumnezeu pentru orice bine. În suferinţă era răbdător şi plin de credincioşie. Femeia era, aşadar, o adevărată fiică a lui Avraam, nu numai după sânge ci şi după evlavie şi răbdare, coborâtoare din Avraam mai credincioasă decât acest cap al sinagogii care, ca toţi fruntaşii iudei, se trufea cu descendenţa sa din Avraam. Dar el era trădător faţă de Avraam, pe lângă această ade vărată fiică a aceluia. Cum, atunci, să nu primească ea ajutor? Cum să o împiedice ziua sâmbetei?

Sabatul a fost rânduit drept zi de odihnă: ***A binecuvântat Domnul ziua a şaptea*** (Ieşire 20, 11). Dar sufletul nu trebuie şi el să se odihnească, la fel ca şi trupul? Dar ***odihna sufletului nu este zacerea, precum a trupului, în nelucrare, ci faptele bune, milostenia şi tot ceea ce place lui Dumnezeu. Aceasta e adevărata odihnă a sufletului, aceasta întremează sufletul şi îi sporeşte puterea şi bucuria.***

Nici vorbă că în zilele de sărbătoare trebuie să ne purtăm bine cu dobitoacele; cu atât mai mult trebuie să ne purtăm bine cu oamenii. Domnul nu ne spune să nu avem grijă de bou şi de asin la praznice, să-i ţinem legaţi şi să nu le dăm apă, dar ne porunceşte să facem bine semenilor noştri. Acesta este înţelesul cinstirii Zilei a Şaptea, în duhul Legii lui Dumnezeu. În întunecimea şi decăderea lor morală, capii iudeilor nu se uitau decât la litera legii, divinizând-o. Astfel legea, în loc să fie călăuză pe cărarea vieţii, se prefăcuse într-un leş pe care-l târau după dânşii. În loc să fie o făclie în întuneric, era cenuşă stinsă într-un vas de aur, la care se închinau aşa cum se închinaseră înaintaşii lor la viţelul de aur (Ieşire 32, 4).

Dar în împrejurarea de faţă nu râvna pentru Lege îl înflăcăra pe mai-marele sinagogii, ci iubirea bolnavă de sine. Cum să fie în sinagogă unul mai puternic, mai înţelept şi mai milostiv decât el? Făcea paradă de râvnă pentru Lege, dar din inimă îi picura pe limbă venin. Încă şi pentru aceasta îl numeşte Domnul făţarnic. Prin răspunsul Său tăios ca sabia şi limpede ca lumina zilei, Domnul a făcut să amuţească şi a ruşinat nu numai pe acest mai-mare al sinagogii, ci pe toţi duşmanii Săi.

Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi cei ce erau împotriva Lui, şi toată mulţimea se bucură de faptele strălucite săvârşite de El. Cât de uşor este să aperi o faptă săvârşită din iubire de oameni! Dumnezeu însuşi îi stă Martor şi Ocrotitor. Lucrul bun dă graiului putere. Cel ce cunoaşte toate tainele din cer şi de pe pământ, Domnul, cunoaşte şi taina de care se îndoiesc cei slabi în credinţă, care îşi caută apărători şi pentru faptele bune şi pentru cele rele. Iar Domnul îi povăţuieşte pe ucenicii Săi: ***Iar când vă vor duce în sinagogi şi la dregători şi la stăpâniri nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi răspunde, sau ce veţi zice*** (Luca 12,11), ***fiindcă nu voi sunteţi care vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este care grăieşte întru voi*** (Matei 10, 20). Vedeţi cum a răspuns arhidiaconul Ştefan călăilor săi. Şi cum au răspuns Petru şi Ioan, pescari odinioară. Şi Apostolul Pavel. Nu sunt răspunsuri omeneşti învăţate din cărţi, ci sunt învăţate de la Duhul Sfânt. Oamenii nu vorbesc astfel, ci numai Dumnezeu.

Înţeleptul Rege a proorocit în vremurile vechi adevărul evanghelic spunând: ***În putere stă omului să plăsmuiască planuri în inimă, dar răspunsul limbii vine de la Domnul*** (Pilde 16, 1). Răspunsul dat de Domnul mai-marelui sinagogii a ruşinat pe potrivnicii Săi şi a umplut de bucurie poporul. Oamenii s-au bucurat, pentru că au văzut în cuvintele Sale o privelişte a biruinţei binelui asupra răului, aşa cum văzuseră mai înainte în minunea îndreptării femeii gârbove şi în multe alte minuni ale sale. Toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El.

Una după alta se răspândea vestea despre minunile lui Hristos. O minune o întărea pe alta, una urma alteia, mărturisind adevărul celor săvârşite; toate aduceau bucurie celor lipsiţi de bucurie, nădejde celor lipsiţi de nădejde, credinţă celor slabi în credinţă, îmbărbătare celor aflaţi pe calea cea bună, întoarcere celor rătăciţi, răspândind pretutindeni vestea că Dumnezeu a cercetat pe oameni şi împărăţia Lui este aproape.

Pe lângă belşugul de învăţătură înfăţişat, ***Evanghelia de astăzi cuprinde şi un tâlc ascuns, foarte folositor vieţii noastre duhovniceşti.*** ***Femeia gârbovă înseamnă cugetele gârbove ale celor ce se depărtează de Hristos.*** Cu o minte strâmbă omul nu poate sta drept înaintea lui Dumnezeu şi a cerului, ci se târăşte pe pământ,

hrănindu-se cu pământ, învăţând de la pământ, bucurându-se de pământ. O minte strâmbă este mărginită şi înţepenită, aflată cu totul în voia simţurilor; îşi caută începătura între dobitoace; îşi caută desfătarea în mâncare şi băutură. Nu ştie nimic de Dumnezeu şi de lumea duhovnicească, nici de viaţa veşnică, nici de vreo bucurie mai înaltă, cerească; e plină de nelinişte, de frică, de chin, de tristeţe şi răutate.

Mântuitorul Iisus Hristos cheamă la Sine această minte, ca s-o îndrepte, s-o lumineze şi s-o bucure. Dacă se duce degrabă spre El, ca femeia cea gârbovă, va fi şi ea îndreptată, luminată şi bucurată, şi va mulţumi şi lăuda pe Dumnezeu din toate puterile sale. Dar dacă nu se duce, va rămâne în întuneric şi va muri în păcatele sale, aşa cum spune Domnul necredincioşilor iudei: ***Veţi muri în păcatul vostru*** (Ioan 8, 21). Aşa se va întâmpla cu sufletul stăpânit de simţuri, legat de pământ, încovoiat în ţărână, târându-se cu faţa în jos.

Dar nici de sufletul slăbit şi înţepenit de păcat nu va fi mai bine, de sufletul care nu crede adevărului, care nu are tăria de a se scutura de minciună şi a se apropia de Adevăr. La chemarea Adevărului, răspunde: “Astăzi este ziua sâmbetei, nu pot să vin, nu m-ai chemat în ziua potrivită!” Sau: “Prea mă chemi repede; nu pot să vin”; Sau: “Sunt prea tânăr; mai aşteaptă până mă satur de minciuni” Sau: “Am nevastă şi copii, nu pot să vin; ai grijă de ei mai întâi, şi cheamă-mă după aceea!” Dar sunt zeci şi sute de motive pe care le aduce mintea bolnavă ca să nu vină şi să urmeze Adevărului. Iar Adevărul o strigă o dată, de două ori, de trei ori, apoi merge în drumul său, iar sufletul slăbănog rămâne să se târască în ţărână şi să moară în păcatele sale. Asupra cui leapădă chemarea lui Hristos în viaţa aceasta, se va abate deodată moartea, îl va înhăţa şi va închide în urma lui porţile vieţii pământeşti. Nu se va mai întoarce la viaţă ca să se pocăiască, şi nu va afla milă la Judecata lui Dumnezeu.

Moartea e aproape, Judecata e aproape. Dacă pocăinţa nu o ia înaintea morţii şi a Judecăţii, vom rămâne lipsiţi de ea pentru totdeauna. Acum ne stă la îndemână, acum putem s-o folosim. ***Să alergăm la pocăinţă, la cel dintâi şi cel mai de seamă leac al sufletului.*** Să ne căim, şi alte uşi ni se vor deschide, şi ni se va spune ce trebuie să facem mai departe.

Câtă vreme omul este în trup muritor, sufletul îi este mai mult sau mai puţin încovoiat. Hristos cheamă pe toţi cei cu duhul, cu sufletul şi cu cugetul gârbov. Numai El singur poate să îndrepte ceea ce a strâmbat lumea acesta duşmănoasă. “Omule!” “Femeie!” “Copile!” Ne cheamă, vrând să ne ridice la vrednicia acestor nume, ştergând numele ruşinii şi ale păcatului: Orbule! Ologule! Leprosule!

Cerşetorule! Vrea să cureţe trâmbiţele noastre amuţite, astupate de mâlul păcatelor, ca să le facă trâmbiţe ale slavei lui Dumnezeu.

Fie ca, sunând slava lui Dumnezeu, să fim şi noi slăviţi în împărăţia sfinţilor îngeri şi a măriţilor sfinţi din ceruri, Împărăţia lui Hristos Dumnezeul nostru. A Lui fie slava şi lauda, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(extrase din: Predici – Sf. Nicolae Velimirovici, Ed. Sophia, 2003)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Tâlcuirea la Duminica a XXVII -a după Rusalii – Tămăduirea femeii gârbove - “Europa o reprezintă pe femeia gârbovă”

Omul gârbovit nu priveşte la cer, ci la pământ. Aşa era în vremea aceea o femeie gârbovă. De optsprezece ani împliniţi, capul ei era împreunat cu genunchii, încât putea privi doar praful pământului şi viermii din praf, şi respira praf şi toate duhorile pământului. Dar Hristos s-a milostivit de ea, şi i-a strigat: ***Femeie, slobozitu-te-ai de boala ta. Şi şi-au pus pre dânsa mâinile; şi îndată s-a îndreptat, şi slăvea pre Dumnezeu.*** (Lc. 13:12-13)

Tâlcuirea modernă: din toate continentele acestei lumi, Europa o reprezintă pe femeia gârbovă. De când întâi-stătătorii duhovniceşti ai Europei, fără ştiinţa şi voia popoarelor Europene, s-au rupt de adevărata Biserică a lui Hristos, din Răsărit, de atunci omenirea Europeană a început din ce în ce mai mult să se gârbovească şi să-şi aplece capul spre pământ.

Veacul al XX-lea este veacul cel mai bolnav din viaţa omenirii Europene, căci în acest veac capul omenirii s-a aplecat atât de jos, încât s-a împreunat cu genunchii, iar de aici nu mai poate vedea decât pământul şi viermii pământului, şi nu mai poate respira decât duhorile pământului.

Să-i vorbeşti despre cer înseamnă să-i vorbeşte despre ceea ce nu poate vedea, căci întreaga ei fiinţă e atât de gârbovită încât, cu simţurile ei, nu poate percepe decât ceea ce e jos, ce e din pământ, ce e mai prejos de om.

Din această perspectivă a femeii gârbove trebuie privită şi preţuită întreaga viaţă a Europei din veacurile trecute. Din această perspectivă a luminii, cea a unei femei gârbove ce priveşte în pământ, s-a dezvoltat ştiinţa, arta, economia, politica şi întreaga viaţă omenească, individuală şi socială – îndeosebi viaţa omenească.

Privind numai la pământ, s-a explicat totul prin pământ. Văzând numai pământul, s-a luptat doar pentru pământ. Auzind numai pământul, toată ştiinţa omenească s-a lăsat purtată de freamătul pământului umed. Simţind numai miasma putreziciunii pământeşti, acel miros a covârşit toate bine-plăcutele miresme cereşti.

Mintea omenească s-a preocupat doar cu cercetarea celor pe care le poate vedea cu ochiul, auzi cu urechea şi mirosi cu nasul, s-a încredinţat adică pământului şi numai pământului – aceasta era înţelegerea femeii gârbove.
Sute de aparate a născocit mintea femeii gârbove, ca să cerceteze pământul şi cele din pământ. A cercetat toate plantele şi rădăcinile, viermii mari şi mici, şi pe cei foarte mici, pe cei văzuţi şi pe cei nevăzuţi.

Femeia gârbovă şi-a înarmat ochii cu microscoape şi cu ochelari fini, ca să vadă cu de-amăruntul tot muşuroiul de viermi. Pe toate le-a văzut, pe toate le-a aflat, şi a vestit cerului şi pământului că nu există nimic afară de viermi, mari şi mici, văzuţi şi nevăzuţi, gânditori şi negânditori, că omul este numai un vierme între viermi, iar deasupra viermilor, un supra-vierme.[*Referire la Supraomul lui Nietzsche (n.tr.)*] Atât a putut vedea femeia gârbovă, şi nimic mai mult.

Ca să vadă mai mult, ar fi trebuit să fie dreaptă, cu capul ridicat spre cer şi cu mintea deschisă către lumea de sus. Iar acea lume de sus nu este un muşuroi de viermi, ci ***Ierusalimul cel de sus, oastea Domnului cea luminată şi strălucitoare, alcătuită din minunata ierarhie cerească a Serafimilor, Heruvimilor, a Scaunelor, Domniilor, Puterilor, Stăpâniilor şi Începătoriilor, a Arhanghelilor şi Îngerilor, şi din mulţime nenumărată de Drepţi şi Plăcuţi ai lui Dumnezeu.***

Femeia gârbovă nu poate vedea întregul Ierusalím de sus, întreaga lume duhovnicească de deasupra omului. Ea vede doar ce-i mai jos de ea, nicidecum ce-i mai presus. De aceea, tot ce-a cugetat şi a făurit de-a lungul ultimelor câtorva veacuri a cugetat şi a făurit pe nisip, pe praf, pe pământ şi pe noroi, pe cele pe care le putea vedea şi simţi sub ea. Cine va înţelege privind în această lumină evoluţia omenirii Europene de la ruperea de Biserică, acela va înţelege tot. Aşa cum pescarul de pe râul mâlos miroase a mâl, aşa şi întreaga cultură Europeană, cu ştiinţa şi filosofia ei, cu arta şi religia, şi cu întreaga ei cultură, miroase toată a mâl,

a pământ, a praf – singurele lucruri pe care o femeie gârbovă le poate vedea. Hristos este singurul tămăduitor al gârbovirii.

Pricina gârbovirii Europei stă în călcarea legii lui Dumnezeu, şi mai cu seamă în necinstirea părinţilor săi. Nimic nu pedepseşte Dumnezeu cu mai multă asprime decât păcatul copiilor împotriva părinţilor, căci este un păcat împotriva Părintelui ceresc. De aceea Domnul i-a binecuvântat dintru început pe cei ce îşi cinstesc părinţii, pe tatăl şi pe mama lor, ca pe un simbol al lui Dumnezeu însuşi; de aceea i-a blestemat pe cei ce îşi batjocoresc părintele, aşa cum s-a întâmplat cu Ham, fiul lui Noe, care l-a batjocorit pe tatăl său.

Cinsteşte pre tatăl tău şi pe muma ta, /Mat. 15:4/ ***aceasta este esenţa, inima tuturor poruncilor lui Dumnezeu.*** ***Cine îşi cinsteşte părintele pământesc, acela îşi cinsteşte şi Părintele ceresc.*** Pe această învăţătură de jos este întemeiată învăţătura de sus. Cine nu-şi cinsteşte tatăl şi mama, pe care îi vede, cum Îl va cinsti pe Dumnezeu Tatăl, pe care nu Îl vede?

Începutul întregii gârboviri a Europei a fost necinstirea părinţilor, a celor trupeşti şi a celor duhovniceşti. De atunci a început să-i crească cocoaşa din spate, precum cea a cămilei, de atunci a început să i se împreuneze capul cu genunchii. De aceea nu vede nimic din cele cereşti şi nu înţelege nimic din cele duhovniceşti. Ea vede şi înţelege numai ce e vierme sau muşuroi de viermi.

Fiţi cu luare aminte, fraţilor, şi învăţaţi să vă cinstiţi părinţii. Aceasta este toată porunca lui Dumnezeu, temelia tuturor celorlalte porunci ale lui Dumnezeu. ***Cinsteşte pre tatăl tău şi pre muma ta, ca să fie ţie bine şi să trăieşti mult pre pământul cel bun, carele Domnul Dumnezeul tău dă ţie.*** /Ieş. 20:12/ Iar noi adăugăm, în duhul Evangheliei: ***şi să moşteneşti împărăţia Tatălui tău ceresc, cea fără de sfârşit. Amin.***

(sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici, Episcopul Ohridei şi Jicei, Scrisoarea a 79-a în volumul Prin Fereastra Temniţei, traducere din limba sârbă de Ionuţ şi Sladjana Gurgu, Editura Predania, Bucureşti, 2007, p. 243-245)

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Tâlcuiri din Sfânta Scriptură - A douăzeci si şaptea duminică după Cincizecime

O dată cu praznicul Intrării în biserică a Maicii Domnului începe să se cânte „Hristos Se naşte” în vederea pregătirii credincioşilor pentru a întâmpina după cuviinţă praznicul Naşterii lui Hristos.

Înţelegând tâlcul acestui fapt, poartă-te ca atare. Adânceşte-te în taina întrupării Fiului Unuia-Născut al lui Dumnezeu, suie până la temeiurile ei, care se află în sfatul cel mai înainte de veci al lui Dumnezeu privitor la fiinţarea lumii si a omului, priveşte răsfrângerea ei în facerea omului, întâmpină cu bucurie cea dintâi bunavestire a ei, care a avut loc îndată după cădere, urmăreşte cu înţelegere descoperirea ei treptată în proorociile şi preînchipuirile Vechiului Testament; lămureşte-ţi cine şi cum s-a pregătit în Israel, sub înrâurirea dumnezeieştilor rânduieli şi lucrări de îndrumare şi pregătire a poporului ales, pentru primirea lui Dumnezeu întrupat; treci, dacă vrei, dincolo de hotarele poporului lui Dumnezeu, adună acolo razele luminii dumnezeieşti care luminează în întuneric şi închipuie-ţi câţi aleşi din toate popoarele au ajuns la presentimentul neobişnuitei arătări a dumnezeieştii purtări de grijă pentru oameni.

Aceasta va fi o pregătire a minţii; dar iată, vine postul: pregăteşte-te, aşadar, să posteşti, să te mărturiseşti şi să te împărtăşeşti cu Sfintele lui Hristos Taine - aceasta va fi o pregătire lucrătoare şi de viaţă dătătoare. ***Dacă Domnul îţi va da, ca urmare a acestei pregătiri, să simţi puterea venirii Sale în trup, o vei prăznui nu cu bucurie străină, ci cu bucuria inimii tale.***

(Din “Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi în an”
Sfântul Teofan Zăvorâtul , Ed. Sophia , Bucureşti, 1999)

Sfântul Luca al Crimeei - Duminica a XXVII după Rusalii - Tămăduirea femeii gârbove

10 decembrie 1944

În această pericopă evanghelică vedem marea milostivire, iubirea şi puterea Domnului nostru Iisus Hristos, îndreptate spre binele femeii necăjite. Vedem în acelaşi timp şi făţărnicia brutală a mai-marelui sinagogii, auzim o acuzaţie gravă drept răspuns lui: “Făţarnice!”

Ce este făţărnicia? În ce privinţă l-a mustrat Domnul Iisus Hristos pe acest mai-mare al sinagogii? Făţărnicia – este ceva caracteristic pentru mulţi dintre noi.

- *Făţarnic este cel care vrea să pară ce nu este de fapt.*
- *Făţarnic este cel care poartă mască evlaviei, fiind în sufletul său lipsit de orice evlavie.*
- *Făţarnic este cel care îşi exprimă dragostea şi loialitatea faţă de aproapele său, îi spune cuvinte blânde, bune, linguşitoare, dar în suflet simte ură faţă de el, urzeşte rele împotriva lui.*
- *Făţarnic este cel care ascunde de oamenii din jur toate pornirile rele, întunecate ale sufletului lui, toate gândurile întinate, şi vorbeşte cu aproapele său, prefăcându-se iubitor, curat cu inima, neavând nimic rău în sufletul său.*

În ce constă făţărnicia mai-marelui sinagogii, pentru care l-a mustrat grav Domnul Iisus Hristos?

În aceea că, fiind unul dintre învăţătorii poporului, conducătorul sinagogii se prezenta drept purtător al cinstei şi al dreptăţii, iar în sufletul său nu era deloc aşa. ***În sufletul său***, după cum a arătat cuvântul rostit în timpul vindecării acestei femei necăjite, ***era nemilos, aspru, neiubitor de oameni, se îngrijea numai de respectarea literei legii, iar duhul legii, de dragoste faţă de aproapele, îi era străin.***

Nu se cuvenea oare ca Domnul Iisus Hristos să-l mustre? Da! Şi a fost vădit de Fiul lui Dumnezeu cel fără de păcat.

În unii dintre voi, care citesc şi cunosc Sfânta Scriptură, ar trezi o nedumerire faptul că Domnul Iisus Hristos, Care nouă, creştinilor, ne-a interzis să-l numim pe aproapele nostru chiar şi cu un asemenea cuvânt nevinovat cum este „nepriceput”, Care a spus că, dacă îl vom numi pe cineva „nebun”, suntem vrednici de gheenă, Însuşi a spus nu de puţine ori cuvinte tăioase, ca şi în cazul de faţă, numindu-l pe conducătorul sinagogii făţarnic. În dese rânduri, i-a numit făţarnici pe cărturari şi pe farisei. I-a numit chiar şi şerpi, pui de năpârcă.

Odată, când Domnul Iisus Hristos a fost în Iudeea, a fost avertizat că Irod caută să-l piardă şi a fost sfătuit să plece cât mai curând de acolo. Ce le-a răspuns Domnul Iisus Hristos? El a spus calm: ***Duceţi-vă şi spuneţi-i acestei vulpi – astăzi şi mâine fac şi a treia zi sfârşesc.*** L-a numit vulpe pe Irod.

Chiar şi pe iubitul său prieten, Petru, l-a numit cu un cuvânt cumplit cum este “satana”. ***Mergi înapoia mea, satano, că tu cugeţi pe cele ale oamenilor, nu pe cele ale lui Dumnezeu!***

Voi ştiţi că Domnul Iisus Hristos uneori Se mânia, ştiţi că El a izgonit de două ori din Templul din Ierusalim pe cei care făceau comerţ, a împrăştiat banii, a aruncat marfa pusă pe mese, a făcut un bici dintr-o funie şi i-a gonit pe cei care făceau comerţ din templu. Atât de groaznică era uneori mânia Fiului lui Dumnezeu.

Ce vom spune? Oare poate există vreo umbră de contradicţie în Domnul Iisus Hristos? ***Oare a încălcat El acea poruncă pe care ne-a dat-o nouă şi potrivit căreia nu putem numi pe nimeni măcar nepriceput?***

Sigur că nu! În Domnul Iisus Hristos, ce este “da-da”, nu există nici un “nu”, nu există nici o contradicţie. Ele nu pot exista în Fiul lui Dumnezeu.

Atunci cum se poate explica ceea ce am povestit mai sus?
Explicaţia este simplă: ***trebuie să se facă distincţie între ce a interzis Hristos şi ceea ce El însuşi a făcut. Trebuie să se facă distincţii între cuvintele de ocară şi cele de mustrare.*** Pentru că atunci când îi spunem aproapelui "prost", "nebun", ce-i arătăm fratelui nostru? Noi ne exprimăm dispreţul, îl înjosim. Iată, o astfel de ocară, o astfel de preamărire de sine în fata aproapelui a interzis-o strict Domnul Iisus Hristos.

Dar ce înseamnă aceste cuvinte tăioase ale Domnului Iisus Hristos, despre care v-am vorbit adineauri? De ce i-a numit adesea pe oameni şerpi, pui de năpârcă, vulpi? Aceasta înseamnă că El îi mustra.

Există o mare diferenţă între ocară şi mustrare. ***Ocara, înjosirea aproapelui sunt strict oprite de legea lui Dumnezeu, dar mustrarea ne este necesară.*** Citim în Sfânta Scriptură: ***Nu vă faceţi părtaşi la faptele lipsite de roade ale întunericului, ci mustraţi-le!***

În Epistola către Timotei, Sfântul Apostol Pavel porunceşte: ***Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de faţă cu toţi, pentru ca şi ceilalţi să aibă teamă. Propovăduieşte cuvântul, stăruie cu timp şi fără timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată indelunga-răbdare şi intru toată învăţătura*** (I Timotei 5, 20; II Timotei 4,2).

Vedeţi că mustrarea ne este poruncită de Sfântul Apostol Pavel? Nu trebuie doar să nu participăm la faptele cele rele, ci să le şi mustrăm. Şi în toate acele situaţii când Domnul Iisus Hristos a vorbit cuvinte tăioase, El mustra pe cineva. N-a înjosit demnitatea omenească a celor pe care i-a numit "vulpi" şi chiar "pui de năpârcă". El a demascat doar minciuna lor, fiindcă făţărnicia este una dintre formele minciunii, iar tatăl minciunii este diavolul.

Domnul Iisus Hristos nu putea să nu mustre minciuna şi făţărnicia, ci întotdeauna mustra iute şi cu mânie, pentru că există o sfântă mânie, există mânia poruncită nouă de Domnul, mânia cu care trebuie să ne aprindem când vedem batjocorirea celor sfinte, mânie asemenea celei care l-a făcut pe Sfântul şi făcătorul de minuni Nicolae al Mirelor Lichiei la primul Sinod Ecumenic de la Niceea să-l lovească pe Arie peste obraz.

O astfel de mânie L-a determinat pe Domnul Iisus Hristos să izgonească cu biciul din templu pe cei care făceau comerţ. Cu o mânie sfântă şi înflăcărată S-a năpustit asupra necinstitorilor. I-a numit făţarnici pe cei care meritau aceasta, pe cei care trebuiau mustraţi înaintea întregului popor, pe cei de pe a căror faţă trebuia să fie

scoasă masca bunei cinstiri, să fie demascaţi în ochii poporului şi să li se descopere minciuna. Legitim şi drept a fost pe buzele Lui cuvântul "făţarnic", adresat conducătorului sinagogii. Legitim şi drept ar fi fost pentru El să-i numească pe toţi cărturarii şi fariseii nu doar făţarnici, ci şi şerpi, pui de năpârcă. Citiţi capitolul al 23-lea din Evanghelia după Matei şi veţi vedea cât de dreaptă este mustrarea cărturarilor şi a fariseilor, cât de bine li se potrivesc numele cu care i-a numit Domnul.

Oare nu merită Irod numele de vulpe? Pentru ce este numit vulpe? Ce este caracteristic pentru o vulpe? Se cunoaşte şiretenia ei, se cunoaşte viclenia ei, se ştie cum ea îi amăgeşte şi pe vânător, şi pe victimă. Numindu-l pe Irod vulpe, Domnul Iisus Hristos l-a mustrat pentru viclenie, pentru înclinarea lui spre trădare – acest lucru n-a fost o ocară, ci o mustrare legitimă. (…)

Şi preoţii Bisericii, după învăţătura Apostolului Pavel, trebuie să-i mustre public pe păcătoşi. Aceasta intră în obligaţia şi în datoria noastră.

Şi dacă aceasta este datoria noastră, în ce privinţă ar trebui să vă mustru pe voi, păstoriţii mei?

În multe ar trebui să vă mustru. Dar acum vă voi mustra pentru un grav păcat al nostru, nu spun al vostru, spun al nostru – păcatul judecării apropiaţilor noştri. ***Pentru că cine dintre voi este liber de acest păcat? Care dintre voi nu a încălcat cuvintele lui Hristos, care interzic judecarea celor de aproape? Cine dintre voi se teme din tot sufletul de aceste cuvinte?*** Ascultaţi-le: ***Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar nu bagi de seamă bârna din ochiul tău? Făţarnicule, scoate-ţi mai întâi bârna din ochiul tău!***

Noi suntem mereu ocupaţi cu lucrurile cele mai mărunte, nu doar cu paiele, dar şi cu praful din ochii fraţilor noştri, iar bârnele din ochii noştri nu suntem în stare să le vedem şi judecăm de dimineaţă până în noapte şi din noapte până în dimineaţa. Mă judecă şi pe mine, arhiepiscopul vostru: mă judecaţi nu doar voi, ci mă judecă tare şi în Kirsanova, şi în Morsansk. Mă judecă cei pe care sunt îndreptăţit să-i numesc afurisiţi, mă judecă călugării pribegi, călugăriţele pribege insuflă poporului că eu nu sunt un adevărat arhiereu, că nu trebuie să mi se supună, că sunt lipsit de harul lui Dumnezeu.

Dar de ce? Pentru ce? Pentru că eu le uşurez suferinţele fraţilor noştri, care şi-au vărsat sângele pentru noi, pentru că eu mântuiesc de moarte pe mulţi dintre cei care stau nu cu un singur picior, ci cu ambele în groapă.

Domnul îmi ajută să-i scot din mormânt, Domnul mi-a dat priceperea în cele ale chirurgiei şi multă cunoaştere şi, după porunca celor doi patriarhi răposaţi – Tihon şi Serghie -, nu îndrăznesc să pun capăt activităţii mele chirurgicale.

Iar aceşti afurisiţi, care ştiu totul mai bine decât patriarhii, spun: "Ce fel de arhiereu este acesta, care astăzi slujeşte în Biserică, săvârşeşte Liturghia, iar mâine merge să verse sânge omenesc?"

Iată până la ce limită ajunge judecată, iată de câtă nedreptate sunt capabili oamenii! ***Să nu ne facem vinovaţi de cumplitul păcat al judecării, fiindcă este un păcat greu, de care cu mare greutate te poţi debarasa. A intrat atât de adânc în inimile noastre, încât este greu să ne mai despărţim de el.***

Ce să facem atunci? Cum ne putem elibera de acest păcat cumplit? Ne învaţă Sfântul Apostol Pavel, spunând: „***În cele din urmă, fraţii mei, întăriţi-vă în Domnul şi în puterea Lui***". Nu nădăjduiţi singuri în voi, ci întăriţi-vă în Domnul. Numai prin puterea Lui putem scăpa de cumplitul păcat al judecării.

Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavoleşti, pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui şi a trupului, nu împotriva începătoriilor, stăpâniilor şi stăpânitorilor acestui veac întunecat, ci împotriva duhurilor răutăţii din văzduh.

Pe cine numeşte Apostolul domnii, începătorii, stăpânitorii acestui veac? Pe demoni, pe îngerii satanei.

Precum în treaptă sfântă a îngerilor există nouă cete, tot aşa şi satana are domnii, începătorii, stăpânitori ai acestui veac, duhurile răutăţii de sub cer.

Şi lupta aceasta este lupta noastră împotriva lor. Acesta este scopul vieţii noastre.

„Pentru această primiţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, astfel încât, toate trecându-le, să staţi tari".

Ca nişte ostaşi care merg la război, îmbrăcaţi-vă în toate armele lui Dumnezeu.

Aşadar ridicaţi-vă, încingând mijloacele voastre cu adevărul, şi îmbrăcaţi-vă în armura dreptăţii.

Numai cu această armură vă veţi apăra de săgeţile celui viclean şi de judecarea apropiaţilor voştri.

Şi încălţaţi picioarele voastre pregătite pentru a binevesti lumii, dar mai ales luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile aprinse ale vicleanului.

Cu scutul credinţei fierbinţi şi înflăcărate veţi putea stinge aceste săgeţi ale vicleanului.

Luaţi şi coiful mântuirii, şi sabia duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

Cu această sabie veţi secera toate duhurile cele rele de sub cer.

Şi dacă veţi fi întotdeauna înarmaţi aşa după cum spune Sfântul Apostol Pavel, dacă veţi fi ostaşi ai lui Hristos, apărători înflăcăraţi ai credinţei, atunci săgeţile aprinse ale celui viclean se vor depărta de la voi. Aşadar, ostaşi ai lui Hristos, înainte, înainte la luptă cu cel viclean, cu uneltirile diavoleşti, cu duhurile de sub cer! Amin.

(sursa "Predici" - Sfântul Luca al Crimeei, Editura Sophia, Bucureşti, 2010)

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii – De ce lipseşti?

„Şi învăţa Iisus într-una din sinagogi sâmbăta”(Luca 13,10)

Era, zice Evanghleia de astăzi, într-o sâmbătă, când Hristos s-a dus într-o sinagogă. Sâmbăta, evreii o ţin ca zi de închinare a lui Dumnezeu. În această zi este interzisă munca.

Porunca Decalogului spune: „***Şase zile din săptămână pentru muncă, dar sâmbăta trebuie să fie închinată slujirii lui Dumnezeu***” (Ieşire 20, 9-10). Iudeii respectau cu stricteţe această poruncă. Oricine încălca porunca şi lucra în zi de sâmbătă, era pedepsit cu o aspră pedeapsă.

Un evreu, menţionează istoria Vechiului Testament, care a îndrăznit în zi de sâmbătă să iasă afară din cetate şi să se ducă în munte şi să taie lemne, a fost judecat pentru încălcarea poruncii şi condamnat la moarte. S-au adunat evreii, au luat pietre, le-au aruncat asupra lui şi l-au omorât (vezi Numeri 15, 32-36).

Pietrele pe care le-au aruncat, au fost atât de multe, încât au alcătuit un mic deal. Oricine trecea apoi pe acolo avea să-şi amintească de pedepsirea omului care a dispreţuit porunca lui Dumnezeu şi a lucrat în zi de sâmbătă. Şi nu doar în anii de demult, dar chiar şi astăzi evreii respectă cu stricteţe ca zi nelucrătoare sâmbăta.

Dacă vă duceţi astăzi în Israel, veţi vedea că sâmbăta pe drumuri nu este nici o mişcare. Oamenii nu călătoresc, nu aleargă maşini. Cine îndrăzneşte fără absolută

nevoie să-şi ia maşina şi să călătorească pe drumurile publice, este considerat apostat şi provoacă dezaprobarea generală. Nu-l opreşte poliţia, îl opresc cetăţenii. Există însă şi cazuri în care indignarea evreilor pentru călcătorii poruncii este atât de mare, încât nu numai că opresc maşina, dar îi dau şi foc şi o ard. Doar maşina poliţiei şi maşina care transportă medici şi bolnavi la spitale este permis să circule în zi de sâmbătă.

***

Aşadar, sâmbăta, Hristos s-a dus într-o sinagogă. ***Ce este o sinagogă?*** Este o clădire în forma unei şcoli sau a unei biserici. Această clădire are scopul de a-i aduna pe evrei în fiecare sâmbătă, ca să citească acolo Legea lui Dumnezeu şi să se roage. Poporul numeşte sinagoga – havra. Sinagogi există în toate oraşele şi satele, în toate aşezările locuite de evrei. În sinagogă s-a dus Hristos în zi de sâmbătă. S-a dus ca să înveţe.

Între oamenii care se aflau în sinagogă în acea zi, era şi o femeie. Această femeie era bolnavă. Boala ei provenea din lucrarea satanei. Trupul ei se încovoiase. Aşa cum iei o tijă dreaptă şi o curbezi, aşa satana după îngăduinţa lui Dumnezeu îi încovoiase coloana vertebrală. I-o încovoiase atât de mult, încât capul nenorocitei femei atingea pământul. Şi de departe se părea că păşeşte nu un om, ci un animal cu patru picioare. Mâinile ei deveniseră picioare, pe care le sprijinea pe pământ ca să poată să meargă. În această situaţie se afla femeia nu de un an sau doi, ci de optsprezece ani întregi, o întreagă viaţă. Ce privelişte tristă!

Această femeie infirmă, chiar dacă nu se ducea sâmbăta la sinagogă, ar fi fost îndreptăţită pentru absenţa ei. Nimeni n-ar fi putut să o acuze. Şi totuşi. Femeia aceasta, cu toată boala ei, când se mijea de sâmbătă, nu avea linişte. Considera o datorie să se ducă la sinagogă. Şi se ducea întotdeauna fără să cârtească împotriva lui Dumnezeu care nu o făcea sănătoasă.

Dar de această dată, când s-a dus din nou la sinagogă, a văzut minunea lui Dumnezeu. Hristos a văzut-o, I s-a făcut milă de ea, şi răsplătindu-i închinarea, consacrarea, devotamentul către Dumnezeu, a tămăduit-o. Trupul ei, care era îndoit ca un belciug, ca o mică verigă, s-a făcut din nou drept ca un chiparos. De acum, mergea cu trupul drept şi Îl slăvea pe Dumnezeu.

***

Ah, creştinii mei! Această femeie din Evanghelia de astăzi pe câţi creştini nu-i va judeca în ziua judecăţii! Femeia aceasta, bolnavă, infirmă, într-o stare jalnică, mergând în cele patru membre, se ducea în fiecare sâmbătă la sinagogă. Noi, creştinii, nu avem sâmbăta; avem duminica. Duminica a înlocuit sâmbăta.

Duminica este ziua cea mare şi slăvită. Duminica este ziua în care Hristos a biruit moartea, a adus o nouă viaţă şi a creat o nouă lume, lumea harului.

Şi ar trebui ca noi creştinii să cinstim duminica cu o deosebită evlavie. Ar trebui ca în această sfântă zi să înceteze toate lucrările în afară de cele absolut necesare şi indispensabile. Ar trebui ca în această zi să nu aibă loc nici un meci de fotbal, nici teatre, nici cinematografe, nici excursii. Ci toţi şi toate să alerge la biserică şi să-L adore pe Dumnezeu – Sfânta Treime, pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh. Pentru că aceste Trei Persoane ale Treimii Celei de o fiinţă şi nedespărţită au lucrat pentru mântuirea oamenilor. Tatăl a voit, Fiul a venit pe pământ, Duhul Sfânt a luminat lumea.

De aceea, şi la sfârşitul Dumnezeieştii Liturghii spunem: „***Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credinţa cea adevărată, nedespărţitei Sfintei Treimi închinându-ne, că Aceasta ne-a mântuit pe noi***”.

Da! Creştinul, care merge în fiecare duminică la biserică şi urmăreşte cu evlavie toate câte se spun şi se fac acolo, şi cu credinţă se apropie şi se împărtăşeşte cu Preacuratele Taine, acest creştin este folosit, dobândeşte lucruri inestimabile.

Dacă la sfârşitul Dumnezeieştii Liturghii, preotul ar da fiecăruia care vine la biserică ca dar o liră de aur, puteţi să vă închipuiţi ce s-ar întâmpla? Toţi ar fi mers la biserică ca să primească lira. Dar ce este lira şi orice altă comoară materială în faţa comorii spirituale, în faţa binecuvântărilor dumnezeieşti, pe care le împrăştie soarele Dumnezeieştii Liturghii? *Oameni, care au intrat în biserică trişti, supăraţi, melancolici, cu capul în jos, când s-a terminat Dumnezeiasca Liturghie şi au luat binecuvântarea Bisericii, au ieşit plini de bucurie şi de veselie.*

Şi aşa cum femeia din Evanghlia de astăzi a intrat în sinagogă cu capul încovoiat şi a ieşit cu capul drept, privind cerul, aşa şi fiecare suflet, pe care l-a încovoiat satana şi l-a făcut să vadă doar cele de jos, doar cele pământeşti şi lumeşti, doar cele păcătoase, după ce a venit la biserică iese diferit. Ceea ce spune Biserica noastră, „**Sus să avem inimile!**”, devine o realitate. ***Acest suflet se înalţă continuu, ajunge până la stele, trece de stele, Îl atinge pe Dumnezeu, se uneşte cu Dumnezeu.***

O, Dumnezeul meu, o, Sfântă Treime! Ce binecuvântări sunt acestea pe care le dai evlavioşilor creştini care vin la biserică! Cât de fericiţi sunt ei, dar şi cât de nefericiţi sunt cei care în duminici când sună clopotul rămân pe dinafara Bisericii! Pe aceştia îi va condamna în ziua judecăţii femeia din Evanghelia de astăzi. Femeia bolnavă, infirmă, se ducea la biserica ei, la sinagogă; aceşti creştini sănătoşi, cu mâini şi picioare şi ochi şi urechi, nu se duc ca să spună un „Mulţumesc" lui Dumnezeu pentru atâtea bunătăţi pe care li le dăruieşte.

(traducere: Frăţia Ortodoxă Misionară „Sfinţii Trei Noi Ierarhi",
sursa: volumul de predici „Kyriaki")

Părintele Arsenie Boca – Semne de sfârşit de sâmbătă

Porunca a patra din Decalog: „Să sfinţeşti ziua Sâmbetei" era ţinută de evrei cu o rigoare extremă. Chiar legea impunea această rigoare: orice lucru e interzis în ziua aceea. Neobservarea opreliştei e pedepsită cu moartea (Exod 35,2).

Interdicţia mergea până la mărunţişuri: *nici foc să nu-ţi faci în casă* (35,3). De aceea când „fiii lui Israil" prinseră pe un om adunând lemne de foc în pustie, într-o zi de sâmbătă, şi-1 aduseră înaintea lui Moise, acesta îl osândi la moarte şi israilitenii îl omorâră cu pietre (Numeri 15,32-36).

Aşa ceva nu încăpea în spiritul lui Iisus.

Şi nici îngustimea lor n-o putea răbda.

Drept aceea, ***spre a-i trezi din rigorismul sec al Legii, Iisus vindecă Sâmbăta o femeie gârbovă, în faţa lor.*** Mai marele sinagogii face o observaţie răutăcioasă, răstindu-se către popor, că sâmbăta nu e permis a se vindeca oamenii!

Aceasta era absurditatea interpreţilor Legii. împinseseră rigorismul până la a opri orice facere de bine privitoare la om, dar a da vitelor de mâncare şi apă nu era păcat. A scăpa o vită din primejdie nu era oprit. ***Absurditatea era aceasta: a face***

bine omului Sâmbăta e păcat; vitelor însă nu. La o aşa socoteală şi om, Iisus îi strigă în obraz: - „Făţarnice !"

După vederile tale, o vacă, o oaie, un măgar e mai mult decât un om ? E permis să faci bine unui bou, dezlegându-1 de la iesle sâmbăta, dar a dezlega o fiică a lui Avraam, legată de 18 ani de gârbovie, nu e permis ? - Făţarnice ! Pe un măgar poţi să-1 scapi de la moarte sâmbăta, că nu-i păcat, dar pe-un om să-1 laşi să moară, că-i păcat să-1 scapi, „Făţarnice !"

Iisus facea omului bine sâmbăta, şi încă în Sinagogă. Sinagoga sărea în aer că Iisus călca sâmbăta. în realitate era o mare făţărnicie, fiindcă ceea ce nu suferea sinagoga nu era atât facerea de bine, cât persoana lui Iisus îi era nesuferită, fiindcă Iisus îi dădea absurditatea în vileag, fară cruţare.

Instituţia sâmbetei îmbătrânise şi, ca instituţie ce se apropie de moarte, nu se mai menţinea decât în cărţile literelor Legii. Şi fiindcă sâmbăta - odihna spirituală a omului - nu mai avea decât semnificaţie exterioară, represivă, Iisus îi prevede înlocuirea cu o altă zi.

Sâmbăta Legii ajunsese tot atât de gârbovă ca şi femeia de 18 ani, decât că sâmbăta era acum de 18 veacuri gârbovă. Răstirea oficialităţii către popor nu mai putea întârzia căderea definitivă a decăderii.

Iisus nu avea nici o atribuţie „legală" în sinagogă. El era un Rabin nerecunoscut de oficialitatea Templului din Ierusalim, deşi examenul în Templu îl luase, încă la 12 ani. Dar Templul s-a temut totdeauna de examenul acela. Temerea aceasta nu le era a bună. Cărturarii şi fariseii Templului simţeau că Tinerelul acela va veni odată la ei cu un bici de ştreanguri în mână. ***Iisus a numit Templul „Casă a Tatălui Meu" când era copilaş de 12 ani; iar când le-a spart bâlciul şi le-a răsturnat zărăfia din el, pe lângă aceleaşi cuvinte a mai adăugat: „iar voi aţi făcut-o peşteră de tâlhari".***

Cu acest drept înfrunta Iisus pe mai marele sinagogii, numindu-1 „făţarnic". Altfel atitudinea lui Iisus în sinagoga omului ar fi fost de neînţeles. De fapt sinagoga era mai mult a lui Iisus, precum şi Templul, decât erau acestea ale Ierusalimului. Oficialitatea lui Israel refuza lui Iisus, pe toate căile închipuite, această proprietate asupra Templului şi sinagogii. Acesta era conflictul nemărturisit între oficialitatea din Ierusalim şi Iisus.

Sinagoga şi mai ales Templul erau cele mai bune mijloace de exploatare a păcatelor şi a necazurilor din Israel în favoarea unei clase de conducători, care despuiau poporul de viaţă, în numele lui Iehova.

La această situaţie Iisus era un revoluţionar de temut.

De fapt a şi schimbat Sâmbăta Legii fară duh în Dumineca învierii.

„Legea prin Moise a venit; darul şi adevărul prin Iisus Hristos." (Ioan 1,17).

„Trecut-a umbra Legii când darul a venit."

Dumineca e zi acoperită cu mare preţ; cu această acoperire s-a impus şi se menţine.

Aceasta însemnează pentru noi Dumineca: Ziua învierii.

Prislop, Duminecă XXVII 26.XI.49

Să băgăm de seamă ca nu cumva şi creştinismul nostru să aibă aceeaşi soartă: să se ia de la noi. - Pe simplul motiv că noi creştinii nu aducem roadele acestui creştinism: oameni după chipul lui Iisus.

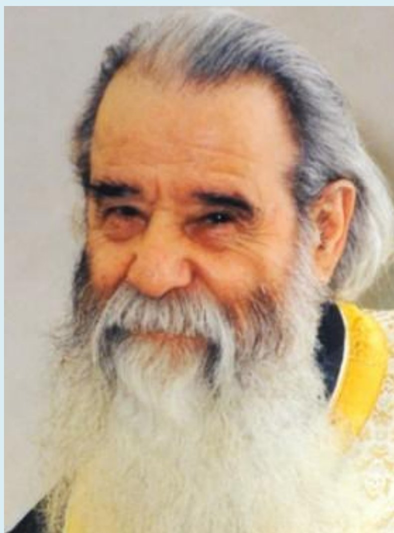
Creştinismul nu e numai o afacere de Duminecă, ci o strădanie de toate zilele, toată viaţa, de-a ajunge stilul de viaţă şi concepţie pe care ni l-a dat Iisus.

Dacă creştinismul nostru nu e strădania aceasta, care naşte fii lui Dumnezeu, el rămâne o simplă formalitate, - şi ne putem trezi fară ea.

11.XII.50

(sursa Cuvinte Vii - Pr.Arsenie Boca)

Părintele Constantin Galeriu - Tămăduirea femeii gârbove

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Vrednicilor de dragoste dreptmăritori creştini în Sfânta Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos, primească în bucurie inima noastră şi astăzi, la încununarea dumnezeieştii liturghii, mai întâi cuvântul, şi apoi, pentru cei pregătiţi, trupul şi sângele Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul Părintelui Ceresc, întrupat de la Duhul Sfânt şi din Fecioara Maria. În această aşezare şi vibraţie duhovnicească, să ascultăm şi să primim acum dumnezeiescul cuvânt.

“***În vremea aceea*** – atunci ca şi astăzi – ***învaţă Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Şi iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat, şi slăvea pe Dumnezeu. Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulţimii: Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci intr-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei! Iar Domnul i-a răspuns şi a zis: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar această, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei? Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi cei ce erau împotriva Lui, şi toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El”*** (Luca 13, 10-17).

Preaiubiţilor, să cugetăm împreună la cuvântul ascultat. Acum şi aici, ne simţim intru acel Astăzi dumnezeiesc al lui Iisus, Dumnezeu şi Om, acolo, în acel loc sfinţit de El. Căci unde este El e sfânt. El a sfinţit şi sfinţeşte totul. Şi, intrând, ochii I se îndreaptă către sărmana femeie gârbovă, una dintre "***aceşti prea mici fraţi ai mei***", cum îi numeşte Mântuitorul pe toţi sărmanii lumii. Şi noi, la rândul nostru, ar trebui să nu ne tulburăm, să nu slăbească, ci să crească iubirea noastră atunci când, mai ales în biserică, am vedea pe cineva bolnav; gârbovit într-un fel. Îndeosebi acolo să se îndrepte ochii noştri. ***Un Părinte al Bisericii, Grigorie Sinaitul, spune cum să birui în tine mândria, iuţimea: îndeosebi prin bărbăţie şi milă. Unind bărbăţia (puterea) cu mila, vei învinge mândria şi iuţimea.***

Acolo, Iisus căutând, cu puterea şi mila Lui – însuşiri dumnezeieşti răsădite şi în noi, ca virtuţi – Îşi îndreaptă ochii către ea, o cheamă şi rosteşte: ***"Femeie, dezlegată eşti de neputinţa ta"***, Îşi pune mâinile asupra ei. ***Şi prin mâinile Lui, prin puterea Lui*** – căci putere ieşea din El şi vindeca pe toţi care erau în faţa Lui – ***ea se dezleagă; se îndreaptă şi priveşte cu uimire în sus, spre El, spre Cel de sus coborât la cei de jos.*** Să simţim şi să trăim această taină a tainelor! Căci aceasta este Calea: de sus, de la Dumnezeu coborând la noi, ca noi să ne înălţăm către El. Parcă nu te poţi opri să rosteşti un cuvânt, atât de scump, de adânc tâlc, al ***sfântului Grigorie Palama: "Dumnezeu, fire mai presus de fire, nu are a sui mai sus. Ci suirea lui se descoperă în coborârea la cele smerite".*** Iar cele smerite prin El se înalţă.

Iubiţilor, să încercăm să fim aşa cum adâncul din noi o cere, să fim în consens cu Hristos (pentru că El e Sensul). Psalmistul strigă, rugându-L pe Dumnezeu: ***"Arată-mi calea pe care voi merge!".*** El e Calea. El e Sensul. Toţi căutăm absolutul. Dar absolutul e numai în Dumnezeu. Îl căutăm acolo unde nu este; căutam sensul acolo unde nu este. Lumea, nu ea îşi dă sensul. Lumea nu poartă în ea veşnicia, existenţa fără de început şi fără de sfârşit. Ne-a dat Dumnezeu să fim fără de sfârşit, să avem şi noi parte de veşnicie, dar nu suntem fără început.

Tragismul demonului acesta a fost: în orgoliul lui vrând să fie în locul lui Dumnezeu, Lucifer, purtătorul de lumină, s-a trezit deodată că nu e fără început: "Era un timp când nu era". L-a adus şi pe el Dumnezeu – ca pe toţi îngerii, ca şi pe noi – de la a nu fi la a fi. Cum ştim cu toţii că în urmă cu un timp nu eram. Fiecare din noi a început să existe printr-o chemare. Aşadar, nu în noi e sensul. Cum tu dai sens, rost fiecărei zidiri pe care o înfăptuieşti, aşa dă Dumnezeu sens Zidirii Sale, ţie; despărţit de El, rămâi fără sens. **Numai cu El cunoşti calea pe care să mergi.**

Acum, Hristos – care a luat toate ale noastre pentru ca pe toate să le vindece, care “***S-a făcut păcat pentru noi***”, luând Crucea, durerea păcatului, ca să biruie păcatul şi moartea – trăia durerea sărmanei gârbove. De aceea s-a îndreptat cu ochii către ea. Vedeţi, de optsprezece ani suferea. ***Ceva mai înainte Mântuitorul vorbise de cei optsprezece peste care căzuse atunci un turn, şi se zdrobiseră. Numărul 18 înseamnă de trei ori câte şase. Şi numărul şase, în tâlcuirea celor vechi, e număr defectibil.*** Deci de trei ori câte şase arată cât de dramatică era căderea femeii gârbove.

Gârbovirea, starea aceasta ultimă, de a nu putea privi în sus!, de a se fi schimbat în tine sensul gravitaţiei. ***Pentru că în păcat, cum spun Părinţii, gravitaţia îşi schimbă sensul de la Dumnezeu (aceasta este adevărata noastră gravitaţie) către tine însuţi, către eul tău, către pământ.*** Nu că pământul nu are în el tot taina dumnezeirii; dar e blestemat, din pricina păcatului insuflat de demon şi săvârşit de om, prin vărsare de sânge: “***Blestemat este pământul din pricina păcatului tău***” (Facerea 3, 17). Şi atunci, privirea în jos e căderea din sensul existenţei tale. De aceea demonul e simbolizat prin şarpe, care se târăşte pe pământ, cum a fost pedepsit: “***Pe pământ te vei târî, cu pământ te vei hrăni***” (Facerea 3, 14). **Atunci, foamea de pământ a omului, foamea de cele de jos e foamea de păcat; şi păcatul e pâinea demonului.**

Adam a pus un fel de nou început existenţei, spun Sfinţii Părinţi, cu privirea aceasta în jos – în păcat, stricăciune şi moarte.

Înţelegem, astfel, durerea lui Iisus pentru privirea noastră în jos. El o dezleagă, şi femeia priveşte în sus. Şi toţi se bucură. Unul singur nu se bucură în clipa aceea (şi rămâne singur): mai-marele sinagogii. Un mai-mare al sinagogii, ca şi Iair, de mai înainte, a cărui fetiţă, de doisprezece ani, murise. Şi acolo numărul este semnificativ: doisprezece – de două ori câte şase. Aici, parcă mai grav, de trei ori. Dar, de unde Iair vine şi se pleacă înaintea Mântuitorului, acesta se împotriveşte, deşi nu îndrăzneşte să-I spună de-a dreptul Mântuitorului, ci vorbeşte la plural, adresându-se mulţimii: ***“Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze. Venind, deci, în acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei”.*** Sărmanul… Vindecarea, pentru el, era un fel de muncă, un fel de lucru; un fel de muncă sub blestem. Iar Iisus venise să ridice blestemul, să vindece. Era zi de sâmbătă, şi sâmbăta era ziua odihnei. Dar Iisus spusese şi acel cuvânt: ***“Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă!”.***

Să luăm aminte: S-a odihnit Dumnezeu la încheierea zilelor Creaţiei. Dar **odihna lui Dumnezeu** – şi noi înţelegem – nu e somn. Nu e somnul leneşului – cum va

spune un Părinte, nu e nici măcar somnul ostenelilor. Ci odihnă **e pacea unui fapt împlinit.** Era odihna zilelor Creaţiei, şi la sfârşitul fiecăreia din ele, cum spune Scirptura: "***a văzut Dumnezeu că este bine***" – că este frumuseţe. Şi zidindu-l pe om, a zis Dumnezeu că "***toate sunt bune foarte***". Apoi a statornicit în poporul lui Israel: "***Şase zile să-ţi împlineşti osteneala ta. Iar ziua a şaptea e ziua Domnului***".

La acest cuvânt, rogu-vă, cu luare aminte cercetând, să ascultăm şi să înţelegem. Traducerea, tâlcuirea Vechiului Testament, trecerea în limbă nouă a fiecărui neam, s-a făcut din două surse. Izvorul e unic: Vechiul Testament din limba ebraică. Dar, în curgerea vremii, petrecând poporul evreu în robiile asiriană şi babiloniană, iar în timpul imperiului lui Alexandru Macedon răspândindu-se şi ajungând în alte ţări, după sute de ani au mai uitat limba strămoşilor.

Limba ebraică veche – păstraţi acest cuvânt şi tâlc – nu avea decât consonante: b, p, c, d, g, şi altele. Şi nu reuşeau ca să pună vocalele la locul lor, să le lege. Să dăm un exemplu: consonanta d, consonanta b şi consonanta r; cuvântul astfel format era tradus fie dabar (introducând vocală a) – care înseamnă cuvânt, fie deber (introducând e), care înseamnă ciumă. În loc de cuvânt, ciuma! Trecem acum la cuvântul rostit de Mântuitorul, când L-a ispitit demonul şi I-a zis, după patruzeci de zile de post: "***Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte pietrelor acestora să se facă pâini***". Mântuitorul i-a răspuns atunci: "***Scris este: Nu numai cu pâine trăieşte omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu***". Dar în textul vechi este scris: "Nu numai cu pâine… ci cu tot ce iese din gura lui Dumnezeu". Deci, în textul ebraic lipseşte "cuvântul".

Şi pentru că iudeii mai uitaseră limba – îndeosebi cei din Alexandria, oraş mare al imperiului elenist, întemeiat chiar de Alexandru Macedon –, pentru ei s-a tradus cuvântul lui Dumnezeu, al Vechiului Testament, în limba greacă. Au fost aduşi de la Ierusalim, de la cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, câte şase bărbaţi, deci şaptezeci şi doi de bărbaţi, care au tradus Vechiul Testament în întregime, cam pe la anii 200 înainte de Mântuitorul Hristos. Şi aşa a apărut Septuaginta, adică Vechiul Testament al celor şaptezeci de bărbaţi. Şi tot Răsăritul creştin, ortodocşii, au tradus Biblia Vechiului Testament după Septuaginta. Ieronim a tradus pentru lumea latină, în secolul IV către V, Vulgata, la început tot după Septuaginta (Psalmii, mai ales), dar mai apoi după textele ebraice (deşi Fericitul Augustin i-a atras atenţia). Şi a rămas în Apus, pentru lumea catolică şi protestantă, traducerea după ebraică, iar în Răsărit, în Bibliile noastre – după Septuaginta. Dar, ce aţi observat? Mântuitorul însuşi, cum a rostit cuvântul? – "Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul..." – deci aşa cum apare în Septuaginta. Mântuitorul, apostolii aşa au tradus. Şi aşa am păstrat noi până în ziua de astăzi.

Ajungând aici, revenim la acel cuvânt al mai-marelui sinagogii: “Şase zile să lucraţi, iar nu în zi de sabat. Să nu lucraţi!”. De unde rostea el cuvântul? Era fie din Levitic 23, 3, fie, mai ales, din Deuteronom 16, 8. În Bibliile protestante aşa este scris: “Şase zile să-ţi împlineşti lucrul tău, iar în ziua a şaptea să nu faci nimic”. Aşa se încheie. Iar în traducerile franceză, engleză, germană: “nici un lucru”. În Biblia după Septuaginta, după care Mântuitorul însuşi a citat cuvintele Vechiului Testament, citim aşa: “Să nu faci în acele zile nici un lucru, fără numai cele pentru suflet”. Am putea, oare, găsi tocmai în Biblie acest nihilism total? Nimic?

Aceasta este, însă, o dramă a conştiinţei umane, pe care o regăsim chiar în Evanghelia de astăzi, la sărmanul, mai-mare al sinagogii. Mântuitorul lucra şi îi vorbea în acest adevăr deplin al existenţei, aşa cum se rostise şi în Vechiul Testament: “cele ale sufletului”. Când osteneala, munca noastră a căzut sub osândă, când ea e pătată de blestem, de suferinţă umană (muncă forţată şi atâtea forme ale robiei; moartea însăşi, în cele din urmă), atunci, o asemenea osândă a omului era oprită. Dar nu binele era oprit! Cum să oprească Dumnezeu cele pentru suflet? şi pentru vindecarea lui şi a trupului. Pentru aceea a venit să lucreze Dumnezeu. Acuza la adresa Mântuitorului, cum citim în Evanghelia după Ioan, îndeosebi aceasta era: că dezlega sâmbăta. Sâmbăta devenise – pentru poporul evreu, se înţelege – actul de referinţă capital al Legii, al crezului. De aceea căutau să-L învinuiască şi să-L omoare. Dar binele este etern; ***Mântuitorul dezleagă conştiinţele, inima.*** El spune: “***Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu lucrez***”. Să cugetăm adânc la lucrul lui Dumnezeu, la actul creator al Lui, la actul binelui creator. Propriu-zis, în actul creator şi de viaţă făcător stă însăşi fiinţa binelui. Dumnezeu lucrează, creează în timp, iubiţilor.

Timpul unit cu actul creator şi actul creator unit cu timpul – aceasta este tema capitală a Evangheliei de astăzi! Timpul nu e un cadru fix – este intrarea veşniciei în Creaţie. Astăzi – numele timpului lui Dumnezeu, eternul acum intră într-un început. El e începutul, şi prin el existăm. Timpul e deodată cu zidirea, cu făptura, cu Creaţia. Citim acum primul verset al Scripturii: “***La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul***” (început şi facere); la fel cu primul verset al Evangheliei după Ioan: “***La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era dintru început la Dumnezeu şi toate printr-Însul s-au făcut***”. El e începutul. Creând, a zis Dumnezeu: “***Să fie!***”. Mântuitorul când predica aşa începe: “***Amin, amin zic vouă...***”; iar **Amin însemnă “să fie”.** Iar noi încheiem orice rugăciune cu Amin. Amin-ul nostru e la sfârşit, un răspuns la să fie al lui Dumnezeu.

Creaţia întreagă, şi fiecare din noi, existăm prin acest "să fie" al lui Dumnezeu. Şi suntem zidiţi după chipul Fiului unic al lui Dumnezeu. El este Chipul, Modelul nostru, Tatăl fiind Protochipul. Şi, fiind unicul Fiu al Părintelui ceresc, aşa ne-a zidit şi pe noi, ca să fim fiecare un unic, o unicitate. Darul acesta uimitor al unicităţii!… **Te cutremuri când gândeşti că fiecare este un unic, fiecare este o noutate în lume. Nimeni nu e de prisos.** Cu fiecare dispreţuit, lovit sau ucis e mai săracă existenţa. Fiecare cu un dar.

Şi atunci, acest Să fie, acest Da al lui Dumnezeu spus la începutul Creaţiei e rostit cu fiecare zămislire a unei făpturi umane. Cu fiecare din noi e un da al lui Dumnezeu, un Amin al lui Dumnezeu - "***Amin, începutul zidirilor lui Dumnezeu***" (Apoc. 3,14).

Doamne, să simţim că odrăslirea fiecăruia din noi a fost un "amin", un "da" al lui Dumnezeu, un nou început, dumnezeiesc!… Asta o mărturiseşte, după Scripturi, şi ştiinţa. Pentru că ştiinţa e unul dintre cele şapte daruri ale lui Dumnezeu, pe care le rostim mereu, după Isaia 11, 1-3: ***duhul înţelepciunii, al înţelegerii, al sfatului, al tăriei, al cunoştinţei, al dreptei credinţe şi al temerii de Dumnezeu.*** Fiecare, deci, existăm prin acest "da", în acest "astăzi" al lui Dumnezeu, în acea bucurie a odihnei lui Dumnezeu, a împlinirii. Şi, odată cu acest "da" al lui Dumnezeu, iubiţilor, intrăm în timp. Aceasta e sărbătoarea fiecăruia.

De aici, aceste două gânduri: Întâi - existenţa e unită cu timpul şi timpul cu existenţa; Creaţia cu timpul şi timpul cu Creaţia. Timpul e chemare. ***Eşti chemat la existenţă, prin această afirmaţie originară, această lumină divină, să exişti cu timpul. Se dezvăluie aici chemarea adresată de Dumnezeu fiecăruia. Cutremurător! Şi aici se află răspunsul cu privire la rostul, la sensul existenţei noastre. Pentru că fiecare din noi este dator să lucreze şi să răspundă la chemarea lui, la darul lui, cum înţelegem din Pilda talanţilor. Zidiţi după chipul lui Dumnezeu, să urcăm în nesfârşita asemănare cu El.***

Sărbătoarea înseamnă chemarea lui Dumnezeu. El e începutul şi El mă cheamă la existenţă. Iar ***timpul este durată între chemarea lui Dumnezeu şi răspunsul meu.*** Dar în această durată eu lucrez. Căci "***Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu lucrez***", a zis Iisus Hristos. Şi în Iisus Hristos, cu Iisus Hristos eu lucrez. Aceste două adevăruri negrăite îţi spun ce trebuie să faci. Şi nu ştiu cine ar fi în stare să dea alte răspunsuri, care să le răstoarne. Fiind chemat să exişti, eşti "cu timpul", şi timpul e unit cu zidirea ta. Iar tu trebuie să umpli durata, timpul, cu lucrul tău, cu răspuns la chemarea lui Dumnezeu; răspuns la darurile pe care ţi le-a făcut ţie Dumnezeu; şi fiecăruia.

De ce spune Scriptura: "să lucrezi (în acea zi) numai cele pentru suflet"? – Ce a dăruit Dumnezeu sufletului, conştiinţei, inimii noastre: valorile divine – iubirea divină, lumină divină. Iar luminii divine, ochiul luminii divine – credinţa. Şi celelalte virtuţi: nădejdea, dragostea, bunătatea, pacea, îndelunga răbdare, blândeţea. Şi ***fiecare a fost înzestrat cu o harismă proprie, ca unul să devină slujitor al lui Dumnezeu, în felul lui***: unul, ca medic, vindecând (cum Mântuitorul, Marele Medic, a vindecat femeia gârbovă şi a înălţat-o, ridicându-i privirea), altul să devină învăţător (şi Mântuitorul S-a numit Învăţător, şi toată lumea aşa I se adresa: "Învăţătorule!"), altul iconomist (a pus pe om să fie ca un iconom al Lui, peste daruri; şi cum să împartă bunătăţile zidirii lui Dumnezeu pentru toţi semenii lui, cei în lipsă, în suferinţă), s.a.m.d.. Fiecare cum este chemat, aşa să lucreze.

Atunci, mai-marele sinagogii, ştim ce a spus: "Şase zile să lucraţi, în acestea să vă vindecaţi, iar nu sâmbăta". Când sâmbăta era a binelui, dintru început, şi a vindecării în bine; prin Cel "prin Care toate s-au făcut"! Şi Iisus a răspuns, precum am auzit: "***Făţarnicilor...***" – tot la plural răspunde şi Mântuitorul, din delicateţe – "***Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar această, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătură aceasta, în ziua sâmbetei?***". Mântuitorul trece mai adânc, chiar dincolo de Moisi şi de Legea pe care o dăduse Dumnezeu prin Moisi, la Avraam (în care cele trei religii – crezul creştin, mozaismul, islamul – îşi au un fel de părinte, al neamurilor). "***Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi cei ce erau împotriva Lui, şi toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El***".

O, iubiţilor, ascultăm cuvântul aşa rugând pe Dumnezeu, să ne lumineze cum să trăim taina sărbătorii, evenimentul sărbătorii, evenimentul divin. Căci sărbătoarea dezvăluie un "astăzi" al lui Dumnezeu. ***În fiecare duminică e sărbătoarea Învierii*** – Astăzi al Învierii; şi apoi, de-a lungul anului bisericesc, toate sărbătorile, cu feluritele înţelesuri, înţelegeri – Crăciunul, Învierea, s.cl. Şi fiecare sărbătoare reiterează acest "să fie" al fiecăruia, chemarea fiecăruia dintre noi de a lucra "cele pentru suflet", sfinţind timpul. Pentru că ***sufletul este cununa omului, conştiinţă, unicitatea omului, şi întreaga făptură o iluminează, o umple de lumină, de lumina adevărului.*** Orice gând, orice cuvânt divin simţi că te înfioară, te pătrunde, te transfigurează!

Am cugetat, după rânduiala sfântă, pornind de la acel "să fie" al fiecăruia, în Hristos, că El este Amin-ul a tot omul din lume: începi ziua, sfinţind-o, cu Tatăl nostru, apoi, din Ceaslov (cea mai bogată carte de rugăciuni a creştinului ortodox)

– Ceasurile, nişte slujbe anume rânduite, ale Ceasurilor, punctând timpul, oriunde ne-am afla. Pentru că cele rânduite în Ceasuri – întâi, al treilea, al şaselea, al nouălea – sunt troparele în legătură cu viaţa Mântuitorului, iubiţilor.

La **ceasul întâi**: "**Dimineaţa auzi glasul meu, Împăratul meu şi Dumnezeul meu**".
La **ceasul al treilea** ce eveniment a avut loc? – Pogorârea Duhului Sfânt, la Cincizecime. Şi e troparul: "**Doamne, Cel ce pe Preasfântul Tău Duh în ceasul al treilea L-ai trimis Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci Îl înnoieşte întru noi, cei ce ne rugăm Ţie**".
Ceasul al şaselea, aşa cum citim în Ceaslov: "**Cela ce în ziua şi în ceasul al şaselea pe Cruce ai pironit păcatul cel cu îndrăzneală făcut de Adam în rai, şi înscrisul greşelilor noastre rupe-l, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi**". Aici, gândeşti că Mântuitorul, pe Cruce fiind, a rupt înscrisul păcatelor noastre, blestemul nostru.
Iar **Ceasul al nouălea**, la trei după-amiază: **"Cela ce în ceasul al nouălea pentru noi cu trupul moarte ai gustat, omoară cugetul trupului nostru, Hristoase Dumnezeule, şi ne mântuieşte pe noi".**

Altfel spus, din moment în moment, în timpul zilei, oriunde te-ai afla, să gândeşti şi să te rogi: la ceasul al treilea a coborât Duhul Sfânt… ***Doamne, fă-ne vrednici pe noi, Duhul Sfânt să lumineze în noi! Duhul de viaţă făcător.***

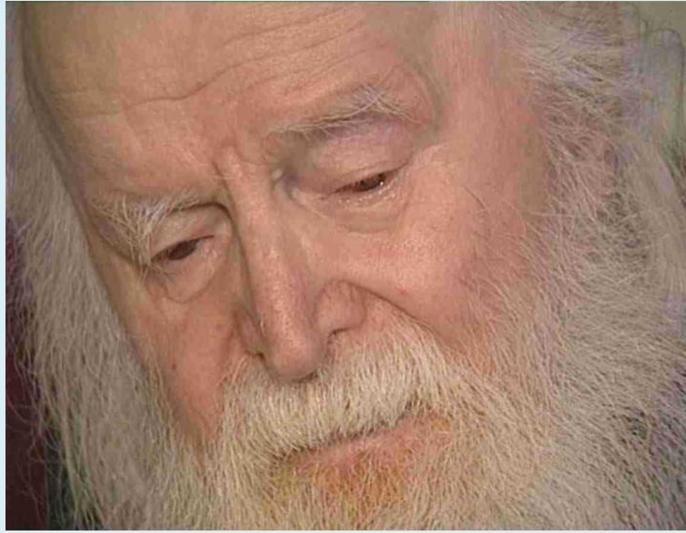
Şi "***Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!***"; la al şaselea, Mântuitorul, pe Cruce, a rupt înscrisul păcatelor. La fel zici: "***Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă!***";

iar la al nouălea, când Domnul Şi-a dat duhul pe Cruce, la fel te gândeşti şi rosteşti acelaşi cuvânt: "**Cela ce în ceasul al nouălea pe Cruce moarte ai gustat, Hristoase Dumnezeule, omoară cugetul trupului nostru**". Omoară cugetul morţii! Şi se înalţă atunci sufletul, mintea ta către Înviere. Căci în Hristos ultimul cuvânt nu-i moartea, ci Învierea şi viaţa. Privirea în sus!

Doamne, Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântul lui Dumnezeu, cu rugăciunile Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor, ne scoate şi pe noi din orice gârbovire, din orice cădere sub stricăciune şi moarte! Şi înalţă mintea, sufletul nostru către Tine, Izvorule al vieţii, al nemuririi!

Amin.

Părintele Sofian Boghiu - Despre făţărnicie

“Fraţi creştini, aproape toată viaţa pământească, dar mai ales în perioada celor trei ani şi jumătate cât a predicat în lume cuvântul Evangheliei Sale, Mântuitorul Hristos a avut două feluri de ascultători:

- *mare mulţime, sinceră, care îi sorbea cuvintele cu uimire, cu bucurie, cu multă dragoste, şi*
- *o altă ceată, cu mult mai mică, făcută din cărturari şi farisei care Îl pândeau pretutindeni şi îi puneau fel de fel de întrebări, întinzându-I felurite curse, ca să-L poată prinde în cuvânt.*

În ura lor asupra blândului Mântuitor, L-ar fi ucis cu mult mai devreme, dacă nu s-ar fi temut de poporul care-L urma şi-L iubea. ***La răutatea şi vicleniile lor, Iisus le răspundea adeseori cu bunătate şi cu o logică mai mult decât firească, iar uneori îi mustra cu mare asprime, reducându-i pe toţi la tăcere – dar această tăcere acoperită cu ruşine era încărcată cu o ură şi mai aprigă împotriva Lui***. O astfel de situaţie ne este înfăţişată şi în pericopa Evangheliei care ni s-a citit astăzi.

Fraţi creştini, iată cât de mult s-a bucurat biata femeie, că după 18 ani de suferinţă, fiind ea încovoiată ca un belciug spre pământ, acum, fără să se aştepte, este chemată din mijlocul mulţimii de către Iisus şi vindecată deplin prin cuvintele: ***„Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta”.*** Cât de mult s-a bucurat poporul de această vindecare rapidă şi deplină, săvârşită sub ochii lui!

Dar, în acelaşi timp, câtă răutate clocotea în inima şefului sinagogii care, ***„Mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbătă, s-a întors către mulţime şi a zis: «Şase zile sunt în care se cuvine a lucra. Venind deci în aceste zile, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei»”.***

Din cuvintele lui ne putem da seama că nu râvna pentru Lege şi pentru păzirea sâmbetei îl umplea de mânie pe acest şef al sinagogii, ci invidia şi ură pe care le avea faţă de Iisus care prin cuvintele şi faptele Sale uimitoare atrăgea asupra Sa preţuirea şi admiraţia mulţimilor. ***Iisus care ştia şi vedea toată răutatea din inima mai-marelui sinagogii, îl mustra cu un cuvânt foarte greu zicându-i: „făţarnice!” Şi îl lămureşte de ce este făţarnic, spunându-i că „dacă voi, în zi de sâmbătă, dezlegaţi boul sau asinul de la iesle şi-l duceţi să-l adăpaţi, şi nu socotiţi că prin aceasta încălcaţi sâmbăta, cu atât mai mult se cuvenea să fie dezlegată această femeie care de 18 ani fusese legată de satan şi care este şi ea o fiică a lui Avraam, adică o femeie credincioasă, din neamul vostru”.***

Deci dacă în mod firesc faceţi bine unui animal în zi de sâmbătă, şi nu socotiţi o încălcare a Legii, cu atât mai mult se cuvine să faceţi bine unei fiinţe omeneşti în grea suferinţă, cum era acea biată femeie. Iisus, însă, ştia că aparenta râvnă pentru respectarea sâmbetei era numai un pretext. Indirect, mai-marele sinagogii îşi manifesta, într-o formă acoperită, ura pe care o avea împotriva Celui ce săvârşise minunea. ***Făţărnicia lui consta în faptul că una spunea şi altă gândea: în vorbă arăta râvnă şi în inimă purta ură.***

Fraţi creştini, această confruntare între adevăr şi minciună, între sinceritate şi făţărnicie s-a întâmplat acum aproape două mii de ani, undeva, într-o zi de sâmbătă, într-o sinagogă din Nazaret sau din Capernaum – precum şi în multe ocazii din vremea aceea. Dar făţărnicia care este o patimă şi deci o boală a sufletului omenesc, este mai veche decât Noul Testament. Ea a fost şi este prezentă în toată istoria neamului omenesc. În cele ce urmează, vreau să vă spun câteva cuvinte despre făţărnicie şi despre roadele ei, dăunătoare asupra sufletului omenesc şi asupra familiei creştineşti.

Făţărnicia sau ipocrizia, fraţi creştini, este o luptă piezişă împotriva adevărului şi a sincerităţii. Patima sau păcatul făţărniciei, practicat din nefericire şi de către foarte mulţi dintre noi, este numită şi „iscusinţă firească”.

Dar această iscusinţă are ca rădăcină vicleşugul, iar ca roade minciuna, înşelăciunea, şiretenia, necinstea, ţinerea de minte a răului, clevetirea plină de

ură, ascunsă şi tăinuită, care suge şi seacă sângele iubirii de aproapele, cum spune sfântul Ioan Scărarul.

Cel care inspiră şi întreţine această stare de răutate lăuntrică, este însuşi duhul cel rău şi viclean, despre care Mântuitorul ne-a spus că ***„diavolul, de la început a fost ucigaş de oameni, şi duşman al adevărului. Când grăieşte minciună, grăieşte din ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii“.***

Dumnezeu, în iubirea Sa de oameni, voieşte ca purtările oamenilor să fie cinstite, mintea lor curată, sufletul lor sfânt. De aceea ne porunceşte, zicând: ***„Cuvântul vostru să fie da ce este da, şi nu ceea ce este nu”*** şi adaugă: ***„Ceea ce este mai mult decât aceasta, de la cel viclean este”. Iar dacă una zici şi altă faci, atunci cazi în păcatul făţărniciei, devenind mincinos, viclean, înşelător şi vătămător.***

Învăţătorul cel dintâi al făţărniciei, aşa cum ne spune sfânta Scriptură, este diavolul. Ei s-a prefăcut cel dintâi, luând chipul şarpelui, precum se preface făţarnicul în chip de binevoitor şi de prieten, iar apoi minţind şi amăgind. Când eşti de faţă, te priveşte cu zâmbet plăcut, linguşitor, îţi spune vorbe dulci, îţi laudă calităţi pe care poate nici nu le ai. Iar când ai plecat de lângă dânsul, făţarnicul, care este şi un iscusit bârfitor, se întoarce către ceilalţi, scoate din visteria inimii sale cele rele, şi începe să te picteze în cele mai posomorâte culori. Peste acest portret al batjocurii mai adaugă şi câteva înjurături şi te dă, cu plăcere, duhului celui necurat. Astfel de clevetiri şi de bârfeli au loc foarte adesea, peste tot unde se adună oamenii, bărbaţi şi femei, ca prin munca lor cinstită să-şi câştige pâinea cea de toate zilele. ***Astfel de preocupări, paralele cu munca, nu ne sunt de folos şi nu ne ajută la nimic bun, în schimb ne încărcăm de păcate străine, ne amărâm propria noastră viaţă şi se stinge în noi avântul pentru cele bune, seacă izvorul dragostei şi al respectului pentru aproapele nostru care este orice fiinţă omenească.*** Mântuitorul ne spune undeva că ***„unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor”.***

Făţărnicia stinge, aşadar, dragostea dintre oameni şi aprinde neîncrederea şi ura. Astfel, prietenii se îndoiesc de prietenia arătată de prietenii lor; fratele nu se mai încrede în fratele său; tatăl are bănuieli asupra fiului său, iar fiul asupra tatălui său. Bărbatul se teme de cinstea pe care i-o făgăduieşte femeia, iar femeia se îndoieşte de curăţia bărbatului său şi unde stăpâneşte bănuiala, teama şi neîncrederea, de acolo fuge dragostea şi apropierea sufletească dintre oameni şi dispare buna înţelegere din familii şi dintre prieteni.

Dar pe lângă aceste forme ale făţărniciei care seamănă neîncrederea între oameni, mai sunt şi alte forme ale făţărniciei.

Aşa este o făţărnicie a faptei bune şi anume,

- *când faci o milostenie către un necăjit, dar n-o faci din toată inima şi pe cât se poate de discret, ci o faci mai ales ca să fii văzut de alţii şi lăudat de ei.*
- *Când te rogi, când posteşti, de asemenea se poate amesteca şi făţărnicia; dacă aceste fapte bune, creştineşti, le faci numai de ochii lumii, ele îşi pierd valoarea lor duhovnicească.*

Mântuitorul a mustrat cu multă amărăciune acest păcat al făţărniciei, mai ales în acele cumplite „vaiuri" adresate cărturarilor şi fariseilor din vremea sa şi dintotdeauna, zicându-le:

„Vai vouă, cărturari şi farisei făţarnici, că voi curăţiţi partea cea din afară a paharului şi a blidului, iar înlăuntru sunt pline de răpire şi de lăcomie".

Şi le înşiră, pe rând, toate abaterile lor de la faptele cele cu adevărat bune, cinste, milă, dreptate şi credinţă curată.

„Fariseu orb", continuă Domnul, ***„curăţă mai întâi partea cea dinlăuntru a paharului şi a blidului, ca să fie curată şi cea din afară."***

Dar dintre toţi făţarnicii lumii, Iuda Iscarioteanul a atins cea mai înaltă culme. Pentru că în mintea lui cugeta şi pregătea vânzarea Domnului cu cei treizeci de arginţi, iar cu vorbele se arată prietenos. Inima lui dorea argintul, iar limba lui grăia despre iubirea de săraci. După înfăţişare se arată prieten al lui Hristos, pentru că nu s-a sfiit să-L sărute, iar după fapte era un trădător. După chipul cel din afară, era ucenic al lui Iisus Hristos, iar după cel dinlăuntru, era iubitor de arginţi, trădător şi fur, plin de tot vicleşugul, de toată făţărnicia şi de toată răutatea. Din nefericire, mulţi dintre semenii noştri urmează, în diferite chipuri, pilda lui Iuda, urâtă şi de Dumnezeu, şi de oamenii cei cu inimi curate, de oameni dornici de pace şi de bună convieţuire în lumea aceasta.

Fraţi creştini, am amintit de făţărnicie ca de o boală gravă a sufletelor noastre, cu gândul şi cu dorinţa de a ne păzi cu toţii de otrava ei. Ca încheiere la cele spuse până acum, adaug sfatul sfântului apostol Petru, din prima lui scrisoare sobornicească, în care ne îndeamnă zicând aşa:

„Lepădând, deci, fraţilor, toată răutatea şi tot vicleşugul şi făţărniciile şi pizmele şi toate clevetirile, ca nişte prunci de curând născuţi, să dorim laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut, ca prin el să creştem: spre mântuire (…). Daţi tuturor cinste, iubiţi frăţia, temeţi-vă de Dumnezeu” şi slujiţi-I cu dragoste, prin toată fapta cea bună. Şi „dacă chemaţi Tată pe cel ce judecă cu nepărtinire, după lucrul fiecăruia, petreceţi în bună cuviinţă toate zilele vremelniciei voastre”.

Amin”.

(din: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Arhim. Teofil Pârâian - Duminica a 27-a după Rusalii - Tămăduirea femeii gârbove - Îndreptarea cea întru Hristos

Despre îndreptarea trupului şi a sufletului "în mintea strâmbă şi lucrul drept se strâmbă"

Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi spre semn de împotrivire (Lc. 2, 34)

Prea cuvioase părinte stareţ, cinstiţi părinţi, iubiţi fraţi şi iubiţi credincioşi, cuvintele pe care le-am pus în fruntea cuvântării mele sunt scrise în Sfânta Evanghelie de la Luca, în ceea ce numim noi întâmpinarea Domnului. Ele sunt spuse de un om ales de Dumnezeu, un om purtător de Duh Sfânt, un om cu frică de Dumnezeu, un om care s-a învrednicit de făgăduinţa lui Dumnezeu, aceea că-1 va vedea pe Mântuitorul lumii. Şi L-a văzut! Această făgăduinţă s-a împlinit atunci când Mântuitorul lumii a împlinit 40 de zile de la naşterea sa.

Această făgăduinţă s-a împlinit la întâmpinarea Domnului, când dreptul Simion, condus fiind de Duhul Sfânt, S-a dus la Templul din Ierusalim, unde Maica Domnului şi cu dreptul Iosif l-au dus pe Mântuitorul Iisus Hristos, să se facă cele rânduite de legea lui Moise. Atunci, dreptul Simion, căci aşa se numea cel ce a spus cuvintele "***Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel***", s-a bucurat pentru că L-a văzut pe Cel prin care urma să vină mântuirea lui Israel şi L-a luat în braţe.

Iată de ce este el cunoscut în Istoria Bisericii ca primitor de Duhul Sfânt. ***Dreptul Simion, primitorul de Dumnezeu, şi-a dat seama că Mântuitorul va fi mântuitor pentru unii şi pricină de cădere pentru alţii, şi-a dat seama că Mântuitorul a venit în lume „ să mântuiască pe tot omul ce vine în lume”, că orice om din lumea aceasta are posibilitatea să se mântuiască prin mijlocirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, dar că, pentru acesta, trebuie să îndeplinească anumite condiţii, trebuie să creadă în Mântuitorul, trebuie să-şi conformeze, să-şi potrivească viaţa cu învăţătura Mântuitorului.***

Ceea ce a spus dreptul Simion s-a întâmplat în vremea când Domnul Hristos a vieţuit aici, pe pământ, în vremea propovăduirii sale, căci unii l-au primit cu bucurie, unii au alergat înaintea Lui şi I s-au închinat, iar alţii L-au vorbit de rău, au căutat să-I găsească pricină ca să-L compromită; unii L-au lăudat şi alţii L-au defăimat - aşa înţelegem dacă ne rezumăm la ceea ce s-a citit din Sfânta Evanghelie, astăzi, la Sfânta Liturghie.
Cele citite în această zi la Sfânta Liturghie ne-au dus cu gândul la o minune pe care a făcut-o Domnul Hristos, atunci când a dat unei femei îndreptare din gârbovenie. Aceasta a trăit vreme de 18 ani cu ochii aplecaţi spre pământ, ***deşi omul este fiinţa care ar trebui să privească în sus.***

Iubiţi credincioşi, nu ştiu dacă vă mai aduceţi aminte, sigur eu v-am spus şi cu alte ocazii, în limba greacă, cuvântul om se spune ? (antropos). Dar antropos tradus în limba română nu înseamnă numai om, ci şi privitor în sus. Deci, când zici antropos în limba greacă, zici om, dar ştii că omul este fiinţa care priveşte în sus, nu în jos. ***Aşa l-a alcătuit Dumnezeu pe om, ca să ştie că nu-i făcut numai pentru lumea aceasta, nu-i făcut numai pentru pământ, ci e făcut pentru cer, iar noi credem că ceru-i undeva sus.***

Într-un fel, cerul este pretutindeni, pentru că cerul este acolo unde este Dumnezeu, iar Dumnezeu este peste tot. Cei care au alcătuit limba greacă şi-au dat seama că omul este singura fiinţă care priveşte în sus. Ei 1-au caracterizat, l-au prezentat pe om ca fiinţa care priveşte în sus, cu rosturi de privire în sus, cu rosturi de privire spre cer, cu rosturi de privire spre lumea mai presus de lume.

Femeia gârbovă nu putea să privească spre cer, ci doar spre pământ, aşa cum priveşte animalul. Şi totuşi, era un om, o femeie care şi-a dorit îndreptarea. Poate că s-a rugat lui Dumnezeu să nu mai fie în gârbovenie, dar vreme de 18 ani a trebuit să fie privitoare în jos, să nu-şi îndeplinească rolul de privitoare în sus.

Când Domnul Hristos a venit în lumea aceasta, a vindecat pe mulţi de felurite neputinţe, de felurite infirmităţi, de diferite boli. Intr-o zi, El a ajuns într-o sinagogă, nu ne spune Sfânta Evanghelie de la Luca în ce sinagogă, în ce oraş, în ce cetate, dar ne spune că Domnul Hristos era într-o sinagogă, într-un loc unde se adunau evreii la rugăciune.

Fiind într-un loc de rugăciune, era de faţă şi o femeie care nu mai era privitoare în sus, ci era privitoare în jos, o femeie care nu îşi mai putea împlini rostul de privitoare în sus. ***Chiar dacă era o zi de sâmbătă, deci o zi de odihnă, Domnul Hristos a îndreptat pe femeia care era privitoare în jos şi a făcut-o să privească în sus.*** Cu prilejul acesta, s-au răscolit răutăţile, gândurile şi simţirile bune ale oamenilor. Unii L-au lăudat şi L-au preamărit pe Domnul Hristos, iar alţii, mai ales mai marele sinagogii, mai marele casei în care se făceau rugăciuni, L-au defăimat.

Acesta nu s-a adresat Domnului Hristos, ci oamenilor care erau de faţă şi femeii care iarăşi era privitoare în sus, zicând: ***„Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; aşadar în ele veniţi şi vă vindecaţi, dar nu în ziua sâmbetei… ”*** (Lc. 13, 14). Mai marele sinagogii socotea că s-a făcut un lucru rău, că Domnul Hristos a făcut un lucru rău şi nu a păzit rânduiala Vechiului Testament în privinţa sâmbetei. Şi atunci, Domnul Hristos a răspuns la această strâmbare a gândurilor omeneşti, pentru că omul acela însuşi nu gândea cum trebuia.

Să vă mai spun o dată ***cuvântul părintelui Arsenic Boca, Dumnezeu să-1 odihnească: “în mintea strâmbă şi lucrul drept se strâmbă”.***

Mai marele sinagogii avea o minte strâmbată şi a strâmbat şi ceea ce a făcut bine Domnul Hristos. El a găsit nişte argumente, nişte temeiuri pentru gândurile lui. Se gândea mai marele sinagogii că sâmbăta trebuie păzită şi că cel care nu o păzeşte, chiar dacă face minuni, cum a făcut Domnul Hristos, nu-i pe calea lui Dumnezeu.

Gândiţi-vă, iubiţi credincioşi, cum se putea ca Domnul Hristos, „Domnul sâmbetei”, cum se numeşte cu alt prilej pe El însuşi, zicând: „ Este cineva aici care-i Domn al sâmbetei”, Cel mai mare peste lume, peste sâmbătă, peste toate, să calce legea lui Dumnezeu ? Domnul Hristos a intervenit ca să îndrepte mintea cea strâmbă a celui care era mai marele sinagogii, care credea că gândeşte bine. Deci, a crezut că gândeşte bine, dar nu a gândit bine.

Fac aici un ocoliş, iubiţi credincioşi, ca să vă spun nişte cuvinte din înţelepciunea sanscrită, în legătură cu omul care ştie sau nu ştie. Ei spun aşa:

- ***Omul care nu ştie, dar nu ştie că nu ştie, este periculos - să te fereşti de el;***

- ***Omul care nu ştie, dar ştie că nu ştie, este neputincios – ajută-l, învaţă-l să ştie;***
- ***Omul care ştie, dar nu ştie că ştie, este adormit - trezeşte-l;***
- ***Omul care ştie, şi ştie că ştie, este înţelept - urmează-l.***

Deci, învăţătorul de lege nu ştia ce trebuia să ştie, dar totuşi, se arăta ca unul care ştie; noi am putea zice că era un om periculos, de care trebuie să te fereşti. Atunci, Domnul Hristos a intervenit cu învăţătura Lui şi a spus că în ziua sâmbetei se pot face lucruri care nu pot fi amânate, de pildă, să-ţi adapi animalul pe care îl ai, bou sau asin. Prin aceasta, se arată că, aşa cum poţi să-ţi adapi boul sau asinul în ziua hotărâtă pentru odihnă, tot aşa poţi să faci şi o minune în ziua hotărâtă pentru odihnă. Apoi, ***Domnul Hristos a spus că El a intervenit pentru vindecarea acelei femei, pe care satana a ţinut-o în gârbovenie timp de 18 ani şi a întrebat dacă nu se cădea să fie vindecată chiar în ziua sâmbetei.***

Să nu amânăm fapta bună şi pocăinţa!

Iubiţi credincioşi, din asta mai învăţăm ceva, învăţăm să nu amânăm. De multe ori, noi suntem puşi în situaţia de a amâna pe altă zi lucrurile pe care le-am putea face astăzi, îmi aduc aminte, din copilărie, de o zicere: *„ Ce poţi face astăzi nu lăsa pe mâine”.* Domnul Hristos aşa a făcut, adică, deşi ar fi putut să aştepte, nu a aşteptat, totuşi, o altă zi pentru a o vindeca pe femeie, în felul acesta, ne-a învăţat şi pe noi să nu amânăm. Deci, e bine să folosim toate mijloacele, toate posibilităţile pe care le avem, pentru a împlini lucrurile care trebuie împlinite, chiar în ziua de faţă.

Iubiţi credincioşi, mai există o împrejurare în care oameni, oameni din mulţime au făcut un lucru pe care nu 1-au amânat pentru a doua zi, nici măcar pentru o oră sau măcar pentru câteva minute. Este vorba despre acei oameni care au purtat pe umeri pe slăbănogul din Capernaum şi l-au coborât în faţa Domnului Hristos prin acoperişul casei. Am putea zice că ei au făcut un lucru de prisos, pentru că aceasta se putea face şi altfel, fără osteneală; de pildă, ar fi putut să-l aducă pe slăbănog în faţa Domnului Hristos, de îndată ce EL ar fi fost despresurat de mulţime şi ceilalţi oameni ar fi plecat. Şi totuşi, ei au vrut să-1 ducă atunci. Pentru a nu amâna, ei au făcut tot ce s-a putut face şi şi-au luat toată osteneala, rămânând în credinţa noastră şi în conştiinţa Bisericii ca oameni care ne învaţă pe noi să nu amânăm.

Şi acum, să vă spun un cuvânt din Pateric, ***în Pateric, se povesteşte că unui părinte gândurile îi spuneau: «Lasă astăzi şi te vei pocăi mâine», dar el răspundea: «Ba nu, mă pocăiesc astăzi şi mâine va fi voia Domnului».***

Sunt nişte lucruri extraordinare, care au străbătut prin istorie şi au ajuns până la noi şi care vor merge mai departe, şi după noi. Îi ziceau gândurile, acelui părinte: «Lasă astăzi şi te vei pocăi mâine» şi el zicea: «Ba nu, mă voi pocăi astăzi, pentru că asta e ziua în care pot să lucrez şi-i sigur că trăiesc; mâine, ce ştiu eu dacă mai trăiesc ? Şi atunci, mă pocăiesc astăzi, iar mâine fie voia lui Dumnezeu; poate mă voi pocăi şi mâine, dacă voi ajunge ziua de mâine, care va fi pentru mine ca ziua de azi».

Cum spune ***Eminescu:***

„ Cu mâine zilele-ţi adaugi,
Cu ieri viaţa ta ţi-o scazi,
Având cu toate astea-n faţă,
De-a pururi ziua cea de azi!"

Ce putem, să facem astăzi, să nu amânăm. Ziua de azi este sigură. Ieri a trecut, a fost sigur pentru ieri. Ziua de astăzi e sigură pentru că trăim în ea, dar ziua de mâine, Dumnezeu cine ştie dacă este sigură pentru noi. Nu trebuie să trăim cu frica în sân, că poate mâine nu o să mai fim în lumea aceasta. ***Dar, să ştim totuşi lucrul acesta, că ziua în care putem lucra pentru binele nostru şi pentru binele altora este ziua de astăzi, nu-i ziua de mâine, nici ziua de poimâine.***

Iubiţi credincioşi, deci, Domnul Hristos ne învaţă să nu amânăm. După ce Domnul Hristos a făcut minunea, au fost şi oameni care s-au bucurat de minunea făcută de El şi care nu au zis că Domnul Hristos a făcut un lucru rău, ci sigur au zis că a făcut un lucru bun. Numai că ei nu se potriveau cu mai marele sinagogii. Cei care-L lăudau pe Domnul Hristos pentru minunea făcută, gândeau bine, iar ceilalţi, care-i mustrau pe oameni şi-i învăţau să amâne binele pe care L-a făcut Domnul Hristos, gândeau rău.

Duminica - o zi de împlinire a binelui

Iubiţi credincioşi, cu asta, eu aş zice că am terminat cuvântul de învăţătură. Aş vrea, totuşi, să dau o lămurire în legătură cu sâmbăta şi duminica. Noi nu sărbătorim sâmbăta ca zi hotărâtă de odihnă, deşi, în limba ebraică, cuvântul sâmbătă înseamnă odihnă, sabat. Noi nu ne odihnim în ziua sâmbetei, ci ne odihnim în ziua duminicii, dar nu numai ne odihnim, ci şi facem ceva pentru binele nostru, pentru înaintarea noastră. Am putea zice că duminica nu este numai o zi de odihnă, ci este şi o zi de împlinire a binelui, pentru că creştinismul este o credinţă pozitivă, o credinţă a binelui, a împlinirii. Nu să nu faci nimic, numai aşa, ca să fii în odihnă, ci faci ceva în ziua în care nu te ocupi de lucrurile pământeşti. Laşi

lucrurile pământeşti şi faci numai lucrurile cereşti, lucrurile duhovniceşti. Aceasta este hotărâtă pentru ziua duminicii.

Ne-ar putea întreba cineva: Bine, dar în Scriptură, în Vechiul Testament, se spune mereu despre sâmbătă. Iată că şi în Noul Testament găsim nemulţumiri că s-au făcut minuni în zi de sâmbătă. Noi cunoaştem mai multe astfel de minuni: vindecarea orbului din naştere, vindecarea omului care a fost bolnav de idropică, vindecarea omului cu mâna uscată. Domnului Hristos I S-a reproşat că L-a vindecat pe slăbănogul de la Vitezda în zi de sâmbătă, I s-a găsit vină pentru că a făcut o minune în zi de sâmbătă. Dar, de ce mereu sâmbăta şi nu duminica.
De ce la ortodocşi Duminică este ziua Domnului ? De ce sărbătorim altă zi decât ziua hotărâtă de Dumnezeu în Vechiul Testament ? Pentru că Noul Testament este Biblia creştinilor şi pentru că este descoperirea, continuarea, într-o altă formă, a Vechiului Testament. Asta înseamnă că legea Vechiului Testament s-a schimbat şi s-a completat şi că s-a împlinit şi din acest punct de vedere.

De ce sărbătorim duminica ? De-a lungul istoriei, duminica s-a sărbătorit ca zi de odihnă de lucrurile pământeşti şi ca zi de împlinire a lucrului lui Dumnezeu. Aşa ne-am pomenit, aşa trăim Şi nu ne facem nici o problemă. De ce nu ne facem probleme? Pentru că ştim că asta-i învăţătura Bisericii şi Biserica este mai mare decât noi. Sunt şi unii creştini care ţin sâmbăta, bineînţeles că nu sunt creştini drept-măritori, şi care îşi fac un titlu de glorie că ei sunt aceia pe care îi primeşte Dumnezeu, pentru că împlinesc Porunca aşa cum a lăsat-o El. Dumnezeu să-i miluiască şi pe noi să ne ajute să ne ducem viaţa liniştiţi înainte, aşa cum am găsit-o, aşa cum am pomenit-o.

Iubiţi credincioşi, pe noi ne învaţă Biserica. Cei care se întemeiază numai pe Biblie, numai pe Sfânta Scriptură, spun că nicăieri în Sfanta Scriptură nu sunt cuvinte lămuritoare despre schimbarea sâmbetei cu duminica. Să ştiţi că aşa este. Găsim nişte cuvinte, care nu sunt destul de lămuritoare şi care ne conduc pe noi la ceea ce facem, dar nu din Scriptură am noi învăţat să ţinem duminica. Am învăţat de la înaintaşii noştri, care au învăţat şi ei, ca şi noi, din Biserică.

Vă rog să ţineţi minte lucrul acesta: ***norma credinţei este învăţătura Bisericii. Nu este ceea ce credem noi, nu este ceea este scris în Scriptură, ci ceea ce ne învaţă Biserica întemeiată pe Sfânta Scriptură. Deci, aceasta-i credinţa noastră.***

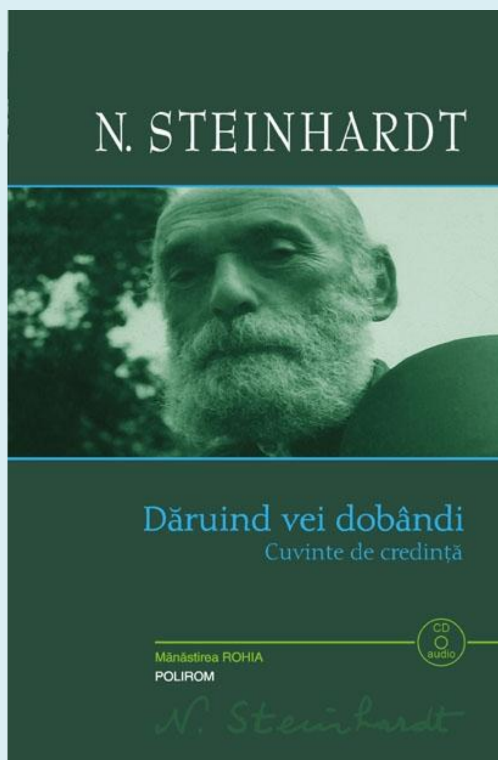
Să ne gândim la toate lucrurile acestea. Să ne gândim, să nu amânăm, să ne gândim la binele care se poate face, să ştim că creştinismul este împlinirea binelui, nu numai înlăturarea răului. Să ştim că Domnul Hristos este pentru înaintarea şi

ridicarea unora şi spre căderea altora. Să ne rugăm lui Dumnezeu să fim între cei care se ridică prin mântuirea pe care o dă Domnul Hristos şi să ne ferească Dumnezeu de prăpastia celor ce cad pentru că nu ţin seama de învăţătura Bisericii şi pentru că ajung să-l judece chiar pe Domnul Hristos. Nu putem să spunem cât este de mare păcatul acesta, de a gândi tu, oricare ai fi, că învăţătura ta, că părerea ta este mai presus de ceea ce ne învaţă Sfânta noastră Biserică.

Să ne dea Dumnezeu binecuvântarea Lui şi lumină pentru a înţelege lucrurile drept, să avem mintea cea dreaptă, în care lucrurile strâmbe se îndreptează şi să ne ferească Dumnezeu de mintea cea strâmbă în care şi lucrurile drepte se strâmbă. Dumnezeu să ne ajute! Amin!

(Din "Credinţa lucrătoare prin iubire - Predici la duminicile de peste an")

Nicolae Steinhardt (monahul Nicolae Delarohia) - Duminica femeii gârbove - Între libertatea Duhului şi piedicile meschine ale procedurismului

Ca şi altor pătimitori, Domnul, din proprie iniţiativă şi nesolicitat, îi vine în ajutor femeii gârbove pe care o află printre enoriaşii unei sinagogi într-o zi de sâmbătă. Din milă şi bunătate; întru mărirea lui Dumnezeu; ca să se vădească puterea Tatălui şi a Fiului. O vede, o cheamă, o vindecă – totul în pripă, cu iuţeala fulgerului. Textul istorisirii evanghelice nu-i mai puţin concis şi ritmat decât al celebrei scrisori prin care, din Orient, Cezar vestea senatului: veni, vedi, vici.

Este în capacitatea aceasta a Mântuitorului de a vedea suferinţa celorlalţi, a lua aminte la ea, a o zări de îndată şi de a se concentra asupră-i, o imensă milă şi totodată o sensibilitate (omenească) de natură a iuţi bătăile inimii celui care citeşte Evanghelia aceasta (Luca 13, 10-l7), ori Pericopele paralele: Matei 12, 9-l4; Marcu 3, l-5; Luca 6, 6-l1 (toate trei se referă la omul cu mâna uscată, sau Luca 14, l-6, referitoare la bolnavul de idropică) ***şi a isca într-însul nebănuite simţăminte de înfiorare şi compătimire.*** Curând, însă, măreţia şi tăria înduioşătoare a tabloului evocat de Sfântul Evanghelist Luca sunt parcă înceţoşate de veninoasa intervenţie intempestivă a mai marelui locului.

Ca o rugină, ca o pecingine, ca o lepră ce s-ar depune pe suprafaţa curată a pielii, ori a zidului, ori a metalului şi ar pângări-o.

Simultan cu mânia acestuia sunt date în vileag toate principalele caracteristici ale fariseilor:

- *legalismul strâmt şi miop (care-i diferit de legalitate şi de cuviincioasa ei respectare);*
- *el întotdeauna izbuteşte să micşoreze lucrurile, problemele, situaţiile, dilemele, să le reducă la proporţii liliputane şi să le insufle un spirit de meschinărie, de avariţie, de panică stârnită de pericole imaginare sau ridicole;*
- *procedurismul literal şi mărunt, al arhivarului reumatic, îmbătrânit printre hârţoagele decolorate şi dosarele mucegăite, cu ochelari cârpiţi cu sfoară şi mânecuţe zdrenţuite, bun numai să bombănească şi să boscorodească, supărat, acru, îndârjit;*
- *aşezarea cu perseverenţă a literei deasupra duhului, neputinţa depăşirii nivelului literal în toate cele (şi mai cu seamă în cele importante), un soi de imobilizare a minţii şi sufletului la acest palier, pe această treaptă de jos a scării ce urcă spre libertate şi înţelegere;*
- *tendinţa fermă de a reacţiona, ori de câte ori se iveşte prilejul, înghiţind cămila şi strecurând cu grijă ţânţarul;*
- *făţărnicia absolută, neşovăitoare, neruşinată de lume, de ea însăşi, de evidenţă şi de bun simţ (Domnul ne arată doar că nu se codesc să-şi dezlege şi să-şi adape, sâmbăta, boul şi asinul, ori în celelalte referate: să scoată oaia căzută în groapă ori boul ori fiul căzut în fântână);*
- *invidia, semeţia, răutatea (nedespărţita şi statornica lor triadă);*
- *transformarea sabatului – a zilei-regine, de odihnă, sărbătoare şi bunăvoire întru Bunul Dumnezeu – în serii nesfârşite de superstiţii şi mărunţişuri, oprelişti şi prevederi draconice, asuprire şi blestem (cu adevărat pricepem de ce s-a putut vorbi de blestemul Legii: fariseii, ca nici unii, au fost meşteri în treaba prefacerii Legii în basm şi a sabatului în zi de încleştare şi zăpuşală);*
- *absurdul (căci ce poate fi mai absurd decât ţipetele ascuţite şi virtuoasele scrâşniri din dinţi ale acestor legalişti care-şi dezleagă şi adapă boii şi asinii şi scot vita din groapă sau din fântână în zi de sărbătoare, dar mai că le vine rău şi simt că piere lumea şi se prăbuşesc stihiile pentru că e tămăduită în prezenţa lor o nefericită legată de neputinţa gârboviei care de 18 ani nu ajungea să se ridice nicidecum în sus?).*

Cu toate acestea, cineva de bună credinţă şi-ar putea pune întrebarea: ***dar de ce ţine Mântuitorul cu tot dinadinsul să-i înfrunte? De ce vindecările şi minunile acestea au loc cu predilecţie sâmbăta şi în locaşuri sfinţite? Nu-s ele acte de provocare? Nu ne poartă gândul a bănui că Iisus Hristos îşi găseşte plăcerea înfruntându-i tocmai sâmbăta neapărat în sinagogă, zgândărindu-i, nedându-le pace?***

Răspunsul nu poate să fie decât unul: ba da, întocmai! Sunt acte de provocare, de voită înfruntare şi bine chibzuită sfidare. Da, îi înfruntă cu bună ştiinţă sâmbăta şi în sinagogă, pentru că dorea ca lecţia să fie mai usturătoare, zguduirea mai aspră, trezirea din amorţire mai rapidă. Şi pentru că înţelege să dea atacul frontal, chiar asupra centrului adversarilor şi în punctul lor cel mai întărit. Domnul se dovedeşte şi aici mare strateg. Un fel de precursor al vestitului teoretician al strategiei militare, generalul prusian Cari von Clausewitz. Cartea acestuia va fi scrisă abia după 1800 de ani, dar Hristos ca Unul din Treime o cunoştea mai înainte de a fi scrisă.

Atacul - rosteşte von Clausewitz - se dă mai eficace şi mai cu sorţi prielnici acolo unde se află tăria însăşi a inamicului. Riscul e mare; mare este însă şi deruta celeilalte părţi, în caz de victorie, ca şi cum s-ar nărui pilonul de susţinere al turnului întărit. (E un act de curaj, fără doar şi poate: Hristos nu avea să dea în lături).

Ca un mare şi neînfricat strateg, ca unul ce ştie că defensiva cea mai bună e însăşi ofensiva, dar şi ca un medic bun şi netrândav care nu stă mult pe gânduri ca să intervină, să opereze, să lecuiască, El a văzut-o, a chemat-o, a vindecat-o. Dar şi ca un om de bun simţ. De ce n-am face binele în zi de sabat? Mai ales în zi de sabat s-ar cuveni să-l facem omorând fanatismul logic care de la noţiunea de odihnă trece la aceea de neintervenţie în conflictul dintre bine şi rău, în lupta dintre sănătate şi boală. De ce nu am săvârşi binele acum şi aici, cât de urgent? Hit et nunc! ziceau latinii, fără de amânare, de răgaz, de îndoială, fulgerător.

Aşa lucrează mereu Iisus Hristos, grăbit când e vorba de a milui, poruncitor, nerăbdător, indignat: ţie îţi zic, scoală-te, ridică-te, ia-ţi patul tău şi umblă, du-te acasă, eşti vindecată, îndrăzneşte! S-ar zice că tremură: de cât îl doare necazul altuia, de cât îl irită boala şi neputinţa, de cât nu are timp pentru reaşezarea lucrurilor în starea lor normală, adică de sănătate şi putere. Are desigur în vedere cuvintele de la Ioil 4, 10: ***„Cel slab să zică: eu sunt viteaz”!***

Domnul, strateg de mare clasă, ‚doctor fără de zăbavă, dar şi domnul abilităţii la nivelul minţii omeneşti, căci argumentul cu boul, asinul, oaia, fiul, groapa şi fântâna este cum nu se poate mai bine ales şi e irecuzabil. ***Domnul este deasupra micimilor, invidiei mărunte, pizmei intrate pe furiş în suflete, procedurismului, meschinăriei care se lăfaie în văzul lumii cu neruşinare de paparudă şi ifose de cărturar isteţ.***

Domnul este şi slujitor vrednic al sabatului, pentru că îl socoteşte a fi ceea ce este: zi de mărire, de bucurie, de cât mai multe vindecări, de binefaceri fără număr şi cu nemiluita. Un sabat al sănătăţii, belşugului şi bunelor vestiri, cu totul îndepărtat, cu totul ostil şi străin sabatului sec, mohorât şi tiranic, al falşilor săi apologeţi zeloşi: fariseii, fanaticii logicii absurde, în inima cărora nu-şi află loc îndurarea, în mintea cărora nu poate intra acea puţină lumină, acel pic de bun simţ, acea fărâmă de milă, fără de care orice literă de lege se preface negreşit, neapărat şi neîntârziat în oţet, cucută şi semeţie.

Nu aşa este la Domnul. ***Totul la Domnul este numai simplicitate, bunătate, compătimire şi urgenţă în biruirea răului, a bolilor, a neputinţelor, a suferinţei. Şi totodată spre măreţie, veselie, ieşire din necazuri şi sâcâieli. El este Domnul puterii, Domnul biruinţelor, Domnul milostivirii neobosite şi al înlăturării piedicilor scornite de anumite minţi în calea libertăţii.*** (Căci boala, întocmai ca păcatul e robie). ***Domnul ne învaţă că suntem şi trebuie să fim slobozi a face binele şi a veni în ajutorul aproapelui nostru: nici o lege, nici un regulament, nici o formă de orice fel, nici o precauţie sau teamă, nici un motiv de tipul „să nu se spună că…”, ori „să nu pară că…” nu ne poate fi stavilă, pretext, justificare.***

Ce îi interesează şi preocupă pe farisei? Să se îmbuibe şi să se ghiftuiască, să-şi rotunjească pântecele şi să-şi lăţească cefele. Ceilalţi? Ceilalţi care poate rabdă de foame şi sunt năpădiţi de griji, necazuri şi nevoi? Îi priveşte, descurce-se cum pot, cum ştiu! Menirea lor e să facă temenele fariseilor, de îndată ce-i văd cum se lăfaie pe uliţe, cum se reped la locurile dintâi la ospeţe şi în sinagogi, şi să le cânte osanale în chiar clipa când deschid gura spre a grăi şi a-i împovăra şi mai mult.

Fariseii, desigur, l-ar fi aprobat pe acel general de care pomeneşte scriitorul francez Leon Daudet: venit să inspecteze, înapoia frontului, un spital militar, e oprit de colonelul comandant al bolniţei, în dreptul patului unde zace un ofiţer care şi-a pierdut în luptă braţele şi picioarele. Generalul privise cu atenţie jalnicul trunchi, cât a mai rămas din trupul eroului, şi părea dus pe gânduri. Se reculege, desigur, se înfioară, se pregăteşte să rostească vorbe de compătimire şi glorificare. Dar nu, se

întoarce către colonel şi spune: foarte bine, dar de ce nu e tuns, regulamentul prevede că spitalizaţii trebuie să fie tunşi!

De astfel de fariseisme şi orori birocratice (şi sunt din aceeaşi lume ca şi protestul împotriva tămăduitorilor prin cuvânt în zi de sabat) creştinului îi este mare silă şi groază. Învăţătorul său nu a propovăduit bucherismul, puţinătatea, domnia literei şi triumful mărunţişurilor. Domnul înmulţirii pâinii şi peştilor i-a dat numai pilde concepute de un duh gata a dărui belşugul, bucuria, sporirea, sănătatea. Pe aceasta din urmă nu încape îndoială că Domnul a iubit-o; ne putem, aşadar, oricând ruga pentru sănătate şi a fi convinşi că Hristos Mântuitorul este şi Hristos Tămăduitorul, neiubitor de tristeţe, puţinătate, sărăcie şi ferecare.

Pericopa femeii gârbove (ca şi cele ale omului cu mâna uscată şi bolnavului de idropică) ni-L arată pe Hristos ca Biruitor. Aici mai ales, în textul evanghelic, fariseii ies ruşinaţi; mânia mai marelui sinagogii e înfrânată şi făcută de basm şi de ocară, în vreme ce toţi ceilalţi participanţi şi gârbova se bucură şi preamăresc.

Adversarii Domnului au fost învinşi, birocraţia a pierdut partida; binele, sănătatea şi voioşia au pus deplină stăpânire pe terenul unde s-a dat lupta. Scena întreagă este de mare dramatism, iar lecţia – dublă – e limpede: ***mereu este vremea de a săvârşi binele, pe loc fără nici o amânare, nici o căutătură a minţii ori a ochiului şi în altă parte decât într-acolo unde se află răul, ori durerea, ori necazul ce urmează a fi stârpite; mereu suntem datori a ţine piept îngustimii şi răutăţii.***

În episodul acesta al activităţii Sale pământeşti – de unde fariseii nu scapă cu faţa curată, ci se împrăştie, parcă îi vedem, asemenea unor bufniţe îmbufnate şi zgribulite, unor cobe afurisite – Mântuitorul ni se înfăţişează ca Iisus Biruitorul în toată măreţia şi puterea Lui vindecătoare şi milostivnică. În bucuria mulţimii prezente şi în a tămăduitei îmi pare că se reflectă ceva din lumina Taborului şi din mărirea înălţării.

Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predică la Duminica a XXVII--a după Rusalii - Femeia gârbovă

Femeie eşti dezlegată de neputinţa ta! (Luca XIII, 12)

Fraţi creştini, dovezi că Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu, găsim în cărţile proorocilor şi apoi în minunile pe care le-a săvârşit în timpul vieţii Sale pe pământ. O mulţime de profeţi din neamul evreiesc a pregătit omenirea până la Domnul Hristos ca să fie crezută Evanghelia şi să-L cunoască lumea pe Iisus după minunile săvârşite de El.

Timp de 4000 de ani, neîncetat şi fără schimbare, au venit unul după altul, să prezică această persoană dumnezeiască. Un popor întreg L-a anunţat şi L-a mărturisit, chiar cu preţul vieţii. Toţi erau siguri de venirea Fiului lui Dumnezeu în lume. Şi iată că o dată cu apariţia Sa, a început să radieze bunătatea dumnezeiască necunoscută oamenilor până atunci, căci oamenii se obişnuiseră să tremure în faţa cezarilor pământeşti şi a zeilor născociţi de ei.

Dar ***prin bunătatea nesfârşită a lui Iisus s-a descoperit adevăratul Dumnezeu, adevărata bunătate şi umanitate, o mare iubire, nu numai faţă de cei perfecţi şi virtuoşi, ci şi faţă de cei păcătoşi. El a iubit şi a ajutat deopotrivă şi pe cei drepţi şi pe cei păcătoşi pentru care venise să-i ridice.*** Prin multele minuni pe care le săvârşea Iisus se făcea cunoscut celor din jur, curaţi la inimă, săraci şi smeriţi. Ceilalţi deşi vedeau cu ochii lor toate minunile, deşi cunoşteau prorociile şi viaţa curată a lui Iisus, din pricina invidiei, închideau ochii şi stăteau împotrivă. Invidioşi, mândri şi îngâmfaţi erau orbi la toate minunile lui Iisus, după cum vedem şi din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Domnul Hristos se duce într-o sâmbătă la Sinagogă şi acolo învaţă poporul credinţa cea adevărată şi tainele mântuirii. Pe când vorbea poporului cuvintele vieţii veşnice, a văzut acolo o femeie ce avea un duh de neputinţă, bolnavă şi gârbovită de spate, de 18 ani. Cine putuse număra lacrimile şi suspinurile ei, nopţile cele nedormite, junghiurile şi toate durerile de zi şi noapte. Dar ea nu a deznădăjduit; mergea întotdeauna la biserică şi se ruga cu credinţă, să-i ajute Dumnezeu să se tămăduiască. Mulţi dintre toţi cei ce o întâlneau, o dispreţuiau şi o ocoleau, dar ea se obişnuise cu dispreţul oamenilor şi cu suferinţa de atâţia ani.

În această zi de sâmbătă o întâlneşte Iisus, o cheamă şi-i zice: ***"Femeie eşti dezlegată de neputinţa ta!"*** Şi-a întins mâinile peste ea şi îndată s-a îndreptat şi însănătoşindu-se, slăvea pe Dumnezeu. Domnul Hristos îi cunoscuse sufletul ei răbdător în boală, nădejdea şi aşteptarea ei cu credinţă şi mai ales Mântuitorul a văzut cum satana ţinea legată de 18 ani pe această fiică a lui Avraam. Biata femeie de atâta amar de ani, mergea încovoiată de spate ca şi cum ar fi purtat o greutate mare. Ce grozavă este suferinţa şi în câte feluri macină ea omenirea pe faţa pământului.

Medicina a căutat fel de fel de leacuri ca să curme durerea şi răul, din trupul omului, dar mai ales a căutat şi caută mereu să găsească rădăcina din care ies atâtea suferinţe în lume. S-au găsit desigur leacuri pentru multe boli şi s-a găsit şi izvorul de unde pleacă aceasta, dar şi sfaturile doctorilor sunt tot aşa de dispreţuite ca şi învăţătura Domnului Hristos, pe care o propovăduim noi.

Doctorii au spus, au scos chiar cărţi şi spun mereu cu gură de foc că alcoolul, tutunul, avorturile, sunt izvoare ale bolilor şi suferinţelor. De aici pleacă multe boli fără leac, ca leucemia, ciroza, cancerul generalizat, TBC-ul, care duc la distrugerea nervilor şi stricarea sângelui şi de aici distrugerea copiilor, fiindcă din astfel de părinţi se nasc copii bolnavi. Dar cine ascultă pe medici şi cine caută să facă ce spun ei? Abia când se văd neputincioşi, iar boala i-a pus la pat, încep să mai rărească de a se îndopa cu astfel de otrăvuri. Merg la spitale, dar cum se ameliorează boala încep din nou acelaşi fel de viaţă, sau şi mai rău. Medicina a descoperit aceste izvoare ale suferinţei mai pe urmă, după Evanghelia şi învăţătura Mântuitorului Hristos propovăduită de Sfânta Biserică Ortodoxă, care a arătat cât de grozav este păcatul, viciile şi patimile şi cum distrug acestea atât sufletul cât şi trupul.

Păcatul este pricina a tot răul din lume. ***Toate suferinţele, lacrimile şi tulburările îşi au rădăcina în păcate.*** Cine nu ştie ce mare rău provoacă într-o familie un beţiv şi câte divorţuri se petrec din cauza acestui păcat al beţiei. De aici omul ajunge cu

uşurinţă şi la celelalte: desfrânare, ucidere, despărţire de Dumnezeu. Sunt nenumărate feluri de suferinţe pe pământ din cauza acestor patimi urâte, din cauza cărora oamenii trăiesc într-un mare întuneric sufletesc şi trupesc.

Aşa îmi povestea un preot de la ţară un caz care m-a înduioşat până la lacrimi. ***Preotul acesta era nou în Parohie şi nu cunoştea lumea. Spunea că într-o zi a fost chemat să spovedească şi să împărtăşească o femeie care zăcea de multă vreme.***

- Când m-am dus zice el am crezut că mă aşteaptă o bunică înconjurată de fii şi nepoţi. Pe prispă m-au întâmpinat patru copii. Cel mai mare era o fetiţă de 12 ani. M-aşteptam să le văd bunica bolnavă, dar ei mi-au deschis uşa la o cameră sărăcăcioasă, unde zăcea mama lor. Lângă patul ei era un copil de câteva luni într-o albie. Femeia mi-a cerut s-o spovedesc şi s-o împărtăşesc că e foarte bolnavă de inimă şi de câtva timp nu s-a mai coborât din pat.

Privind şi ascultând această femeie, cercetam viaţa acestor oameni tineri: soţul ei era muncitor în pădure şi un beţiv înrăit. Venea acasă numai sâmbătă seara şi pleca luni dimineaţă. Bănişorii pe care-i câştiga, îi da mai pe toţi pe băutură şi ţigări. Acasă ducea foarte puţini bani şi mai nimic de-ale mâncării. Toată agoniseala o da pe tutun şi pe rachiu. Bolnava nu se putea da jos din pat; singurul lucru pe care mai putea să-l facă era acela de a legăna copilul de la picioarele ei, când plângea. Tot oful şi lipsa bietei femei se strânseseră la inimă şi o puseseră la pat. Deşi era o femeie tânără cu dorinţă de muncă şi de a-şi creşte copilaşii, acum îşi aştepta moartea. Era mama a cinci copii pe care simţea că-i părăseşte pentru totdeauna.

Apropiindu-i Sfânta Împărtăşanie şi-a aruncat privirile spre copii, care erau în spatele meu şi lacrimile îi umplură ochii.
- De ce plângi în clipa aceasta? am întrebat-o.

- Mi-au dat lacrimile de milă părinte răspunse ea mai mult pentru Lenuţa care poartă grijă de fraţii ei. Dacă mor, ea le rămâne mamă şi n-are decât 12 ani. N-a mai mers la şcoală de când am căzut bolnavă. N-am avut ce face că n-are cine să îngrijească de ceilalţi, nici de mine şi nici de taică-su, că şi el trebuie spălat şi îngrijit.

- Cred că mai vin vecinele să te ajute?
- Foarte rar, la o săptămână odată trece câte una.
- Rude aveţi?

- Părinte, nu am, iar fraţii ce pot să facă? Cumnatele vin şi mai rar ca vecinele.
- Lenuţa poate să le facă pe toate? Ştie să facă mâncare?
- Nu prea ştie; ea stă acolo lângă plită şi eu îi spun de aici din pat tot ce să facă!
- Aveţi ce vă trebuie?
- Avem foarte puţin părinte; tot Lenuţa merge şi mai cumpără câte ceva din puţinii bani pe care îi aduce taică-su.

M-am uitat în cameră şi într-adevăr nu aveau nimic. Prin curte nici o vită, nici o pasăre. Ascultând spovedania acestei femei m-am înduioşat până la lacrimi. După ce am văzut suferinţa şi mizeria în care trăia, am înţeles că numai moartea putea s-o scape de dureri. Mi-am întors privirile spre copiii nevinovaţi şi m-a cuprins mila, impresionându-mă mai ales fetiţa de 12 ani care îngrijea de mama ei ca o soră de spital, iar de fraţii ei ca o adevărată mamă.

Uitasem toată suferinţa mamei şi măsuram povara vieţii, care apăsa tot mai greu pe umerii unui copil care la această vârstă ar fi trebuit să râdă, să se bucure şi să zburde cu ceilalţi copii. Simţeam o datorie să înţeleg cât mai adânc tragedia acestor suflete, însă atâta suferinţă mi se părea că e prea trist numai să ascult şi am plecat luând pe fratele Lenuţei, numai de 10 anişori, zicând că nu ştiu drumul, ca la despărţire să-i dau cele ce se cădea şi să vin cât de puţin în ajutorul acestor năpăstuiţi.

Iată câtă suferinţă aduc în casă patimile şi viciile omului. De la beţie pleacă, aşa cum am mai spus, toate, şi suferinţa se ţine lanţ ca şi la biata femeie care a oftat până şi-a distrus inima şi plămânii. Şi câte necazuri nu aduc în lume aceste patimi urâte pe care le condamnă nu numai religia şi Biserica, dar şi medicina şi doctorii. Din cauza beţiei auzim cum unul a dat foc la casă, sau a spart tot ce a găsit prin casă un altul şi-a bătut soţia şi copiii, sau a ajuns chiar la crimă. Câţi copii nu au fugit de acasă din cauza certurilor din familie şi a tatălui beţiv.

Iată gârbovie periculoasă, căci toţi aceştia sunt stăpâniţi de duhuri necurate şi sunt legaţi de satana ca şi femeia gârbovă din Evanghelia de astăzi. Ei sunt înfăşuraţi în legături cu lanţuri de vrăjmaşul diavol; stau încovoiaţi de mulţimea patimilor şi nu pot privi în sus, ci privesc numai în jos la noroiul acestei lumi. Ei nu văd cerul şi nici nu vor să-l vadă. Pentru ei cerul este închis. Sunt gârboviţi, nu au simţul dragostei de aproapele şi nici milă de nimeni, caută numai gâlceavă şi să facă rău.

Oricând sunt gata să-şi îndeplinească numai aceste pofte animalice şi nu văd cum acestea le aduc sufletul şi trupul în starea cea mai dezastruoasă. Sunt nepăsători de strigătul neîntrerupt care vine dinspre ţărmul suferinţelor omeneşti. Îşi astupă

urechile şi nu vor să audă cuvintele Izbăvitorului Iisus: "***Veniţi la Mine, toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi!***”. Dar nu aud şi nu văd albastrul cerului divin.

O, ce cer închis pentru ei şi ce capac de oţel pentru sicriul vieţii lor! De mii de ori mai tristă e viaţa lor, decât a femeii gârbove care credea şi aştepta. Ce înseamnă viaţa lor? Cu ce folos se scurg zilele vieţii acestor oameni? De ce mai răsare soarele pentru ei şi de ce mai rodeşte pământul atâtea bunătăţi?! Se mai pot numi oameni aceştia care-şi chinuie copiii cu beţia lor, care-şi chinuie soţiile cu desfrânările şi patimile lor? Se mai pot numi oameni cei căzuţi prin şanţuri, lângă care nu poţi sta câteva clipe de duhoarea rachiului, a tutunului şi a murdăriei?! Iată de ce sfintele cărţi îi pun pe aceştia în rândul necuvântătoarelor, a animalelor neştiutoare.

Noi suntem datori să trăim pe pământ dar să avem fruntea sus şi ochii aţintiţi spre cerul albastru. Altfel ne asemănăm cu cârtiţele neputincioase şi cu râmătorii care scormonesc pământul fără de folos. Păcatul este pricina tuturor relelor şi a suferinţelor de pe faţa pământului. De aceea până când nu ne întoarcem la Dumnezeu cu toată inima noastră, cu sinceritate, suntem căzuţi în blestemul dumnezeiesc, căci iată ce zice proorocul Maleahi: ***"Sunteţi blestemaţi; întoarceţi-vă la Mine şi Mă voi întoarce şi Eu la voi, zice Domnul!”***

Să luăm în serios cuvintele Domnului, căci ne păgubim pe noi singuri şi nu e pagubă mai mare ca aceasta ca să vezi la sfârşit că ţi-ai pierdut sufletul. Vai acelora care nici acum nu se trezesc şi nu se dezlipesc de rugina păcatelor şi a plăcerilor lumeşti, căci va fi prea târziu când se vor scufunda ca Sodoma şi Gomora, în adâncul pământului cu toate păcatele lor.

Acum este timpul să strigăm cu stăruinţă şi cu credinţă la Dumnezeu. Să venim la sfânta biserică, să facem rugăciuni ca să dezlege Dumnezeu, ca la femeia gârbovă, legăturile necuratului făcute cu învoirea noastră. Să dezlege Mântuitorul păcatele când ne spovedim şi atunci se vor dezlega şi cununiile celor care nu se pot căsători, vor înceta supărările şi se vor curma suferinţele din sufletele şi trupurile noastre. Grija de suflet să fie în fruntea tuturor celorlalte griji şi truda cea mai de seamă să fie pentru mântuirea sufletului.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne spune că atunci când a vindecat Domnul Hristos această femeie gârbovă, legată de satana de 18 ani, toată lumea se mira şi se bucura de fapta aceasta minunată a Mântuitorului şi de binele făcut acestei femei bolnave. Dar mai marele sinagogii şi ceilalţi farisei nu s-au bucurat, ci au strigat cu glas

mare: "***Şase zile sunt în care trebuie să lucreze omul; veniţi dar în aceste zile să vă vindecaţi, nu în ziua sâmbetei!***”.

"***Făţarnicilor, a răspuns Domnul , fiecare dintre voi nu dezleagă oare, sâmbăta, boul său sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape?***” Vedeţi viermele acesta al invidiei rodea sufletul mai marelui sinagogii. Mântuitorul i-a mustrat pe toţi acei farisei făţarnici şi pe toţi zavistnicii, până la sfârşitul veacurilor, făcându-i să se ruşineze zicându-le, "făţarnicilor”. Păcatul acesta al invidiei este grozav de mare, căci din cauza lui s-a făcut răzvrătire şi război în cer, s-a tulburat pacea fericită pe care o aveau îngerii între ei şi a căzut Lucifer în adâncimea iadului cu ceata lui.

- *Din cauza zavistiei diavoleşti au căzut strămoşii noştri şi au călcat porunca dumnezeiască, pentru care au fost izgoniţi din rai şi osândiţi să mănânce pâine în sudoarea feţei şi să nască copii în dureri.*
- *Din cauza zavistiei diavolului, a urât fratele pe frate şi l-a omorât, spurcând pământul cu sânge curat.*
- *Din cauza zavistiei diavoleşti s-a pornit prigoană împotriva lui Dumnezeu şi a fost răstignit Iisus pe cruce, fiind omorât în chinurile cele mai grele.*

Zavistia este învăţătura neascultării, pricina morţii şi rădăcina tuturor răutăţilor. Demonul zavistiei îl face pe mai marele sinagogii să strige ca ieşit din minţi şi să găsească vină Mântuitorului, pentru că a făcut o minune, o faptă bună de alt fel, în zi de sărbătoare. Diavolul care stăpânea trupul femeii gârbove a intrat în acest fariseu care a început să facă zarvă şi să ţipe găsind vină pentru o faptă bună.

Ce rău făcuse Mântuitorul? Vindecase o femeie care nu mai putea să-şi ridice capul de gârbovită şi abia îşi ţinea sufletul pe buze. Tot poporul lăuda această faptă şi slăvea pe Dumnezeu pentru mila Lui cea mare. Acest fariseu făţarnic zavistuieşte însă minunea şi cleveteşte pe Făcătorul de minuni, pe Dumnezeu Iisus. Satana care ţinuse legată pe femeie în gârbovenie timp de 18 ani, îl leagă acum pe mai marele sinagogii cu zavistia şi prin gura lui cleveteşte minunea lui Dumnezeu.

Iată fraţi creştini, ce păcat otrăvitor este zavistia, invidia. Astfel de farisei făţarnici întâlnim şi astăzi foarte des. Unii sunt pizmaşi pe noi şi caută să ne oprească prin fel de fel de vorbe ademenitoare ca să nu venim la sfânta biserică şi să ne tămăduim. Alţi farisei făţarnici sunt sectanţii care ca şi cei de demult învaţă lumea să ţină ca sărbătoare sâmbăta şi nu sfânta duminică cum trebuie să o ţinem noi creştinii ortodocşi, pentru că este ziua răscumpărării noastre prin învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Şi tot aşa o mulţime de farisei făţarnici, stăpâniţi de duhul cel necurat al invidiei, se luptă pe toate căile să împiedice pe drept credincioşii creştini ca să urmeze calea adevărului, a bisericii şi a sfinţeniei. Aşa cum rugina roade fierul, tot aşa şi zavistia aceasta roade inima acestor oameni ticăloşi. Cea mai puternică otravă se află în gura acestei fiare blestemate care este invidia.

Ce dureros lucru este când copiii unor părinţi nu se pot înţelege! Ce casă nefericită este aceea unde nu se mai termină cearta din cauza zavistiei şi a dezbinării dintre fraţi! Ce inimă îndurerată trebuie să aibă o mamă, când copiii ei trăiesc zavistuindu-se unul pe altul! Vai, ce păcat mare au faţă de Tatăl ceresc, faţă de maica noastră Biserica şi de sufletul lor, acei creştini care trăiesc în zavistie şi ură. Toţi acei creştini care au păcatul acesta al invidiei să ştie că poate să aibă toate faptele bune, tot în iad se duc. Ei se vor chinui acolo cu demonii, împreună cu evreii care au răstignit pe Domnul Hristos, tot din păcatul zavistiei şi al invidiei.

Păcatul acesta al invidiei, să ştiţi, că nu-l putem stinge decât cu focul dragostei de aproapele, cu milă, iertare şi smerenie, pentru că numai de acestea se ruşinează spurcatul demon al zavistiei. Să ne luăm ca arme împotriva invidiei aceste virtuţi pe care ni le recomandă Sfânta Scriptură. Păcatul invidiei este mai rău decât toate păcatele fiindcă din el se nasc alte cinci mari păcate şi anume: ura împotriva aproapelui, clevetirea, osândirea, bucuria de răul aproapelui şi necazul pentru binele aproapelui.

Pentru ca să înţelegeţi mai bine lucrurile acestea, ascultaţi o istorioară cu mult tâlc.

Un gospodar avea o ţarină foarte întinsă, dar toată era o baltă de apă şi nu rodea mai nimic. I-a venit atunci în gând să o sece. Astfel a început să scoată apa cu găleata din ea. Dar truda lui i-a fost zadarnică, căci în curând apa a venit la loc.

Atunci un om priceput şi înţelept l-a sfătuit:
- Ca să scapi de apa de pe locul tău, mai întâi seacă izvoarele. El a făcut aşa, iar după ce izvoarele au secat, balta s-a uscat, pământul s-a făcut bun de arătură şi a devenit un pământ foarte bun, căci toată sămânţa pe care a semănat-o a rodit însutit.

Aşa se întâmplă şi cu cele sufleteşti. Dacă vrei să seci mlaştina vieţii tale, frate creştine, dacă vrei să dai vieţii tale un duh nou ca să poţi face numai roade bune spre viaţa de veci, trebuie mai întâi să seci izvorul păcatelor tale, hulele, şi băutura, glumele cele deşarte, tutunul şi defăimările, invidia şi desfrânarea, poftele cele dobitoceşti şi plăcerile cele lumeşti. Acestea sunt izvorul răutăţilor şi acestea

trebuie secate cu desăvârşire, dar astăzi nu mâine, căci mâine poate fi prea târziu şi nu vei mai putea face poate nimic cu mâinile, cu picioarele şi cu gura ta, care se vor închide şi se vor lega pe veci.

Să ne gândim mai adânc la acestea, că ne vine rândul şi nouă când se va sparge bâlciul vieţii acesteia trecătoare şi va trebui să ne arunce cineva şi pe noi într-o groapă adâncă. Să răscumpărăm timpul pierdut până nu e prea târziu. Aşa au făcut şi aşa fac şi astăzi adevăraţii creştini, care au temelie sănătoasă. ***Creştinii înţelepţi se hrănesc în fiecare zi din Cuvântul lui Dumnezeu, nu lipsesc de la sfânta biserică duminicile şi sărbătorile, se spovedesc şi se împărtăşesc în posturi şi chiar mai des, fiindcă ştiu că ce fac astăzi e bun făcut, mâine nu se ştie dacă se mai poate face ceva.***

Aşa se spune în Pateric, că un pustnic bătrân s-a dus odată într-o cetate să-şi vândă vasele pe care le făcea singur şi din întâmplare s-a aşezat la poarta unui om bogat care trăgea să moară. Şezând el acolo a avut o vedenie. Vedea nişte bărbaţi negri, foarte îngrozitori la vedere, călări pe cai negri. Aveau în mâinile lor nişte scuturi şi săbii de foc. Când au ajuns la poartă au lăsat caii afară, iar ei au intrat înăuntru şi când i-a văzut bolnavul a strigat cu glas mare: "Doamne miluieşte-mă şi-mi ajută!" Ei i-au zis lui: "Acum când a apus soarele, ţi-ai adus aminte de Dumnezeu! Pentru ce când strălucea ziua nu l-ai căutat pe El? Acum nu mai ai nici o mângâiere şi nici o nădejde de mântuire". Aşa zicând ei, i-au smuls sufletul cu sila şi s-au dus.

Vai de sufletul pe care-l apucă moartea nepregătit şi fără Dumnezeu! Vai de cei ce trăiesc necununaţi, de cei ce înjură, de cei ce dau diavolului, de toţi cei ce fug de biserică, de credinţă şi de rugăciune. Singura scăpare a păcătoşilor este Iisus Mântuitorul, învăţătura Lui şi morala Lui creştină.

Să alergăm cu mic cu mare, învăţaţi şi neînvăţaţi, tineri şi bătrâni, să-L iubim pe Iisus, să-L ascultăm şi să împlinim sfintele Lui porunci, căci acestea au darul şi puterea să ne facă fericiţi, să ne izbăvească de toate suferinţele trupeşti şi sufleteşti şi să ne asigure în viaţa de veci.

Iisuse, avem nevoie de Tine! Iisuse, numai de Tine, de nimeni altul! Singur Tu eşti Cel ce ne iubeşti, Tu simţi milă de cei ce suferim; Tu singur ştii ce mare nevoie avem de Tine în această lume. Nici unul dintre nenumăraţii oameni din viaţă sau dintre cei ce au adormit, nu ne poate da nouă nevoiţilor şi căzuţilor în cumplita mizerie a sufletului şi a trupului, binele cel mântuitor.

Iisuse, toţi au nevoie de Tine, chiar cei ce nu ştiu. Cei ce nu ştiu au mai grabnic nevoie de Tine, ca cei ce ştiu. Flămândul îşi închipuie că umblă după pâine, dar îi e foame de Tine Iisuse. Bolnavul râvneşte sănătatea sa, dar boala lui nu-i decât lipsa de Tine. Cine caută bunurile şi frumuseţile de pe lume, Te caută pe Tine, fără să-şi dea seama, Cel ce eşti frumuseţea întreagă şi desăvârşită.

Cine urmăreşte adevărul, Te doreşte fără voia lui pe Tine, Cel ce eşti singurul adevăr, iar cine se străduieşte să statornicească pacea, Te caută pe Tine singura pace în care nu pot odihni decât inimile liniştite. Toţi te cheamă fără a şti că Te strigă, iar strigătul lor e nespus mai sfâşietor ca al nostru care Te cunoaştem şi credem în Tine.

Rugăciune

Deci să ridicăm ochii noştri spre Împăratul Slavei, spre Stăpânul vieţii şi al morţii, spre Doctorul cel mare Prea Bunul şi Milostivul Iisus şi plini de credinţă să-L rugăm să ne dezlege şi pe noi de gârbovia sufletului nostru, ca şi pe femeia din Evanghelia de astăzi. Să aprindă şi în noi focul dragostei dumnezeieşti, spre a-L iubi mai mult şi a împlini cât mai bine sfintele Sale porunci, ca să fim şi noi ai Lui, în vecii vecilor. Amin.

Preot Gheorghe Sălăgian - Predică la Duminica a 27-a după Rusalii

Cel care ia aminte câte minuni a făcut Iisus Hristos în zi de sâmbătă, zi în care iudeii nu lucrau nimic, va ajunge uşor la concluzia că Domnul alegea sâmbăta pentru binefacere. Acest lucru este perfect adevărat, căci, necinstirea zilelor sfinte este desigur o nelegiuire mare, dar şi trecerea cu vederea a scopului acestor zile, călcarea Legii celei adevărate şi duhovniceşti, care hotăreşte sfinţirea sărbătorilor şi alipirea de nişte chipuri fără rost, aduce foarte multă vătămare sufletească. Nu trebuie uitat faptul că este mai uşor să îndrepţi pe un om care a trăit o viaţă păcătoasă, decât pe un „tipicar" (nu în sensul de a ţinea bunele rânduieli bisericeşti statornicite de aproape 2000 de ani), care s-a lipit cu statornicie de unele practici tipicăreşti şi ţine până la nebunie de aceste preferinţe ale lui, pe care le socoteşte începutul şi sfârşitul evlaviei – cum este cazul mai marelui sinagogii din această pericopă evanghelică care are tupeul să-L apostrofeze pentru ziua sâmbetei chiar şi pe Dătătorul Legii – Domnul nostru Iisus Hristos, ziua de odihnă a evreilor, pe care o ţin cu străşnicie şi nu fac nici un rabat de la ea adventiştii de ziua a şaptea, care refuză orice argument biblic şi de altă natură, că sâmbăta a avut valabilitate până la Învierea Domnului. Pe evrei îi înţeleg, deoarece ei L-au respins pe Hristos, dar pe adventişti care se cred „creştini", dar se bucură cu răstignitoruii lui Hristos nu îi înţeleg.

Prin minunea tămăduirii femeii gârbove Mântuitorul a făcut din nou o lucrare de iubire între oameni, vindecând trupul acelei femei, dar şi o lucrare de vindecare sufletească învăţându-ne despre adevăratul sens al ţinerii şi al cinstirii sărbătorilor.

Mai înainte de a relata minunea, Sfântul Evanghelist Luca notează în primul verset al acestei pericope evanghelice un eveniment foarte instructiv din viaţa Mântuitorului. Acest eveniment ne arată care este cea dintâi datorie a noastră în zile de sărbătoare: ***„Şi învăţa Iisus în una din sinagogi sâmbăta”*** (Luca 13,10).

Cu toate că Domnul Se ruga şi adeseori „petrecea toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu” (Luca 6,12), ***totuşi El consideră ca o datorie nelipsită să se afle sâmbăta în sinagogă, unde se făceau rugăciunile şi cultul divin public. El a îndeplinit cu sfinţenie această datorie în tot timpul vieţii Sale pământeşti,*** până la cel din urmă Paşte evreiesc, când prin jertfa Sa pe cruce şi prin Învierea Sa, a întemeiat adevăratul şi noul Paşte. Tot atunci ne-a lăsat şi sărbătoarea care se repetă săptămânal şi care poartă numele Domnului – Duminica – zi a cultului comun pentru toţi urmaşii lui Hristos.

Aşadar, faptul că Mântuitorul lua parte cu iudeii la cult în ziua sâmbetei are ca urmare pentru noi datoria noastră, că aşa cum iudeii ţineau cu stricteţe sâmbăta, cu atât mai mult trebuie ca noi creştinii să ţinem Duminica – Ziua Învierii Domnului.

Creştinul trebuie neapărat să se ducă la Biserică în duminici şi sărbători. Împlinirea acestei datorii este atât de importantă, încât nerespectarea ei desparte pe creştin de Hristos şi îl omoară sufleteşte. ***Trebuie ştiut următorul lucru, că nu numai viaţa păcătoasă, ci şi grijile vieţii şi neliniştea familiei sunt în stare să tulbure sufletul până la pierderea conştiinţei scopului celui mai înalt – Mântuirea.*** Mai pe scurt, grijile vieţii pot să-l prefacă pe om într-un materialist, rob al simţurilor. Creştinul însă poate să zădărnicească influenţa vieţii materialiste asupra sufletului său, prin cercetarea Bisericii după rânduială, participând într-un mod cât mai activ la Sfânta Liturghie. ***Prin participarea la Sfânta Liturghie, creştinul Îl adoră pe Dumnezeu la modul cel mai înalt.*** Dacă frecventarea sinagogii sâmbăta şi a templului din Ierusalim la marile sărbători, era la iudei centrul vieţii lor evlavioase, cu atât mai mult pentru noi creştinii – mersul la Biserică.

În Biserică noi nu ţinem numai o adunare pentru rugăciune şi citirea Legii, ca iudeii în sinagogile lor, ci ***noi luăm parte la marea Taină a dumnezeieştii Euharistii, prin care Îl adorăm pe Dumnezeu şi ne unim cu Hristos.*** Este foarte limpede că cei ce nu se duc la Biserică, cei ce nu iau parte la Sfânta Liturghie, sunt lipsiţi de Pâinea Vieţii despre care Domnul nostru Iisus Hristos zice: ***„Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. De va mânca cineva din Pâinea aceasta, viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este Trupul Meu”*** (Ioan 6,51). Orice prietenie, legătură şi rudenie slăbeşte şi piere când

cei legaţi astfel se întâlnesc şi comunică între ei foarte rar, ori chiar de loc. Acelaşi lucru se petrece şi în cazul legăturii dintre creştini şi Dumnezeu, când ei nu merg la Biserică şi nu iau parte la cultul dumnezeiesc; de aceea Biserica opreşte de la Sfânta Împărătşanie pe astfel de creştini.

Lipsa de educaţie creştină a format nişte obiceiuri anticreştine, conform cărora nu se cuvine să meargă la Biserică văduvele şi cei îndoliaţi, ca şi cum Biserica ar fi un loc de petrecere, nu locul în care aducem slavă lui Dumnezeu.

Alţii, după ce au alergat toată săptămâna după treburile lor, fac din dimineaţa de duminică timpul cel mai potrivit pentru vânătoare, excursii şi distracţii. În această privinţă se pun câteva întrebări:
- Cum să numim un astfel de comportament?
- Indiferenţă faţă de nevoile sufletului?
- Dispreţ faţă de Dumnezeu, Care te aşteaptă duminica la Biserică, să te împărtăşeşti cu El, să-ţi dea binecuvântare, să-ţi facă bine?
Răspunsul este următorul:
- Este totodată indiferenţă şi dispreţ.

A doua îndatorire sfântă pe care pilda Domnului o pune asupra noastră este aceea că, în duminici, cei ce au fost rânduiţi să înveţe în Biserică, trebuie să tâlcuiască dumnezeiescul cuvânt, iar credincioşii în Biserică să asculte. În lipsa preotului şi credincioşii pot să citească cuvântul lui Dumnezeu, în cazuri excepţionale, mai ales că fiecare zi din cursul anului bisericesc are sinaxar, în care se prezintă însemnătatea sărbătorii, iar în Cazanie – însemnătatea şi tâlcuirea pericopei evanghelice a duminicii respective. Când lipseşte învăţătura şi citirea, poporul rămâne orb duhovniceşte şi evlavia cea mai spiritualizată se preface într-o închinăciune fără miez. Este de-ajuns să compare cineva pe un creştin care ascultă şi citeşte cuvântul lui Dumnezeu, cu altul care nu se ocupă cu aşa ceva. Va vedea cât de mare este lipsa, cât de mari sunt urmările faptului că creştinii nu citesc şi nu se luminează cu adevărul dumnezeiesc.

În Sfânta Scriptură cuvântul lui Dumnezeu este numit: lumină, pâine şi apă, tocmai ca să arate câtă lipsă are viaţa omenească de acel cuvânt.

Dacă citirea meditaţia asupra Sfintei Scripturi este de folos în toate împrejurările, cu atât mai mult duminica, fiindcă atunci această citire şi meditaţie se îmbină cu Adorarea lui Dumnezeu.

În această relatare evanghelică putem constata căci în sinagogă I Se prezintă Domnului un nou prilej să facă bine, printr-o minune din care putem extrage multe învăţături. ***„Şi iată, o femeie care de optsprezece ani avea un duh de neputinţă şi era gârbovă şi nu putea nicidecum să se ridice”*** (Luca 13,11).

Boala acestei femei venea de la diavolul, care a primit, bine înţeles cu îngăduinţa lui Dumnezeu, putere asupra trupului ei şi-l încovoiase în aşa măsură, încât era îndoită în două şi nu putea nicidecum să se ridice şi să stea dreaptă. Ştiinţa medicală atribuie astăzi numai cauzelor naturale această suferinţă, dar Mântuitorul Hristos adevereşte că un duh rău a adus-o în această stare şi că nu a putut fi vindecată decât prin intervenţie dumnezeiască, nu prin metodele obişnuite ale ştiinţei medicale.

Faptul că omul nu trebuie să neglijeze ştiinţa medicală, reiese din următoarele versete biblice: „***Doctorului, pentru slujba lui, dă-i cinstirea ce i se cuvine, căci şi pe el, Domnul l-a făcut***”.[*Boala fiind socotită drept efect şi pedeapsă a păcatului (Luca 26,14-16; Deuteronom 28,21-22; Psalm 31,3,5), bolnavul care recurge la asistenţa medicului putea fi învinuit că înfruntă legea, după cum a fost cazul regelui Asa: „**În cel de-al treizeci şi nouălea an al domniei sale, Asa s-a îmbolnăvit foarte rău la piciare; dar în boala sa, el nu L-a căutat pe Domnul, ci pe doctori''** (2 Paralipomena 16,12). Nuanţând lucrurile, autorul justifică intervenţia doctorului (el fiind tot creatura lui Dumnezeu), dar cere ca arta medicală să fie însoţită de credinţă şi rugăciune.]*.

Că de la Cel Prea-Înalt vine tămăduirea şi doctorul de la rege va primi dar. Ştiinţa doctorului îi înalţă fruntea; în faţa celor mai mari se bucură de cinste. Domnul este Cel ce din pământ a făcut leacurile, iar omul înţelept nu le dispreţuieşte. Oare nu printr-un lemn s-a îndulcit apa [*În pustia Sur, Israeliţii au dat de apă, dar n-au putut să bea, aceasta fiind amară: **„Atunci Moise a strigat către Domnul, iar Domnul i-a arătat un lemn; el l-a aruncat în apă, iar apa s-a îndulcit''** (Ieşire 15,25*).], pentru ca prin aceasta să i se cunoască puterea? Tot El este Cel ce le-a dat oamenilor ştiinţa, ca să fie slăvit în minunile Sale” (Înţelepciunea lui Iisus, fiul lui Sirah 38,1-6). *[Aşadar, dacă ştiinţa omului poate face minuni (inclusiv vindecările uimitoare), adevăratul autor al acestora este Dumnezeu.]*.

Eficacitatea medicinii este foarte mărginită, medicii înşişi recunosc că rareori vindecă, uneori ajută, de cele mai multe ori doar calmează durerile. În cele mai multe cazuri, bolile nu provin din cauze naturale, ci din cauze mult mai adânci, care întrec posibilităţile de intervenţie ale medicinii; de aceea, adevăraţii creştini,

fără să dispreţuiască ajutorul ştiinţei, trebuie să vină mai întâi la Dumnezeu şi să ceară prin rugăciune intervenţia Sa atotputernică.

Vrednic de luare-aminte este faptul că acea bolnavă, deşi era într-o stare atât de rea, neavând deplina libertate a mişcărilor şi nu putea să stea dreaptă, totuşi nu rămâne sâmbăta acasă, ci participă la cultul de la sinagogă. Nu este exclus faptul ca ea să nu se fi fost expus unor batjocuri grosolane şi nemiloase, cu care copiii rău crescuţi întâmpină astfel de oameni nenorociţi. Totuşi, dincolo de toate batjocurile, ea se duce la sinagogă. Acest lucru scoate în evidenţă evlavia ei, dar ne dă şi nouă o învăţătură. ***Ne învaţă că cei bolnavi şi îndeosebi cei necăjiţi, au mai multă nevoie să meargă la Biserică. Biserica este un spital mare, unde cu siguranţă ei vor primi un leac folositor. Dacă nu vor primi un leac pentru boala lor trupească, cei necăjiţi şi aflaţi în suferinţă, vor găsi leacul sufletesc, adică luminarea, alinarea, întărire, ca să poată duce cu răbdare şi tărie încercarea la care sunt supuşi; iar dovada că evlavia îşi găseşte totdeauna în Biserică un răspuns este faptul următor: „Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o şi i-a zis: Femeie, dezlegată eşti tu de neputinţa ta!”*** (Luca 13,12).

Milostivindu-Se Domnul de ea, i-a dat vindecarea mai presus de nădejde. ***Ea a venit la sinagogă cu alt scop: uşurarea suferinţei trupeşti şi hrănirea sufletului cu cuvântul lui Dumnezeu, dar pentru jertfa pe care a depus-o, a primit şi vindecare de boala ei.*** A auzit din gura Doctorului sufletelor şi al trupurilor acea chemare armonioasă, prin care Domnul îi aduce la cunoştiinţă faptul că este dezlegată de neputinţa ei.

Căutând cele de folos sufletului, a primit şi cele folositoare pentru trup, căci: „…Şi-a pus mâinile pe ea, şi ea îndată s-a îndreptat şi-L slăvea pe Dumnezeu” (Luca 13,13). Prin punerea mâinilor, Iisus Hristos a adus din nou organismul femeii în starea lui firească. Deavolul care o gârbovise a fost izgonit din ea şi sistemul ei nervos şi-a reluat activitatea nestânjenită. Cu trupul îndreptat ca toţi ceilalţi ascultători din sinagogă, cu sufletul mai curat, femeia slăvea pe Dumnezeu.

Dar starea acelei femei, pe care diavolul o ţinea legată şi gârbovă, precum şi vindecarea şi îndreptarea pe care i-a dat-o mâna atotputernică a Domnului este un chip destul de limpede al stării unui suflet care a fost stăpânit de diavol prin păcat şi pe care Domnul l-a mântuit. În realitate, sufletul omului suferă şi se gârboveşte sub povara păcatului, neputând să se îndrepte şi să se întoarcă spre cer şi spre Dumnezeu. Starea aceasta a sufletului este neasemănat mai tristă decât suferinţa femeii gârbove şi decât orice altă neputinţă trupească şi boală cronică. Bolile trupului au un sfârşit, chiar dacă sfârşitul lor vine odată cu moartea, însă bolile

sufleteşti, dacă nu le tămăduim în viaţa aceasta, nu vor avea niciodată sfârşit. Este de plâns foarte tare faptul căci cei ce au sufletul gârbovit de povara păcatului nu scapă la Doctorul sufletelor, nu caută vindecare.

Mântuitorul poate face în orice clipă vindecări sufleteşti. El Însuşi îi cheamă pe cei suferinzi ca să-i vindece, şi dacă ei vor, El Îşi pune mâna Sa peste ei.

Prin gura preotului-duhovnic le adresează cuvântul de iertare în Sfânta Taină a Spovedaniei şi în felul acesta îi dezleagă de boala mortală a păcatului. Atunci sufletele se îndreptează, văd de aici înainte o lume nouă, gândesc şi le caută pe cele cereşti. Oricât de mare ar fi puterea patimilor păcatului şi influenţa celui rău, puterea Domnului le nimiceşte.

Pr. Dorin Picioruş - Predică la duminica a 27-a după Rusalii - Vindecarea femeii gârbove

Iubiţii mei, vă mărturisesc cu durere faptul, că trăiesc zilnic o dramă cumplită, o dramă care e o consecinţă a lipsei vederii de profunzime care mă asaltează din toate părţile. Mă îngrozeşte privitul oamenilor care nu...vede nimic esenţial, nimic profund în alţii. Mă îngrozeşte privitul bont, privitul orgolios, privitul subsidiarizant.

Privim oamenii dar nu îi vedem! Şi îi privim cu o tristeţe şi cu o lipsă de perspectivă halucinante, în faţa cărora rămân dezarmat. Şi stau adesea şi cuget la ce rămâne din acest privit răutăcios la alţii, care ne sapă la temelia fiinţei noastre şi nu ne personalizează de nici un fel.

Şi, de fiecare dată constat că invidia e mai durabilă, din păcate, în mulţi dintre semenii mei, decât bucuria, culmea!, când bucuria e patul pe care ni se odihneşte inima iar invidia e cianura care ne arde intestinele.

Şi trăiesc drama aceasta zilnic...pentru că îmi doresc ca oamenii din jurul meu să privească frumos şi profund...şi nu rece şi demonic. Iar privirea pe care eu mi-o doresc e una evanghelică, pentru că pe aceasta ne-a învăţat-o Domnul, Care, în Evanghelia de astăzi, a văzut-o şi şi a chemat-o pe femeia cuprinsă de duhul

neputinţei [pnevma astenias, gr.] pentru ca să o elibereze/ să o dezlege de neputinţa ei [v. 11-12].

Femeia era posedată de demon, de un demon cu o lucrare foarte interesantă din punct de vedere medical, pentru că îi producea slăbiciune/ astenie în trup. De 18 ani era posedată de acest drac şi dracul îi produsese o asemenea slăbiciune fizică - dar şi sufletească - încât nu putea să stea cu totul dreaptă, adică în poziţia firească, ridicată a trupului [v. 11].

Dracul o gârbovise. Era gârbovă, cum spun ediţiile sinodale recente. Era singchiptusa, adică îndoită de spate, adusă de spate cum spune textul grecesc, acest participiu verbal fiind unicat în întreg Noul Testament.

O înconvoiase în acest fel ca să vadă numai pământul...Lipită de vederea pământului... ca o expresie a tuturor celor care sunt împătimiţi numai de cele materiale, de ceea ce se vede.

Şi Domnul o vede pe aceasta... şi o şi cheamă la Sine. De aceea am spus că îmi doresc să văd în jurul meu priviri care spun ceea ce cred sau văd profund oamenii, pentru că aceştia sunt oamenii de care avem nevoie. Tăcerile demonice dintre noi, aceste continue...îl văd...dar nu îl ajut sau îl văd...dar aştept să vină el la mine...nu ne ajută nicidecum!

Avem nevoie de vederi care să spună ceea ce văd...cu delicateţea de care avem nevoie când vrem să spunem lucrurile bucuroase...dar şi pe cele dureroase. Şi prietenul, omul care te ajută cu adevărat, e cel care te încurajează când faci lucruri frumoase şi care te mustră când calci în străchini.

Dar ştie să facă aceste lucruri cu normalitate, cu moderaţie...şi nu cu ostentaţie. Iar dacă ştie ceea ce tu faci şi îţi spune unde ai făcut bine şi unde ai greşit e semn că te priveşte nepărtinitor, te priveşte corect, te vede...în folosul tău şi nu într-al lui.

Eu am crescut toată viaţa în acest spirit: al unei sincerităţi prietenoase, vulcanice, imediate...şi sunt mirat când oamenii preferă cel mai adesea...să fie minţiţi frumos. Dacă preferăm mai tot timpul să fim elogiaţi pe nedrept...acesta e drumul spre uşurătate şi nu spre performanţă şi vigilenţă, indiferent dacă e vorba de viaţa duhovnicească sau de cariera noastră. Dacă nu muncim şi nu trăim pe măsura darurilor noastre date nouă de către Dumnezeu trăim sub nivelul nostru...şi acest lucru e depersonalizant...Însă oamenii sunt adesea enervaţi de excesul de personalitate...şi de sinceritatea noastră...

Oamenii sunt enervaţi cel mai adesea şi de minuni şi de bunătatea faţă de alţii.

Când Domnul o eliberează de demon, şi, implicit, de înconvoierea ei [v. 12-13], arhisinagogos-ul, mai-marele sinagogii unde s-a făcut exorcizarea...se indignă, se mânie pe bunătatea copleşitoare a Domnului, e trist din cauza minunii şi e nefericit că femeia s-a vindecat [v. 14].

Femeia a trăit exorcizarea ca pe o minune imensă în viaţa ei, pentru că fusese posedată nu o zi sau un an...ci 18. Tocmai de aceea ea edoxazen ton Teon / lăuda pe Dumnezeu [v. 13]. Şi lăuda pe Dumnezu nu doar din gură, ci cu toată fiinţa ei. Ea trăia minunea la modul doxologic, la modul entuziast, la modul deplin. Şi tocmai la acest mod deplin...trebuie să vedem şi noi pe alţii şi să ne comportăm faţă de ei.

Când vedem în ochii oamenilor că vor să ne vorbească cu adevărat şi că au nevoie de noi...păcatul împotriva sincerităţii e să te faci că nu ...înţelegi ceea ce vezi în ochii altora. Pentru că o mie de alţi oameni, înaintea acestora, ne-au făcut să fim mai mult decât prevăzători prin nesimţirea şi bădărănia lor...a te comporta reţinut şi cu cel căruia i se citeşte în ochi cumsecădenia şi iubirea faţă de tine...înseamnă că ai intrat în tagma oamenilor pietroşi la inimă.

Şi când oamenii au îngheţat...pentru că nu au putut să învingă durerile şi ispitele din viaţa lor au devenit, în fapt, aidoma celor care i-au rănit. Şi, când am vorbit de drama nevederii, a cecităţii din jurul meu... am vorbit despre acea orbire care e formată, de fapt, din amărăciuni nevindecate, netransformate în binecuvântări...care au adus miopia inimii.

Şi omul biruit de dureri multiple a devenit un zid la fel de surd la nevoile altora ca şi zidurile de care s-a lovit anterior.

Mai-marele sinagogii însă, în loc să spună ceea ce credea, se ascundea sub diplomaţia firavă a legii. El Îi recomanda Domnului să vindece oricând dar nu sâmbăta...nu de sărbătoare. Şi care mai era de fapt sensul sărbătorii...dacă respectarea literei sărbătorii nu era amiabilă nici cu vindecarea, nici cu bucuria şi, în primul rând, cu minunea? Ce fel de sărbătoare e aceea în care minunea nu se simte la ea acasă, arhiprezentă şi în care bucuria e golită de doxologie?

Vindecarea aceasta...e o pregătire pentru sărbătorile care vin, pentru sărbători pline de bucurie. Şi bucuria nu are cum să fie ipocrită/făţarnică [v. 15], pentru că ***bucuria nu gândeşte răul, nu se uită la ale sale, nu se trufeşte cu ceea ce are...ci***

întotdeauna vede pe altul, îl vede adânc...şi asta o înmulţeşte în inima plină de bucurie.

Îmi aduc aminte cum am trăit primele zile ale convertirii mele, petrecută în zilele revoluţiei române...cu ce bucurie sfântă. Pentru că eram atât de bucuros că m-am întâlnit cu Dumnezeul meu şi am înţeles sursa supremă a bucuriei şi a împlinirii umane, a tuturora...credeam că toţi trăiesc aceeaşi bucurie, care nu mai lasă loc la nimic altceva.

Când am mers prima dată la Biserică...şi când am cunoscut mai apoi şi alte Biserici, şi alţi credincioşi ortodocşi, tot felul de credincioşi...mi-am dat seama că bucuria nu are aceeaşi relevanţă pentru toţi...iar că unii nu sunt prieteni mai deloc cu bucuria. Cel mai zguduitor a fost când am înţeles că majoritatea nu au trăit niciodată o întâlnire reală, cutremurătoare cu Dumnezeu, cum îmi fusese dat să trăiesc...şi că, pentru ei, Ortodoxia era o credinţă înţeleasă de-a gata, fără profunzimi, fără prea multe taine...şi, mai ales, faţă de care nu trebuie să te simţi responsabil.

Şi apoi, am trăit pe rând drama întâlnirii cu impostura credincioşilor, cu duplicitatea lor, cu superioritatea lor fantasmagorică, cu neputinţele lor şi ale mele, drama credinţei care nu se simte împlinită sau cu cea care te extremizează, care te isterizează sau care te face clinic.

Şi contactul cu toate aceste drame...dacă mă distrugeau interior erau acum o paiaţă. Şi mulţi dintre oamenii care mă invidiază şi mă urăsc pe nedrept, fără să le facem nimic, alături de propria mea familie, paradoxal, mă urăsc pentru că nu am...rămas ca ei, ci am învins, în mine însumi, cu harul lui Dumnezeu, toate aceste ziduri reci ale ipocriziei şi ale nesimţirii...şi am devenit, şi devenim...pe fiecare zi, alţii. Alţii care nu mai semănăm cu cei care am fost. Cu totul alţii, prin harul Celui care face din cei aduşi de spate, fără coloană vertebrală...oameni drepţi.

De aceea am învăţat ce dureros e să vrei să te converteşti în mod real la viaţa ortodoxă...şi cum trebuie să te lupţi, cu cei de un sânge şi de o credinţă cu tine...pentru acest lucru. Acum nu mai mă miră că mai-marele sinagogii nu s-a bucurat de binele din viaţa altuia.

Înţeleg - dar nu pot să accept - şi tăcerea parşivă şi vederea nevăzătoare din jurul meu. Dacă nu poţi să vorbeşti ceea ce simţi şi dacă nu vezi când vezi atunci eşti jalnic. Şi înţeleg şi această slăbiciune, şi o văd şi în mine, deşi nu o accept deloc.

Mai-marele sinagogii putea să accepte minunea şi bucuria femeii în tăcere...dar nu a putut. A vrut să fie canalie şi în zi de Paşti. Dacă nu poţi să te bucuri, nici în tăcere, de bucuria altuia, atunci eşti o mare pramatie, un om tare decăzut. Nu i s-a cerut încuviinţarea...dar nu a putut să-şi reţină nesimţirea. Cel mai adesea întâlnesc oameni de acest tip: care nu pot să se înfrâneze până nu îţi arată că sunt neam prost.

Da, e o mare dramă!...Tocmai de aceea şi Domnul îi face iprocriţi, nu îi iartă...Ipocriţi nemilostivi [v. 14]. Erau mai răi cu un om decât cu boii şi măgarii. Hrăneau aminalele - ca şi noi astăzi, care stăm cu câinii în casă...dar nu şi oamenii.

Şi Domnul îi învaţă şi ne învaţă pe noi, ipocriţii, pe toţi la un loc, că sărbătoarea adevărată e dezlegare, depărtare de rău, de Satana...adică prăznuire bucuroasă [v.16]. Se cuvenea să fie vindecată în zi de sâmbătă, în zi de sărbătoare, când s-a odihnit de boala ei, accentuează Domnul în v. 16, pentru că această femeie, de 18 ani sau, poate, niciodată, nu a fost cu adevărat bucuroasă...ca acum.

Bucuria duhovnicească e viaţa sărbătorii. În ziua, în clipa când eşti trist nu e sărbătoare...chiar dacă e Paştiul sau Crăciunul în toi! Numai când eşti bucuros, când eşti dezlegat de neputinţa păcatului, când eşti dezlegat de patimi, de satanizare, poţi să prăznuieşti. ***Pentru că bucuria e harul Domnului, harul lui Dumnezeu în viaţa noastră.***

Când au auzit sensul sărbătorii, care e bucuria şi au auzit că această femeie care lauda pe Dumnezeu, s-a vindecat după 18 ani de satanizare...atunci catishinonto pantes i antichimeni aftu // s-au umilit /s-au ruşinat toţi cei care erau împotriva Lui [v. 17].

S-au ruşinat pentru că s-au simţit penibili. Cei care erau de partea Domnului însă, se bucurau de toate în mod strălucit /eheren epi pasin tis endoxis [Ibidem]. Şi se bucurau din plin pentru că fapta bună umple de bucurie indiferent dacă e făcută faţă de tine sau faţă de alţii. Şi aici se vede mărinimia şi frumuseţea omului: când se bucură de altul, de minunile din viaţa altuia ca de sine.

Ce să facem însă ca să nu mai fim atât de orbi şi de...şmecheri în relaţiile dintre noi? Ce să facem ca să vedem profund şi să nu mai avem urdori la ochi sau, cum spune Domnul, să nu mai avem ditamai grinda în ochi? ***Domnul ne spune că trebuie să ne simplificăm privirea şi să o facem să se bucure de toate cu***

nevinovăţie. Să nu se uite la ce îi iese dacă vorbeşte cu un om sau dacă îl ajută cu ceva.

Bădărănia care astupă izvorul bucuriei se evacuează din suflet dacă începi să faci fapta bună în mod dezinteresat dar din iubire faţă de Dumnezeu. Simplificarea vederii e simplificarea inimii. Dacă inima nu mai e împărţită nici vederea nu mai vede bont. Şi dacă priveşti adânc oamenii, îi vezi în adâncul lor, ştii să vorbeşti despre ei, să te manifeşti faţă de ei în mod propriu...şi să nu mai ai reticenţe prosteşti.

Dumnezeu să ne dea tututor să privim drept şi să slăvim pe Dumnezeu pentru că ne dă să privim profund lucrurile şi pe noi înşine! Dacă îi vom cere să ne simplifice viaţa, Dumnezeu ne va da o privire mult mai nevinovată ca a pruncilor, pentru că ne va da privirea curată pe care nevoinţa o aduce în viaţa noastră!

Pr. Dorin Picioruş - Predică la duminica a 27-a după Rusalii

Iubiți frați și surori întru Domnul, Evanghelia de astăzi [Lc. 13, 10-17] se ocupă cu întrebarea: cum trebuie să ne petrecem sărbătorile? Sau cum trebuie să fie sărbătorile noastre, ortodoxe, în așa fel încât să simțim și noi că ne priesc pe de-a-ntregul?

Adică trebuie să ne cocoșăm tot timpul spinarea cărând genți cu alimente și cadouri, să facem 10 feluri de mâncare și să nu vedem pe unde trece vremea, să mergem în Egipt, la soare și să ascultăm colinde…sau la schi și să ne rupem gâtul pe-acolo?

Există și varianta nefardată: stai acasă, ții la salariu și pensie, mai închizi caloriferul sau faci foc mai puțin…mănânci fără nazuri…și te duci sau nu…la Biserică, dar știi că e Nașterea Domnului, că sunt zile de sărbătoare, că acum lucrurile sunt altfel…

Sărbătoarea de acasă…cu statul la televizor sau la computer și cu dusul la Biserică…ceva colinde…ceva milostenie și un dus la cimitir…cred că e majoritară în România.

Și pentru această sărbătoare…învățăm de la Domnul…că binele, deschiderea generoasă și iertătoare e lucrul capital pentru ca să ne simțim bine sufletește. Faptul de a vrea binele și de a ne împăca cu toți, în primul rând cu Dumnezeu în inima noastră, e fundamentul sărbătorii.

Pentru că Domnul mergea în sabate/ în zilele odihnirii duhovnicești la Biserică și acolo făcea bine, vindeca, ierta, mântuia pe cei care erau ținuți în robie/ în captivitate de către demoni.

Așa că răspunsul la întrebarea inițială e acesta: sărbătorile trebuie trăite eclesial/bisericește și cu atitudinea interioară a celui care vrea să facă binele și să lase urme frumoase în viața lui…căci zilele noastre sunt puține și triste…

Dar nu e de ajuns mersul la Biserică…și nici legitimarea noastră ca oameni religioși…dacă pe premise teologice, ca mai marele sinagogii de azi, căutăm pretexte pentru neiubire, pentru neîntrajutorare, pentru excluderea de la bucuriea altora.
Pe de altă parte, există săraci reali în România, falși săraci, oameni demni și bogați săraci.

Săracii reali sunt oamenii pe care, cel mai adesea, nu îi vedem…pentru că ei chiar sunt de plâns. Sunt singuri, grav bolnavi, abandonați, bătrâni sau copii, cu diverse grade de handicap și, mai ales, de tristețe…

Îi vedem, cel mai adesea, pe falșii săraci, pe cei care au transformat cerșetoria într-o meserie, și care își numără banii la sfârșitul zilei…și, cu cei cu care mai rămân, după ce își plătesc codoșii cerșetoriei, trăiesc insolent de bine, mulți dintre ei…

Românii demni sunt cei care își plătesc taxele și impozitele la zi…chiar dacă nu îi dau banii afară din casă…care sunt responsabili pentru fiecare faptă a lor, care muncesc de dimineață și până-n noapte…și cărora le e rușine să ceară ceva când nu au…pentru că știu valoarea muncii.

Bogații săraci sunt cei care, pe măsură ce sărăcesc și se schimonosesc la nivelul sufletului…își mai iau o mașină…deși mai au nouă…și mai derapează puțin la TV sau printr-un ziar…chit că și până acum i-am mai văzut în aceste ipostaze prozaice…

Faptul că Domnul se oprește cu privirea…pe trupul unei femei posedate de 18 ani, de un demon ce o gârbovise, o adusese de spate, o rablagise înainte de vreme…și o cheamă la El…este esențial de înțeles într-o relație.

Pentru că numai când privești în mod profund oamenii…înțelegi ce probleme au și că vizavi de astfel de probleme trebuie să te comporți cu seriozitate.

Nu poți să te duci cu gura plină de râs…în casa unei văduve, a unui suferind, a unui om cu probleme sufletești și trupești…după cum nu poți privi cu aroganță pe un om aruncat în gunoaie, în zdrențe!

Nu intri într-o relație cu supoziția că știi cine este cel din fața ta.

Nu te duci la om cu texte din Scriptură…ci cu ceea ce ai devenit tu datorită relației cu Dumnezeu.

Și nu transformi sărbătoarea într-un simplu ritualism (merg la Biserică, ascult n-ascult, înțeleg nu-nțeleg…am fost acolo și gata!), pentru că sărbătoarea e bucurie, e împlinire, e revărsare de umanitate, de umanitate transfigurată în jur.
De vreo trei secole oamenii pre și postmoderni vorbesc despre iluminism și despre umanism…despre maniere elegante…despre etichete sociale și cerebralizarea comportamentului…despre echitate și coresponsabilitate…și oamenii sunt tot mai animalici în comportamentul lor.

De ce? Pentru că lozincile ideologice nu sunt decât un travesti.

Părem mai domni…ca să nu fim amendați și aruncați din culcușul nostru.

Părem mai doamne…pentru ca să nu ne cocoloșim buna imagine socială…

Dar patimile noastre sunt vii, o, Doamne, cât de vii!

Ele, patimile, nu sunt nici umaniste, nici raționale, nici benefice social, nici semne de noblețe, nici înlesniri pentru o viață mai bună…ci lipsă de bucurie, neîmplinire, răceală, singurătate, frică…

Tocmai de aceea, mai marele sinagogii a trecut pe citate…pe foc automat împotriva esenței sărbătorii, adică a facerii de bine, a bucuriei interioare, când a fost pus față în față cu eliberarea de tristețe, de demonism, pe care o făcuse Însuși Stăpânul întregii existențe.

Cu alte cuvinte: să rămână handicapații cu handicapul lor, să rămână triștii tot triști, nemângâiații tot nemângâiați, oropsiții să rămână cu greutățile lor…și să ne bucurăm la Biserică doar noi, ăștia frumoși, cu bani și cu nesimțirea până-n nori!

Tristețe geloasă pe binele făcut altora.

Dacă îi merge bine…și mie îmi merge rău…atunci să ne meargă la toți la fel de rău: aceasta e non sărbătoarea!

Non sărbătoare despre care Domnul le mai vorbise ierarhiei evreiești, când le spusese că voi aveți cheile teologiei în mână și nici voi nu intrați dar nici pe alții nu-I lăsați să intre. Nici pe alții nu îi învățați cum să trăiască dumnezeiește…dacă vouă vă sticlesc ochii după bani și după viața în huzur.

Cei care au văzut minunea…nu au fost de acord cu ea în inima lor…pentru că nu o doreau izbăvită de boala demonizării pe femeie.

Și de aceea și Domnul a vorbit cu durere despre fățărnicia lor proverbială…pentru că nu doreau nici pentru femeie și nici pentru ei izbăvirea de păcate.

Și cine nu dorește să se vindece de păcate…nu poate să se bucure când îi vede pe alții umplându-se de tot mai mult bine și de cunoaștere duhovnicească.

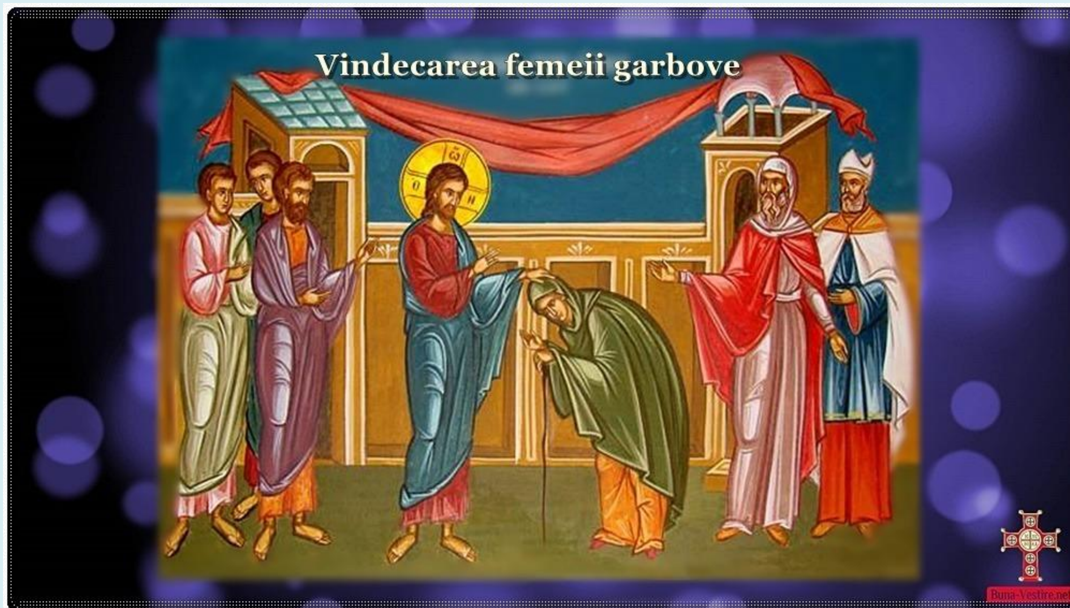
Sărbătoarea vine, poți să ai de toate…sau să nu ai prea multe…dar dacă nu te bucuri de ceea ce e frumos, sfânt, curat, minunat…și nu cauți, cu toată inima, bucuria lui Dumnezeu în comuniune cu întreaga umanitate și cu tot cerul…sărbătoarea nu te îmbogățește, nu te face mare la inimă…

Schimburile de scrisori, de cadouri, vizitele…trebuie să exprime frumusețea noastră interioară, gândurile noastre de bine…și nu diverse meschinării.

Ele trebuie să ne apropie…și nu să ne despartă și mai mult.

Și nu ne vom rușina de binele făcut altora și nici de respectul vizavi de alții și nici de recunoștința pentru cei care ne-au făcut bine, dacă nu vom abdica de la binele făcut ca respirație zilnică. Amin!

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Duminica a 27-a după Rusalii - Iertarea

Iubiții mei, oamenii, azi, au o problemă evidentă cu…iertarea. Nu vor să fie iertați când le e bine…ci numai când le e rău.

Când nu mai au un punct de sprijin…când nu mai văd nici o licărire de speranță la orizont…izbucnește în ei dorința de a-și cere iertare. O dorință fremătătoare, dureroasă, care nu și mai găsește cuvintele…Și asta, pentru că știu ei ce știu: bătrânețea și moartea e un chin de unul singur…

Numai că iertarea e bună, e foarte bună, la tinerețe, e ca apa pentru plante la tinerețe…și nu la bătrânețe…când iertarea e mai mult împăcare și mai puțin asceză… Căci iertarea e bună când trebuie să rodești și nu când trebuie să mori.
Și vorbesc aici de iertarea…primită de la Dumnezeu și apoi de iertarea între noi, oamenii…

Avem nevoie, ca de apă, ca de aer, ca de puls…la tinerețe…de iertare… Pentru că atunci trebuie să ne decidem de care parte…ne situăm: de partea lui Dumnezeu…sau de partea morții…

Iar a te situa departe…de Dumnezeu…înseamnă a te arunca în hău… Mai devreme sau mai târziu vom înțelege cu toții importanța alegerii din vreme… Pentru că ea, alegerea de a ne curăți viața de patimi înseamnă lupta continuă pentru verticalitate.

Și Evanghelia de azi [Lc. 13, 10-17] teoretizează tocmai lipsa verticalității, adică cocoșarea pe care o aduc patimile… Iar dacă stăm bine, cu pocăință și ne analizăm, vedem că toți suferim de cocoșare…Suntem niște bătrâni anchilozați de mici…pentru că suntem experți în rele, adică în lucrurile care ne gârbovesc/ ne aduc de spate.

Iar Lc. 13, 11 ne dă dreptate în privința gârbovirii spirituale…pentru că ea e produsă de un pnevma astenias [pneu/ma avsqenei,aj]/ duh de neputință…

Pentru că răul nostru, răul care devine propria noastră stare existențială, e conlucrare cu demonii.

Și de aceea duhul/ demonul…demonii cu care conlucrăm sinucigaș de bine…sunt cei care ne gârbovesc/ ne cocoșează prin iradierea lor…pe măsură ce noi credem că păcatul e „un mod de parvenire”…sau „de maturizare personală”.

Dacă nu ați văzut oameni alergând cu ochii după bani…sau după prețuri…sau după a se poza cu cei care cred ei că „îi ridică” în ochii celorlalți…n-ați văzut cocoșații de top ai lumii noastre. Sunt printre noi…suntem noi…oricare dintre noi…care preferăm neiertarea lui Dumnezeu în locul…iertării Lui. Și noi, cei care greșim pe fiecare zi, avem nevoie continuu de iertarea Lui…

Știu: e „o problemă imensă” dacă ai conștiința păcătoșeniei proprii! Pentru că cei din Biserica ta, unde te duci tu la slujbe…te iau la ochi dacă te spovedești și te împărtășești des.

„Ce păcate o fi având fata asta?! Dar ce stă băiatul ăsta atâtea minute la spovedanie?!” Pentru că pe ei, de mult…sau niciodată nu i-a interesat împăcarea…

Dar pe dumneavoastră, dacă harul lui Dumnezeu v-a luminat despre importanța absolută a împăcării în viața dumneavoastră…să nu luați aminte la zgomotul de fond…ci să doriți des, foarte des…și să vă rugați, și să vă spovediți și să vă împărtășiți.

Pentru că de aici…din întâlnirea sacramentală cu Dumnezeu, de la întâlnirea cu El prin har și prin împărtășire…vine dezlegarea/ iertarea/ verticalizarea dumneavoastră.

De la Lc. 13, 12 înțelegem că iertarea păcatelor și vindecarea sufletească și trupească sunt amândouă dezlegare de astenie/ de neputință. Ne despărțim interior

de păcate și de boală… Și a dezlegat-o, se spune, în Lc. 13, 13: punându-Și prea sfintele Sale mâini peste ea.

De aici noi, când dăm iertarea păcatelor la Sfânta Spovedanie, o dăm pe capul dumneavoastră…pentru că capul e cel care conduce toate mădularele.

Și dacă alegerile noastre sunt proaste, sunt păcate…adică sunt non-alegeri…atunci alegem să ne gârbovim ființa…să ne facem tot mai lași, tot mai corupți, tot mai pământești.

Căci ce înseamnă…să nu ai cuvânt? Ce înseamnă să nu fii…vertical? Înseamnă să nu urmărești niciodată să îți ții cuvântul, să nu faci lucruri frumoase…ci întotdeauna să promiți mincinos, să ne înșeli așteptările…pentru că tu însuți nu ai așteptări bune de la tine.

Și asta e canalia/ pramatia/ pușlamaua: cel care promite, înșală, face rele…cu bună știință.

Care face din propria sa capacitate lucrativă…o unealtă îndreptată spre rău, spre decimarea încrederii în oameni…

Domnul o vindecă de demonizare pe femeie [Lc. 13, 12-13]…de demonizarea cuibărită în ea de…18 ani [Lc. 13, 11]… 6 x 3: 18, adică de trei ori plinătate a răului.

Pentru că demonizarea e întoarcerea binelui spre rău…folosirea darurilor lui Dumnezeu spre rău…pervertirea binelui.

Fapt pentru care, adesea, Sfinții Părinți vorbesc cu îngăduință de omul neștiutor, căruia, dacă îi vestești adevărul îl primește cu inimă simplă/ bucuroasă…dar nu și de cel care pervertește binele, adevărul…de eretic.

Pentru că el lucrează sistematic împotriva adevărului…el știe că face parte dintr-o facțiune religioasă târzie…și nu din Biserica de la început…și de aceea luptă împotriva acesteia…pentru ca „să se îndreptățească pe sine”.

Însă, ca și arhisinagogos-ul [o` avrcisuna,gwgoj]/ întâiul sinagogii de la Lc. 13, 14, cel care încearcă, în mod absurd, „să se îndreptățească pe sine”…în fața evidenței…adică cel care neagă evidența cu arme părut-ale adevărului, se face de rușine în fața judecății lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu a lăsat în lume o singură Biserică: Biserica ce vine în mod neîntrerupt de la Sfinții Săi apostoli…și e mereu cu acea Biserică și nu a părăsit-o niciodată…și nu cu pseudo-bisericile târzii.

Iar Biserica Lui, cea condusă de El, dă lumii viață, viață dumnezeiască…și nu o ideologie updatată timpului.

Așa cum vedem că face Domnul, în Lc. 13, 16, când o scapă pe femeie de legătura satanei…și nu acceptă moralismul-antiuman al mai-marelui sinagogii. Pentru că acela considera sâmbăta o zi…goală de bucurie…atâta timp cât socotea că Dumnezeu nu poate să facă minuni sâmbăta.

Și Domnul îl duce pe falsul moralist la bou și la asin [Lc. 13, 15], adică la viața ca necesitate…spunându-i și spunându-ne că nu putem trăi nici o clipă…fără Viața noastră, fără harul Său, fără minunile Lui în viața noastră…darămite o zi…

Și că atunci când vrei să te împotrivești vindecării, iertării, sfințirii oamenilor…ești inuman cu ei… Pentru că oamenii au nevoie de iertarea lui Dumnezeu ca de propriul lor sânge, ca de propria lor răsuflare, ca de viața lor…

Însă pentru ca să conștientizezi importanța iertării Lui…adică a vieții în har…trebuie să primești iertarea Lui…și să te nevoiești zilnic pentru a sta în iertarea/ în slava Lui.

Iar dacă iertarea lui Dumnezeu vine prin mâinile acestea, de carne, ale preoților și ale ierarhilor Lui…unde, în altă parte, trebuie să alergăm, decât spre ele?

Și care e Biserica Lui, decât aceea care ne iartă și ne sfințește pe noi în mod deplin?

Și când ne împărtășim cu Hristos euharistic, când bem din Agheasma Lui, când sărutăm Sfintele moaște umplute de El cu har, când simțim slava Lui, din destul, în Biserica Sa, în Biserica Ortodoxă, atunci știm că suntem acasă…dar că suntem netrebnici, foarte netrebnici de măreția slavei Lui…

Au căzut de rușine/ s-au simțit umiliți, în orgoliul lor, cei care stăteau împotriva Lui [Lc. 13,
…
Pentru că El dădea viață…dezlega de patimi…îi alunga pe demoni din oameni. Adică era foarte pozitiv în viața lor…și nu le ținea doar predici.

Și mulți dintre ortodocși, care sunt amăgiți, într-un fel sau altul, și se duc prin casele „de rugăciune” ale neoprotestanților…vin apoi, când conștientizează căderea lor…și ne spun, la Spovedanie…cum au simțit golul duhovnicesc al acestora…în mijlocul vorbăriei lor continue…

Pentru că vorbirea predicatorială/ omilia/ predica trebuie să te ducă la Sfintele Taine. Dar dacă nu au har, nu au Taine, nu au sfințenie în pseudo-bisericile lor, pentru că nu vin de la Hristos ci de la niște rătăciți obscuri ai istoriei…unde să te ducă?!

Însă Tainele Bisericii te duc la Dumnezeul nostru treimic, la Făcătorul cerului și al pământului. Sfinții Părinți te duc la același Dumnezeu, care există din veci și până în veci. Întreaga creație, privită duhovnicește, vorbește despre măreția frumuseții și a înțelepciunii aceluiași Dumnezeu treimic, care e Dumnezeul nostru, al tuturor.

Și dacă studiezi cosmosul, omul, viața, istoria…nu te rușinezi de Dumnezeu…pentru că Îl vei simți, peste tot, în marea Sa bunătate și iubire.

Numai dacă nu studiezi, dacă stai prost cu știința…și foarte bine cu lenea…ai o poziție exclusivistă…nu te interesează alții…ci te mulțumești cu propria ta obtuzitate.

Dar dacă vrei mai mult pe fiecare zi…atunci vrei să Îl cunoști pe Dumnezeu și să îi înțelegi pe oameni.

Și să ne dea Dumnezeu, tuturor, darul de a-L căuta și a-L cunoaște pe El în Biserica Sa, în întreaga istorie și creație…și pe oamenii Lui! Pentru că de aici vine viața, bucuria și împlinirea noastră de acum și veșnică. Amin!

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes (vol. 6)

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș - Eliberați de păcate - Duminica a 27-a după Rusalii

Iubiții mei, când căutăm motive pentru ca să nu ajutăm pe cineva e pentru că nu vrem să facem nimic pentru alții. Suntem concentrați doar pe noi, doar pe ceea ce noi considerăm a fi bine…binele nostru…și din acest motiv nu vedem deloc binele altora. Însă binele nostru ține de binele altora. Doar dacă și alții se bucură, ne putem bucura și noi, pentru că binele e cel care ne bucură pe toți.

Și în Evanghelia de azi [Lc. 13, 10-17], când Domnul explică vindecarea și arată că sărbătoarea e pentru om, pentru binele omului și nu omul pentru sărbătoare, cei care erau porniți împotriva Domnului s-au rușinat [v. 17]. Pentru că ei prețuiau mai mult odihna lor,liniștea lor, părerea bună despre ei decât binele făcut oamenilor.

Iar dacă azi și noi credem la fel, că e importantă doar slujba noastră la Biserică dar nu și sănătatea duhovnicească reală a oamenilor, adică de considerăm slujba mai importantă decât oamenii, greșim la fel de mult.

Pentru că slujbele Bisericii se fac pentru oameni, pentru mântuirea oamenilor, pentru binele lor veșnic și nu se fac pentru ele însele, pentru că așa trebuie să le facem.

De aceea, slujbele noastre trebuie explicate oamenilor pe înțelesul lor, ca fiecare să înțeleagă că este implicat în slujirea în fața Domnului, pentru că fiecare om care e prezent în Biserică contribuie la slujbă.

Preotul începe, conduce și încheie slujba conform cărții de cult, dar el slujește împreună cu cântărețul de la strană și cu corul și cu oamenii din Biserică. Rugăciunea fiecărui credincios din Biserică se unește cu rugăciunea preotului și e o singură rugăciune. După cum toți cei pe care îi pomenim pe Sfântul Disc, la Proscomidie, sunt una în fața Domnului și se curățesc prin sângele Lui cel prea sfânt.

Așa stând lucrurile, slujbele și viața Bisericii sunt cele care ne unesc pe unii cu alții pentru că ne sensibilizează reciproc. Ne fac responsabili față de confrații noștri.
Stăm la slujbă lângă ei, suntem cu ei, vorbim cu ei, ne ajutăm unii cu alții, trăim la unison slujirea pe care i-o aducem Domnului, pentru că avem cu toții un parcurs comun.

Toți ne îndreptăm spre Împărăția lui Dumnezeu, toți dorim veșnicia cu El în măsura în care am conștientizat acest lucru.

Iar Domnul, vindecând-o pe femeia care avea duh de neputință [pneu/ma avsqenei,aj] [Lc. 13, 11, GNT], care era posedată de 18 ani de un demon care îi producea neputință și o făcuse gârbovă/ adusă de spate/ cocoșată [sugku,ptousa] [Ibidem], ne arată că sărbătoarea înseamnă dezlegare de păcate și îndreptare a vieții întru harul lui Dumnezeu.

Pentru că sărbătoarea nu e numai un act de prezență la Biserică, ci o trăire harismatică în fața Domnului, în rugăciune și în curăție duhovnicească, o curățire permanentă de păcate pentru a ne împărtăși cu Domnul, pentru a ne bucura împreună cu El, pentru a ne bucura cu întreaga comunitate a Bisericii noastre.

Femeia eliberată interior de demon [Lc. 13, 12] „s-a îndreptat/ s-a întărit îndată și slăvea pe Dumnezeu [paracrh/ma avnwrqw,qh kai. evdo,xazen to.n Qeo,n]" [Lc. 13, 13, GNT].

Iar ea este paradigma oricărui om care vrea să iasă din păcat, să o rupă cu păcatul.
Pentru că păcatul înseamnă aplecarea noastră numai spre rău, numai spre noi, numai spre plăcerile noastre. Pe când pocăința înseamnă ridicarea privirii noastre spre Dumnezeu, de la care vine toată viața și iertarea noastră. Pocăința înseamnă ridicarea privirii noastre din pământ către Dumnezeu.

Dar pentru ca pocăința noastră să fie vie și transfiguratoare, să fie eclesială/ bisericească, adică să ne unească cu Dumnezeu și cu Biserica Lui, noi trebuie să primim dezlegarea noastră de păcate prin preot. Căci prin el, la Sfânta Spovedanie,

când noi ne spunem păcatele, Dumnezeu ne iartă în mod tainic dar simțit, ne eliberează în adâncul nostru de păcate, de toate pentru care noi ne căim, pentru care ne pare rău și pe care vrem să le lăsăm în urma noastră.

Și fiind astfel eliberați de păcate și plini de har, de bucurie dumnezeiască, noi putem vedea cu adevărat sărbătoarea. Putem prăznui dimpreună cu Dumnezeu și cu oamenii.

Acesta e motivul pentru care venim la Biserică în continuu: pentru a ne împăca continuu cu Dumnezeu și pentru a ne bucura împreună cu oamenii. Pentru că numai când suntem împăcați cu Dumnezeu, noi putem să ne bucurăm de oameni și de noi.

Dar când suntem distanți față de Dumnezeu, când nu ne apropiem prin durere, prin lacrimi, prin mărturisire și toată fapta bună de Dumnezeu, suntem distanți și față de noi. Ne simțim reci și neîmpliniți. Ne simțim uscați de bucurie.

Pentru că bucuria e ca o apă care izvorăște și gâlgâie în ființa noastră și ne inundă cu totul. Însă tristețea e ca o noapte neagră care ne cuprinde și în care ne e frică de orice zgomot pe care îl auzim. Pentru că tristețea e singură…

Și singurătatea interioară păcătoasă, cea în care nu avem îndrăzneală la Dumnezeu și în care trăim obsesiv deznădejdea este starea în care mulți dintre noi trăim claustrați.

De aici multele excese de nervozitate, de erotism, de agresivitate. Pentru că lăcomia după mâncare, după bani, după pornografie ascunde în ea lipsa de lăcomie după sfințenie.

Omul, omul creat de Dumnezeu, a fost făcut pentru a dori viața cu Dumnezeu. Singura împlinire a omului e binele, pentru că binele e voia lui Dumnezeu.

Însă când nu te mai împlinește binele, normalitatea, comuniunea, relația…ești avid de non-relații. Pentru că noi nu putem avem relații personale cu banii, cu mâncarea, cu cumpărăturile, cu lascivitatea, cu violența, cu infatuarea.

Relații personale poți să ai doar cu oamenii, cu Îngerii și Sfinții lui Dumnezeu și, mai întâi de toate, cu Dumnezeu.

Relații personale ai cu persoanele și relațiile cu ele te personalizează, te fac să fii și mai om. Pe când patimile care ne înrobesc ne fac tot mai puțin oameni, pentru că ne scot din binele nostru.

Pentru că Domnul numește demonizarea și patima în Lc. 13, 16: legătură a satanei. Satana ne leagă de patimi și ne încovoaie pătimaș. Numai Dumnezeu ne dezleagă de patimi și ne dă libertate duhovnicească. Și până nu trăiești interior eliberarea ta din robia satanei nu cunoști adevărata libertate. Pentru că adevărata libertate e să nu fii robit patimilor. Să nu fii condus de patimi.

Așadar, iubiții mei, Dumnezeu ne pregătește prin minunile și cuvintele Sale pentru o profundă și duhovnicească primire a Lui. Ca să fii delicat cu oamenii trebuie să înveți delicatețea de la Dumnezeu. Pentru ca să fii bun cu oamenii trebuie să te bucuri de bunătatea lui Dumnezeu și să înveți din ea milostivirea.

Pentru că fiecare dintre noi învățăm pe fiecare zi să fim tot mai umani și tot mai duhovnicești în același timp. Căci în măsura în care devenim tot mai oameni e semn că suntem tot mai plini de slava lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne întărească în tot lucrul bun! Dumnezeu să ne bucure în toată fapta bună! Dumnezeu să aibă milă de noi acum și în toți vecii, pentru că mila Lui e viața noastră! Amin.

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruș- Praedicationes vol 9

Pr. Constantin Necula - Și învăța Iisus (Luca 13, 10-17)

De foarte multe ori am auzit oameni întrebând: Cum învăța Hristos? Și deseori mă întreb ce lipsește propovăduirii noastre de nu rodim în misiunea noastră, în dragostea noastră lucrătoare. Evanghelia de astăzi poate fi un răspuns. Zi de Sabath. La sinagogă Iisus învață. Din mulțime ascultă, dar nu poate privi de gârboveală - o gârboveală lungă de 18 ani, un soi de majorat de suferință - o femeie. O față de om ce nu-și zărise decât umbra vieții de 18 ani. O umbră ea însăși. Un duh de neputință o ținea legată, un duh pe care, cred, nici tomograful și nici RMN-ul de astăzi nu l-ar fi putut identifica așa cum a făcut-o Hristos. Cu iubirea din vârful inimii Sale, în care încap numai cei care înfruntă în smerenie smerirea lor trupească.

Domnul cheamă femeia, pune mâinile asupra ei - gest păstrat până azi în Taina Sfântului Maslu - și rostește dezlegarea: Femeie, ești dezlegată de neputința ta! (Luca 13, 12). Femeia se bucură de vindecare și slăvește pe Dumnezeu.

Din grupul de privitori, mai marele sinagogii reacționează: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei! (Luca 13,14). Mai marele sinagogii reprezenta autoritatea religioasă supremă.

Dacă suntem în Capernaum cu povestea ar putea fi Iair - înainte de vindecarea fiicei sale - ori unul care-l înlocuieşte pe Iair - căci nu cred că va mai fi avut ceva de mărturisit alta decât învierea fiicei sale de către Hristos. Oricum ar fi, personajul pare pornit. Se simte în el, cum se simte şi în noi, funcţionarul lui Dumnezeu, dispus să nu vadă vindecarea unei muribunde de dragul dreptăţii lor personale. Ori dreptăţii lor legaliste, ca să fiu mai explicit.

Domnul reacţionează cu o limpezime logică pe care ar trebui să o repetăm de fiecare dată în mărturisirea credinţei. Nu. Nu este un mesaj ne-ecologic, cum s-ar grăbi unii să creadă, dar vine să aşeze în rânduială ierarhică valoarea sufletului omului. Exemplul este unul care, desigur, îl va fi văzut cu ochii Săi dumnezeieşti deseori: Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă oare sâmbăta boul său sau asinul, de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar această fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei? (Luca 13, 15-16). S-au ruşinat legaliştii iar poporul s-a entuziasmat. Se bucură de faptele Mântuitorului pe care evanghelistul le numeşte - ca niciodată altul în nici un loc din Scriptură - „faptele strălucite săvârşite de El” (Luca 13, 17).

Ce ne spune nouă, azi, Evanghelia aceasta? Pe de o parte remarcăm spiritul de observaţie al Mântuitorului. Nu. Nu este îndreptat către cei care sunt, oficial, ascultătorii Legii. Nici spre personalităţile care cunosc Legea. Ci pur şi simplu către oameni. Către femeia aceasta pe care, bănuim ştiind legea şi aplicarea ei, de nu ar fi fost mulţimile să oblige la deschiderea uşilor sinagogii nici măcar nu ar fi putut fi zărită de Hristos în timp ce predica. Pentru că gârboveala ei îndelungată - vedeţi, 18 ani rămân mulţi şi atunci şi acum - o scotea din atenţia sinagogii oficiale. Nu putea, asemeni femeii cu scurgerea de sânge ori asemeni leproşilor, dacă vreţi, să participe la viaţa spirituală a comunităţii. Era un om-neom. Izolată de diavol şi apoi, încă o dată, de Lege. Asemeni îndrăciţilor de pe malul neiudeu al Thiberiadei, în Gadara ori Gherghesenі, acolo unde diavolul îi legase pe îndrăciţi cu lanţul necuviinţei lui apoi oamenii - speriaţi parcă - îi legaseră încă o dată cu lanţul de fier, semnul asigurării că nu vor mişca în voie. Femeia aceasta nu e legată cu un lanţ văzut dar sigur gârbovirea ei distrusese orice fel de relaţie cu oamenii. Privind în ţărână ajunsese aproape una cu ea. Un praf de îngropat în indiferenţa din jur.

Taina privirii Lui. Taina Celui care caută spre chipul nostru oricât de atârnat de bolirea noastră ar fi. Oricât de contorsionat de păcatele noastre. Hristos caută la chipul nostru căci suntem Chipul Lui. Pecetea Chipului Său în chipul nostru rămâne asemeni unui cărbune de iubire susurând în ceaţa uitării de sine şi de Dumnezeu. Domnul nu o întreabă nimic. Toate cele consemnate în pildele din

Evanghelie despre un astfel de comportament vorbesc. Despre reașezarea omului în statura de om. Scoțând femeia din gârbovire Hristos îi redă statura. Statura ei de om întreg. Adică desdrăcit.

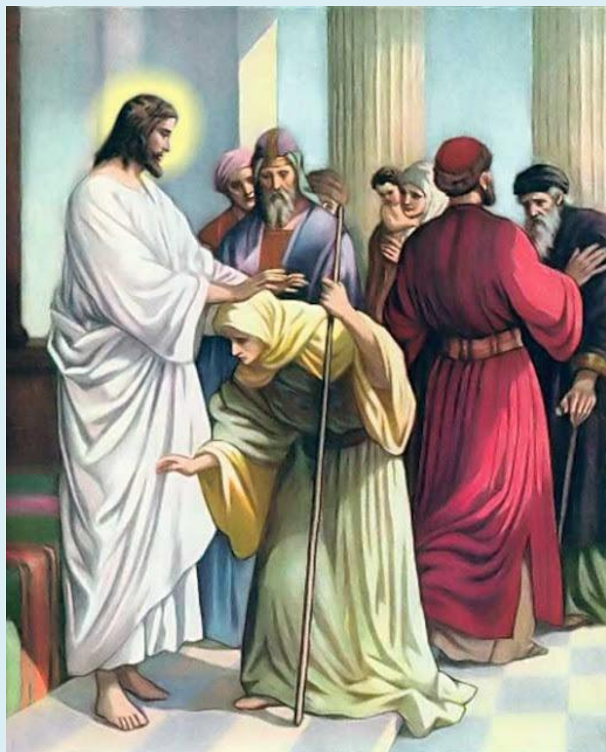
Mai marele sinagogii nu reacționează din orgoliu. Ci pentru că funcția îl obligă să aplice Legea. Îi face program lui Dumnezeu. Ca și cum i-ar spune: De Sabat Dumnezeu nu lucrează. E închis la Dumnezeu! Ori Hristos vine și spune că s-a întrupat pentru ca omul să nu mai fie socotit animal și-atât. Ori sub-animal - atunci când e vorba de „valoarea” lui pe piața muncii. Prețul iubirii lui e strălucirea iubirii Lui în noi toți. În fiecare. Și în noi, ca oameni, ca grup. Lecția este deplină azi și pentru afectuoșii cu toate animalele, care așază această iubire deasupra respectului pentru om și peste iubirea pentru oameni. Care jignesc oamenii, dar protejează animalele, care calcă în picioare munca oamenilor, dar cocoloșesc animalele, confundând regnurile.

Revin. Domnul nu este împotriva acestei iubiri, ci doar o tempereează. Arată limpede că omul nu este sub animal. Că dacă nu eşti în stare să-ți iubeşti aproapele, măcar nu-l desconsidera, jignindu-l mai tare decât pe animalul la care ții. Poate că aici este și cheia educației ecologice de care avem nevoie. Nu doar pentru echilibrul speciilor trebuie să luptăm, ci și pentru echilibrarea speciei celei mai importante, care poate ajuta la echilibrarea - prin rațiune - a oricărui exces. Omul.

Pentru om, Hristos Domnul se înomenește. Din dragostea Lui care, transfigurând omul și eliberându-l de satana, face să strălucească natura întreagă în lumina faptelor Sale. Umplând de sens dumnezeiesc creația întreagă. Oare dacă am începe din redescoperirea lui Hristos în viețile noastre, nu ne-am lumina mai adânc și asupra naturii în care ne trăim anticamera Veşniciei? Împărăția este una. Precum în cer, așa și pe pământ. Poate că de aici ar trebui să creştem mărturisirea noastră.

Sursa: tribuna.ro

Pr. Constantin Necula - Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii - Dezlegătorul neputinţelor

(Duminica a XXVII-a după Rusalii; Lc 13,10-17)

Hristos, sâmbătă, în sinagogă. Se întâlneşte cu "o femeie stăpânită de un duh necurat, de slăbiciune" (Lc 13,11). După ce mai înainte arătase cum trebuie să te porţi cu un smochin uscat (Lc 13, 6-9), aplicând tăierea ca pedeapsă pentru nerodire (Lc 13,9), iată-L acum în faţa unei femei uscate, gârbovite, care, desigur, în 18 ani de boală, nu adusese roadă, starea ei făcându-o "neroditoare", neaducătoare de "nici o roadă care să ia ochii celorlalţi. Domnul Hristos nu ezită să o vindece - "Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta" (Lc 13, 12), fiind "parola" prin care duhul este desconspirat. Este obligat să iasă din femeie, aceasta "slăvind pe Dumnezeu" (Lc 13,13).

Mai-marele sinagogii, sâmbăta. Se întâlneşte cu Hristos, care vindeca pe femeia gârbovă, şi se umple de mânie (Lc 13, 14), începând să peroreze legalist pe seama poruncii legate de ţinerea Sabatului. Cui ţine el lecţie de revelaţional? Celui care era Revelaţia, Celui care, întrupându-Se, împlinea Revelaţia, Dumnezeu fiind. Să nu fi simţit chiar nimic "mai-marele sinagogii"? Nici un fior al prezenţei Dumnezeului Celui Viu în umila lui sinagogă? Făcea şi el parte din nefericitul cin al

“smochinilor neroditori”? Căci toată exegeza patristică identifica smochinul, mai ales acela care refuză să rodească la porunca lui Hristos, cu sinagoga, cu “pomul” pus să rodească lumină în curtea lui Israel. Care, nemaiarătându-şi vrednicia, prin cuvânt al Cuvântului, s-a uscat, seva sa dătătoare de viaţă pierind ca sens câtă vreme nu a răspuns la porunca Mântuitorului (Mt 21,18-44) de a izvorî rodul cel nou al Evangheliei.

De foarte multe ori nu mai ştii care este direcţia pe care s-o urmezi în ce priveşte citirea Evangheliei. Dezgârbovirea femeii să fie lecţia? Reacţia plină de orgoliu prostesc a celui care crede că, ştiind câte ceva, ştie totul!? Comparaţia pe care Mântuitorul o face folosind asinul cheie de smerire îmi aduce aminte de celelalte pilde ale Domnului, care arată cât de mult ţin oamenii la lucruri de nimic şi cât “nimic” preţuieşte omul din ceea ce Dumnezeu îi dăruieşte ca dar şi har. Căci dezgârbovirea femeii este, dincolo de o lecţie, un dar. Hristos, punând în lucrare harul Lui vindecător pentru gârbovita neroditoare din punctul de vedere al lumii în care trăim, pune în lucrare dragostea Lui, care şi din moarte ne izbăveşte.

Sunt astăzi atât de mulţi gârboviţi, părelnic neroditori, aruncaţi la marginea societăţii în care trăim! Irită prezenţa lor. Şi-n dorinţa de a scăpa de ei, îl interogăm pe Dumnezeu de ce-i mai ţine. De ce-i lasă să treacă prin centrul oraşelor, prin faţa vitrinelor pline cu prea plin şi totuşi atât de greu cumparabil de ei, gârbovii, părelnic neroditori.

Ce este în miezul dramei nevederii harului care-i cuprinde pe aceşti “daţi deo-parte”, dacă nu aroganta încercare a mai-marelui sinagogii de a da lecţii lui Dumnezeu? Când vom învăţa, oare, că-i copt de cules harul lui Dumnezeu, care se strecoară peste toate rănile noastre, vindecându-le? Dumnezeu, care nu oboseşte să scoată din gârboveală. În durerea clipei ce-o străbatem prin lume, înflorirea smochinului celui roditor - Biserica - este singurul leac, izvor dezgârbovirilor noastre…

Pr. Constantin Necula - Bătrânul care seamănă cu tot ce iubim la Dumnezeu

Moş Nicolae nu face bine dând bănuți pe SMS doar ca să bifeze caritatea. Nici nu face campanii de stocare a simpatiei pentru a deveni apoi vector de imagine şi imaginație. Dacă e să fim cinstiți nici nu prea vorbește. Din contră. Străbate pe vârfuri pervazurile să nu strice somnul și surpriza copiilor (a se citi „sulpliiiiiiza").

Duminica aceasta e plină de Bucurie. Suntem de câteva săptămâni în taina Postului Nașterii Domnului. Pe calea spre Betleem suntem însoțiți nu doar de Magi, ori de privirea blândă a Maicii Domnului ce-L poartă încă în pântece pe Cel Nevăzut ori de curajul dreptului și lucidului Iosif, tâmplarul din Nazaret - custodele Copilului Coroană a tuturor copiilor.

Ne-a însoțit

- ⇒ *samarineanul milostiv (Luca 10, 25-37),*
- ⇒ *neliniștitul bogat căruia i-a rodit - fără rost de bucurie - țarina (Luca 12, 16-21)*
- ⇒ *ori dregătorul bogat prea încântat de ceea ce avea ca să accepte să fie (Luca 18, 18-27).*
- ⇒ *Azi avem de model femeia cea gârbovă, sărmană lipită cu fruntea de pământ - fizic - și mintea alipită de Cerul, Hristos (Luca 13, 10-17).*

Toate aceste Evanghelii ne învață cum să fim ca să bineplăcem lui Dumnezeu. Unii dintre noi putem rosti des, parcă prea des, ca scuză de cele mai multe ori, că tot ce ne spun Evangheliile sunt pentru vremea aceea, în care Dumnezeu se afla în călătoria Sa printre noi. Și că-i greu, tare greu de îndeplinit ceva din toate aceste lecții acum când noi călătorim spre El. Din rânduiala lui Hristos anul acesta - unul extrem de greu și obositor sufletește - Duminica tămăduirii femeii gârbove (Luca 13, 10-17) ține în ea și praznicul Sfântului Nicolae. Bătrânul minune de Om.

Deseori m-am întrebat ce iubim anume atât de mult la omul acesta care ne vindecă rana de copilărie și frica de îmbătrânire. Moșul acesta Arhiereu. Pentru că mai înainte de toate - sper că au aflat și cei care doresc dovezi istorice - Nicolae este personaj istoric. Nu intru în amănunte nu pentru că nu aș ști - vă rog să citiți cartea ce am scris Viața și minunile Sfântului Nicolae. Repere catehetico-omiletice (Ed. Agnos / Ed. Andreiana, Sibiu, 2009, 188 p.) - ci și pentru că gândul mă duce spre altă mărturisire decât a istoriei unui om.

Cum de a fost el adoptat de oameni să se bucure cu el așa de strașnic? Și nu. Nu mă interesează deloc cu cine și de ce îl confundă occidentalii. Și nici n-am să gust din ironiile ieftine conform cărora ar fi în carantină și de aceea nu vine anul acesta. Cei care fac glumele acestea seamănă teribil cu secretarii de partid comunist de odinioară ce jigneau inteligența copiilor cu moartea lui Moș Crăciun. Și cred că într-adevăr, pentru supraoameni ca ei Moș Nicolae nu vine nu pentru că n-ar vrea dar la ei totul e închis. Inclusiv sufletul. Mă interesează de unde evlavia aceasta la Omul-minune Nicolae. N-a scris mare lucru. Se păstrează undeva, prin colecțiile de texte patristice, o jumătate de epistolă către episcopul său Teofil de Niceea. Dar cam atât. Și nu cred că sunt mulți care au dat de text. Am întrebat copiii și de la ei am aflat. Și mi-am dat seama că și mie, copil fiind și acum, la prima tinerețe a bătrâneții, tot din aceleași motive mi-i drag.

În primul rând, pentru că e un orfan cuviincios. Și de aceea îmi pare absurd ca unii să creadă că nu înțelege tristețea orfanilor. Tatăl meu, orfan și el, îl iubea tocmai de aceea. Spunea că sigur îl înțelege întru totul. Din iubire îi slujea de mic copil la locașul lui din Șcheii Brașovului iar acum în tihna țărânei din curtea cerească a Șcheilor căreia noi, cei încă vii, îi spunem cimitir. Cânta, bătea toaca ori curăța prin biserică doar pentru Sfântul zâmbitor.

Apoi cred că-l iubim că-i un om cinstit cu prietenii. Nu doar cele trei fete de armator știu aceasta ci și toți cei dimpreună colegi cu ele Copilului Nicolae. Noi reținem povestea cu fetele că este impresionantă. Dar istoria vieții lui ne spune că așa, săritor, era în toate. Și știa să nu facă nici o fală din ajutorul acordat. Iubea săracii

și-i cinstea pe oamenii în nevoi dar și lucra pentru ei cu drag. Ceea ce ne place este că am vrea să-i semănăm, chiar dacă nu ne iese mereu.

Apoi, îl iubim că fuge de laude. Aici e mai greu. Că nouă ne cam plac. Dar poate învățăm din fuga sa din Patara, unde este născut, la Mira - unde devine mitropolit - că nu e important pe cine ajuți ci cum îi dai ajutor lui Hristos ascuns în fratele ori în sora ta. Chiar când nu e creștin ori creștină. Pentru că nu vorbim de un umanism creștin la Nicolae ci de omenie. Floare rară, tot mai rară încă din vremea aceea. Îl iubim că Duhul Sfânt îl alege de Arhiereu și el nu-i trădează încrederea și din poziția aceea apără săracii, dă de mâncare și se joacă dimpreună cu pruncii. Iar la vreme de foamete întoarce corăbiile cu grâu din drumul pe ape spre Constantinopol și își satură concetățenii. Căci asta înseamnă să fii lider. Să nu lași comunitatea ta pradă deznădejdii de dragul nici unei Capitale de Imperiu. Iar Nicolae înainte de foame și cu ea deodată vindecă deznădejdea oamenilor din Mira.

Îl iubim pe Nicolae pentru că e deștept în cele ale credinței. Dărâmă cu rugăciunea un templu păgân dar nu aprinde și trupurile păgânilor. Se oferă rob în locul unor înlănțuiți iar când este azvârlit în temniță de mașinațiile politice ale secretarul împăratului Constantin - pe care și Nicolae îl face mare - se vădește a fi protejat de Maica Domnului și Ioan Botezătorul. Ce mai, strașnic din cale afară Omul-minune Nicolae.

Cum a devenit bun? Cred că prin efortul său de a ne învăța să fim mai buni cu fiecare zi și mai darnici cu fiecare dar. E ceva în modul lui de a ne propune Împărăția lui Dumnezeu care ne încântă. Și nu, nu e vorba doar de dulciurile din bocanci. E vorba de chipul său, chip al blândeții în care strălucește credința. Aspru cu sine și tandru cu noi. Ne înlocuiește toate cioburile sparte de alții în suflet cu zâmbetul său. Șugubăț și deschis. Liniștit și liniștitor. Întrupează cam tot ce ne-am dori noi, creștinește vorbind, să fim. Lasă totul pentru a avea viața veșnică. Vindecă gârbovii sufletești și trupești pentru a crește ratingul de verticalitate în istoria de atunci și istoria imediată. Cred că dispune de cea mai mare livadă de portocali din lume, ce zic, din univers și livada aceea e doar un lot din grădina Edenului celui Nou care este Biserica. Nu cred că există vreun colț de sărăcie unde să nu fi fost prezent, unde să nu fi cărat vreun dar. Dacă simțiți sau știți vreun astfel de loc faceți-i semn. Vine.

Poate - ce zic, sigur - că sunt un anacronic de ortodox. Fie. Dar cum explică simpliștii și caricaturizatorii vocației umane că Omul-minune străbate veacurile, inspiră, dăruiește cu fiecare dar pe care-l dăruim. El este directorul celei mai mari școli de făcut binele din lume. El a dovedit că omenește e posibil să împlinești Binele

așa cum își dorește Iisus Hristos, cel care, nu-i așa, învață pe dregătorul bogat că numai Dumnezeu singur e Bun. Dar care ni-l oferă și pe samarineanul milostiv icoană omului curajos în a face binele bine.

Pe unii îi încurcă. Moș Nicolae nu face bine dând bănuți pe SMS doar ca să bifeze caritatea. Nici nu face campanii de stocare a simpatiei pentru a deveni apoi vector de imagine și imaginație. Dacă e să fim cinstiți nici nu prea vorbește. Din contră. Străbate pe vârfuri pervazurile să nu strice somnul și surpriza copiilor (a se citi „sulpliiiiiiza”). La noi. La alții, ei știu. De aici dilema mea când lumea ne îndeamnă să ne decupăm sărbătorile și să punem în locul lor virtualul cu ștaif politizat. Oare cum ar fi ei să-și primească salariile numai pe ecran ca și cafeaua ori gogoșile cu ciocolată? Iar când îi strânge foamea de prin ședințele interminabile să li se ofere simple ecrane cu meniuri. Oare e chiar așa de greu să înțelegi, om mare, că cititul e una și mâncatul e alta? Că lumea basmelor în care se zbat ei nu-l încape pe Sfântul Nicolae înțeleg. Dar lumea noastră reală devine basm numai pentru că Oameni-minune ca Sfântul Nicolae nu au confundat lumile. Și și-au văzut de prăznuit bunătatea. Și au făcut-o live! Mereu fiind on-air pe canalul de știri al lumii sfințeniei și iubirii fără ifose de vedetă.

Cel care caută cerul cu sufletul său nu poate să nu vadă Omul-Cer Nicolae. Sfântul. Bătrânul care este cam tot ce ne-am dori noi, omenește, să fim.

Sursa: tribuna.ro

Părintele Ion Cârciuleanu - Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii - Hristos este mântuirea

Pericopa evanghelică de azi (Luca 13, 10-17) ne înfăţişează una din multele minuni săvârşite de Mântuitorul asupra omului: vindecarea femeii gârbove.

La începutul şi sfârşitul activităţii Sale publice, îl vedem pe Mântuitorul propovăduind Evanghelia în sinagogi, şi anume în zile de sâmbătă. El nu putea lăsa să nu arunce în inimi grăuntele cel bun al Evangheliei.

Într-o zi de sâmbătă, ziua de repaus a iudeilor, în marea sinagogă din Ierusalim, Iisus învăţa poporul. Erau de faţă şi unii din farisei, în frunte cu mai marele lor. Din mulţimea care se afla atunci în sinagogă, privirea lui Iisus este atrasă de chipul unei femei pe care, desigur, nimeni nu o lua în seamă. Evanghelistul ne descrie cu iscusinţă starea bolnavă a femeii: "***O femeie care avea duhul neputinţei, de optsprezece ani, era gârbovă şi nu putea să se ridice în sus nicidecum***" (Luca 13, 16). Cauza stării ei de slăbiciune este una cu totul de ordin spiritual-moral: neputinţa ei provenea din faptul că era stăpânită de un duh rău, satanic (v. 16).

Adânc mişcat de mila faţă de această femeie, Iisus o cheamă la El, şi o vindecă de neputinţa ei, chiar fără ca femeia să-i fi cerut acest lucru. Ca un Dumnezeu ce era, cunoştea suferinţa ei şi, desigur, şi frumuseţea sufletului ei, deoarece a numit-o "fiica lui Avraam", care-şi purta crucea suferinţei de optsprezece ani, fără cârtire,

fără vaiete. Nu s-a scârbit de înfăţişarea ei exterioară, precum nu s-a scârbit de mirosul rău al leproşilor, al bolnavilor de tot felul, pentru că sub înfăţişarea lor tristă, vedea un suflet frumos, plin de credinţă.

Efectul produs de cuvinte şi de punerea mâinilor este instantaneu: "***şi îndată s-a îndreptat şi a început să mărească pe Dumnezeu***".

Descătuşată dintr-o dată de legăturile sale spirituale şi trupeşti, plină de o adâncă recunoştinţă faţă de Dumnezeu, pe care-L priveşte acum ca pe autorul dezrobirii sale, sărmana femeie preamăreşte din toată inima pe Cel de la care vine toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit.

Dar situaţia se schimbă subit: cuvinte de mânie şi indignare întrerup zgomotos pe acelea de mulţumire aduse de femeia tămăduită.

Cel ce le produce este mai marele sinagogii, care, în orbirea sa spirituală, nu se lasă mişcat nici de intervenţia lui Dumnezeu prin minuni şi nici de binefacerea unei vindecări. Sclav al tradiţiei nesăbuite, şi nefiind în stare să priceapă rostul acestei minuni, el o consideră ca pe o lucrare fără importanţă şi neavenită, pe motiv că s-a săvârşit sâmbăta. El nu vede aici nici amestecul vădit al Providenţei, nici ajutorul dat unei fiinţe omeneşti, ci numai călcarea legii, astfel cum o tălmăceau fariseii. Ce dovadă de orbire, ce dovadă de răutate şi proastă încredere în sine! Dar neîndrăznind să se plângă direct Mântuitorului, el îşi descarcă mânia asupra mulţimii, zicând: ***"Şase zile sunt în care se cade a lucra, deci în acestea venind vă vindecaţi, iar nu în ziua sâmbetei"*** (v. 14).

Indignat de această atitudine dictată de un zel orb şi plin de ură pentru litera legii, Mântuitorul opune drepturile rezultate din dragostea şi libertatea creştină. Şi printr-o aspră apostrofare, el afirmă ferm şi răspicat adevărul, zicând: ***"Făţarnicilor! Fiecare din voi nu dezleagă, oare, boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiica lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată, de 18 ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?"***

Aceasta înseamnă că atunci când este vorba de interesele lor materiale, sau de binele animalelor, fariseii ştiu să îndulcească asprimea legii pentru păzirea sâmbetei, dar ţin de rău pe Iisus, care a făcut un act de binefacere nu unei vite de muncă, ci unei fiice a lui Avraam, unei femei din acelaşi neam şi de aceeaşi religie cu ei.

Legea a fost dată omului de către Dumnezeu pentru binele său. Dacă fariseii ar fi înţeles aceasta, ei ar fi ştiut că ajutorul în caz de suferinţă este mult mai însemnat decât păzirea fără greş a odihnei de sâmbătă.

Cuvântul Mântuitorului a pus în încurcătură pe farisei şi a produs un efect dublu; pe de o parte fariseii, acoperiţi de ruşine, nu pot să-I răspundă Mântuitorului; pe de alta, poporul manifestă un viu sentiment de bucurie, văzând pe Iisus săvârşind atâtea minuni.

Ne putem pune întrebarea: ***de ce Mântuitorul a vindecat, fără să fie rugat, pe femeia cea gârbovă?*** Socotim că nu greşim dacă răspundem astfel: E aici în puternică acţiune concretă iubirea divină, pusă în mişcare în faţa tragicei situaţii în care se afla încununarea creaţiei: OMUL, pe care Tatăl ceresc – care lucrează prin Fiul Său -, nu-l poate lăsa în prăpastia unei degradări atât de grave.

Din acest fapt ne dăm seama cât de mult ţine Tatăl ceresc să-l vadă pe om mergând nu pe drumul căderii şi dezumanizării sale, ci pe drumul ridicării şi al progresului spiritual-moral până la asemănarea – după har – cu El, adică pe linia umanizării lui depline.

Aceasta dovedeşte în mod grăitor şi concludent o iubire deosebită a lui Dumnezeu pentru om. Este aici în plină acţiune iubirea totală şi necondiţionată a Tatălui ceresc care se lasă călăuzit de principiul: a căuta şi a cerceta pe om, a promova şi dezvolta umanul până la desăvârşirea lui maximă. De ce? Pentru că spre a te apropia de Dumnezeu trebuie să devii om adevărat! Pentru că a fi creştin şi a nu fi om adevărat, înseamnă, în fond, a nu fi creştin! Câtă putere sufletească şi câtă încurajare se strecoară în sufletul nostru când vedem în lucrarea Sa atâta grijă şi dăruire a lui Dumnezeu pentru om! Cu adevărat putem spune: Dumnezeu este cu noi! Dar, din adânca semnificaţie a vindecării minunate a femeii gârbove se desprind multe învăţăminte necesare şi de folos, mai ales pentru zilele noastre.

Nicăieri nu se vădeşte mai mult primejdia făţărniciei ca în societatea noastră, unde oamenii, din pricină că o practică fără sfială, au ajuns să spună şi ce nu gândesc. Din această cauză toate par învăluite în ceaţă şi toţi lucrează dibuind. Fiecare crede că înşală pe celălalt, când, de fapt, se înşală pe sine, încurcând mereu şi tot mai tare firele vieţii, împiedicând propăşirea fiecăruia în parte şi a tuturor împreună.

În altă ordine de idei, bunătatea Domnului Iisus Hristos ne învaţă că fiecare, individual, trebuie să ne simţim răspunzători de tot ce se întâmplă azi în lume. Soarta lumii ne priveşte pe toţi. De aceea, Sf. Evanghelist nu precizează locul şi

timpul minunii săvârşite de Mântuitorul; fapta bună în ajutorul semenului trebuie săvârşită în tot locul şi în toată vremea.

De asemenea, ***ne învaţă că săvârşirea oricărei fapte bune nu trebuie făcută din motive şi interese meschine.*** Din contră, datoria omului faţă de om este aceea de a-l sluji frăţeşte, după pilda aleasă a Mântuitorului, atât material cât şi spiritual, în drumul său spre mântuire, desăvârşire, preamărire a lui Dumnezeu şi dobândire a fericirii veşnice.

Trebuie să fim convinşi şi să dovedim acest lucru prin fapte, că fratele nostru este orice om, dar mai ales cel ce suferă, cel bătrân şi bolnav, cel fără adăpost, în primejdie sau oprimat; abia atunci vom fi oameni cu adevărat. Şi toate acestea vin de la o renaştere a conştiinţei noastre. Şi renaşterea conştiinţei noastre nu poate să vină decât de la adâncirea legăturii noastre cu Dumnezeu, de la apropierea noastră de Dumnezeu, de la supunerea noastră faţă de Dumnezeu, care este şi va fi de-a pururi izvorul vieţii celei adevărate a sufletului omenesc.

Şi noi cei de astăzi suntem gârbovi, încovoiaţi sub povara păcatelor pe care cel viclean ne îndeamnă să le săvârşim şi nu putem sta drepţi în faţa Mântuitorului, întocmai ca femeia gârbovă din Evanghelie. De multe ori suntem ispitiţi de Satana de a considera că, îndeplinind numai formal poruncile creştine, fără a face faptele cele bune izvorâte din iubire, ne îndreptăţim în faţa lui Dumnezeu, tot aşa cum credeau şi fariseii în timpul Mântuitorului. Dar în noi există o dorinţă fierbinte să ne scăpăm de aceste rele şi să ne mântuim sufletele. ***Fiecare dintre noi este un ostaş duhovnicesc, care, din tinereţe şi până la bătrâneţe se luptă contra păcatelor, cum zice psalmistul: “Din tinereţele mele multe patimi se luptă cu mine”.***

Dumnezeu, fiind dragoste şi bunătate nemărginită, ne cheamă la El prin cuvintele Fiului Său, întocmai cum a fost chemată femeia gârbovă din Evanghelia de astăzi.

Hristos vrea să ne dea mântuire, căci pentru aceasta a venit în lume. El nu ne dispreţuieşte pe noi pentru că suntem gârbovi, ci priveşte cu milă şi îndurare la slăbiciunile noastre.

El vede în fiecare din noi, dincolo de aparenţa înşelătoare pe care o avem, gârbovenia noastră. El aude strigătul pe care îl ridică spre ceruri acest suflet gârbov. Şi iată-L pe Hristos că şi astăzi strigă către noi, ne cheamă mai mult ca oricând, precum a strigat atunci, către acea femeie: “ridică-te din slăbiciunea ta” şi vino de-mi slujeşte Mie. Amin.

Părintele Iosif Trifa – Evanghelia duminicii a 27-a după Rusalii - Tămăduirea femeii gârbove

„Femeie, te-ai slobozit de boala ta“…

Evanghelia acestei duminici cuprinde minunea tămăduirii unei femei care purta, de optsprezece ani, o boală cumplită. Boala şi tămăduirea acestei femei conţin multă învăţătură pentru noi şi de aceea vom cerceta cu de-amănuntul să vedem cum s-a întâmplat minunea.

Prin trei stări au trecut boala şi tămăduirea femeii.

- *Întâia dată, ne spune Evanghelia că „**avea, de optsprezece ani, duhul neputinţei**“ şi „**nu putea să se ridice nicidecum**“.*
- *A doua oară, ne spune evanghelia că Iisus a văzut-o şi S-a apropiat de ea.*
- *Îndată după această apropiere şi întâlnire a femeii cu Iisus, a urmat a treia stare: scăparea şi tămăduirea femeii din cumplita boală.*

Să luăm aminte că prin aceste trei stări trebuie să treacă şi mântuirea noastră sufletească.

Întâia dată, trebuie să ne dăm seama că starea noastră cea păcătoasă este tocmai ca starea cea dintâi a femeii din Evanghelie. „***Şi nu putea să se ridice nicidecum***“, ne spune evanghelia despre femeia cea bolnavă. Asta-i şi starea omului cuprins de patimi şi păcate: nu se poate ridica din mocirlă la o viaţă mai curată şi mai bună. De multe ori va fi cercat biata femeie în cei optsprezece ani să se ridice de jos, dar

n-a putut. Aşa şi păcătosul: fără ajutorul Mântuitorului nu se poate ridica. „***Fără de Mine nu puteţi face nimic***“, zice Iisus (Ioan 15, 5). „(…) ***a legat-o satan de optsprezece ani!***“, a zis Iisus despre femeia cea bolnavă. Aşa este şi cel cuprins de patimile cele rele: un legat de satan şi un rob al lui satan.

Cititorule! Din starea ta cea păcătoasă numai o singură cale de ieşire şi de scăpare este: să te apropii de Mântuitorul Hristos; să cazi înaintea Mântuitorului ca şi femeia din chipul arătat în pagina dinainte. Despre femeia din Evanghelie nu ni se spune mai de-aproape ce a făcut când S-a apropiat de ea Mântuitorul şi mântuirea, dar, de bună-seamă, femeia n-a stat în faţa lui Iisus Mântuitorul numai cu boala sa, ci a stat cu toată credinţa ei, cu toată încrederea ei în puterea şi ajutorul lui Iisus; a stat cu toate nădejdile ei, cu toate lacrimile şi cu toate puterile ei sufleteşti. Aşa şi tu să cazi înaintea lui Hristos nu numai cu păcatele tale, ci şi cu credinţa ta în Jertfa Lui cea Sfântă şi atunci vei primi şi tu viaţă şi tămăduire.

O, ce dulce a fost vestea ce i s-a spus femeii: „(…) ***te-ai slobozit de boala ta***“. Tot aşa o veste dulce şi plăcută li se spune şi celor care s-au hotărât pentru Hristos şi L-au primit cu adevărat pe Hristos. Un scăpat dintr-o boală cumplită de moarte, un eliberat dintr-o robie cu lanţuri grele este şi creştinul cel hotărât pentru Iisus Hristos şi Evanghelia Lui.

Evanghelia ne spune că fariseii „se mâniaseră“ pe Iisus, pentru că o dezlegase din legăturile lui satan pe o femeie în ziua sâmbetei. Această mustrare se aude şi azi ori de câte ori cineva se hotărăşte să se dezlege din lanţurile păcatului şi ale diavolului.

Citiţi, spre pildă, scrisoarea de mai jos:
„Domnule părinte! Şi eu am iscălit hotărârea să mă las de beţie şi de sudalme, dar, de atunci, nu mai am pace şi hodină cu oamenii ăştia, că tot cârâie după mine că m-am făcut pocăit. Şi zic că acuma-s mai trufaş, că nu stau cu ei în cârciumă de vorbă la un pahar de rachie… Dar eu şi mai tare ţin la Sfânta Biserică de când m-am lăsat de rele“…

Adică vedeţi, un om s-a dezlegat din legăturile lui satan, dar oamenii, ca şi fariseii din evanghelie, se ţin după el cu mustrări şi bănuieli. Duminica, după ce iese din biserică, omul a început să nu mai meargă cu ei la birt, ci se duce acasă şi citeşte ceva din Biblie şi din «Lumina Satelor» [Publicaţie săptămânală al cărei redactor era, în vremea când a scris aceste tâlcuiri, Părintele Iosif Trifa]; şi aşa se dezleagă mereu din legăturile păcatelor. Dar, la asta, oamenii „cârâie“ după el, ca şi fariseii din evanghelie, că „lucrează“ în ziua duminicii şi nu merge să se „hodinească“ şi să „prăznuiască“ cu ei ziua Domnului… la crâşmă.

Să luăm aminte că şi pe noi ne mustră evanghelia aceasta despre cum ţinem praznicele. Duminicile şi sărbătorile noastre sunt pline de alergări, târguri, târguieli, negustorii, iar pe de altă parte ne odihnim în ele cu… petreceri la birt, cu jocuri, cu minciuni, clevetiri, făloşenii…

Adică, în loc să ne dezlegăm în ziua Domnului din legăturile păcatului, mai tare ne legăm.

Muşcătura de şarpe

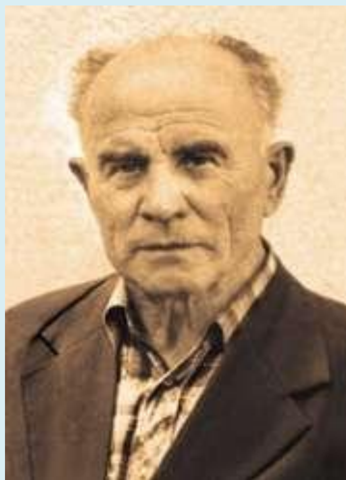
Doctorii spun că moartea cea mai nesimţită şi cu dureri mai uşoare o au cei muşcaţi de şerpi veninoşi. Cel muşcat de şarpe veninos nu simte nici o alt fel de durere, decât atâta că îl apasă o moleşeală şi un somn; un somn plăcut, un somn adânc, din care însă niciodată nu se mai trezeşte.

Aşa este şi moartea cea sufletească ce o face şarpele diavol. Şarpele-diavol îl muşcă pe om cu fel de fel de otrăvuri dulci de plăceri şi desfătări lumeşti. Omul nu simte moartea sufletească.

Îl cuprinde somnul păcatului, somnul şi beţia plăcerilor şi a patimilor lumeşti, din care nu se mai poate trezi. Sufletul lui moare în acest somn.

(Părintele Iosif Trifa, Tâlcuirea Evangheliilor duminicilor de peste an)

Traian Dorz - Din pricina aceasta

„Din pricina aceasta, iudeii au început să urmărească pe Iisus şi căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului.“ *(Ioan 5, 16)*

Din pricina unui bine făcut unui nenorocit şi din pricina pârii unui nerecunoscător, iudeii au început să-L urmărească pe Iisus.

Şi mereu din aceste două pricini va fi urmărit Hristos: din pricina binelui făcut celor nenorociţi şi din pricina pârelor celor nerecunoscători.

Din pricina mântuirii şi binefacerilor aduse omenirii prin Evanghelia Sa, Hristos a fost urmărit de toţi cei care iubesc întunericul, pentru că aceştia au foloase din întuneric. Şi din pricina acelor care, din ură sau din neştiinţă, din răzbunare sau din interes, Îl pârăsc, Hristos este şi azi urmărit de toţi cei care nu cercetează temeinicia urii faţă de El.

De ce oare oamenii nu privesc cinstit la lucrarea mântuitoare pe care a adus-o Hristos în lume? Căci fără de această lucrare a Evangheliei creştine am locui şi astăzi în triburi sau în peşteri! De ce oare nimeni nu judecă cu dreptate şi cu înţelepciune ca să vadă ce a făcut într-adevăr Hristos pentru omenirea întreagă şi ce ar fi astăzi lumea, fără învăţătura lui Iisus, decât o uriaşă închisoare?

Oamenii nu iubesc pe Adevăratul Dumnezeu, ci *forma* Evangheliei. *Exteriorul* credinţei. *Acesta* este falsul dumnezeu la care se închină astăzi oamenii! Când Adevăratul Dumnezeu S-a ridicat să nimicească pe acest fals dumnezeu al lumii, oamenii L-au răstignit pe Cel Adevărat, spre a-l apăra pe celălalt, pe cel fals.

L-au omorât pe Hristos pentru sabat, tăgăduindu-I autoritatea Sa Divină. Hristos Se ridicase mai presus de sabat, tocmai pentru că sabatul fusese ridicat de oameni mai presus decât Dumnezeu. Dar oamenii n-au vrut să-L recunoască pe Fiul lui Dumnezeu şi L-au ucis. Aşa cum fac şi astăzi.

Pentru că lumea nu vrea adevărul, ci închipuirea. Nu vrea miezul, ci coaja – sau nici atât. Nu vrea Harul, ci Legea. Nu pe Hristos, ci o formă de evlavie. Pentru a salva cele ce se văd, sunt gata să ucidă tot ce nu se vede. Atât în inimile lor cât şi în ale altora. Iudeii au omorât pe Hristos pentru a-şi salva sabatul.

Prejudecăţile luptă împotriva lui Hristos oriunde se iveşte trăirea Lui, pentru că oriunde pătrunde El, Hristos luptă cu prejudecăţile care au ajuns un nou dumnezeu pentru oameni. Luând pe nedrept locul Celui Viu şi Adevărat. Pe toate aceste lucruri Hristos trebuie să le subordoneze, să le coboare la picioarele Sale. Adică la locul lor. Şi să ridice mai presus slava Tatălui Sfânt.

Unde domneşte păcatul toate lucrurile sunt răsturnate. Acolo ceea ce trebuie să fie înălţat este dispreţuit. Iar ceea ce trebuie să fie jos se găseşte deasupra.

Numai când vine Hristos se face ordine şi rânduială într-un loc. Numai El aşază lucrurile la starea normală, în ordinea valorii lor. Din pricina înnoirii acesteia pe care o aduce, Iisus este însă totdeauna urmărit. Fiindcă oamenii iubesc mereu cele vechi, cele comode, cele statornicite şi întunecoase. Urând Lumina, care le porunceşte primenirea vieţii individului şi societăţii, lumea Îl urăşte pe Hristos.

Oameni învechiţi se găsesc oriunde şi sunt gata să omoare oricând, fără nici o ezitare şi fără nici o întârziere pe Hristos. Unii Îl omoară pentru sabat, alţii – pentru botez, alţii – pentru vorbirea în limbi, alţii – pentru împărăţia de o mie de ani, alţii – pentru stilul vechi, alţii – pentru minuni, alţii – pentru superstiţii şi obiceiuri. Căci uriaşul cel negru al formalismului religios este cel mai grozav duşman al credinţei vii şi al unităţii Bisericii.

Doamne Iisuse Hristoase, noi Te iubim din tot sufletul nostru şi dorim ca slava Ta să stăpânească puternic în Biserica Ta şi în toate sufletele oamenilor, de aceea ne doare ori de câte ori vedem că Tu eşti îndepărtat şi înlocuit cu lucruri străine şi rele din locul care Ţi se cuvine numai Ţie. Ajută-ne să nu încetăm lupta până când şi în noi şi în lume – şi mai ales în Casa Ta – Tu vei fi Singurul Domn şi Stăpân iubit şi ascultat. Amin.

(*Traian Dorz,* Hristos – Binefăcătorul nostru)

Traian Dorz - Meditaţii la Apostolul din Duminica a 27-a după Rusalii

Staţi gata, dar… (Efeseni 6, 14)

Două lucruri se văd dintr-o dată la un ostaş gata de luptă: puterea şi frumuseţea lui. Puterea se vede din hotărârea lui lăuntrică, iar frumuseţea din înfăţişarea lui dinafară. Puterea se vede din toate mădularele lui, iar frumuseţea din toate veşmintele sale.

Un ostaş nu trebuie să apară niciodată bătrân şi niciodată slăbănog în starea sa lăuntrică. Şi nu trebuie să apară niciodată dezordonat şi zdrenţăros în înfăţişarea sa dinafară.

Un ostaş nu trebuie să apară niciodată nepregătit şi negata. Chiar când este în repaus, chiar când este în odihnă, ori în călătorie – ostaşul trebuie să arate o înfăţişare totdeauna ordonată şi disciplinată, curată şi îngrijită, dovedind puterea şi frumuseţea tinereţii şi a curajului său.

Numai astfel el va face cinste Împăratului său, patriei sale şi unităţii din care face parte.

Cel dintâi lucru despre care spune Cuvântul Domnului că trebuie să se vadă la un ostaş al lui Hristos este mijlocul încins şi pieptul apărat.

Centura Adevărului şi platoşa neprihănirii sunt primele dovezi şi condiţii ale

puterii şi frumuseţii. Ale puterii care stă în adevăr şi ale frumuseţii care stă în neprihănire.

Puterea noastră stă în încrederea noastră pe învăţătura dreaptă, prin care ni se întemeiază credinţa noastră în Dumnezeul nostru şi în Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Această centură care ne încinge şi întăreşte mijlocul nostru este puterea rezemării noastre pe Adevăr, adică pe învăţătura evanghelică lăsată Bisericii noastre vii şi sfinte.

Iar frumuseţea noastră stă în neprihănirea curatei noastre iubiri şi unităţi frăţeşti. În această apărare pe care ne-o dă nouă, fiecăruia, părtăşia puternică cu fraţii noştri, stând între ei, umblând între ei, lucrând şi suferind între ei.

Fără învăţătură noi suntem fără adevăr. Iar fără dragoste suntem fără neprihănire.
De aceea, oricine îşi leapădă învăţătura sa dintâi este ca un ostaş care şi-a aruncat centura sa. Un astfel de ostaş este un dezertor, şi asta se vede imediat şi de departe de către oricine.

Un ostaş care şi-a pierdut centura şi umblă fără ea nu mai are nici un preţ în ochii nimănui. El nu numai că şi-a pierdut orice putere, fiindcă mijlocul lui este slăbănogit, ci şi pentru că şi-a pierdut cinstea sa.

Să mă apere neprihănirea şi să mă păzească nevinovăţia, se ruga psalmistul, arătându-ne şi prin asta că platoşa neprihănirii, adică frumoasa dragoste frăţească, este o puternică apărare pentru sufletul credincios.

Un ostaş fără platoşă ar fi tot aşa de nefericit ca şi unul fără centură.

Un suflet fără dragostea şi unitatea frăţească este tot aşa de nenorocit ca şi unul fără învăţătura adevărată. De fapt, aceste două pierderi merg împreună. Cine îşi pierde învăţătura dreaptă îşi pierde şi unitatea cu fraţii. Cine o păstrează tare pe cea dintâi o are frumoasă şi pe cea de-a doua.

După mijlocul încins şi pieptul apărat, Cuvântul Sfânt vorbeşte despre încălţarea picioarelor noastre cu râvna Evangheliei păcii…

Râvna de a propovădui şi altora calea mântuirii sufleteşti este nu numai o datorie a ostaşului credincios, ci este chiar o armă duhovnicească a lui. O armă nu numai de

atac pentru înfrângerea lui satan şi pentru a dezrobi de la el pe alte suflete care zac în robia sa, ci şi de apărare a propriei noastre mântuiri.

Căci, cu cât vom alerga şi vom lupta mai mult pentru mântuirea altora, cu atât va fi mai sigură lupta asta pentru mântuirea noastră proprie.

De aceea râvna pentru vestirea Evangheliei trebuie să fie o grijă şi o preocupare necontenită ale fiecărui suflet care doreşte să trăiască şi să sfârşească el însuşi biruitor.

Evanghelia este a păcii, fiindcă ea este în primul rând vestea cea bună a împăcării Tatălui nostru Ceresc cu noi, prin Sângele Crucii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care ne-a spălat de păcatele noastre şi ne-a împăcat prin Jertfa şi Moartea Sa cu Dumnezeu.

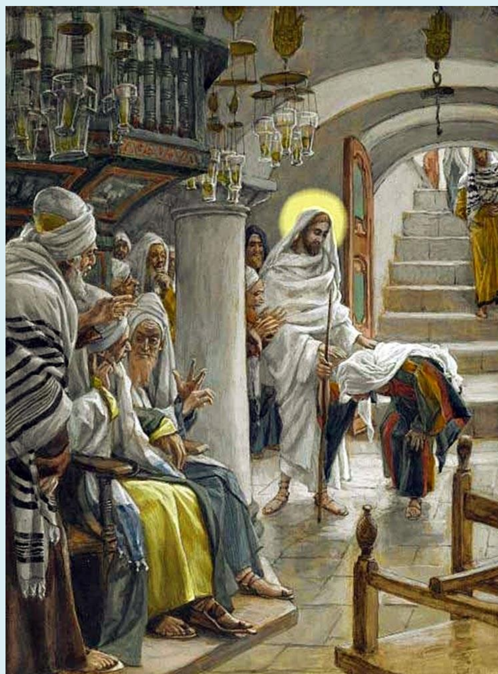
Şi este a păcii, fiindcă ea singură aduce sufletul omenesc într-o stare de pace lăuntrică, chiar şi în mijlocul celor mai mari valuri şi frământări.

Domnul Iisus a zis: „Vă dau pacea Mea!"… Şi pacea aceasta întrece orice pricepere omenească şi biruie orice zbucium şi frământare.

Apoi, este a păcii, fiindcă ea singură este calea prin care toate sufletele şi toate popoarele pot ajunge la adevărata înţelegere, armonie şi dragoste, prin puterea şi viaţa lui Hristos Domnul şi Mântuitorul nostru, atunci când acestea o primesc şi o urmează cu adevărat.

(Traian Dorz, Hristos – Puterea apostoliei)

Traian Dorz - Prejudecăţile, lupta împotriva lui Hristos

Oamenii nu iubesc pe Adevăratul Dumnezeu, ci forma Evangheliei. Exteriorul credinţei. Acesta este falsul dumnezeu la care se închină astăzi oamenii! Când Adevăratul Dumnezeu S-a ridicat să nimicească pe acest fals dumnezeu al lumii, oamenii L-au răstignit pe Cel Adevărat, spre a-l apăra pe celălalt, pe cel fals.

L-au omorât pe Hristos pentru sabat, tăgăduindu-I autoritatea Sa Divină. Hristos Se ridicase mai presus de sabat, tocmai pentru că sabatul fusese ridicat de oameni mai presus decât Dumnezeu. Dar oamenii n-au vrut să-L recunoască pe Fiul lui Dumnezeu şi L-au ucis. Aşa cum fac şi astăzi.

Pentru că lumea nu vrea adevărul, ci închipuirea. Nu vrea miezul, ci coaja - sau nici atât. Nu vrea harul, ci Legea. Nu pe Hristos, ci o formă de evlavie. Pentru a salva cele ce se văd, sunt gata să ucidă tot ce nu se vede.

Atât în inimile lor cât şi în ale altora. Iudeii au omorât pe Hristos pentru a-şi salva sabatul.

Prejudecăţile luptă împotriva lui Hristos oriunde se iveşte trăirea Lui, pentru că oriunde pătrunde El, Hristos luptă cu prejudecăţile care au ajuns un nou dumnezeu pentru oameni. Luând pe nedrept locul Celui Viu şi Adevărat.

Pe toate aceste lucruri Hristos trebuie să le subordoneze, să le coboare la picioarele Sale. Adică la locul lor. Şi să ridice mai presus slava Tatălui Sfânt.

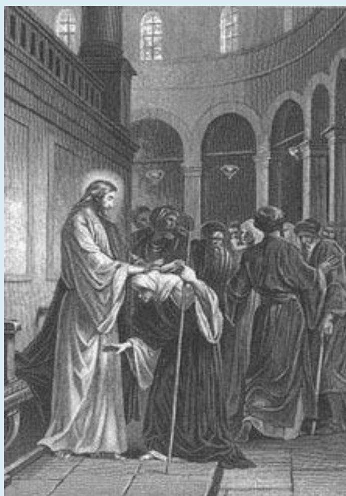
Unde domneşte păcatul toate lucrurile sunt răsturnate. Acolo ceea ce trebuie să fie înălţat este dispreţuit. Iar ceea ce trebuie să fie jos se găseşte deasupra.

Numai când vine Hristos se face ordine şi rânduială într-un loc. Numai El aşază lucrurile la starea normală, în ordinea valorii lor. Din pricina înnoirii acesteia pe care o adduce, Iisus este însă totdeauna urmărit. Fiindcă oamenii iubesc mereu cele vechi, cele comode, cele statornicite şi întunecoase. Urând Lumina, care le porunceşte primenirea vieţii individului şi societăţii, lumea Îl urăşte pe Hristos.

Oameni învechiţi se găsesc oriunde şi sunt gata să omoare oricând, fără nici o ezitare şi fără nici o întârziere pe Hristos. Unii Îl omoară pentru sabat, alţii - pentru botez, alţii - pentru vorbirea în limbi, alţii - pentru împărăţia de o mie de ani, alţii - pentru stilul vechi, alţii - pentru minuni, alţii - pentru superstiţii şi obiceiuri. Căci uriaşul cel negru al formalismului religios este cel mai grozav duşman al credinţei vii şi al unităţii Bisericii.

Doamne Iisuse Hristoase, noi Te iubim din tot sufletul nostru şi dorim ca slava Ta să stăpânească puternic în Biserica Ta şi în toate sufletele oamenilor, de aceea ne doare ori de câte ori vedem că Tu eşti îndepărtat şi înlocuit cu lucruri străine şi rele din locul care Ţi se cuvine numai Ţie. Ajută-ne să nu încetăm lupta până când şi în noi şi în lume - şi mai ales în Casa Ta - Tu vei fi Singurul Domn şi Stăpân iubit şi ascultat. Amin.

Traian Dorz - Când ochii mei

Când ochii mei privesc spre Tine şi-i vezi cum zi de zi se stâng,
între nădejde şi-ntristare, Tu ştii, Iisus Iubit, cât plâng.

Când, chinuit de neputinţă, amare buzele îmi strâng
să-mi năbuş geamătul durerii, Iisus Iubit, Tu ştii cât plâng.

Când, stors de-a sufletului vlagă, eu inima-n suspin mi-o frâng,
când nu mai pot purta povara, Iubit Iisus, Tu ştii cât plâng.

O, fie-Ţi milă, fie-Ţi milă, căci lungile-aşteptări mă-nfrâng,
priveşte-mi viaţa-nlănţuită, Tu ştii, Iubit Iisus, cât plâng.

Adu-mi odată dezlegarea de orice lanţuri ce mă strâng,
o, după-o clipă de odihnă, Iisuse, până când să plâng?

Pr. Anthony M. Coniaris - Duminica a X-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XXVII-a după Rusalii) - Îndreptarea personalităţilor încovoiate

Se spune că o femeie, soţia unui inginer american, a adus o mare mângâiere unor oameni dintr-o ţară asiatică. Ea a observat că bătrânii unui anume sătuc erau cu toţii cocoşaţi. După ce a studiat puţin situaţia şi-a dat seama că era din cauza măturatului. Deoarece lemnul era rar, cozile erau foarte scurte iar oamenii măturau aplecaţi de mijloc, iar la bătrâneţe ajungeau cu toţii gârboviţi. Ea s-a hotărât să facă ceva. A descoperit în munţi o specie de trestie înaltă. A luat câteva şi a început să le cultive în casa ei din acel sătuc. Şi-a făcut o mătură şi a început să măture pe afară, ca toţi să o poată vedea. Încetul cu încetul sătenii au prins ideea şi s-au folosit de trestiile înalte pentru a-şi face cozi la mătură: acum puteau mătura stând drepţi. Ea s-a întors ulterior în America, şi după câţiva ani a primit o scrisoare din partea primarului din satul cu pricina:
"Soţiei inginerului: [...] Ne-aţi arătat un nou mod de a mătura. Un lucru mic, dar care a schimbat viaţa oamenilor noştri. [...] Aţi fi fericită să vedeţi că astăzi în sat sunt doar puţini gârboviţi. [...] Am construit un mic altar în memoria Dvs. Este simplu, iar la picioarele lui scrie: 'În memoria femeii care a îndreptat cocoaşelor oamenilor noştri."

Evanghelia de astăzi este despre o femeie care avea "***de optsprezece ani un duh de neputinţă***". Era gârbovă şi nu se putea îndrepta nicicum de spate. Când Iisus a văzut-o, "***a chemat-o şi i-a zis: Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta. Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu.***"

Principalul mesaj al acestui episod dă mărturie de puterea lui Hristos de a îndrepta ceea ce este strâmb, nu doar trupurile strâmbe, ci şi vieţile strâmbe. Dintre toate creaturile acestei lumi, omul este singurul care a fost făcut astfel încât să poată privi în sus. Dar păcatul îl apleacă, în încovoaie. Cu cât omul îl slujeşte mai mult

pe Dumnezeu, cu atât va fi mai ridicat, mai drept. Cu cât păcătuieşte mai mult, cu atât mai mult îşi gârboveşte viaţa, mintea şi inima.

Sunt unii care spun: "Nu poţi schimba firea omului". Această afirmaţie îl nesocoteşte pe Dumnezeu – ***El a venit în această lume tocmai pentru a schimba firea omului, să îndrepte personalităţile cocoşate.*** "***Şi aşa eraţi unii dintre voi***", beţivi, idolatri, tâlhari, vrăjitori, scrie Apostolul Paul. "***Dar v-aţi spălat, dar v-aţi sfinţit, dar v-aţi îndreptat în numele Domnului Iisus Hristos şi în Duhul Dumnezeului nostru.***"

De multe ori în viaţă vedem râuri şerpuitoare. În Minneapolis există un braţ foarte încovoiat numit Minnehaha Creek. Motivul pentru care are atâtea cotituri este că urmăreşte cursul ce opune cea mai mică rezistenţă. La fel se întâmplă şi în viaţă. Când în loc să îi urmăm lui Hristos, urmăm cursul cu cea mai mică rezistenţă, viaţa noastră nu este dreaptă ci plină de curbe, cotituri, devieri…

Un băiat a mers într-o zi cu tatăl său la pescuit. Firul i s-a încurcat însă atât de tare încât oricât încerca, nu reuşea să descurce situaţia. După numeroase încercări s-a dus la tatăl său şi i-a spus: "Tată, firul meu s-a încurcat. Eşti bun te rog să îl îndrepţi?" În mâinile pricepute ale tatălui său, firul s-a întins ca prin magie în 2-3 minute. Aceasta este parabola vieţilor noastre.

Încetul cu încetul ne încurcăm ca acest fir din cauza tentaţiilor cărora nu ne împotrivim şi a păcatelor pe care le facem. La final ne dăm seama că nu mai putem descurca iţele vieţii noastre. Cineva din afara trebuie să vină în viaţa noastră pentru a ne elibera din încurcătură. ***Dumnezeu este oricând gata să ne ajute: tot ce trebuie să facem este să mergem la El cu credinţă.***

Vieţi încovoiate… îndreptate

- *Gândiţi-vă la vieţile atâtor persoane încovoiate de alcoolism şi de droguri, care au fost însă îndreptate prin puterea lui Hristos cel viu.*
- *Gândiţi-vă la Petru încovoiat de tripla lepădare de Învăţătorul său, îndreptat totuşi de Iisus, pentru a deveni un mare apostol al credinţei.*
- *Gândiţi-vă la femeia prostituată care era încovoiată de greutatea vinovăţiei ce o resimţea în inimă. Ea i-a spălat Învăţătorului picioarele cu părul ei şi cu lacrimile ei. Marele Doctor al sufletelor a iertat-o şi i-a îndreptat viaţa gârbovă.*
- *Gândiţi-vă la tâlharul crucificat alături de Hristos – viaţa păcătoasă îi apăsa puternic pe umeri. Înainte se moară, scapă însă un "Doamne,*

pomeneşte-mă". Deodată marea iubire a lui Dumnezeu a înflorit în inima sa şi a auzit dulcea promisiune: ***"Astăzi vei fi cu Mine în Rai".***

"Pe care a legat-o satana"

Principalul mesaj al parabolei de astăzi este că Dumnezeu care a îndreptat de spate această femeie, continuă să îndrepte şi astăzi vieţile încovoiate de păcat. Există şi un al doilea mesaj, dat de cuvintele lui Iisus care descrie boala femeii: ***"… aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani…".*** Vedem aici că Iisus atribuie boala acestei femei nu lui Dumnezeu ci satanei. Ne amintim şi de Sf. Pavel care îi spune bolii sale cronice "un înger al satanei".

Adesea asociem voia lui Dumnezeu cu ceea ce este rău, cu boala şi cu moartea. De exemplu, când îi moare soţia, bărbatul spune: "Ei bine, trebuie să acceptăm. A fost voia lui Dumnezeu." Iar bărbatul este medic şi timp de câteva săptămâni s-a luptat pentru viaţa soţiei. În tot acest timp s-a luptat el oare cu Dumnezeu? Evident că nu.

Hristos şi-a petrecut o mare parte din anii de activitate publică vindecând bolnavi. Niciodată nu îl vedem provocând cuiva boală. Moartea nu are loc pentru că Dumnezeu o vrea. Iisus însuşi a plâns la mormântul lui Lazăr.

Dr. Leslie Weatherhead spunea odată: "Dacă vrei să spui 'Voia Sa s-a făcut', spune-o atunci când un cancer în stare iniţială a fost descoperit şi tratat; spune-o când un copil s-a născut şi 'amândoi sunt bine'; spune-o când dimineaţa soarele străluceşte şi tu pocneşti de sănătate; spune-o în ziua de Crăciun; spune-o când eşti plin de fericire, fericire care vine de la Dumnezeu". Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru om; nu mormântul, boala, calamitatea, ci sănătatea, fericirea şi vitalitatea.

Gândiţi-vă câte vieţi nu au fost curbate de poliomielită. Dr. Jonas Salk a descoperit un vaccin şi a eradicat poliomielita. Vedem cum un om, datorită cercetărilor ştiinţifice, a îndreptat vieţile atâtor oameni. Dr. Salk nu s-a opus voii lui Dumnezeu ci a acţionat conform acesteia, făcând viaţa mai bună pentru atâţia oameni. Există atâtea domenii ale vieţii în care putem coopera cu Dumnezeu pentru a îndrepta acele vieţi gârbovite de păcat şi suferinţă.

Rugăciune

Doamne, ajută-mă să vin la Tine cu viaţa mea gârbovită pentru ca Tu să o îndrepţi din nou, aşa cum ai îndreptat spatele femeii din Evanghelia de astăzi.

Pentru că ştiu că nici un spate îndoit şi nici un suflet îndoit nu este aşa pentru că Tu i-ai dorit omului aceasta.

Şi ajută-mă, Doamne, ca înaintând în viaţă să merg drept şi să îndrept în drumul meu tot ceea ce este strâmb:

Unde este ură, să pun iubire;
Unde este rană, iertare;
Unde este discordie, unitate;
Unde este disperare, speranţă;
Unde este întuneric, lumină;
Unde este tristeţe, bucurie.

(Traducere: Oana Capan)

Pr. George Dimopoulos - Duminica a X-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XXVII-a după Rusalii) – Hristos îi iubeşte în continuare pe păcătoşi

Iubiţi fraţi, Dumnezeu nu iubeşte nimic mai mult decât pe oameni, şi nu urăşte nimic mai mult decât ipocrizia. Când Mântuitorul nostru Iisus Hristos era pe pământ, era plin de iubire şi milostivire faţă de toţi oamenii; doar cu cei ipocriţi a fost sever şi exigent. I-a acceptat cu bucurie şi cu o bunătate de nedescris pe toţi păcătoşii care au venit să îi ceară iertare; însă pe ipocriţi, care în exterior le păreau celorlalţi a fi sfinţi şi oameni de bunăvoinţă, Iisus i-a certat aspru, chiar lovindu-i cu biciul.

În pasajul de astăzi din Sfânta Evanghelie, femeia bolnavă care a intrat în sinagogă în acea zi de Sabat (sâmbătă, ziua de odihnă la evrei) este un bun exemplu pentru fiecare dintre noi. Urmând exemplul ei bun şi pios, şi noi trebuie să venim la biserică în fiecare duminică, pentru a ne ruga şi a asculta predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Din aceste două motive a venit la sinagogă această femeie – această sărmană creatură care era atât de apăsată de durere încât nici nu se putea îndrepta să umble. ***A venit să găsească mângâiere – tăria de a-şi duce durerile şi necazurile – şi a găsit mult mai mult decât se aştepta să primească. A fost complet vindecată de boala care a chinuit-o timp de optsprezece ani.***

Să ne-o imaginăm ascultând cu pocăinţă predica Domnului Iisus Hristos. Stând în vreun colţ întunecat al sinagogii, ea cerea îndurarea lui Dumnezeu, şi Dumnezeu a pregătit-o pentru a accepta harul divin. Când, la sfârşitul predicii, ea s-a apropiat de Domnul nostru, El s-a uitat nu doar la trupul ei gârbovit, ci şi la sufletul ei aplecat în căinţă profundă. Iisus i-a vorbit: ***“Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta”.*** Apoi,

pentru ca să îi fie transferată puterea divină, dătătoare de viaţă, a atins-o cu mâinile Lui sfinte. Şi pentru că cuvintele lui Dumnezeu sunt în sine acte divine, femeia a fost vindecată pe loc.

Iată, dragi creştini, cum se manifestă iubirea lui Dumnezeu şi cum se revarsă asupra oamenilor. Nici un obstacol nu poate interveni între Dumnezeu şi omul care îi cere ajutorul. Nici măcar Sabatul. Pentru că Legea, Poruncile, şi chiar Sabatul au fost făcute pentru om, şi nu omul pentru ele. Într-adevăr, legile şi poruncile lui Dumnezeu sunt concretizarea iubirii Sale divine pentru oameni. Acelaşi lucru ar trebui să fie valabil şi pentru legile umane, care trebuie să fie pentru binele omului, nu pentru înrobirea lui – altfel devin nedrepte şi inumane. Legile sunt făcute pentru oamenii răi, pentru a-i împiedica să mai facă faptele lor întunecate. Oamenii buni, oamenii drepţi nu au nevoie de legi.
"***Legea nu este pusă pentru cel drept, ci pentru cei fără de lege şi răzvrătiţi, pentru necredincioşi şi păcătoşi, pentru necuvioşi şi spurcaţi, pentru ucigaşii de tată şi ucigaşii de mamă, pentru omorâtorii de oameni, pentru desfrânaţi, pentru sodomiţi, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoşi, pentru cei care jură strâmb şi pentru tot ce stă împotriva sănătoase***" (1Timotei 1,9-10). Pentru oamenii buni, adică pentru creştini, există o singură lege, Legea Iubirii. Această Lege este pozitivă prin natura sa; nu doar interzice faptele rele, ci şi încurajează faptele pozitive de bunătate.

Nimic nu se poate împotrivi acestei Legi. Totuşi există multe lucruri care ne îndepărtează de bine. În primul rând este ipocrizia. ***Ce este ipocrizia? Este păcatul de a pretinde că eşti drept şi bun, în timp ce înlăuntrul tău eşti decăzut şi păcătos.*** Cu alte cuvinte, ipocrizia înseamnă a le da altora impresia că eşti ceva ce nu eşti de fapt în realitate. Ipocriţii pretind că sunt preocupaţi de Lege şi Porunci, dar doar pentru a zădărnici binele. Ei le apar oamenilor ca păzitori ai Legii Divine, sau ca cei care luptă pentru apărarea legii umane, în timp ce în realitate doresc doar să dezrădăcineze, să ardă şi să distrugă tocmai temelia societăţii. Pe ipocrit nu îl interesează dacă oamenii îşi pierd viaţa, dacă nedreptatea apare ca adevărată, dacă oameni nevinovaţi sunt răstigniţi, dacă instituţii venerabile sunt dărâmate.

Mai-marele sinagogii, dacă ar fi putut, i-ar fi omorât şi pe Iisus şi pe femeia bolnavă, de dragul Sabatului. El nu a fost impresionat deloc de vindecarea care a avut loc chiar în faţa ochilor săi, a femeii despre care cu siguranţă ştia că a fost bolnavă ani de zile. El nu a simţit pentru Hristos decât ură şi ciudă. Dar a ştiut bine cum să îşi acopere sentimentele, şi să apară înaintea oamenilor preocupat doar de Sabatul lui Dumnezeu, respingându-l însă pe Dumnezeul lui Hristos! Poate că oamenii care îl cunoşteau pe acest mai-mare al sinagogii au fost păcăliţi de ceea ce

a făcut el – dar nu şi Iisus. El l-a numit pe faţă ipocrit şi impostor; mincinos şi actor, care una simte şi alta spune.

Din păcate, dragi creştini, avem şi astăzi mulţi astfel de ipocriţi. Trebuie să avem grijă să îi depistăm. În exterior, ei apar sfinţi, în timp ce în interior sunt plini de rău. Totuşi, cu multă abilitate îşi maschează în faţa oamenilor adevăratele sentimente; se acoperă cu o manta a pietăţii, şi în acelaşi timp sunt gata pentru orice rău. Dacă le oferi un sfat, nu vor ţine cont de el. Dacă faci pentru ei o faptă bună, nu vor simţi nici o obligaţie. Ei strigă tare în numele Legii, al Poruncilor, al Sfintelor Canoane, al ordinii şi al adevărului; şi totuşi ei nu cred în propriile lor cuvinte. Nimeni nu neagă valoarea Legii, a Poruncilor şi a Canoanelor. Însă, pe de altă parte, oare nu acestea există pentru om, şi nu omul pentru ele? La ce bun să vorbeşti despre porunca "Să nu ucizi", dacă îi ucizi pe ceilalţi cu nepăsare? La ce bun să strigi despre Canoane, dacă astfel distrugem Biserica? Cu privire la Lege, la ordine şi la adevăr, este general acceptat faptul că oamenii care strigă mai tare pentru acestea nici nu le cunosc nici nu le respectă ei înşişi. Ei doar vorbesc; ei predică, dar nu fac.

Dragi creştini, Iisus Hristos i-a iubit şi îi iubeşte în continuare pe toţi păcătoşii, pe cei obosiţi, pe cei bolnavi, pe cei umili. El îi iubeşte şi pe ipocriţi, dar urăşte ipocrizia lor! Şi ipocriţii îl urăsc pe Hristos, deoarece iubirea şi ipocrizia nu pot exista împreună. Se exclud reciproc. Să ne iubim unii pe alţii, şi prin aceasta vom dovedi că îl iubim pe Dumnezeu, şi că cinstim Ziua Domnului. Dacă doar dăm impresia că îl căutăm pe Dumnezeu, în timp ce în realitate îl urâm atât pe El cât şi pe aproapele nostru, să fim siguri că suntem ipocriţi. Nu avem respect pentru Dumnezeu, nici pentru poruncile Lui, în ciuda cuvintelor noastre semeţe despre contrariul. Suntem mincinoşi. Poruncile lui Dumnezeu şi canoanele Bisericii sunt iubire; să iubim, pentru ca să avem viaţa şi mântuirea.

(Traducere: Oana Capan)

Pr. Mihai Tegzeş - Duminica a X-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XXVII-a după Rusalii)

Iubiţi credincioşi! Evanghelia din această duminică relatează cum Iisus eliberează o femeie de o boală ce o chinuia de optsprezece ani. Este interesant faptul că Domnul nu îi spune femeii "eşti vindecată", ci "eşti liberă". Mai marele Sinagogii se supără pentru că Iisus a înfăptuit miracolul în zi de sâmbăta, dar evanghelistul Luca accentuează faptul că Iisus este prezent în acel loc şi în zi de sâmbătă tocmai pentru a arăta adevărata valoare şi adevăratul sens al zilei sâmbetei: zi în care omul este chemat să-L preamărească pe Domnul, în mod particular prin atenţia şi grija faţă de aproapele.

Din ataşamentul şi din răspunsul Mântuitorului reiese că ziua de sâmbătă nu este făcută pentru a-l paraliza pe om sau a-l lăsa abandonat cu boala şi necazul lui, ci pentru a-l elibera; mai mult, ziua sâmbetei nu este lăsată de Domnul pentru a-l opri pe om să facă binele, ci pentru a-L preamări pe Domnul prin grija faţă de aproapele, pe Domnul care neîncetat are grijă de toţi oamenii. Iisus nu doreşte să abolească legea strămoşilor, legea îşi are importanţa ei, însă Iisus ne învaţă că persoanele sunt mai importante decât legea. Iisus de fapt clarifică adevăratul sens al legii: toţi oamenii trebuie să respecte legea, dar legea trebuie să respecte demnitatea persoanelor.

Tabloul întâlnirii dintre Iisus şi femeie este plin de atenţie din partea Mântuitorului – care ia iniţiativa şi-i dăruieşte darul vindecării acestei femei -, femeie pe care boala a marcat-o până într-atât încât nu mai putea privi în ochi nici o altă persoană.

Privirea acestei femei, îndreptată doar spre pământ şi închisă posibilităţii de-a întrezări lumina cerului, arată neputinţa ei de a ieşi singură din boala care a pus stăpânire pe ea, dar şi faptul că ea era singură cu boala ei. Durata lungă a bolii

demonstrează faptul că inima acestei femei s-a închis de multă vreme oricărei speranţe de vindecare. De fapt, ea nici nu îndrăzneşte să-I ceară Domnului să o vindece.

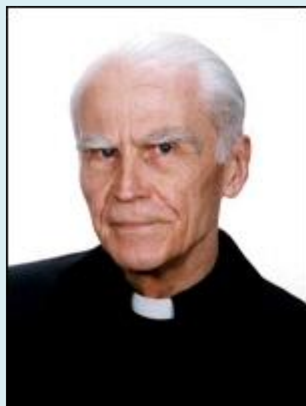
Fiecare am putea să ne punem întrebarea: oare câte femei şi câţi bărbaţi gârbovi sunt în jurul nostru prin faptul că nu le acordăm atenţia cuvenită, ori prin indiferenţa şi nepăsarea noastră faţă de ei. Această femeie stă în faţa lui Iisus. Este o femeie care s-a resemnat cu boala ei. Prin faptul că o vindecă, Domnul ne învaţă ca să nu ne predăm în faţa bolilor şi a suferinţei ci să ne luptăm pentru a ne vindeca şi a ieşi la lumină, la dialogul cu cei de lângă noi.

Cum s-a apropiat de această femeie şi a vindecat-o, tot aşa Domnul se apropie şi de noi, dar oare inimile noastre sunt chiar aşa de triste şi de închise încât să nu simtă prezenţa Lui şi să-I permită să ne vindece? În momentul în care Iisus i-a vorbit, femeia i-a dat Domnului permisiunea ca s-o vindece şi imediat îi mulţumeşte Domnului pentru darul primit.

Am auzit din cuvintele Evangheliei că nu toţi cei care erau de faţă s-au bucurat, iar Iisus numeşte ipocrite ataşamentul şi reacţia mai marelui Sinagogii. ***Încă odată Iisus se arată ca adevăratul vindecător şi mântuitor al omului.***

În încheiere repetăm faptul că Iisus nu se opune sâmbetei, ci arată că a sosit Împărăţia lui Dumnezeu, iar sâmbăta este lăsată pentru ca fiecare om să facă voia lui Dumnezeu şi să se vindece, să lucreze la mântuirea proprie şi a celor din jur şi să fie mai bun.

Pr. Gheorghe Neamţiu - Duminica a X-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XXVII-a după Rusalii)

Chipul blând al lui Iisus Hristos ostenit de cale, flămând şi însetat, bătătorind în lung şi-n lat drumurile aspre ale Iudeei şi Galileei prin arşiţa soarelui mediteranean, trebuie să ne fie mereu viu, în gând şi inimă, şi acum, după aproape două mii de ani de la Înălţarea Sa la Cer. Îl vedem ziua, umblând neobosit în căutarea oiţelor rătăcite şi împărtăşind tuturor mângâiere, vindecare, speranţă şi pace; Îl vedem noaptea în timp ce ucenicii se odihneau, retras în singurătate, spre a se întreţine în rugăciune cu Tatăl.

La răscruci de drumuri, la porţile oraşelor, în pieţe şi sinagogi, prin casele oamenilor, pretutindeni, Iisus întâlnea aceeaşi lume nenorocită, nevoiaşă, suferindă, căutând ori aşteptând o mângâiere, o alinare, un ajutor.

Când se zvonea că apare Iisus din Nazaret, orbii, şchiopii, paraliticii, leproşii, surzii, muţii şi posedaţii de duhuri necurate făceau gard viu, de o parte şi de alta a drumului. Aceştia erau garda de onoare a blândului Galileean. Vestea trecerii lui străbătea ca un fluviu viu aceste epave care, într-o supremă încordare a ultimei lor speranţe, implorau mila Fiului lui David, Regele şi Izbăvitorul lor: “Doamne, fă-mă să văd”, “Doamne, fiica mea rău se îndrăceşte”, “Doamne, sluga mea zace neputincioasă”, iar Iisus nu putea trece pe lângă ei, fără să le împărtăşească ajutorul cerut. Nu ştim ca El să fi respins pe cineva.

Într-o zi, Iisus, pe când învăţa în sinagogă, văzu o femeie care avea, de optsprezece ani, duhul neputinţei, fiind gârbovă şi neputând să se îndrepte. El o chemă la Sine şi îi zise: “***Femeie, slobozitu-te-ai de boala ta! Şi Şi-a pus mâinile asupra ei, iar ea se îndreptă numaidecât şi-L preamărea pe Dumnezeu***” (Luca XIII, 13).

Sfânta Evanghelie nu ne spune să-L fi căutat pe Iisus şi să-I fi cerut s-o vindece. Dimpotrivă, Evanghelia notează că Iisus a chemat-o la Sine şi a vindecat-o cu cuvântul şi punerea mâinilor asupra ei. De aceea, pe drept cuvânt, ne-am putea întreba pentru ce Iisus a tămăduit-o pe această bolnavă fără ca ea să-L fi rugat, câtă vreme pe femeia canaaneancă, de pildă, a lăsat-o să strige de mai multe ori în urma Sa, înainte de a o fi ascultat?

Nu încape îndoială că Inima lui Iisus, care a vibrat ca nici o altă inimă la toate durerile şi dramele oamenilor, a simţit şi drama interioară a acestei femei care îşi târa, de optsprezece ani, neputinţa; a văzut credinţa şi încrederea ei tare, dar a văzut şi smerenia şi modestia ei care o reţineau, neîndrăznind să se apropie de Mântuitorul şi să-L deranjeze cu necazul ei. "Acest făcător de minuni" – îşi zise ea – "care ştie totul şi e atât de milostiv cu toţi, îmi vede şi nenorocirea mea şi mă va ajuta şi fără să alerg la mila Lui". Probabil, Iisus, printr-o şoaptă lăuntrică, o asigurase că o va vindeca. De aceea ea aştepta, cu încredere şi liniştită, ca minunea să se producă, ceea ce s-a şi întâmplat numaidecât. Astfel, biata femeie, în culmea bucuriei, îl preamărea pe Dumnezeu.

Iisus, care vrea ca toţi oamenii să se mântuiască, le vorbeşte tuturor, în taină. Dar zgomotul vieţii trepidante, de azi, înăbuşă glasul său în multe suflete. Mijloacele de informare şi comunicare moderne ultrarapide, preocuparea de tot ce-i nou şi la modă, goana după tot felul de distracţii, ce murdăresc retina şi pângăresc inima, împiedică sufletele să desluşească chemările şi îndemnurile tainice ale Creatorului şi Stăpânului lor.

Numai sufletul care, în ciuda tuturor ispitelor ce tind să-l împrăştie în lumea dinafară, ştie şi are tăria să se coboare în cămăruţa sufletului şi să rămână acolo în reculegere, numai acesta poate auzi şi urma chemarea tainică, dar limpede, a lui Iisus.

Plăcerile neînfrânate ale simţurilor, ca şi orice satisfacţii ce nu sunt după voia lui Dumnezeu, lasă în suflet gustul searbăd şi tristeţea remuşcărilor de a fi încălcat rânduiala firii zidită de Creator şi de a se fi separat de El, care este izvorul curat şi nesecat al adevăratei bucurii. ***Dimpotrivă, încercarea, suferinţa, obligă sufletul să se plece mai atent asupra sa însuşi, ca femeia gârbovă, să-şi examineze propriile lipsuri şi mizerii, să-şi cunoască neputinţa şi fragilitatea şi să se deschidă spre Acela care singur poate să-l întărească, să-l mângâie, să-i aducă vindecarea şi pacea interioară adevărată, întemeiată pe dependenţa totală de Dumnezeu şi pe încrederea în iubirea Lui. Astfel, suferinţa se preface în pace şi bucurie interioară, izvorâtă din contactul interior cu Dumnezeu.***

Când între noi şi Dumnezeu s-a stabilit această comuniune interioară, nici nu mai este nevoie să strigăm după ajutorul Său, căci El este în intimitatea noastră. Ne aude şi numai dacă şoptim – ba nici nu trebuie să şoptim – este destul să-L privim, căci însăşi durerea, necazul nostru, Îi vorbesc; iar Iisus înţelege acest limbaj şi ne vine în ajutor.

Femeia din Evanghelie nu a strigat, n-a scos nici un cuvânt, şi totuşi a obţinut ce dorea, pentru că ea a avut inima total deschisă spre Iisus, era cu El într-un colocviu interior, prin iubirea ei încrezătoare în iubirea milostivă a lui Iisus. În această stare, ea a stat liniştită, într-o deplină disponibilitate, aşteptând intervenţia Lui eliberatoare. Şi nu s-a înşelat.

Să învăţăm de la această femeie adevărata comportare creştinească în faţa durerii. Să nu fim agitaţi şi nerăbdători în suportarea ei, ci, deplin ancoraţi în purtarea de grijă a Părintelui nostru ceresc; să-I împlinim voinţa în toate, şi să aşteptăm, fără să ne tulburăm, până ce El se va milostivi să ne uşureze povara. Să nu respingem crucea, să nu alergăm după bucurii şi mângâieri, efemere şi înşelătoare.

Ca Părinte, el ştie când să ne viziteze cu bucurii şi mângâieri şi când să ne facă părtaşi Crucii Sale, căci El este Medicul negreşelnic, El cunoaşte perfect boala de care suferă sufletul nostru şi ştie când acesta are nevoie de bucurie şi consolare, care să-i redea curajul şi avântul spre Dumnezeu, şi când are nevoie de focul suferinţei ca să-i ardă şi purifice rănile păcatului pentru a-l face apt de unire cu El.

Acceptarea tuturor încercărilor în spirit de purificare, de ispăşire, ca expresie a aceleiaşi Iubiri divine care ne trimite şi bucuriile, este absolut necesară spre a ne statornici în adevărata pace a sufletului, în acea pace care izvorăşte din siguranţa că ne găsim în braţele Părintelui nostru ceresc, unde nu ni se poate întâmpla nici un rău, cum nu i se poate întâmpla nici un rău copilului care se ştie la sânul mamei sale.

Este acea pace în care trăia permanent Sfânta Tereza de Lisieux şi despre care, în autobiografia sa, spune: "Inima mea este plină de voinţa lui Dumnezeu, astfel încât, când se revarsă ceva peste ea, nu se lasă niciodată până la fund, ci pluteşte ca uleiul peste suprafaţa apei limpezi, fără să o tulbure" (Istoria unui suflet).

Este, mai ales, pacea pe care ne-o îmbie, din ieslea din Bethleem, Pruncul Iisus, care, conformându-se din veşnicie voinţei Tatălui, a îmbrăţişat condiţia noastră omenească, cu toate lipsurile şi suferinţele, începând din iesle până la jertfa

supremă de pe Cruce, demonstrându-ne astfel că, pentru ca să ne putem împărtăşi de slava Învierii, trebuie să trecem şi noi, ca El, prin staţiunea Crucii. Pacea şi bucuria ce ne-o îmbie Iisus din Iesle este rodul conformării noastre totale cu voinţa lui Dumnezeu Tatăl, după modelul lui Iisus. Amin.

Pr. Olimpiu Todorean - Duminica a X-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XXVII-a după Rusalii) – Femeia gârbovă

Iubiţi credincioşi, miracolul pe care l-a făcut Iisus ne ajută să vedem că răbdarea lui Dumnezeu, şi în acest an, ne este acordată pentru a ne converti.

Sâmbăta, zi de odihnă a lui Dumnezeu, este deja în lucru în lumea aceasta. Tatăl, oferind pe Fiul său, este aplecat, încovoiat asupra omului şi fiecare om, aplecat de spate, gârbovit se poate îndrepta şi reflectă la gloria Fiului.

Se vorbeşte în pericopa de azi de cinci ori despre "sâmbătă" şi de două ori de "este nevoie": în centrul salvării din braţele Satanei este o fiică a lui Avraam.

Povestirea prezintă analogii puternice cu cap. 6, 6-11 şi 14, 1-6. Femeia de azi, diferit faţă de cea bolnavă de scurgerea sângelui, nu caută să-L atingă pe Iisus. Este în schimb căutată şi atinsă de El.

Sfântul Grigore aseamănă această femeie cu smochinul neroditor; este figura omului care, nevoind să producă fructele ascultării, şi-a pierdut statutul de a fi drept. Cei optsprezece ani de boală înseamnă răul omului, creat în cea de a şasea zi, în cele trei momente ale istoriei: înainte, în timpul şi după Lege, până când a auzit cuvântul Domnului care îl declară liber: şase ori trei fac optsprezece.

Omul, închis în sine, stă acum, în sfârşit, drept înaintea celui care este chip şi asemănare: este liber pentru că străluceşte asupra lui mântuirea chipului lui Dumnezeu: ***"Pentru ce eşti mâhnit, suflete al meu, şi pentru ce mă tulburi?***

Nădăjduieşte în Dumnezeu că-L voi lăuda pe El; mântuirea feţei mele este Dumnezeul meu. (Ps. 42,7)

În această femeie este reprezentată situaţia umanităţii dinainte de venirea lui Iisus, umanitate care se află sub influenţa spiritului rău, îmbolnăvită, chircită, încovoiată spre pământ, aflându-se în imposibilitate să se îndrepte şi să privească spre înălţime. Iisus o priveşte cu compasiune, o cheamă la sine, îi vorbeşte, şi îşi pune mâinile.

De cealaltă parte, capul sinagogii este unul care nu ştie să recunoască semnele timpului mântuirii.
Interpretarea sa cu privire la lege, ataşamentul său la tradiţia umană, lipsa înţelegerii pentru iubire şi milostivire faţă de o creatură umană îmbolnăvită, nu îi dau capacitatea de a înţelege semnele timpului mântuirii.

Soarta acestui om este aceeaşi cu a adversarilor lui Iisus şi este ruşinea "*la rostirea acestor cuvinte, potrivnicii se ruşinară cu toţii"* v. 17 înaintea poporului şi a tribunalului lui Dumnezeu.

Iisus dă o nouă semnificaţie sâmbetei sau, mai bine spus, îi redă semnificaţia originară.

Legea sâmbetei este în serviciul omului şi Dumnezeu este glorificat de oricine se foloseşte de milostivire faţă de alţi oameni. Şi în pericopa evanghelică de azi omul reprimeşte de la Iisus demnitatea sa şi o considerare justă: nu poţi fi considerat mai puţin decât de un bou sau un măgar!

Iisus înfrânge stăpânirea satanei care se manifestă prin păcat, prin boală şi prin moarte, şi eliberează omul de greutatea oprimantă a legii.

Sâmbăta devine ziua bucuriei pentru toată lumea. Creaţia găseşte în opera mântuitoare a lui Iisus perfecţiunea sa.

Omul care se deschide iubirii lui Dumnezeu nu întâlneşte judecata, ci mântuirea şi eliberarea definitivă.

Infirmitatea, potrivit mentalităţii omului Bibliei, nu este doar o disfuncţionalitate a corpului, ci o invazie a unui spirit rău care închide cursul forţelor naturii.

Iisus aşază mâinile pe femeia bolnavă: este o atitudine prin care transmite asupra ei Spiritul care alungă spiritul răului.

Iubiţi credincioşi, minunea îi tulbură pe cei prezenţi. Femeia vindecată preamăreşte pe Dumnezeu pentru că recunoaşte în opera făcută de Iisus o manifestare a omniprezenţei şi a bunătăţii sale.

Capul sinagogii este indignat şi scandalizat pentru ceea ce s-a întâmplat într-un loc sacru şi, mai mult, tocmai pentru că în acel loc, unde trebuia să se celebreze sâmbăta, are loc încălcarea poruncii sâmbetei.
Entuziasmul mulţimii poate că a produs câteva inconveniente dar haideţi să spunem: să se întâmple în fiecare zi astfel de inconveniente.

Pentru capul sinagogii, miracolul este legat de faptele servile care nu sunt îngăduite în zi de sâmbătă: ***“Şase zile sunt lăsate pentru muncă; veniţi dar în timpul lor să fiţi vindecaţi, şi nu sâmbăta”.*** v 14

Iar Iisus ce face? Pentru a răspunde unei astfel de lumi ignorante, Iisus nu recurge la un argument teologico-biblic, ci aduce un exemplu practic şi anume acela de a duce la adăpat măgarul sau boul sâmbăta.

Ostilitatea iudeilor împotriva lui Iisus este deci preconcepută, nefondată, injustă.
Nu sunt faptele în sine care irită pe capul sinagogii şi pe toată clasa ebraică conducătoare, ci răsunetul pe care ele îl produc. Iisus câştigă teren în teritoriile lor şi, prin urmare, ei pierd.

Este, la urma urmei, o chestiune de putere şi toate cele ce decurg din această putere.

La sfârşitul pericopei apar în scenă, pe de-o parte adversarii lui Iisus şi de cealaltă parte mulţimea.

Primii sunt iritaţi şi umiliţi, de cealaltă parte; mulţimea este entuziasmată şi convinsă. Primii condamnă, dezaprobă, refuză opera lui Iisus; ceilalţi saltă de bucurie. Acelaşi fapt suscită indignare şi ruşine sau glorie şi bucurie.

Lumina lui Dumnezeu, care bucură ochiul bun, ofensează ochiul rău. Dar şi această dificultate a celor răi este în vederea convertirii lor. Ne rămâne nouă, iubiţi credincioşi, în lumina celor meditate, să hotărâm de ce parte ne aşezăm. Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminica a X-a după Înălţarea Sfintei Cruci (a XXVII-a după Rusalii) – Femeia gârbovă

Pe Muntele Sinai Dumnezeu a rostit cuvintele: «***Adu-ţi aminte de ziua odihnei, ca să o sfinţeşti. Lucrează şase zile şi-ţi fă în acelea toate lucrurile tale. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău***» (Exodul 20, 8-10). Israelienii pedepseau cu moartea pe toţi cei care ignorau ziua sâmbetei. În Cartea Numerilor citim că un om a adunat lemne în ziua odihnei. Sfânta Scriptură spune: «***L-au scos toată obştea fiilor lui Israel afară din tabără şi l-au ucis cu pietre!***»(Numeri 15, 36). Aspră pedeapsă, însă uneori ordinea se menţine cu o mână forte. În ziua de sâmbătă nici măcar mana nu cădea din cer, pentru ca strângerea manei să nu încalce ziua de odihnă a Sabatului.

Acest zel pentru păzirea zilei de odihnă a ajuns într-atât de departe, încât naivii învăţători în lege au interzis ca în timpul sâmbetei să se facă chiar şi lucruri de caritate; de regulă nu permiteau ca în această zi să fie vindecaţi oamenii bolnavi.

De aceea, reprezentantul sinagogii a fost nemulţumit că Iisus Hristos în ziua de sâmbătă a vindecat o femeie, care fusese gârbovă de optsprezece ani. ***Încă de la început creştinii au sărbătorit nu sâmbăta, ci duminica, ziua Învierii, pentru că duminica s-a înfăptuit cel mai mare mister al credinţei noastre. Duminica, Dumnezeu-Creatorul a început să creeze lumea, duminica Fiul lui Dumnezeu a înviat din morţi, duminica Spiritul Sfânt s-a coborât peste Apostoli. Unii scriitori spun că Iisus Hristos S-a născut în Viflaim duminica şi tot duminica a fost botezat în râul Iordanului.***

În faptele Apostolilor se precizează că primii creştini se adunau duminica la rugăciunea comună (Fapte 20). Romanii numeau duminica Ziua Soarelui «*Dies Solis*», denumire întâlnită şi în prezent în limba unor popoare (Sunday – engleză, Sonntag – germană), iar această denumire corespunde într-un mod aparte creştinilor, deoarece Hristos, Soarele dreptăţii, duminica a ieşit din mormântul cel întunecat şi tot duminica *soarele* Spiritului Sfânt s-a coborât peste apostoli şi peste Biserica lui Hristos. De aceea, pentru noi duminica este sfântă.

Ziua Domnului este stabilită pentru repaus, deoarece organismul uman are nevoie de odihnă, dar duminica, înainte de toate este pentru întărirea sufletului, pentru Domnul Dumnezeu.

Sfânta Scriptură menţionează: «***Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru***»(Exodul 20, 9-10). Noi trăim pe pământ, dar nu pentru pământ. Pe pământ ne pregătim pentru viaţa veşnică în Dumnezeu. Domnul Dumnezeu ne porunceşte să ne amintim de sufletul nostru nemuritor. Duminica, credinciosul creştin să-şi amintească despre scopul întregii sale vieţi pământeşti, gândindu-se la propriul său suflet grăbindu-se la biserică pentru rugăciunea comunitară. Şase zile, ne sunt oferite pentru nevoile de zi cu zi, dar a şaptea zi îi aparţine Domnului. Şase zile lucrăm cu mâinile, dar a şaptea zi trebuie să ne unim în mod pios mâinile pentru rugăciune, spre a-L preamării pe Creatorul nostru.

Duminica suntem datori să participăm în Biserică la Sfânta Liturghie, Serviciul cuvenit lui Dumnezeu. Pe pământ nu există ceva mai frumos, mai sfânt, mai nobil şi mai preţios decât Sacrificiul Liturgic. La Liturghie, Fiul lui Dumnezeu, în mod nesângeros, se oferă ca Sacrificiu pentru păcatele întregului neam omenesc. Participăm la Sacrificiul Crucii, actualizând sfintele patimi prin Liturghie. Duminica, ca într-o familie, ne rugăm, cântăm în onoarea lui Dumnezeu, primim în suflet pe Hristos Euharisticul şi primim acea putere spirituală, prin intermediul căreia ducem o viaţă dreaptă. În acelaşi timp, a face bine şi a te oferi în servirea aproapelui este plăcut Domnului.

Deseori auzim cuvintele: *"Eu nu am nevoie să merg la Biserică, căci pot să mă rog mai bine în locuinţa mea"*. Binenţeles, că este bine să te rogi acasă, dar este necesară şi rugăciunea comunitară în Biserica lui Hristos. Domnul Dumnezeu în Vechiul Testament a cerut să se construiască un mare templu în Ierusalim. Iisus Hristos, Preacurata Fecioară Maria şi Sfântul Iosif au făcut o lungă călătorie la templul Ierusalimului pentru rugăciunea şi jertfa comună. Biserica este casa lui Dumnezeu, este casă de rugăciune*: «**Cortul lui Dumnezeu cu oamenii**»*

(Apocalipsa 21, 3), în comuniunea Bisericii Domnul ascultă în modul cel mai plăcut rugăciunile noastre.

Este foarte trist atunci când creştinii se distrează până la miezul nopţii, iar la biserică nu merg, spunând că sunt obosiţi. Mulţi creştini se acuză în faţa lui Dumnezeu că în sfintele zile nu participă la Sfânta Liturghie. Statistica arată, că doar 38% dintre catolici merg la biserică în zilele sfinte. Spre exemplu în SUA există aproximativ 236 de mii de biserici, dar 70 de mii dintre aceste case de rugăciune sunt goale, cu excepţia Sărbătorii Naşterii şi Învierii Domnului Iisus Hristos.

Tinerii spun că în biserică este pustietate, tristeţe, dar dacă în ea s-ar afla muzică şi dansuri, ar fi mult mai interesaţi să participe. Într-alte locuri se spune că serviciul liturgic din biserică este foarte lung, predica nu este interesantă, muzica nu este melodioasă şi alte lucruri asemănătoare. Alteori se spune: *"De ce să mă duc la Biserică? Cunosc vecini, care merg în fiecare duminică la Biserică, dar viaţa lor nu este dreaptă"*. Biserica niciodată nu-i va mulţumi pe toţi oamenii. În Biserică există două elemente: divin şi uman. Elementul uman nu este perfect şi de aceea pot să existe inconveniente, dar elementul divin este viu şi neschimbabil; ne trebuie numai puterea de a gusta cât de bun este Domnul… Cine are credinţă merge cu bucurie la biserică. Psalmistul spune: ***«Fericitu-m-am de cei, care mi-au zis mie: "În casa Domnului vom merge!"»*** (Psalmul 122, 1).

În primele secole Biserica a emis o lege severă: " Cine nu a fost la biserică timp de trei duminici consecutive, acela trebuie dat afară din Biserică". În decretul Conciliului Vatican II referitor la Bisericile Răsăritene se spune: "Credincioşii sunt obligaţi ca în duminici şi în sărbători să participe la Dumnezeiasca Liturghie" (vezi articolul 15). Este vinovat înaintea lui Dumnezeu cel, care din lenevie nu participă la Sfânt Liturghie.

Într-o localitate, nu departe de un spital, locuia o asistentă medicală necredincioasă, care zilnic trecea pe lângă biserică, ducându-se la serviciul ei medical. Într-o duminică a căzut multă zăpadă. Trecând strada, asistenta medicală a văzut un copil mic, care se grăbea la biserică prin zăpadă.
- Unde mergi, fiule? – L-a întrebat asistenta.
- Mă duc la Biserică, la Sfânta Liturghie, – a răspuns copilul.
- Dar eşti obligat să mergi astăzi la Biserică? Căci strada este plină de zăpadă.
- O nu! Dumnezeu s-ar supăra pe mine, dacă nu aş merge duminica la Biserică. Mie îmi place zăpada şi îmi place să particip la Sfânta Liturghie, a răspuns politicos copilul. Această asistentă necredincioasă, în timpul serviciului, s-a

gândit toată ziua la acel copil pios. Întorcându-se acasă, din curiozitate a intrat în Biserică, gândindu-se: "Poate că este cu adevărat Dumnezeu în cer, iar eu nu cred în El ?"
O anumită putere interioară o atrăgea în Biserică iar ea mergea în fiecare duminică acolo. A fost întâlnită de câteva ori de către preotul acelei Biserici care i s-a adresat în mod politicos făcându-i cunoscută învăţătura Bisericii lui Hristos. Cu timpul asistenta respectivă a devenit catolică. Mai târziu s-a căsătorit cu un bărbat catolic, iar fiul ei cel mic, pe care l-a născut după căsătorie, se grăbea la Biserică, prin zăpada mare, pentru a participa la Sfânta Liturghie, ca şi cel prin care Dumnezeu a salvat sufletul mamei sale. Exemplul micului copil a atras către Dumnezeu femeia necredincioasă.

Duminica reprezintă o zi sfântă. "***Adu-ţi aminte să sfinţeşti ziua Domnului***" - spune Domnul. Precum sfinţeşti această zi tot aşa va fi şi ziua morţii tale. Creştinii care în mod fidel onorează duminica şi participă cu conştinciozitate la Sfânta Liturghie, câştigă pentru sine graţia unei treceri fericite la viaţa veşnică.

Rugăciune

O Doamne, Iubirea noastră faţă de Tine, se bazează pe convingerea, că recompensa ei va fi iubirea lui Dumnezeu însuşi, iar a te îndoi de ea este cu neputinţă, căci Tu ne-ai arătat-o prin nenumăratele Tale suferinţe mergând până la vărsarea Sângelui Tău pe cruce, până la sacrificiul vieţii Tale, Doamne, şi aceasta numai, ca să ne convingi de iubirea Ta…

Grăbeşte-te, o, Doamne, să ne oferi iubirea Ta, mai ales înainte de a muri! Ce mare mângâiere ar fi pentru noi în clipa morţii noastre, dacă Te-am iubi înainte de toate numai pe Tine, care ne vei judeca!

Stăm înaintea Ta cu încredere, chiar cu toată mulţimea păcatelor noastre, convinşi, că nu vom merge într-un loc străin, ci în adevărata patrie, în împărăţia Ta, pe care o iubim aşa de mult şi care ne iubeşte aşa de mult pe noi. Amin.

(După Sfânta Tereza a Pruncului Iisus)

Jean-Claude Larchet - Gârbovirea nevăzută - Adâncul nevăzut al patimilor

“În starea de cădere în care se află, toţi oamenii suferă de patimi într-o măsură sau alta, adică sunt bolnavi din punct de vedere spiritual. Dar cel mai adesea ei nu-şi cunosc nici căderea, nici boala.

Îndeobşte, după cum spune ***Sfântul Macarie Egipteanul***, oamenii nu ştiu că firea lor boleşte din pricina acelui rău dintâi al neascultării, care a răzbătut până la noi: ***“Lumea cea văzută, de la împăraţi până la cerşetori, este într-o neîncetată tulburare, dezordine şi luptă şi nimeni nu cunoaşte pricina. Or, este vădit că răul care a intrat în lume prin neascultarea lui Adam, este centrul tuturor relelor şi cauza morţii. Păcatul care a intrat în lume prin Adam şi care este ca o putere şi o esenţă a lui Satan, a semănat toate relele. El lucrează în ascuns în omul cel lăuntric şi în mintea lui şi-l războieşte cu gândurile. Oamenii nu ştiu că fac aceasta împinşi de o putere străină, socotesc că ele sunt lucruri fireşti şi că din propria lor socotinţă le fac [...]. Astfel, lumea suferă de patimile cele rele şi nu ştie“.***

Sfântul Simeon Noul Teolog, la rândul său, constată: ***“Suntem atât de stăpâniţi de patimi şi am ajuns într-o asemenea întunecare şi neştiinţă, încât nu mai simţim starea în care ne aflăm, nu mai ştim nici măcar că făptuim cele rele“.***

“Lumina sufletului s-a întunecat într-atât, încât nu mai vedem cât de rănit şi sfâşiat este el“, spune un Părinte.

Lui Eusebiu, care-l întrebase pentru ce oamenii se străduiesc să se vindece de bolile trupeşti, dar nu se îngrijesc deloc de bolile sufletului lor, ***Ioan din Singurătate*** îi răspunde că, din pricina păcatului, ***“nu mai pot să vadă şi să priceapă nimic, fiind că nişte morţi, nesimţitori la starea lor lăuntrică“.***

“Că cei ce suntem în aceste boli [ale patimilor], nu putem să le descoperim, fie din pricina neputinţei, fie din pricina adâncii lor înrădăcinări în noi“.

Sfântul Isaac Sirul remarcă faptul că ***“mulţi fiind bolnavi, nu ştiu nici măcar că sunt bolnavi“*** şi ***“cei mai mulţi dintre oameni, bolind [de patimi] se dau drept sănătoşi“.***

Sfântul Ioan Gură de Aur spune şi el că ***“cel care s-a predat păcatului, asemenea celui ameţit de beţie, nu ştie deloc că este bolnav“.***

Iar în altă parte spune limpede:

“Ce-i mai groaznic este că noi nici nu ne mai dăm seama de păcatele care ne stăpânesc [...]. Din pricina nesimţirii în care am ajuns, nu ne mai deosebim intru nimic de nebunii care spun şi săvârşesc fără frică fapte pline de primejdie şi de ruşine. Nu le este ruşine deloc de faptele şi de cuvintele lor, ba, dimpotrivă, se mai şi laudă cu ele. Se cred mai sănătoşi decât cei cu adevărat sănătoşi. Aşa suntem şi noi. Ne purtăm cum se poartă oamenii bolnavi, dar nici măcar nu simţim că suntem bolnavi”.

Neştiind că-i bolnav, omul căzut nu se îngrijeşte de sănătatea sa şi crede că n-are nevoie de tămăduire. Numeroşi sunt cei care ***“pentru că nu şi-au simţit patimile, nu s-au îngrijit nici de tămăduirea lor“, constată Sfântul Isaac Sirul.*** Ei se împotrivesc tratamentului duhovnicesc.

“Cum va primi să fie vindecat cel ce nu crede defel că zace în boală sau cădere?“, se întreabă ***Sfântul Simeon Noul Teolog***. Or, cel care nu-şi cunoaşte starea în care se află nu face altceva decât să şi-o înrăutăţească.

“Boala cea mai rea este aceea care macină pe om fără ca el s-o ştie“, ne atrage atenţia ***Sfântul Ioan Gură de Aur***, care, în altă parte, spune în acelaşi sens: ***“a nu se cunoaşte omul pe sine este culmea nebuniei şi a patimilor“.***

Chiar dacă începe să înţeleagă care-i este adevărata fire şi, aşadar, să-şi vadă decăderea, adâncurile fiinţei sale lăuntrice nu i se descoperă omului pe dată. ***Creştinul însuşi, care primeşte prin credinţă şi prin harul Duhului Sfânt puterea de a se cunoaşte, nu-şi vede de la început toate patimile care zac în el, căci pentru aceasta se cere multă nevoinţă.*** Nici cel care se străduieşte să le cunoască şi să scape de ele nu şi le cunoaşte pe toate; unele îi rămân multă vreme ascunse, iar pe altele şi le ştie numai în parte.

Sfântul Macarie Egipteanul spune în nenumărate rânduri că răul moştenit prin păcatul strămoşesc a cuprins întreaga făptura a omului, iar rădăcinile lui sunt foarte adânci. Demonii îşi împlinesc lucrarea lor mai cu seamă în adâncul inimii şi de aceea ea rămâne ascunsă şi nevăzută. ***"Şarpele care te-a ucis se cuibăreşte în partea cea mai profundă a minţii şi în adâncul cugetelor tale, în aşa-zisele cămări şi ascunzişuri ale sufletului. Într-adevăr, inima este un abis".***

Câtă vreme nu împlineşte toate poruncile lui Hristos, omul nu-şi cunoaşte deloc patimile sau le cunoaşte numai în parte, pentru că, aşa cum tâlcuieşte ***Sfântul Simeon Noul Teolog, are ca un val aşezat peste inimă (cf. 2 Cor. 3, 15-16), care-l împiedică să se vadă aşa cum este.***

- *Evagrie, Sfântul Ioan Casian şi Sfântul Maxim Mărturisitorul vorbesc despre "patimile ascunse în inimă ",*
- *iar Ioan din Singurătate, despre "mişcările ascunse ale inimii" şi "relele tăinuite", despre "fiinţa ascunsă" a omului sau despre "lucrurile ascunse în adâncurile inimii".*
- *Sfântul Ioan Scărarul, la rândul său, vorbeşte despre "întunecarea dinăuntru cea nevăzută".*
- *Sfântul Grigorie cel Mare vorbeşte şi el despre patimile "ascunse în cutele cele mai tăinuite ale inimii"*

"Nenumărate patimi zac în sufletele noastre fără ca noi să le cunoaştem", spune iarăşi Evagrie. Sfântul Maxim Mărturisitorul, Sfântul Talasie şi Sfântul Isihie Sinaitul reiau această afirmaţie aproape cuvânt cu cuvânt. Sfântul Ioan Casian, în aceeaşi perspectivă, face aluzie la seminţele păcatelor care încolţesc în adâncul inimii, rămânând ascunse în tainiţele lui.

Marcu Ascetul spune că patimile ascunse în inimă sunt asemenea şerpilor care se furişează prin case şi vorbeşte despre "poftele ce zac înlăuntrul inimii şi se mişcă cu putere". El arată că orice patimă, chiar foarte veche, la cel ce nu s-a curăţit deplin constă din predispoziţii latente care se manifestă atunci când află bun prilej. El vorbeşte astfel despre "gândurile rele care zac în noi", despre "gândurile ascunse pe care le adăpostim în noi", despre "roiul patimilor ascunse înlăuntru". Dintre acestea, el pune în evidenţă uitarea, nepăsarea trândava şi neştiinţa, "patimile cele mai adânci şi mai lăuntrice", "care zac în adâncurile inimii", păcate rele necunoscute celorlalţi şi socotite ca nici n-ar fi rele, dar care sunt mai stricăcioase decât celelalte.

Chiar Apostolul Pavel vorbeşte despre “***cele ascunse ale inimii***” (1 Cor. 14, 25) şi despre “***cele ascunse ale oamenilor***” (Rom. 2, 16). Iar Psalmistul I se adresează astfel lui Dumnezeu: “***Greşalele, cine le va pricepe? De cele ascunse ale mele curăţeşte-mă***” (Ps. 18,13).

Omul îşi cunoaşte patimile pe măsura sporirii sale duhovniceşti. Celui care trăieşte departe de Dumnezeu, ele îi rămân cu totul ascunse ori le vede numai când se manifestă în mod grosolan sau cu violenţă.

Însă cel ce se apropie de El şi-I împlineşte poruncile, le vede tot mai limpede, în lumina Duhului Sfânt. În această privinţă, e mare deosebirea între omul păcătos, cu totul orb în faţa patimilor, şi cel care sporeşte în nevoinţă. Cel dintâi nu-şi vede patimile până când acestea nu întrec măsura păcătoşeniei celor din preajma sa; privirea nevoitorului însă le zăreşte pe cele ascunse în cele mai adânci tainiţe ale inimii sale.

“Câtă vreme cineva este ţinut de lucrurile cele văzute ale acestei lumi, este încurcat cu diferite legături pământeşti şi este antrenat în patimile cele rele, nici măcar nu ştie că înăuntrul său mai există o luptă, o bătălie şi un război. Abia atunci când omul se ridică la luptă şi se eliberează de legăturile văzute ale acestei lumi [...], când începe să stăruiască în poruncile Domnului, lepădându-se de lumea aceasta, abia atunci poate să cunoască lupta cea lăuntrică a patimilor, care se ridică în el, războiul cel lăuntric şi cugetele cele viclene. Dacă nu se ridică la luptă, după cum am spus mai înainte, dacă nu se leapădă de lume, dacă nu se dezbară din toată inima de poftele cele pământeşti şi dacă nu vrea să se lipească cu totul de Domnul, nu cunoaşte vicleniile ascunse ale duhurilor răutăţii, nici patimile cele ascunse în el, ci este străin de el însuşi, neştiind că poartă în sine răni şi patimi ascunse“.

Pentru a ne face să înţelegem deosebirea dintre ochiul fin al celui care duce război duhovnicesc şi orbirea celui care nici nu ştie că există un astfel de război, ***Sfântul Ioan Casian*** se foloseşte de o comparaţie foarte lămuritoare:

“Să presupunem că au intrat într-o casă mare, cu multe lucruri, unelte, vase, doi oameni: unul cu vederea bună, iar altul bolnav de ochi. Cel ce nu poate vedea totul va spune că în casă nu sunt decât dulapuri, paturi, scaune, mese şi altele pe care le-a identificat nu atât cu ochii, cât pipăindu-le. Dimpotrivă, cel cu ochi sănătoşi vede chiar şi cele mai ascunse lucruri şi spune că în acea casă sunt multe şi nenumărate alte lucruri mici. Acestea, dacă ar fi strânse grămadă, ar egala sau ar întrece prin mulţimea lor pe cele puţine, pe care le pipăie cel cu

vederea slabă. Aşa sunt sfinţii, care sunt, ca să zic aşa, văzători. Ei, având cea mai mare dorinţă de desăvârşire, chiar pe acelea pe care ochii întunecaţi ai minţii noastre nu le văd, le surprind în ei repede şi le osândesc foarte aspru. Cei ce nu şi-au pătat conştiinţa cu nici cel mai mic păcat, tot aşa cum se vede bine un neg pe o piele albă ca zăpadă, se socotesc plini de multe pete [...]. Dimpotrivă, cei care îşi acoperă ochii inimii lor cu veşmântul gros al patimilor şi, potrivit cuvântului Mântuitorului, "văd fără să vadă şi aud fără să audă şi să înţeleagă" (Mt. 13, 13) abia dacă văd în adâncul inimii lor păcatele mari şi aducătoare de moarte; cum ar putea ei să vadă cum se strecoară gândurile vinovate sau acele porniri ascunse şi necurate ale desfrânării, care aţâţă mintea prin uşoare şi viclene ispite. Ei nu pot să-şi privească cu vedere limpede robia sufletului lor".

Dintre toate patimile, mândria întunecă cel mai mult conştiinţa omului şi-l face să nu-şi cunoască bolile sufletului, nici pe cele mici şi tăinuite, nici pe cele mari şi vădite. ***"Trufia pricinuieşte uitarea păcatelor", spune Sfântul Ioan Scărarul.***

"Mulţi dintre cei mândri nu se cunosc pe ei înşişi socotind că sunt nepătimaşi, şi-au văzut sărăcia virtuţii în ceasul ieşirii din viaţă".

Mândria este cea care duce pe om la "îndreptăţirea de sine", după cum spun Părinţii, care-l face să nu-şi recunoască păcatul şi să nu fie conştient de el.

Se întâmplă că însuşi omul duhovnicesc nu-şi cunoaşte patimile, pentru că adesea, după cum arată Sfântul Maxim Mărturisitorul, ele se află în stare de nelucrare (anergesia) sau, altfel spus, sunt inactive ori dormitează. Nemişcarea lor îndelungată îl face chiar pe cel veghetor să se socotească lipsit sau izbăvit de ele. Iar atunci, pacea sufletului său nu este altceva decât o mare înşelare.

Într-adevăr, pe lângă pacea pe care o rodeşte nepătimirea, la care se ajunge pe culmile nevoinţei, când omul este cu adevărat izbăvit de orice patimă, există, după cum arată Evagrie, o stare de pace mincinoasă, care rezultă din retragerea demonilor, atunci când aceştia sunt siguri că în fapt bietul suflet se află în stăpânirea lor. De pildă, atunci când fie slava deşartă, fie mândria iau locul tuturor celorlalte patimi.

Se mai poate ca, prins în mulţimea şi agitaţia treburilor lumeşti, omul să nu-şi simtă patimile, preocupările de zi cu zi împiedicându-l să-şi cunoască starea.

"***Prin trup, sufletul e distrat şi uită de patimi***", spune, în acest context, ***Avva Dorotei***; însă, spune tot el, ***"să vină careva dintre voi, să-l închid într-o chilie***

întunecoasă, să nu mănânce, să nu bea, să nu doarmă, să nu se întâlnească cu nimeni, să nu cânte psalmi, să nu se roage, nici să-şi amintească deloc de Dumnezeu numai trei zile. Şi vei afla ce fac patimile cu el“.

Când însă omul părăseşte cărările lumii şi începe să umble pe calea duhovnicească, se stârnesc în el cu furie patimi până atunci neştiute sau care-i păreau cu totul mici şi neînsemnate.

“Să nu ne mirăm – spune Sfântul Ioan Scărarul – dacă, intrând în arena nevoinţei, ne vom vedea la început mai pătimaşi decât în viaţa din lume [...]. Căci fiarele ascunse, mai înainte nu se arătau“.

Iar Avva Talasie atrage atenţia asupra faptului că: “în sufletele noastre se ascund patimi foarte rele. Ele se dau pe faţă însă abia atunci când respingem lucrurile“.

Cel mai adesea, în vreme de ispită afla omul care-i sunt patimile.

“Sunt multe patimi în suflet pe care nu le cunoaştem până când nu vine ispita, ca să ni le arate“, spune Evagrie.

De asemenea, omul nu-şi cunoaşte patimile câtă vreme nimeni şi nimic nu i le trezeşte şi nu i le răscoleşte. Dacă nu are gânduri păcătoase, aceasta nu înseamnă că e lipsit de păcate, ci doar că pe moment lipseşte lucrul în stare să i le stârnească.

“Altceva este a te izbăvi de gânduri şi altceva a te elibera de patimi. Adeseori se izbăveşte cineva de gânduri, când nu sunt de faţă acele lucruri faţă de care are anumite patimi. Dar patimile se ascund în suflet, iar când se arată lucrurile, ies la iveală“.

Ştim din viaţa pustnicilor că în singurătate nu se mişcă în om patimile pe care le iscă întâlnirea cu semenii; dar ele se ivesc îndată ce se părăseşte sihăstria.

“Negreşit, orice patimi nevindecate vom duce în pustie, le vom simţi acoperite în noi, şi nu sugrumate“, spune ***Avva Ioan Casian.***

“Câte un om pare răbdător şi smerit până nu s-a întovărăşit cu cineva, dar cum s-a ivit prilej de iritare, îl şi vezi revenit îndată la firea lui de mai înainte. Patimile ce stăteau ascunse au şi irupt ca nişte cai fără zăbală care, după o prea lungă odihnă, ţâşnesc năvalnic şi sălbatic din grajd, rănindu-l de moarte pe cel

care-i mână. Într-adevăr, întrerupând legăturile noastre cu semenii şi mai mult se aprind în noi patimile dacă n-au fost sugrumate mai înainte“.

Acelaşi Sfânt Părinte, în altă scriere a sa, spune din nou că dacă omul nu luptă împotriva patimilor sale şi nu le smulge din suflet, ele nu pier, ci, dimpotrivă, se întăresc tot mai mult: ***“Să ştim bine că dacă ne retragem în locuri îndepărtate şi pustii fără să ne fi curăţit de toate patimile noastre, nu înseamnă că, nemaiputându-le practica acolo, ele nu există în noi ca dorinţă. Rămâne ascunsă în noi, şerpuind oarecum, rădăcina tuturor patimilor dacă n-a fost smulsă, şi o simţim după oarecare semne că trăieşte încă în noi. Şi nu doar trăieşte, ci şi sporeşte tot mai mult“.***

“Lucrarea păcatului ne lipseşte, iar nu pofta. Aceste patimi, dacă ne amestecăm din nou cu oamenii, de îndată ies din hrubele simţurilor noastre, dovedind că ele nu se nasc atunci când ţâşnesc cu putere, ci că abia atunci au ieşit la iveală, după ce stătuseră multă vreme ascunse“.

Învăţătura Sfântului Părinte e limpede: până nu e deplin stârpită din suflet, patima rămâne vie şi creşte în ascuns, fără ca omul să-şi dea seama; şi, pe măsură ce creşte, capătă tot mai multă putere şi, îndată ce află prilejul, izbucneşte cu cea mai mare furie. Aceasta se întâmplă însă numai dacă omul e lipsit de luare-aminte şi nu se străduieşte s-o biruie cu puterea harului.

Vedem din toate aceste texte că pornirile pătimaşe ale omului nu sunt determinate, aşa cum se crede cel mai adesea, de circumstanţe exterioare. ***Evenimentele şi oamenii nu fac decât să dea la iveală patimile ascunse în suflet.***

“Fiecare este ispitit de propria sa poftă atunci când e tras şi momit de ea“, spune Sfântul Apostol Iacov în epistola sa (1, 14).

Iar ***Sfântul Ioan Casian*** atrage atenţia asupra faptului că: ***“Negreşit, niciodată nimeni nu e împins la păcat fiind aţâţat de patima altuia dacă n-are închisă în inima lui hrana păcatelor şi nici nu trebuie să credem că cineva este amăgit pe dată când, la vederea frumuseţii unei femei, cade în neruşinata desfrânare, ci mai degrabă că această vedere a fost doar prilejul care a scos la suprafaţă boala ascunsă, încuibată în adâncul lui“.***

“E un lucru de râs şi o judecată strâmbă – scrie Avva Dorotei – să spună cineva despre un altul care l-a supărat zicându-i vreun cuvânt: “De nu venea acesta şi nu-mi vorbea şi nu mă tulbura, n-aş fi păcătuit”. Oare cel ce i-a spus lui acel

cuvânt a sădit în el patima? Acela doar i-a arătat lui patima care era în el [...]. Aşa şi acesta se socotea pe sine şezând în pace şi în linişte, dar înlăuntrul lui avea patima şi nu ştia. A fost de-ajuns să-i spună fratele acela un singur cuvânt şi a scos la arătare putreziciunea ascunsă înlăuntru“.

Dând un acelaşi exemplu, ***Sfântul Ioan Casian*** conchide: ***“Când cineva învins de o ocară se aprinde de focul supărării, trebuie să credem că pricina acelui păcat nu este muşcătura defăimării, ci mai degrabă vădirea slăbiciunii ascunse“.***

Patimile pe care omul nu şi le cunoaşte generează o profundă stare de boală. Cu patimile ştiute – care şi ele rănesc grav sufletul – omul se poate lupta mai uşor. Însă cele ascunse – fie tainice prin natura lor, fie de care omul însuşi nu vrea să ştie, fie nemărturisite – sunt pricină de mult rău şi de boală grea a sufletului. Active şi puternice, pentru că au fost lăsate să crească şi să se întărească fără nici o oprelişte, ele rod şi macină pe încetul sufletul, surpându-l pe neştiute.

“Gândul ascuns ruinează sufletul, iar cel ce se tăinuieşte pe sine se va îmbolnăvi“, spune Sfântul Ioan Casian. Iar într-una din convorbirile sale duhovniceşti aminteşte cuvintele lui ***Avva Theor*** despre ***“puterea pe care gândurile ascunse o au asupra noastră, despre natura lor şi despre robia groaznică în care ne ţin câtă vreme rămân nemărturisite“.***

Un alt Sfânt Părinte învăţa, în acelaşi sens: ***“Pe măsură ce omul îşi tăinuieşte cugetele, ele se înmulţesc şi se fac puternice [...]. După cum cariul macină lemnul, tot aşa gândurile păcătoase strică inima“.***

Aşadar, ***primul pas spre tămăduirea sufletului este scoaterea la lumină a patimilor care zac în el, ca omul să-şi vadă şi să-şi cunoască starea de păcătoşenie.***

(Jean Claude Larchet, Creştinul în faţa bolii, suferinţei şi morţii, Editura Sophia, Bucureşti, 2004)

Pr. Noël Tanazacq - Vindecarea femeii gârbove în zi de sâmbătă sau Libertatea lui Hristos (cea de-a XXVIII-a duminică după Cincizecime,)

Domnul se află acum în plin apostolat: străbate neobosit cetăţile şi satele, merge în sinagogi, spune pilde, vindecă bolnavi, alungă demoni.

Scena, care este istorisită doar de Sf. Luca (adică de Sf. Pavel [*Luca era scribul lui Pavel, secretarul şi ajutorul său.*]) se petrece între pilda smochinului neroditor – simbol al formalismului sec al Sinagogii – şi cea a grăuntelui de muştar – simbol al rodniciei Împărăţiei lui Dumnezeu.

Rabbi Ieshouaheste în Galileea într-o zi de Sabbat, ziua cea mai sfântă din săptămână pentru evrei, înainte întruchiparea duminicii şi, după obiceiul Său, Se duce într-o sinagogă pentru a învăţa. Domnul nu s-a ferit de structurile religiei evreieşti oficiale, pe care le-a inspirat El însuşi evreilor prin Sfântul Duh: aici învaţă, pentru că este Mesia al evreilor. Această scurtă istorisire a unei vindecări miraculoase conţine multe elemente remarcabile pe care nu le regăsim în altă parte.

Printre credincioşii adunaţi pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu [*Slujba din sinagogă avea drept centru citirea Legii şi a Profeţilor, care se făcea în ebraică şi apoi în aramaică (targumim) iar apoi erau comentate de un rabbi, un dascăl al Legii.*], se află o femeie evreică infirmă: este gârbovă, îndoită de spate, şi silită să meargă cu capul în pământ, neputând să se ridice şi să privească pe oameni în faţă.

Ne-am putea gândi că e vorba de o simplă boală. Dar Hristos Dumnezeu ne dă o primă învăţătură importantă: Satana e cel care a legat-o, iată, de 18 ani. Este stăpânită de un duh care o îmbolnăveşte. Orice boală poate avea o origine duhovnicească şi un caracter duhovnicesc. Această infirmitate este simptomatică: ***Satana ne împiedică să ne ridicăm, să stăm drepţi (= înviaţi) şi să privim către Cer. Îi împiedică pe oameni şi să se privească unii pe alţii: Iadul este un pustiu al singurătăţii în care nimeni nu se priveşte în ochi*** [*Acesta este răspunsul pe*

care l-a dat un demon unui exorcist de la Roma: în iad, nimeni nu se uită la celălalt; oamenii stau spate în spate, sunt singuri…].

Cea de-a doua învăţătură este o minune: Hristos are o asemenea milă pentru oamenii căzuţi, bolnavi pentru că L-au pierdut pe Dumnezeu încât, pe dată şi fără ca ea să-i fi cerut ceva (de altfel cum să fi făcut asta din moment ce nu putea să-L vadă? - cum ea nu poate merge către El, merge El către ea), o slobozeşte şi o vindecă.
Pe dată, femeia se ridică şi slăveşte pe Dumnezeu: a înviat. Devine din nou „om" în toată puterea cuvântului. Satana a fost alungat de Hristos.

Ne-am fi putut aştepta ca toată sinagoga să fi izbucnit în strigăte de bucurie şi, ca la Intrarea Domnului in Ierusalim, întreg poporul să fi cântat „Osana Fiului lui David" iar şeful sinagogii să fi venit să se închine dinaintea lui Mesia. Nimic din toate acestea! Şeful sinagogii – reprezentantul religiei iudaice oficiale - este indignat că Iisus a săvârşit o vindecare într-o zi de sabbat. Ce prăpastie a nerecunoştinţei omeneşti faţă de Dumnezeu!

Atunci Domnul e cuprins de o sfântă mânie, care vesteşte biciul pe care îl va lua pentru a-i alunga pe vânzători din Templu: Făţarnici! Vă prefaceţi că sunteţi cuvioşi în casa lui Dumnezeu, în ziua lui Dumnezeu. Dar atunci când sunteţi la casele voastre, uitaţi de Legea lui Dumnezeu pentru folosul vostru. Vă îngrijiţi de vitele voastre [*Boul şi măgarul, pomeniţi de Isaia, şi care, în acest loc din scriptură, ne vestesc Crăciunul.*] şi nu aveţi nici o milostivire pentru fraţii voştri care suferă.

Domnul dă aici o învăţătură de căpătâi despre înţelesul Sabbatului. Sabbatul nu este propriu-zis o zi în care nu se face nimic. Este ziua în care Omul este chemat să împlinească cea mai mare lucrare a sa: să se unească cu Dumnezeu. Sabbatul vesteşte îndumnezeirea. Şi ce poate fi mai plăcut lui Dumnezeu, decât să dăm ajutor aproapelui, să-l izbăvim, să-l vindecăm? A face aceasta înseamnă a se asemăna lui Dumnezeu. El spune de altfel lămurit: ***Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o Satana, iată de 18 ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?*** Şi, în timpul marelui Sabbat din Sâmbăta Mare, Domnul va izbăvi întreaga omenire de moartea cea veşnică şi ne va vindeca de păcat.

Domnul se mânie nu numai împotriva făţărniciei, ci şi împotriva formalismului religiei evreieşti oficiale. Formalismul este legat de litera Legii şi uită duhul ei, adică ţelul ei. Ţelul nu este săvârşirea unui act religios oarecare, ci de a se asemăna

lui Dumnezeu, de a lucra ca Dumnezeu, pentru a se putea uni cu El. Formalismul religios va face pe clerul evreiesc să osândească pe Iisus la moarte şi să-L dea pe mâna păgânilor. Îi vor reproşa că nu săvârşeşte Legea, ceea ce este culmea, pentru că El a dat Legea lui Moise pe Muntele Sinai, prin Sfântul Duh. De fapt, ei nu au suportat libertatea Sa.

Acest formalism religios există şi la creştini, în Biserică şi mai ales sub forma clericalismului. El poate ucide sufletele în loc să le mântuiască. Clericalismul a dat probabil naştere la mai mulţi atei de-a lungul veacurilor decât faptele directe ale Satanei.

Fiecare creştin, fie că e cleric sau mirean, trebuie mereu să-şi pună întrebarea „de ce?”. Care e înţelesul şi ţelul a ceea ce fac, a ceea ce practic?

Hristos este lămurit în învăţătura Sa: închinătorii pe care Tatăl îi iubeşte sunt închinători „***în duh şi în adevăr***”[*Ioan 4,24: „Dumnezeu este duh şi trebuie ca cei care I se închină să i se închine în duh şi în adevăr”.*]. Sf. Pavel adaugă: „…***litera ucide dar duhul dă viaţă***” (Cor. 2,3-6). Trebuie mereu să băgăm de seamă dacă punem în faptă învăţăturile lui Hristos în duh, şi nu după literă.

Trebuie şi să ne ferim cu grijă de orice făţărnicie, despre care textele liturgice din Săptămâna Patimilor spun că este „împuţită” [*„…curăţeşte… sufletele noastre de răutatea vânzătorilor, de zgârcenia lui Iuda şi de împuţita făţărnicie a fariseilor” . (din Liturghia din Lunea Patimilor, în ritul occidental).*]. Aceasta înseamnă că trebuie să veghem ca cele din afară să fie pe potriva celor dinlăuntru, chiar dacă lăuntrul este mediocru.

Nu trebuie să înşelăm, să ne arătăm altfel decât suntem, ci să acceptăm să apărem în sărăcia noastră (să nu arătăm „prea bine”). Dacă începem să înşelăm, nu ne vom mai putea schimba. Trebuie să veghem, după cum spune Sf. Pavel, ca ceilalţi să nu aibă despre noi o imagine mai bună decât suntem de fapt [*2 Cor. 12,6: „…pentru ca nimeni să nu aibă despre mine o părere mai bună decât ceea ce vede în mine…”.*]. Este o rânduială duhovnicească de căpătâi.

Părintele Noël Tanazacq, Paris

Pr. Constantin Sturzu - Cuşca de aur a diavolului şi femeia gârbovă

„Eliberează-ţi mintea!”; „Faceţi dragoste, nu război!”; „Gândeşte liber!”; „Trăieşte-ţi viaţa!” - sunt doar câteva dintre multele sloganuri pe care cei tineri (sau mai puţin tineri) le îngurgitează pe nemestecate, de obicei din mass-media.

La o privire fugară, am putea spune că toate aceste îndemnuri îşi datorează, pe undeva, existenţa învăţăturilor creştine. De altfel, ele au şi apărut în spaţii culturale peste care şi-a pus amprenta cuvântul Evangheliei. „Eliberează-ţi mintea!” poate fi un reflex secular al literaturii ascetice, în care creştinul (monahul, mai ales) este îndemnat să-şi curăţească mintea prin chemarea neîncetată a numelui lui Hristos.

Dacă-l scuturăm puţin de conotaţia sexuală a îndemnului, „Faceţi dragoste, nu război!” trimite, fără îndoială, la iubirea creştină, aceea care este îndreptată nu doar spre cei apropiaţi, spre cei dragi, ci şi - mai ales - către vrăjmaşi/ duşmani.

Nu poţi „gândi liber” dacă nu eşti eliberat de patimi, de tot ceea ce te poate încorseta şi îţi poate influenţa modul în care trăieşti, inclusiv modul în care gândeşti.

Şi, nu în ultimul rând, unde putem vorbi despre viaţă la modul cel mai serios şi profund, dacă nu în creştinism? Mântuitorul ne spune, în Evanghelii, pe un ton apăsat, că a venit în lume ca omul „viaţă să aibă şi din belşug să aibă” (Ioan 10, 10). „A-ţi trăi viaţa” poate fi o punere în practică a acestei cristice dorinţi, cu o condiţie, evident: să fie o viaţă trăită în Dumnezeu.

În practică însă, aceste sloganuri sunt cu totul ancorate în afara creştinismului, ele fiind asociate, cel mai adesea, cu o serie de patimi sau boli care afectează puterile sufleteşti ale omului. Cultivând în mod insistent, fie pe faţă, fie subliminal, desfrânarea, lăcomia, dorinţa de îmbogăţire peste noapte, încrederea exacerbată în puterile omului, deicidul şi paricidul, promiscuitatea, spaţiile virtuale etc., aceste canale media nu fac decât să-şi asume un soi de „evanghelizare" pe dos.

Aşa cum sataniştii practică un soi de „liturghie", pervertindu-o pe cea autentică (de obicei prin rularea unei înregistrări liturgice audio în sensul invers redării normale), tot aşa, păstrând, desigur, proporţiile, inducerea unor idei şi comportamente contrare învăţăturilor şi poruncilor lui Dumnezeu îi transformă pe cei care se fac părtaşi la acest demers într-un soi de „avocaţi ai diavolului". Sigur că nu se pune problema ca vreun producător sau vreun prezentator de emisiune TV, spre exemplu, să aibă o astfel de opţiune - satanismul (deşi nu exclud nici posibile cazuri de genul acesta).

Am cunoscut mulţi oameni de televiziune care sunt credincioşi şi se feresc a se implica în emisiuni sau campanii anticreştine şi/ sau care promovează comportamente imorale. Dar ceea ce vreau să evidenţiez este faptul că ne înşelăm amarnic dacă ne închipuim că între Dumnezeu şi diavol există o opţiune „de mijloc", una „pur umană". Credem sau nu, în fiecare clipă avem de ales între două stăpâniri despre care vorbeşte Mântuitorul, când ne avertizează: „Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona" (Matei 6, 24). Tertium non datur. Celălalt capăt al plăcerii

Încercând o sinteză a celor de mai sus, aş spune că în lume există două lucrări, a lui Dumnezeu şi a diavolului (fără a pune pe cei doi „actori" pe picior de egalitate, însă) şi că omul poate opta în a se ralia uneia dintre ele. Atunci când se lasă ispitit de forţele răului, cel mai adesea omul pleacă de la o idee ce, în sine, pare a nu avea ceva greşit. Când a fost ispită în grădina Raiului, diavolul nu i-a spus Evei că, dacă va mânca din fructul oprit, va păţi ceva rău; dimpotrivă, a asigurat-o că va ajunge „ca Dumnezeu": „Nu, nu veţi muri! - i-a asigurat el pe primii oameni. Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul" (Facere 3, 4-5). Ce a urmat, vedem şi în propria noastră viaţă...

Aceasta este paradigma sub care lucrează diavolul şi astăzi în lume. El nu ne spune: „Bea, droghează-te, consumă pornografie ca să devii dependent de ele", ci îţi spune: „Dacă vei face asta sau asta, te vei simţi bine şi vei avea parte de mari

plăceri". Şi lucrul acesta se şi confirmă, până la momentul în care sesizezi că aceste plăceri nu mai reprezintă o opţiune liberă, ci te simţi constrâns, ai o nevoie imperioasă să ţi le satisfaci, altminteri începi să te simţi rău. Constaţi, pe propria ta piele, că în momentul în care optezi să faci un păcat e ca şi cum ai apuca un băţ care are două capete: la unul dintre ele este plăcerea, dar la celălalt este durerea; dacă l-ai prins pe primul, obligatoriu îl vei avea şi pe al doilea. Iar dependenţa de plăcere este cumplită, îţi restrânge dramatic opţiunile şi libertatea. Altfel spus, adaptând o imagine extrem de sugestivă pe care, cu mult realism, o folosea, într-un alt context, o persoană cu mari responsabilităţi în Biserică, şoapta ispititoare a diavolului o putem asemăna cu îndemnul de a intra într-o colivie de aur: la început vrăjmaşul îţi arată, cu insistenţă, aurul sclipitor, care îţi ia ochii; după ce intri acolo şi-ţi închide uşa, începi să vezi şi gratiile, de care tragi în zadar spre a te elibera.

Singurul mod prin care putem rupe aceste gratii ni-L oferă Însuşi Dumnezeu. Din pericopa evanghelică ce se va rosti mâine în bisericile ortodoxe (de la Luca 13, 10-17) aflăm că Hristos se întâlneşte cu o femeie care era de 18 ani gârbovă, încât „nu putea să se ridice în sus nicidecum", fiind legată de satana. Iar după ce-şi pune mâinile asupra ei Domnul, „ea îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu" (Luca 13, 13). Înţelegem de aici că, dacă intrăm sub ascultarea diavolului, există riscul de a fi „legaţi" de acesta, uneori fiind chiar posedaţi de el. Dumnezeu îngăduie acest lucru spre a vedea acum, când încă mai putem îndrepta lucrurile, care este, pentru noi, consecinţa alegerii răului. Niciodată a face rău (a păcătui) nu te poate elibera, ci te afundă şi mai mult într-un soi de mlaştină prin care cu anevoie te mai poţi mişca. Trăindu-ţi viaţa fără a avea ca reper poruncile evanghelice, „eliberându-ţi" mintea de cuvântul lui Dumnezeu, nu dobândeşti nici un fel de libertate, ci devii un sclav. Diavolul îţi promite libertatea, te ispiteşte să faci orice, numai să nu-L alegi pe Hristos, pentru a te aduce în stare de rob, de om chinuit şi plin de durere.

Paradoxal, dacă te faci de bunăvoie rob al lui Dumnezeu, întru toate ascultător de El, împlinind ceea ce Domnul a poruncit sau, mai degrabă, ne-a îndemnat să facem spre binele nostru, atunci vei ajunge la o libertate totală, la a fi stăpân pe propria ta viaţă. Căci Dumnezeu nu vrea să ne „posede", să ne înrobească spre a ne manipula ca la un teatru de păpuşi, ci voieşte a ne elibera de ceea ce este lumesc spre a deveni dumnezeieşti.

E lesne de sesizat în poziţia trupului acelei femei gârbovite, cum toată fiinţa ei se îndrepta spre pământ, limitându-i-se, astfel, drastic libertatea de mişcare, devenind incapabilă a mai privi în sus, spre cer. Legătura satanei nu era una vizibilă, ca şi cum diavolul ar fi tras-o în jos cu o funie pusă pe grumazul ei; femeia a ales să răspundă de atât de multe ori îndemnului de a cădea în păcat, încât se obişnuise a

se poziţiona astfel (cel care comite un păcat zi de zi, vreme de mulţi ani, greu se va mai putea opri să-l săvârşească şi numai dacă va primi putere de la Dumnezeu - cum se întâmplă, spre exemplu, în orice tip de adicţie). Pe când relaţia femeii gârbove cu Hristos este una vizibilă.

Domnul îşi pune mâinile „asupra ei” şi te-ai aştepta ca acest gest să adauge o greutate în plus poverii ce apăsa deja pe trupul sărmanei fiinţe. Efectul este însă unul paradoxal: apăsarea nu o împovărează mai mult, ci o eliberează întru totul.

Aceasta este şi mişcarea pe care o sesizăm în viaţa noastră duhovnicească. Atunci când alegem calea păcatului, ce ne ispiteşte cu multa „libertate” de acţiune, ne gârbovim din ce în ce mai mult. Când acceptăm dulcea povară a mâinii lui Hristos, putem să ne îndreptăm cu bucurie către cele de sus. Mâna duhovnicului, aşezată peste capul celui care tocmai s-a spovedit şi a acceptat să fie „rob al lui Dumnezeu”, este o icoană a acestei dumnezeieşti atingeri.

Să fii liber ca să devii rob sau să te faci rob spre a deveni liber? Aceasta-i alegerea!

Vlad Botez - De ce privim mereu în jos?

Scrisori din Occident (XVII)

Vedem în Evanghelie că în cazul femeii gârbove neputința ei, întoarcerea ei către cele pământești se manifestă în mod fizic. Era pur și simplu cocoșată și privea spre cele de jos. Dar, în cazul multora dintre noi, neputința aceasta de a privi spre cele de sus, spre cele cerești, spre cele dumnezeiești, spre cele duhovnicești, neputința de a trăi așa cum suntem chemați să trăim se traduce prin ceea ce astăzi lumea medicală numește depresie sau ceea ce părinții Bisericii numesc akedie. În lumea duhovnicească, acest termen are un conținut mult mai larg decât în lumea psihologică.

Părintele Rafail Noica, traducând etimologic akedia, o denumește ca 'lipsă de grijă' pentru mântuire. Și asta se întâmplă la un moment dat și în viețile celor care merg la biserică - atunci când apare o „amorțeală" - dar se întâmplă și în viața celui care nu are nici o legătură cu Biserica și nu-și pune problema mântuirii.

Pentru noi, cei care vrem să ne mântuim, lucrurile devin grave, de multe ori din ignoranță și dintr-o abordare superficială a tot ce este viață duhovnicească. De cele mai multe ori, omul este adus la un moment dat în Biserică de cercetarea harului lui Dumnezeu, care ne dă să ne îndrăgostim de Domnul, să ne bucurăm de cele ale Bisericii, să râvnim să postim, să ne trezim noaptea la rugăciune și așa mai departe.

Și, la un moment dat, dintr-un motiv sau altul, dar de cele mai multe ori din mândrie și din ignoranță (când omul crede că el și-a schimbat viața, că el face multe metanii, că el e plin de râvnă), Dumnezeu își retrage harul și omul cade în akedie.

Dintr-odată, nu-i mai vine să se mai dea jos din pat dimineața - lui, care poate ani de zile se trezea noaptea la rugăciune și își jertfea din somnul său. Dintr-odată îi e greu să țină o zi de post - lui, care postea negru până la ora trei după amiaza, săptămâni la rând, în posturile de peste an. Și omul, dacă nu știe să se lupte duhovnicește, devine paralizat de această întristare, de această deznădejde.

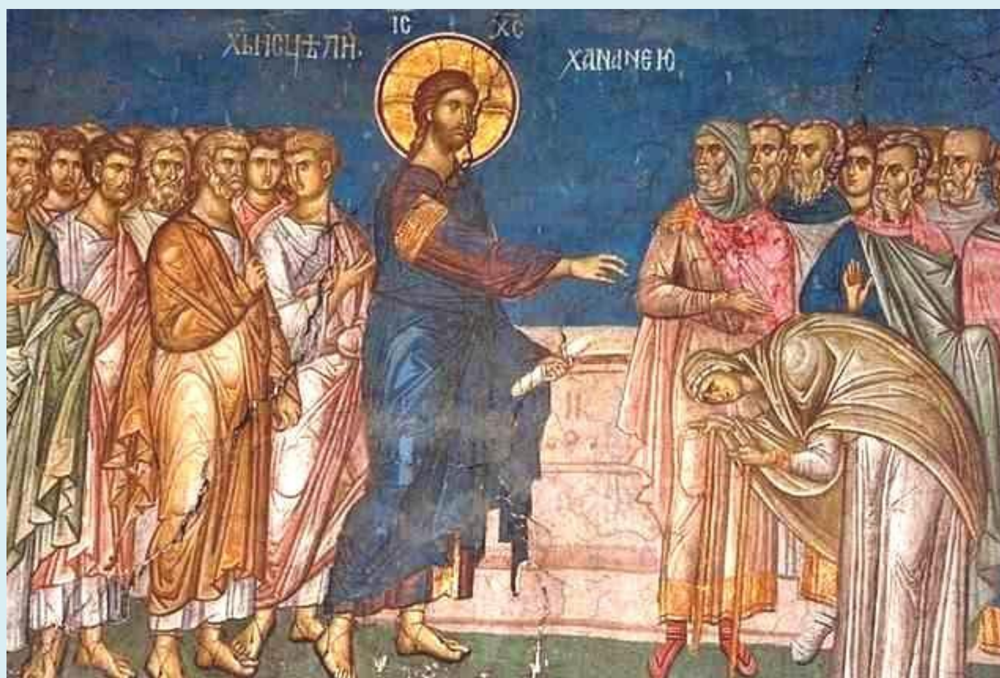
Dar sunt și cauze ale akediei care țin de firea omului, când omul își iese din fire. Ontologic, ființial, bărbatul e înzestrat de Dumnezeu să conducă. De câte ori își declină, respinge sau se depărtează de această menire a lui, bărbatul își iese din fire și nu poate să-l aștepte decât akedia.

O altă pricină a akediei este lipsa muncii sau lenea. Sfântul Pavel spune că „cine nu muncește, nici să nu mănânce”. Omul are nevoie de muncă, pentru că acest lucru face parte din ispășirea blestemului pe care Dumnezeu ni l-a pus pe umeri, când l-a scos din Rai pe Adam. Dumnezeu i-a spus atunci bărbatului că în sudoarea frunții sale își va câștiga pâinea, iar femeii - că va fi atrasă de bărbatul ei și el o va stăpâni. De câte ori încercăm să eludăm, de câte ori încercăm să ne ascundem în spatele unor servicii cât mai ușoare, cât mai ne-transpirante, ne-stresante, ieșim din firea noastră. De câte ori ne bucurăm, că într-un context sau altul nu avem de muncă sau nu trebuie să muncim, ieșim din firea noastră. Cum și femeia care respinge facerea de prunci, la modul absolut - așa, doar că nu-i comod - își iese din fire.

Toate depărtările de la „tiparul” inițial ne provoacă suferință. Câștigăm astăzi și suferim de mâine încolo, pentru alegerea noastră proastă. Pe de altă parte, prea multă muncă îl poate aduce pe om în starea aceasta de deznădejde, de deprimare, de depresie, când omul nu mai știe să rămână pe linia necesității. Are un acoperiș deasupra capului și mâncare în frigider, el vrea încă o casă. Apoi vrea una și în alt oraș, și apoi vrea și o casă de vacanță la mare sau la munte, și mereu își dă de lucru inutil. Iar toate acestea vin din neînțelegerea așezării noastre inițiale, dintr-o raportare greșită la Dumnezeu și la aproapele nostru.

De câte ori avem pretenții și așteptări de la ceilalți, mai întotdeauna apare întristarea. De câte ori, în schimbul faptei mele bune sau al iubirii mele aștept recunoștință de la celălalt și dragoste, sunt toate șansele să fiu îndurerat. Totul ține de cum înțelegem acestea. Iubim pentru că iubirea ne înnobilează sufletul și pentru că e poruncă de la Dumnezeu, nu iubim ca să fim iubiți. Facem fapte bune pentru că Dumnezeu face atâta bine peste noi și revarsă atâtea daruri în viața noastră, și nu pentru mulțumesc-ul potențial de pe buzele celuilalt, ci pentru vindecarea noastră, pentru reintrarea noastră întru cele în care Dumnezeu ne-a așezat.

Ioan- Lucian Radu - Ce înseamnă că „sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă?”

În multe rânduri, liderii evreilor s-au împotrivit vehement lui Iisus, pentru faptul că făcea vindecări sâmbăta, lucru care, spuneau ei, nu era permis de Lege, care cerea un repaus total în această zi și că vindecările erau permise doar în celelalte șase zile ale săptămânii (Luca 13, 14).

Afirmația Mântuitorului, că sâmbăta a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă (Marcu 2, 27), a fost făcută atunci când ucenicii Săi s-au oprit într-un lan de grâu și au smuls câteva spice pentru a-și potoli foamea. Chiar dacă lanul de grâu nu le aparținea, Legea lui Moise permitea străinilor și călătorilor să mănânce din recoltele altora, cu condiția să nu ia nimic cu ei (Deuteronom 23, 24-25). În această situație, fariseii se dovedeau a fi așa de orbi, încât negau omului unul dintre drepturile sale fundamentale, acela de a mânca pentru a trăi.

Pentru combaterea acestei idei eronate, Iisus invocă, pentru început, un precedent: într-o situație critică, preotul Ahimelec, care avea în grijă sanctuarul de la Nobe, i-a permis lui David să mănânce din pâinile sfințite (pâinile punerii înainte), împreună cu oamenii săi, cu toate că era scris în legea iudeilor că doar preotul putea să le mănânce (I Regi 21, 1-6).

Ceea ce vrea să spună Iisus este aceea că nevoia umană are prioritate în fața legii ceremoniale. Este relevant faptul că, în interpretarea tradițională, incidentul din viața lui David avusese loc într-o zi de sâmbătă, ziua în care, potrivit cărții Levitic, pâinile vechi erau înlocuite și mâncate doar de către Aaron și fiii săi, că acestea sunt sfinţenie mare pentru ei din jertfele Domnului (24, 8-9).

Care era rostul sabatului?

Dar Mântuitorul merge și mai departe, invocând un precedent anterior mult mai relevant. Sabatul a fost instituit de Dumnezeu. Dar care a fost rostul instituirii ei? Temeiul consacrării unei zile lui Dumnezeu se găsește în cartea Facerea, unde se spune că Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale în ziua a şaptea, pe care a sfinţit-o şi a binecuvântat-o (Facerea 2,2-3). Din punct de vedere etimologic cuvântul sabbath, înseamnă „a se odihni", „a înceta lucrul". Instituirea sâmbetei a avut drept scop, pe de o parte, adorarea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, i s-a cerut omului să lucreze modelul Creatorului său, să se odihnească în ziua a șaptea.

Prin respectarea acestei zile se urmărea, în acelaşi timp, consolidarea şi păstrarea credinţei în Dumnezeu. Serbarea zilei de sabat avea două aspecte: oprirea oricărui lucru, chiar şi pentru străini și rezervarea acestei zile preocupărilor spirituale. Ziua de sabat era rezervată exclusiv lui Dumnezeu. De aceea, era considerată drept o zi de petrecere spirituală cu Dumnezeu, zi de desfătare şi vrednică de cinste, ca sfinţită de Domnul (Isaia 58, 13), căci prin participarea la adunarea sfântă, credinciosul îşi afla desfătarea sa în Domnul (Isaia 58, 14).

Exagerări în serbarea sâmbetei

Cu trecerea timpului, stricteţea respectării sabatului s-a accentuat progresiv, ajungându-se uneori la exagerări. Conform tradiţiei iudaice, interdicţiile impuse iudeilor cu privire la sabat ajungeau la 39. Printre acestea se număra şi interdicţia de a se deplasa pe o distanţă mai mare de 2000 de coţi în ziua de sabat.

Evreii au suferit adesea din cauza exagerărilor impuse de cei care interpretaseră Legea lui Moise, cu privire la sabat. Astfel, în timpul Macabeilor, când iudeii au fost atacaţi de armatele lui Antioh al IV-lea Epifanes, au fost ucişi foarte mulţi dintre ei, pentru că, fiind zi de sabat, nu au putut răspunde cu armele la atacul duşmanilor (I Macabei 2,36-38). Acordând o exagerată importanţă repausului fizic, ei n-au înţeles întotdeauna sensul spiritual al odihnei. Scopul încetării activităţii fizice era de a face din ziua a şaptea o zi de rugăciune, de aducere aminte de Dumnezeu şi de Legea dată de El. Adevăratul sabat bineplăcut lui Dumnezeu

consta, de fapt, nu în a consacra o singură zi lui Dumnezeu, ci toate zilele, şi nu numai în abţinerea de la muncă, ci mai ales în abţinerea de la păcat.

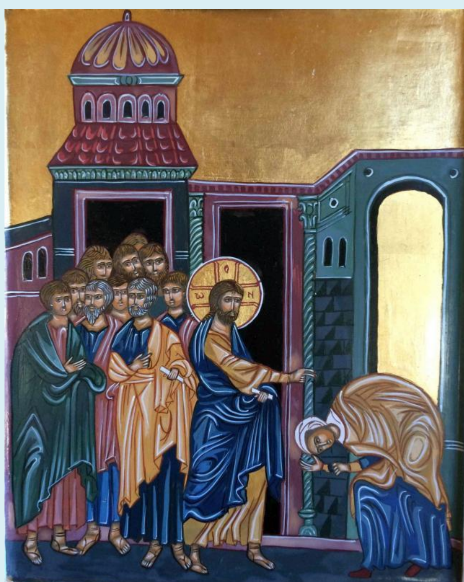
Forma în care porunca respectării zilei de odihnă este prezentată în Deuteronom 5, 12-15 arată faptul că, în afară de cele menționate mai sus, sabatul era reglementat și pentru odihna celor care aveau nevoie de ea, după prestarea unei munci grele: ca să se odihnească robul tău şi roaba ta cum te odihneşti şi tu.

Sâmbăta, ziua bucuriei omului, în Domnul

Aşadar, ziua de odihnă a fost instituită pentru om, pentru binele său, iar nu pentru vătămarea sa. Atât pentru binele său sufletesc, pentru a avea ocazia să participe la cultul divin, cel public și cel privat, cât și pentru binele trupului său, care are nevoie să se odihnească după muncă. Însă Dumnezeu nu a poruncit un repaus total, în sensul în care ajunsese să fie înțeles de către liderii religioși din vremea lui Iisus, ci erau permise acele lucrări necesare pentru confortul, sprijinirea și păstrarea vieții.

Paradoxal este faptul că evreii aveau multe prevederi care cereau ușurarea animalelor de orice poveri și dezlegarea lor în ziua sâmbetei, dar se dovedeau foarte vehemenți împotriva oamenilor pe care Iisus îi elibera de neputințe în această zi. Tocmai pentru a nu se considera eronat că sâmbăta a fost creată pentru răul omului și doar pentru a-i impune anumite limite, Mântuitorul intervine și spune că sâmbăta a fost creată pentru om, ca acestuia să-i fie bine și, pentru aceasta, să-L slăvească pe Dumnezeu.

Pr. acad. dr. Mircea Păcurariu - Evanghelia de Duminică › Formalismul oprește accesul la esența Legii

Duminica a 27-a după Rusalii (Vindecarea femeii gârbove) Luca 13, 10-17

Evanghelia de astăzi ne prezintă una din vindecările minunate săvârșite de Mântuitorul Hristos, dar și o discuție destul de aprinsă pe care Acesta a purtat-o cu mai-marele sinagogii în care s-a petrecut minunea. Nu se precizează în ce localitate se găsea sinagoga în care învăța Iisus într-o zi de sâmbătă. La un moment dat, a zărit acolo „o femeie care de 18 ani avea un duh de neputință și era gârbovă, încât nu putea să se ridice nicidecum" (Luca 13, 10-11). Nu se dă nici un amănunt cu privire la vârsta, starea socială sau localitatea din care provenea femeia respectivă. Fără ca ea să Îl roage să o vindece - poate nici nu știa cine este - Iisus o chemă lângă El, își puse mâinile peste ea, adresându-i cuvintele: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta" (Luca 13, 13).

Această vindecare printr-un singur cuvânt, dar și prin punerea sfintelor Sale mâini, a provocat reacția mai-marelui sinagogii, care a protestat în fața lui Iisus și a mulțimii de față, declarând că numai în cele șase zile lucrătoare ale săptămânii se pot face vindecări, nicidecum sâmbăta. Însă Mântuitorul i-a replicat, arătându-i că oricare dintre cei de față era obligat, prin forța lucrurilor, ca și în ziua de odihnă, în ziua sâmbetei, să se îngrijească de hrana și apa necesară animalelor pe care le avea. Dacă așa stau lucrurile și îngrijindu-te de acestea nu încalci prevederile Legii Vechi, nu era oare firesc ca Hristos Domnul, Cel ce a venit în lume „ca lumea viață să aibă", să o vindece pe acea femeie în zi de sâmbătă? Replica Mântuitorului a

avut darul de a potoli „zelul” sau, mai corect spus, bigotismul și formalismul mai-marelui sinagogii și al celor care îi împărtășeau părerea. Aceștia au plecat rușinați, în timp ce mulțimea celor de față „se bucura de toate faptele slăvite de El” (Luca 13, 17).

Fără bigotism în serbarea Duminicii ca zi de odihnă

Două învățături fundamentale se desprind din pericopa evanghelică de astăzi.

- ✓ În primul rând, trebuie să reflectăm asupra poruncii a IV-a din Decalog, care cere respectarea zilei de sâmbătă ca zi de odihnă.

Biserica Creştină a rânduit însă ca zi de odihnă și de rugăciune Duminica, fiindcă atunci a înviat Hristos din mormânt, în aceeași zi S-a arătat apostolilor și tot duminica S-a revărsat Duhul Sfânt peste Sfinții apostoli la Cincizecime, când s-au botezat primii creştini, întemeindu-se astfel în chip văzut Biserica Creştină. Acestea au fost motivele care au făcut pe primii creştini să se adune pentru rugăciune și frângerea pâinii tot în prima zi a săptămânii.

Ne punem întrebarea: oare noi, creștinii de azi, cum ar trebui să prăznuim această zi? Oare trebuie să ajungem și noi la bigotismul de care dădeau dovadă cândva evreii? Viața de toate zilele ne arată că acest lucru este de nerealizat.

Ce s-ar întâmpla dacă un medic chirurg ar refuza o operație de maximă urgență într-o zi de duminică? Ce e mai de preț: viața unui om sau interpretarea prea rigoristă a unui text biblic? Fără îndoială că un doctor care salvează o viață de om, indiferent în ce zi, este un creștin adevărat și un om adevărat, care-și pune sufletul pentru semenii săi, iar reușita operației lui poate fi considerată o adevărată rugăciune de mulțumire adusă lui Dumnezeu.

Există în zilele noastre atâtea sectoare ale vieții sociale care trebuie să funcționeze fără întrerupere, în primul rând pentru folosul nostru, al oamenilor. În această situație, munca unor anumiți semeni ai noștri nu trebuie considerată ca o încălcare a învățăturii Bisericii, care ne cere să respectăm această zi. Adevăratul creştin, pus într-o situație ca aceasta, va ști să suplinească absența lui de la biserică printr-o rugăciune rostită în taina sufletului său, ori printr-o faptă de ajutorare față de un semen aflat în suferință. Ceilalți însă, care se bucură de odihnă după o săptămână de muncă, au îndatorirea morală de a fi prezenți în casa Tatălui Ceresc spre a-I mulțumi pentru tot ce le-a dăruit, dar și pentru a în-cerca să-și vindece gârbovia sufletească.

Răul și întunericul spiritual nu au ce să caute în viața creștinului

Un alt aspect ce se desprinde din pericopa evanghelică de astăzi, strâns legată de modul în care un adevărat creștin trebuie să prăznuiască ziua de duminică, privește comportamentul femeii gârbove după vindecarea ei.

Sfântul evanghelist Luca relatează că ea slăvea pe Dumnezeu pentru izbăvirea ei din neputință. Asupra acestor cuvinte ar trebui să medităm astăzi, fiindcă noi, creștinii, ar trebui să slăvim neîncetat pe Hristos prin viața și faptele noastre.

În Epistola Sfântului apostol Pavel către creștinii din Efes sunt prezentate o seamă de îndatoriri pe care trebuie să le respecte orice creștin. Apostolul ne cere „să ne întărim întru Domnul”, ca să putem sta împotriva uneltirilor diavolului, „având mijlocul nostru încins cu adevărul, îmbrăcați în platoșa dreptății și luând asupra noastră pavăza credinței”.

În același text, Sfântul apostol Pavel menționează că lupta trebuie să fie purtată „împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății” (cf. Efes 6, 10-17). Aceste lucruri sunt actuale și azi.

Creștinii sunt chemați să lupte împotriva „întunericului” și a răutății acestei lumi a întunericului. Din nefericire, întunericul este foarte mare, greu de pătruns și, cu atât mai mult, greu de risipit. S-a răspândit peste întreg pământul și din nefericire și peste țara noastră, iar duhurile răutății care apasă peste întreaga suflare omenească îmbracă astăzi forme de mare diversitate: războaie între popoare, desfrâu sub toate aspectele, corupție, minciună, lene, dezinteres față de problemele societății. Se vorbește mereu la noi de refacerea economică sau materială a țării, dar prea puțini sunt conștienți că aceasta este condiționată de refacerea noastră moral-spirituală.

Nu știm cum să ne îndreptăm pentru că nu-L cunoaștem pe Iisus Hristos. Numai când Îl vom regăsi cu toții pe Mântuitorul Hristos, Lumina lumii, vom putea ieși din întuneric la lumină și din moarte la viață. Să ne îndreptăm deci neîncetat gândurile și nădejdile noastre spre Hristos, Izvorul vieții, ori de câte ori ne simțim sufletul împovărat de păcate, să aducem la El și pe alții care poate Îl tratează cu indiferență, să cădem în fața icoanei Lui și să-L rugăm să ne vindece de toate suferințele fizice și sufletești. Și dacă ne vom ruga cu stăruință, vom auzi același glas mângâietor care a dat sănătate și femeii gârbove. Vom simți și noi mâna atotputernică a Mântuitorului, mâna pe care El o întinde în chip tainic tuturor celor care au nevoie de ajutorul Lui, gârboviți de rele, tineri sau bătrâni, bărbați sau

femei, pentru a ne izbăvi din păcate și suferințe, ca să ne ridicăm prin El din întuneric la o viață nouă de lumină și de har.

Pr. prof. dr. Vasile Răducă - Evanghelia de Duminică - Sfinții nu mint și nici nu se joacă cu adevărul

06 dec, 2020

Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Luca 13, 10-17

Anul acesta, prima duminică din luna decembrie coincide cu ziua în care îl comemorăm pe Sfântul ierarh Nicolae, trăitor în prima jumătate a secolului al IV-lea. Este vorba de o coincidență calendaristică. Aceasta ne sugerează și o relație interioară între textele nou-testamentare citite la Sfânta Liturghie din această duminică și personalitatea Sfântului Nicolae.

Mesajul textelor și comemorarea sfântului lasă să înțelegem și care trebuie să fie atitudinea creștinului și, mai ales, a ierarhului în fața contestatarilor adevărului mântuitor de necredincioșii și îndărătnicii (Mat. 16, 17; Mc. 9, 19) aparținând anumitor generații de oameni.

Ajustarea adevărului mântuitor la măsura cerințelor unei asemenea generații nu este productivă. Ar echivala cu alunecarea voită spre secularism. Profitând de această zi specială, vă invit să medităm puțin la două dintre textele nou-testamentare, citite la Sfânta Liturghie.

Este vorba de textul din Evanghelia scrisă de Sfântul apostol Luca (13, 10-17) și de cel din Epistola Sfântului Pavel către Efeseni (6, 10-17).

În primul text se spune că Mântuitorul, potrivit obiceiului și respectului Său față de cultul religiei din care făcea parte, a intrat într-o sinagogă sâmbăta.

Hristos și sinagoga

Cunoscut și recunoscut ca un tânăr rabin care vorbea cu putere, în sinagogi, Mântuitorului i se încredința lectura textelor scripturistice pe care El le și tâlcuia pentru cei de față. După cum știți, mediul sinagogilor nu i-a fost totdeauna foarte amabil. Relatarea pe care ne-a lăsat-o Sfântul Luca, referitoare la o asemenea împrejurare, ni-L prezintă pe Mântuitorul deodată ca rabin, Învățător (în sinagogi nu avea dreptul să ia cuvântul oricine) și ca Dumnezeu atotputernic, făcut om pentru a noastră mântuire.

Ni-l prezintă totodată ferm în a semnala adevărul și obiectivul misiunii Sale. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, făcut om, a venit să biruie pe cel care-i stă împotrivă, pe diavol și pe îngerii lui (Mat. 25, 41), adică toți antihriștii.

Fericitul Augustin spune că acela care, dintr-un motiv sau altul, i se împotrivește lui Hristos și ține la păcatele lui, fie că este în afara Bisericii, fie înăuntru, luptă pur și simplu împotriva lui Hristos. Este antihrist (Fer. Augustin, Despre iubirea absolută; Omilia a II-a; trad. rom. Ed. Polirom, Iași, 2003, p. 121).

Evanghelistul nu ne relatează în ce oraș era sinagoga în care Iisus a intrat să învețe, lăsând să se înțeleagă faptul că în orice sinagogă pot exista eroi de tipul celor despre care evanghelistul a relatat în istorisirea transmisă. Hristos știa însă pe cine avea să întâlnească, precum și urmările acestei întâlniri. Nu ignora faptul că în sinagogă erau și răuvoitori, gata să reacționeze la cel mai mic gest care li s-ar fi părut că nu era potrivit cutumelor lor; de fapt, niște bieți slujbași și mesageri ai celui rău care, nevăzut, stătea în spatele lor și-i incita împotriva lui Hristos. Acesta (satana) era dușmanul pe care Fiul lui Dumnezeu a venit să-l biruie. Nu a venit în lume și nu a intrat în sinagogă să biruie oamenii, ci să-i vindece de cel viclean, spre a le reda demnitatea. Nimeni nu câștigă demnitate împotrivindu-se lui Dumnezeu.

Mântuitorul redă femeii demnitatea de ființă cultică

El începuse citirea textelor sacre. Se afla în plină desfășurare a cultului. Acesta, actul de cult, este ocazia în care orice om are șansa să stea de vorbă cu Dumnezeu în mod special. Evanghelistul, care nu s-a gândit sau nu știa că Iisus avea o motivație precisă intrând în acea sinagogă, semnalează că, la un moment dat, El a văzut o femeie suferindă de 18 ani de o gârbovire care nu-i permitea nici să ridice ochii

spre cer. În timpul rugăciunii, privirea spre cer simbolizează privirea spre Dumnezeu. Femeia aceea nu avea posibilitatea să privească cerul, să angajeze inclusiv trupul în relația cultică cu Dumnezeu. Rugăciunea, cultul în general, reprezintă forma de prezentare reverențioasă în fața lui Dumnezeu în care starea sufletului și ținuta trupească sunt esențiale. Știind că acea spondilitis diformans nu era efectul unei boli, ci al lucrării satanei, Iisus a chemat la El femeia, și-a pus mâinile peste ea și i-a zis: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta”. În acel moment ea s-a însănătoșit și a început să slăvească pe Dumnezeu, reprimind șansa să se integreze în ceea ce presupunea actul de cult: dispoziție sufletească și ținută trupească adecvate închinării și proslăvirii lui Dumnezeu. Femeia reprimise și demnitatea de ființă cultică (persoană care stă de vorbă reverențios cu Dumnezeu), lucru pe care nu l-a înțeles mai-marele sinagogii, care a reacționat gălăgios și nefericit.

Domnul Hristos nu a intrat însă în dispută cu el și cu alți eventuali potrivnici. El realizase, de fapt, scopul prezenței Sale în sinagogă:
a) le tâlcuise oamenilor Scriptura;
b) vindecase o persoană suferindă;
c) dovedise încă o dată voința și puterea Sa de alungare a prezenței satanei și a lucrării lui în lume.

Singura Sa reacție la comportamentul mai-marelui sinagogii a fost să-i semnaleze lui și celor ca el că erau ipocriți. O constatare amară.

Ipocrizia, boala în care unii se simt bine

Dacă tatăl minciunii este diavolul (potrivnicul lui Dumnezeu), iar „copiii” lui sunt cei care trăiesc în minciună, ce calitate ar putea avea ipocriții, dat fiind că ipocrizia este o succesiune de minciuni, o minciună perpetuă? Ipocrizia, soră bună cu viclenia, este o suferință voită, dobândită prin căutarea de a intra în mrejele satanei. Ea îi răpește omului fața/chipul prin care omul autentic intră în comuniune cu semenii. Deși ființă reală, ipocritul, paradoxal spus, este un nevăzut - văzut din cauza nerușinării, nevăzut din cauza fățărniciei/ipocriziei (cum spune Sfântul Vasile cel mare), dar și nevăzător al suferințelor celorlalți. Femeia gârbovă venea, desigur, de mulți ani în acea sinagogă. N-o văzuseră mai-marele sinagogii și concitadinii ei. Aceștia veneau la sinagogă, participau formal la cult, se întorceau acasă, fără să realizeze că boala femeii era mai mult decât un handicap fizic.

Mântuitorul a vindecat suferința femeii, l-a înfruntat pe satana și a semnalat prezența ipocriziei la unii închinători în sinagogă. Evangheliile nu ne prezintă nici o împrejurare în care Mântuitorul vindecă pe cineva de ipocrizie și de trufie, boli

autoinduse, în care purtătorii lor se simt bine. Evanghelistul a lăsat să vedem totodată că, în fața unor situații-limită, mai ales acelea în care se vede în mod evident atitudinea potrivnică lui Dumnezeu, abilitatea și ipocrizia nu sunt căile normale de rezolvare a acelor situații. Reacția păstorului de suflete trebuie să fie cea în care se vede efectiv lucrarea lui Dumnezeu, nu cea prin care se caută bunăvoința celor corupți.

În lupta cu cel rău, creștinul nu trebuie să fie diplomat, laș, indiferent, ci înțelept

Prin istorisirea evenimentului din sinagogă, evanghelistul ne-a arătat încă un moment de biruire a puterii satanei care se manifesta până și cu ocazia actelor de cult: unora provocându-le suferințe care-i împiedicau să-și ridice ochii spre Dumnezeu, pe alții îi angaja în pretinse acte de cult, în fapt, stimulându-le ipocrizia. Ne-a arătat în egală măsură că, în situații-limită, în care lucrarea satanei este evidentă, prin acțiunile lui directe sau prin comportamentul „îngerilor” sau „fiilor” lui, slujitorul lui Dumnezeu nu poate fi nici laș, nici indiferent, nici abil, nici ipocrit, ci înțelept. Nu trebuie să confunde înțelepciunea cu ipocrizia. Înainte de toate, trebuie să fie un luptător pentru Adevăr, pentru Dumnezeu.

Creștinul nu are a lupta împotriva trupului și a sângelui (adică, cu oamenii, cu semenii), ci împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduhuri (Ef 6, 12). Este vorba despre o luptă complexă, deodată, cu exponenții duhurilor rele care stăpânesc acest veac (reprezentanții unei lumi pentru care Hristos nu S-a rugat, vezi In 17, 9), dar și, în mod direct, cu duhurile rele însele. La această luptă, atletul lui Hristos nu va merge cu mâna goală, dar nici gol și uns cu toate alifiile lumii (ca, altădată, luptătorii din arene, unși cu diverse uleiuri ca să scape prinsorilor adversarului). Atletul lui Hristos nu va fi lăsat singur, nici nu-și va pune în lucrare abilitatea naturală, vinovată sau nu. Creștinul este un luptător cinstit; lupta lui este pe viață și pe moarte, totdeauna însă pentru viață, pentru viața eternă. Ea nu presupune moartea cuiva, ci moartea răului din el și a celui din jurul său.

Acest lucru îl arată Sfântul Pavel în textul din Scrisoarea către Efeseni, rânduit astăzi la Sfânta Liturghie (Ef 6, 10-17).

Metafora soldatului din epistolele pauline, armele defensive și ofensive

Armele creștinului sunt armele lui Dumnezeu (Ef 6, 11). Între acestea nu intră fuga de adevăr, minciuna, fățărnicia și ipocrizia. Fiecare moment de confruntare cu sata-

na direct sau prin interpușii săi, stăpânitorii acestui veac, pentru creștin este „ziua cea rea” (Ef 6, 13). Cum poate fi altfel ziua în care ai întâlnire cu răul?

De aceea, în viziunea Sfântului Pavel, ca să rămână în picioare, creștinul trebuie să ia toate armele lui Dumnezeu (Ef 6, 13), nu trebuie să fie selectiv, ceea ce înseamnă superficialitate. Trebuie să folosească tot ceea ce Dumnezeu îi oferă.

Preluând metaforic ținuta soldatului roman, Sfântul Pavel propune atletului lui Hristos să fie încins cu adevărul. Se exclude orice minciună, orice adevăr spus pe jumătate. În armată, când soldatul este încins arată că este în activitate, nu în repaus. Trebuie să îmbrace platoșa dreptății. În Sfânta Scriptură, dreptatea este sinonimă cu sfințenia. Activitatea constă în mărturisirea Evangheliei (pe toate căile posibile, de aceea creștinul trebuie să fie echipat/încălțat de drum). Credința dreaptă va fi scutul de apărare care va bloca orice săgeți vrăjmașe. O credință slabă sau eronată este echivalentă cu lipsa scutului de apărare împotriva săgeților diavolești și cu expunerea la toate formele de atac ale dușmanului. În calitate de încredințare totală lui Dumnezeu, de fidelitate totală față de Dumnezeu, credința îl pune la adăpost pe creștin de orice atac diavolesc.

După cum vedem, toate armele din panoplia paulină sunt arme defensive, cu excepția sabiei. Este vorba însă despre „sabia Duhului”, adică despre Cuvântul lui Dumnezeu, care taie minciuna și ipocrizia, care fasonează mințile oamenilor spre înțelegerea adevărului mântuitor. Nu poți fi un bun mânuitor al sabiei Duhului, al Cuvântului lui Dumnezeu, nu poți fi cu adevărat ofensiv, dacă în același timp nu te-ai asigurat că, sub toate aspectele, ești „înarmat” cu armele lui Dumnezeu. Nu te poți lupta cu duhurile rele și cu mesagerii acestora din lume neluând în calcul toate posibilitățile luptei și toate riscurile. Creștinul este luptător; trebuie să ajungă erou, nu pentru că ar cădea în lupta cu răul, ci pentru că se ridică după și din fiecare cădere, merge mai departe și biruie răul.

Ierarhul Mirelor, etalon în bunătate și în apărarea dreptei credințe

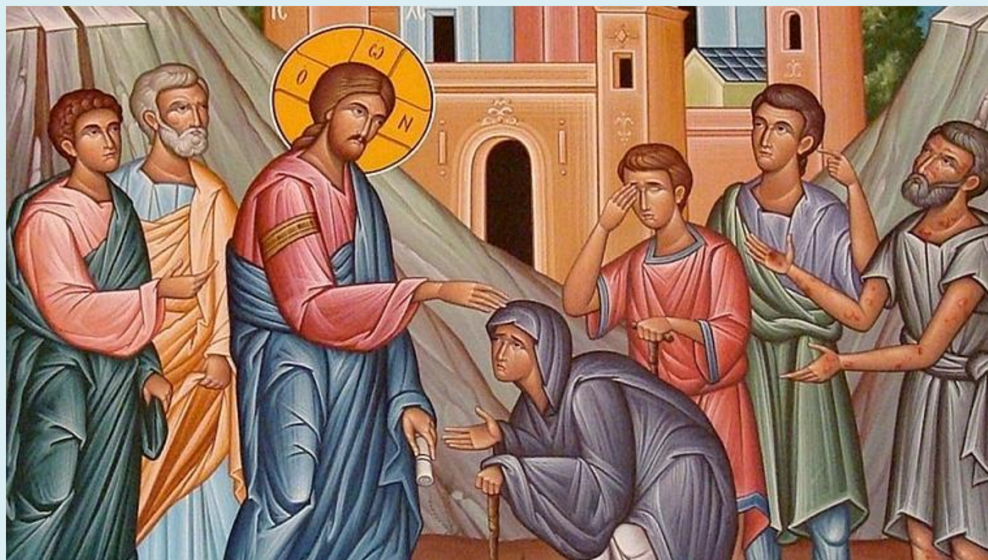
Pe Sfântul Nicolae îl cinstim pentru că a fost un erou al creștinătății. Îl cinstim pentru că a fost bun și blând, dar, mai ales, pentru că a suferit temniță pentru Hristos și pentru fermitatea cu care a apărat dreapta credință și a trăit-o la standarde care i-au adus atât prețuirea creștinilor, cât și recunoașterea sa ca sfânt al Bisericii.

Prin adevărul faptelor sale, s-a dovedit învățător al înfrânării, generos, chip al blândeții, dar ferm apărător al dreptei credințe, etalon al bunătății, ceea ce a făcut ca Dumnezeu să-l înfrumusețeze cu aureola de sfânt.

Să dea Domnul ca noi, vrând să arătăm că-l cinstim, să nu-l coborâm în folclorul secularizant care confundă calitatea lui de binefăcător cu aceea de aducător de daruri și nici înlocuindu-i aureola de sfânt cu desaga miticului Moș Crăciun, ci așa cum s-a făcut cunoscut - Sfânt Nicolae, nu Moș Nicolae! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Pr. Ioan Forga - Iubirea vindecă, legalismul ne anulează ca oameni

08 dec, 2019

Duminica a 27-a după Rusalii (Vindecarea femeii gârbove) Luca 13, 10-17

„Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia. Că nimic nu este acoperit care să nu se descopere şi nimic ascuns care să nu se cunoască” (Luca 12, 1-2). Cu aceste cuvinte și-a început Mântuitorul nostru Iisus Hristos o lungă cuvântare, ținută cu puțin timp înainte de vindecarea femeii gârbove, sâmbăta în sinagogă, minune pe care ne-a reamintit-o Evanghelia duminicii de astăzi.

Mustrarea mai-marelui sinagogii și prin el a tuturor celor care au fost de față la tămăduirea femeii aduce din nou în fața noastră starea de foarte gravă boală a sufletului, numită fățărnicie, ipocrizie sau fariseism. Mântuitorul ne avertizează să ne ferim de fățărnicie și o mustră pe față, cu multe prilejuri, dar oare care ar fi starea opusă acesteia, plăcută lui Dumnezeu? Dacă trebuie să ne ferim de ipocrizie, ce ar trebui să îmbrățișăm în schimb? O lămurire în acest sens este dialogul purtat de către Mântuitorul cu viitorii apostoli Filip și Natanael. Despre Natanael, adus de către Filip la Domnul, Iisus spune: „Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleșug” (Ioan 1, 47). Dumnezeu își dorește deci oameni cu sufletele curate, lipsite de vicleșug și falsitate.

O minune care descoperă adâncul inimilor

Femeia gârbovă a fost vindecată de Mântuitorul în mod provocator sâmbăta. Evident că putea fi vindecată și în altă zi, așa cum și încearcă să argumenteze mai-marele sinagogii. Argumentul în sine nu este fals. Falsă este starea din sufletul acestuia, lipsa de compasiune și dragoste față de femeia aflată în suferință. Dacă Iisus ar fi vindecat-o în altă zi, n-ar fi existat probabil reacția fățarnică condamnată fără echivoc de către El. Înțelegem de aici că provocarea intenționată a reacției mai-marelui sinagogii are în spate dorința Mântuitorului de a da pe față ce era ascuns în sufletul multora din cei de față: fățărnicie și vicleșug, lipsă de dragoste și compasiune pentru omul suferind de lângă ei. Și pe noi, cei de azi, ar trebui să ne cutremure cuvintele Domnului: „Nimic nu este acoperit care să nu se descopere și nimic ascuns care să nu se cunoască”.

Ne este de folos să zăbovim puțin asupra felului în care Mântuitorul își formulează mustrarea: „Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape?” (Luca 13, 15). Pentru un animal care îmi aparține, am compasiune și mă îngrijesc de el chiar și în ziua când n-ar trebui să lucrez, însă pentru un om care suferă lângă mine nu aplic același raționament, ci invoc ca motivație ziua odihnei, ca să nu-mi pese de el. Aplicăm deci un dublu standard: pentru ce este al meu fac derogări și pogorăminte, însă pentru ce consider că nu mă privește îmi găsesc justificări ca să nu mă implic, pentru a scăpa de responsabilitate.

Poate unora dintre noi li se pare că atitudinea și mustrarea din discursul Mântuitorului sunt dure. Să nu uităm însă că „Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Întruparea și lucrarea în lume a Fiului lui Dumnezeu sunt toate din dragoste față de om, din dorința de a-l mântui. Și mustrarea din duminica de astăzi, care unora li s-ar părea rece și tăioasă, tot din dragoste și compasiune față de omul bolnav sufletește este făcută. Dovadă că așa a fost înțeleasă această lucrare încă din vremea Sfinților apostoli este și felul în care este precedată relatarea Sfântului Luca. Înainte să vindece pe femeia gârbovă sâmbăta în sinagogă, Iisus spune pilda smochinului neroditor, care ar trebui să fie tăiat, însă stăpânul amână tăierea cu nădejdea că poate va rodi pe viitor. Și pe noi Dumnezeu încă ne așteaptă să rodim. Până când? Până la ultima suflare.

Gârbovirea trupească și gârbovirea sufletească

Dacă trupește numai puțini oameni suferă de gârbovire, ar trebui să ne punem întrebarea dacă nu cumva gârbovirea sufletească este o boală care poate ne-a cuprins și pe noi? Și, dacă ne aflăm în ea, să nu uităm că Domnul așteaptă

întoarcerea noastră, așa cum am și spus mai sus, că stăpânul nu taie încă smochinul neroditor, ci așteaptă cu nădejde să aducă rod.

Revenim acum la felul în care Mântuitorul mustră atitudinea fățarnică, ipocrită. Este oare plăcut lui Dumnezeu ca pentru ce este al meu (familie, gospodărie, proprietate privată) să fac derogări și pogorăminte, însă pentru ce consider că nu mă privește (copii și bătrâni săraci, bolnavi și oameni în suferință) îmi găsesc justificări ca să nu mă implic, să mă absolv de responsabilitate? Răspunsul este evident: nu.

Ca să înțelegem mai bine aceasta, ne este de folos să ne reamintim prin ce anume ar trebui să se deosebească un creștin, un ucenic al Domnului, de ceilalți oameni. Oare semnele exterioare (săvârșirea semnului Crucii, icoanele din casă, mersul la biserică etc.) sunt suficiente? Răspunsul pe care ni-L dă Mântuitorul este unul foarte limpede: „Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 34-35). Dragostea milostivă este, deci, ceea ce ar trebui pe noi, creștinii, să ne definească în fața întregii lumi. Evident, ținând seama și de celelalte aspecte ale vieții creștinești. Dar mai întâi dragostea! Și, să nu uităm, dragostea milostivă față de aproapele nu este o opțiune de care să ținem cont din când în când. Este criteriul Judecății lui Dumnezeu, așa cum citim în Evanghelia după Matei, la capitolul 25.

Dublul standard ne face inumani

Acum probabil ne întrebăm cu toții: ce să facem pentru a ne vindeca de gârbovirea sufletească? Primul pas este să analizăm sincer viața noastră. Să vedem dacă nu cumva avem și noi momente sau stări în care suntem indiferenți la suferința și durerea celui de lângă noi.

Cum ne putem noi bucura de multe lucruri care ne prisosesc în viața de zi cu zi, în timp ce aproapele nostru suferă? Cum pot eu, de exemplu, să mănânc cu familia mea duminica pe săturate și să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, iar din prisosul meu să nu dau celor lipsiți, ci să pun deoparte pentru anii viitori, ca bogatul nebun căruia i-a rodit țarina? Cum pot eu să cheltui pentru copiii mei, pentru hăinuțe și jucării în abundență, iar la alți copii sărmani să nu mă gândesc? Cum poate fi atâta fățărnicie în sufletul meu? Pentru copilul meu, casa mea, mașina mea, este justificată orice cheltuială, iar pentru aproapele aflat în suferință, căruia de multe ori îi lipsește strictul necesar, nu mai sunt la fel de darnic? Faptul că de multe ori se întâmplă așa arată fățărnicia și ipocrizia noastră. De câte ori cheltuim

mulți bani pentru hobby-uri și divertisment, găsindu-ne tot felul de argumente, iar pentru cei săraci, suferinzi și lipsiți nu mai găsim aceleași argumente. Adică aplicăm un dublu standard, ca mai-marele sinagogii din duminica de astăzi.

Prin această mustrare adresată mai-marelui sinagogii, Mântuitorul ne are în vedere de fapt pe noi toți, arătând dragostea Lui față de noi, dorința Lui ca să fim conștienți că viața noastră creștinească trebuie să aducă roade, care se văd în primul rând prin dragostea milostivă față de toți cei în suferință, asemenea femeii gârbove de astăzi.

Și pentru că toți ne dorim un îndemn practic cât mai clar, care să ne călăuzească în viață, să luăm aminte la îndemnul Sfântului Ioan Botezătorul, către cei care veneau la Iordan să se boteze: „Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea” (Luca 3, 7-11). Amin!

Părintele Constantin Coman – De ce pentru noi înşine găsim mereu justificări şi indulgenţe, iar pentru ceilalţi nu?

“*Intransigenţa* contemporanilor Mântuitorului Hristos – ca şi a oamenilor din toate timpurile – se arătă în aspecte ale legii pe care ei le împlinesc, ***nu numai pentru a arăta cu degetul pe cei care încalcă legea, ci, mai ales, pentru a se scoate în evidenţă pe ei ca împlinitori ai legii.*** Dramatic este că acest *proces de promovare a sinelui, a imaginii proprii*, nu este conştientizat uneori, nici de cei ce-l pun în act.

Este un mod de viaţă foarte egocentric. ***Omul – şi atunci ca şi acum – este exigent cu celălalt şi foarte indulgent cu sine.*** Când se întâmplă ca celălalt să cadă, nu-i caută nici un fel de circumstanţe atenuante. Când cade el, însă, va găsi rapid o mie şi una de explicaţii, şi pentru conştiinţa lui şi pentru percepţia celorlalţi. ***De aceea, îndreptăţirea de sine este ştiinţa cea mai avansată şi cea mai răspândită între oameni.*** Ea este divulgată de Evanghelie că fiind ***soră geamănă a ipocriziei.***

Omul găseşte pentru sine în orice situaţie o justificare, ***dar când este vorba de celălalt nu o găseşte. Şi nu o găseşte pentru că nu o caută.*** ***Este o foarte mare ipocrizie, născută şi crescută pe egoism.***

Ipocrizia creşte când eşti foarte concentrat pe tine însuţi. Când totul în viaţa ta se învârte în funcţie de tine, atunci toate sunt strâmb înţelese. Pentru că ***existenţa noastră – aşa ne-a făcut pe noi Dumnezeu – nu este făcută să se învârtă în jurul nostru, ci să se realizeze în relaţie cu celălalt.***

Dacă mai marele sinagogii s-ar fi gândit la femeia gârbovă şi s-ar fi bucurat pentru vindecarea ei, ar fi gândit el o justificare pentru faptul că aceasta s-a întâmplat în zi

de sâmbătă. *Dar nu-i pasă de femeia bolnavă.* Pe de altă parte era potrivnicia la adresa Mântuitorului Hristos, Căruia Îi căutau motive cu orice prilej. ***Apoi, culmea egoismului este să nu te bucure îndreptarea cuiva, vindecarea cuiva, pentru că dispare o mărturie a faptului că tu eşti sănătos, eşti bine***”.

(din: Pr. Constantin Coman, “Dreptatea lui Dumnezeu şi dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, Bucureşti, 2010)

Vindecarea femeii gârbove în zi de sâmbătă şi schimbarea zilei Domnului. Timpul cinstirii lui Dumnezeu prin lucrările duhovniceşti. Ce facem Duminică, cum prăznuim sărbătorile?

7.12.2013

Părintele Valentin Mordasov la Evanghelia vindecării femeii gârbove:

„Cinsteşte ziua sâmbetei", spune una dintre poruncile Vechiului Testament, pe care evreii au răstălmăcit-o până la neruşinare. Într-o zi de sâmbătă a vindecat-o Domnul pe femeia gârbovă, care venise la templu. În acea zi, ea s-a îndreptat şi a privit la cer pentru prima dată, după mulţi ani. Femeia bolnavă a fost vindecată pentru că a arătat dragoste faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Prin faptele Sale, Domnul a arătat pentru ce ni se dă învierea.

După Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, creştinii cinstesc duminica, adunându-se în biserică pentru rugăciune. În biserică, noi primim mângâiere, sprijin, primim Sfintele Taine, ne umplem de bucurie în Hristos. Nu trebuie să pierdem timpul cuvenit cinstirii lui Dumnezeu. Rugăciunea, faptele sfinte plăcute lui Dumnezeu, citirea cărţilor duhovniceşti, discuţiile duhovniceşti: iată, cu acestea îşi umple creştinul sărbătoarea să. Celelalte sunt făţărnicie. Şase zile munceşte, a

şaptea dă-o lui Dumnezeu. Cercetează pe cel bolnav, încurajează pe cel aflat în deznădejde, mângâie pe cel care plânge, hrăneşte pe cel flămând.

Evanghelia are o mare putere harică. Ea este apa cea vie, izvorul vieţii, mângâiere duhovnicească. Versetele Evangheliei umplu sufletul de bucurie. Evanghelia se păstrează în Altar pe Sfânta Masă, este scoasă şi aşezată în mijlocul bisericii spre închinare. Evanghelia este şi rămâne în veci. Noi Îl auzim pe Domnul în fiecare pagină a ei. Evanghelia transmite o chemare şi o căldură deosebite, care prin minte captivează inima, atinsă de Însuşi Hristos. Inima sfinţită prin Evanghelie descoperă frumuseţea binelui. Cine nu citeşte Evanghelia nu-L cunoaşte pe Hristos.

Părintele meu duhovnicesc, Evghenie, povestea că a venit la dânsul un om şi i-a spus: „Eu nu cred în Dumnezeu, deşi vreau să fiu credincios.” Părintele Evghenie l-a binecuvântat să citească Evanghelia. Omul a citit-o şi apoi a venit la părintele, spunând: „Tot nu cred, dar este ceva în Evanghelie.” Părintele l-a binecuvântat să citească şi a doua şi a treia oară, iar când omul a venit după a treia lectură, a spus: „Iată, acum cred.” Aşa a alungat Evanghelia duhul necredinţei.

Mai demult Evanghelia se învăţa pe de rost la şcoală. Unii oameni o purtau cu ei, pentru că în ea se vorbeşte despre lucrul cel mai însemnat: Împărăţia Cerurilor. Ce păcat că astăzi mulţi nu se interesează de cartea după care vor fi judecaţi!

Citirea Evangheliei dimineaţa, după rugăciuni, întăreşte puterea harului înlăuntrul nostru şi ne aduce vindecare sufletească. Unii spun: este una şi aceeaşi Evanghelie, de acea s-o citim iar şi iar? Dar şi pâinea pe care o consumăm zilnic este aceeaşi, şi totuşi nu cârtim. Citeşte Evanghelia rar, în dispoziţie de rugăciune; citeşte-o şi la vreme de strâmtorare sufletească, din moment ce ea are putere să mângâie, revarsă bucurie în inimă, dă sfatul cel mai folositor, arată calea spre mântuire. Prin Evanghelie se cunoaşte voia lui Dumnezeu, iar cunoaşterea voii lui Dumnezeu este mai presus de cunoştinţele pământeşti, căci împlinirea ei este binele suprem al vieţii.

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

****

Sfântul Vasile al Kinesmei despre sărbători

([tâlcuire la Evanghelia după Marcu], Capitolul 3, versetele 1-6)

Evanghelistul povesteşte iarăşi despre ciocnirea dintre Domnul şi farisei, şi această ciocnire a avut loc iarăşi cu privire la sâmbătă.

În problema sâmbetei, cărturarii şi fariseii erau deosebit de îndărătnici şi de zeloşi, fiindcă aici nu se sprijineau doar pe obiceiul vechi sau pe predania bătrânilor, ci pe o anumită poruncă dumnezeiască.

Cea de-a patra poruncă a Legii date în Sinai glăsuia astfel: ***Adu-ţi aminte de ziua odihnei, ca să o sfinţeşti. Lucrează şase zile şi-ţi fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a şaptea este odihnă Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine, pentru că în şase zile a făcut Dumnezeu cerul şi pământul şi marea şi toate câte sunt în ele, şi S-a odihnit în ziua a şaptea. Pentru aceasta, a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o (Ieşirea 20, 8-11).***

Iar capitolul 33 al cărţii Ieşirii spunea şi mai hotărât: ***Şi a grăit Domnul lui Moise şi a zis: „Spune fiilor lui Israel aşa: băgaţi de seamă să păziţi zilele Mele de odihnă, căci acestea sunt semn între Mine şi voi din neam în neam, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfinţeşte. Păziţi deci ziua de odihnă, căci ea este sfântă pentru voi. Cel ce o va întina, acela va fi omorât; tot cel ce va face întrânsa vreo lucrare, sufletul acela va fi stârpit din poporul Meu. Şase zile să lucreze, iar ziua a şaptea este zi de odihnă, închinată Domnului; tot cel ce va munci în ziua odihnei va fi omorât (Fac. 31, 12-15).***

Pe temeiul acestor cerinţe directe şi hotărâte ale Legii lui Moise, evreului i se interzicea orice lucrare în ziua sâmbetei: nu avea voie nici să aprindă focul, nici să facă mâncare; până şi deplasarea era limitată la măsura de 2400 de paşi. Aceste rânduieli erau susţinute cu o stricteţe implacabilă, şi cerinţa cărţii Ieşirii cu privire la pedepsirea cu moartea a celui ce spurca sâmbătă era îndeplinită literal.

În cartea Numerilor citim următorul episod. ***Când se aflau fiii lui Israel în pustiu, au găsit un om adunând lemne în ziua odihnei, şi cei ce l-au găsit adunând lemne în ziua odihnei l-au adus la Moise şi Aaron şi la toată obştea fiilor lui Israel; şi l-au pus sub pază, pentru că nu era încă hotărât ce să facă cu el. Atunci a zis Domnul către Moise: „Omul acesta să moară; să fie ucis cu pietre de către toată obştea fiilor lui Israel, afară din tabără!". L-au scos deci toată obştea fiilor lui Israel afară din tabără şi l-au ucis cu pietre toată obştea (Num. 15, 32-36).***

Un caz şi mai şocant este istorisit în prima carte a Macabeilor. ***În timpul revoltei lui Matatia, un detaşament de evrei răsculaţi, râvnitori ai Legii părinteşti, s-a ascuns în munţi, unde a fost ajuns de oştile regelui Antioh - şi era tocmai ziua sâmbetei. Când păgânii au început lupta, iudeii s-au dovedit a fi neajutoraţi cu desăvârşire, fiindcă nu voiau să se lupte sâmbătă: Şi ei nu le-au răspuns, nici piatră n-au aruncat asupra lor, nici n-au astupat ascunzişurile, zicând: „Să murim toţi întru nevinovăţia noastră, şi vor mărturisi pentru noi cerul şi pământul că fără de judecată ne ucideţi“. Şi s-au sculat cu război asupra lor în ziua de odihnă şi au murit ei şi femeile lor, ca la o mie de suflete (I Mac. 2, 36-38).***

Cu atâta zel era ţinută între evrei odihna zilei de sâmbătă! Ce-i drept, cerinţele vieţii şi-au cerut tributul, şi ca să nu se trezească într-o situaţie fără ieşire, la fel ca detaşamentul acela al Macabeilor, au fost siliţi să admită o mulţime de mijloace cazuistice de a ocoli legea sâmbetei, însă exterior ea era îndeplinită cu mare strictețe. Până şi practicarea medicinei era interzisă sâmbăta - şi, considerând tratament medical vindecările minunate ale bolnavilor de către Domnul Iisus Hristos, fariseii considerau neîngăduită şi lucrarea aceasta.

Odată, când Domnul a vindecat în sinagogă o femeie gârbovă, mai-marele mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbătă, răspunzând, zicea mulţimii: „Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci intr-acestea, vindecaţi-vă, dar nu în ziua sâmbetei!” (Lc. 13,14).

Tipicar nefericit, el nu înţelegea adevărul simplu şi limpede că dacă lui Dumnezeu nu I-ar fi plăcut vindecările în ziua sâmbetei n-ar fi îngăduit puterii Sale să le săvârşească, căci cu puterea lui Dumnezeu erau săvârşite.

Ştiind cum privea Domnul sâmbăta, fariseii, istoriseşte evanghelistul Marcu, Îl pândeau pe Iisus să vadă dacă îl va vindeca sâmbătă, ca să-L învinuiască. Iar în sinagoga unde Se dusese Domnul se găsea atunci un om cu mână uscată. Domnul nu voia să treacă pe lângă el fără să-l ajute, dar a văzut privirile rele ale fariseilor ce stăteau la pândă şi a hotărât să le dea o lecţie. Îi spune omului cu mână uscată: Ridică-te în mijloc! Iar fariseilor le spune: „Se cuvine, sâmbătă, a face bine sau a face rău, a mântui un suflet sau a-l pierde?“ Însă ei tăceau. Ce ar fi putut să-I răspundă? Întrebarea simplă, limpede, înţeleaptă a Domnului a dat în vileag îndată toată absurditatea poziţiei lor. Chiar aşa: ce să spună? Să spună că este îngăduit să faci bine sâmbătă însemna să recunoască drept îngăduite şi vindecările, iar asta ar fi dus la o prefacere radicală în vederile şi învăţătura lor despre sâmbătă. Mai mult decât atât, ar fi însemnat să recunoască înaintea a tot poporul că insinuările şi

acuzaţiile lor împotriva lui Iisus sunt nedrepte şi că propriile lor păreri sunt greşite. Orgoliul profesional şi trufia cărturarilor nu putea să admită asta. Pe de altă parte, să spună că sâmbăta poţi să faci rău şi să-l laşi pe om să piară fără ajutor era un lucru atât de absurd şi atât de puţin potrivit cu însemnătatea sâmbetei ca zi închinată lui Dumnezeu, încât chiar şi conştiinţa lor amorţită şi mintea lor pervertita de fanatism înţelegeau asta.

În plus, poporul simplu ar fi simţit cu inima toată falsitatea şi cruzimea revoltătoare a unui astfel de răspuns, iar pentru farisei lucrul cel mai rău era să-şi ştirbească autoritatea în rândul poporului. Ei tăceau; şi privindu-i cu mânie şi întristându-Se de învârtoşarea inimii lor, a zis omului: „întinde mâna ta!” Şi a întins-o, şi mâna lui s-a făcut sănătoasă. Domnul a dovedit prin exemplul Său că poţi face bine în ziua sâmbetei.

În episodul acesta fariseii şi-au arătat, mai mult decât oriunde altundeva, atitudinea sec-formală faţă de rânduielile religioase. În concepţia lor, într-adevăr, omul era făcut pentru sâmbătă, nu sâmbăta pentru om. Omul n-are decât să piară, n-are decât să piardă, poate, singura posibilitate de a căpăta vindecare de la Marele Proroc, însă legea privitoare la odihna sâmbetei trebuie respectată. Acesta era punctul lor de vedere.

Domnul este însă credincios Sieşi ca întotdeauna. La El şi aici este pe primul plan problema omului, şi dacă pentru mântuirea lui trebuia încălcată legea privitoare la sâmbătă în înţelesul ei literal, nu şovăie să facă asta.

Ciocnirea dintre Domnul şi farisei care este descrisă aici ne ridică o problemă foarte importantă: cum trebuie petrecute, potrivit învăţăturii creştine, praznicele, cum trebuie să le privim? Ce ne învaţă exemplul lui Hristos în această privinţă?

Că Domnul nu tăgăduia praznicele, asta se vede din faptul că El mergea la Ierusalim an de an pentru a sărbători Paştile, aşa cum cerea obiceiul statornicit, şi chiar înaintea morţii Sale, presimţind deja apropierea ei, a găsit de cuviinţă să facă cu ucenicii Săi Paştile, după ritualul obişnuit la evrei. Bineînţeles, El nu tăgăduia nici sâmbătă ca zi aparte, închinată lui Dumnezeu, fiindcă ţinerea sâmbetei era cerută de o poruncă dumnezeiască nemijlocită, iar El împlinea poruncile acestea cu stricteţe, vorbind despre ele astfel: înainte de a trece cerul şi pământul, o iotă sau o cirtă din Lege nu va trece, până ce se vor împlini toate (Mt. 5,18).

Dacă El considera, în general, că Vechiul Testament este folositor pentru om, aşa cum am văzut mai înainte, socotea, fără îndoială, că piatra din capul unghiului

acestui Testament, legea dată în Sinai, rămâne neschimbată, ca lege a voii lui Dumnezeu, până la cea din urmă iotă.

În creştinism, sâmbătă a fost înlocuită cu duminică încă din vremurile apostoleşti. În cartea Faptelor (20, 7) citim că, pentru a săvârşi Taina Împărtăşaniei, creştinii se adunau în prima zi a săptămânii, adică în ziua ce urma nemijlocit sâmbetei, fiindcă săptămâna evreiască se încheia sâmbătă. Altfel spus, aceasta era o slujbă duminicală.

Şi Sfântul apostol Pavel remarca deosebită însemnătate a zilei acesteia atunci când vorbeşte despre strângerea de milostenie (v. I Cor. 16, 2).

Sinodul din Laodiceea [1] înlocuieşte deja în mod răspicat prăznuirea sâmbetei cu ziua duminicii. „Nu se cuvine creştinilor să urmeze obiceiurilor iudaiceşti”, spune canonul 29 al acestui Sinod, „şi să prăznuiască sâmbătă, ci să lucreze în această zi, iar duminică să o serbeze cu osebire, de le-ar fi cu putinţă, ca nişte creştini ce sunt.”

Pricina acestei înlocuiri este limpede: în ziua cea dintâi a săptămânii a înviat Domnul nostru Iisus Hristos, şi amintirea acestei întâmplări - cea mai însemnată din creştinism - îi dă şi zilei de care este legată ea o însemnătate excepţională. De aceea, cerinţa celei de-a patra porunci cu privire la prăznuirea zilei a şaptea a săptămânii priveşte în Noul Testament ziua de duminică.

Aşadar, avem o poruncă de la Dumnezeu cu privire la cinstirea praznicelor. Întrucât toate poruncile au fost date de către Domnul spre binele omului, bineînţeles că şi această poruncă este folositoare şi neapărat trebuincioasă pentru noi. Ea este tot atât de importantă şi tot atât de necesară ca oricare altă poruncă, fiindcă prin ea se exprima aceeaşi voie a lui Dumnezeu ca în întreaga Lege dată în Sinai.

Şi totuşi, s-ar părea că nu este nici o altă poruncă pe care s-o încălcăm mai uşor şi mai des ca cea de-a patra. După toate probabilităţile, asta se întâmplă deoarece urmările vătămătoare ale încălcării cinstirii praznicelor nu sunt atât de limpezi pentru noi că dauna care vine din încălcarea celorlalte porunci. Omorul, furtul, clevetirea sunt un rău evident, de care-şi dă seama oricine, pe când munca, chefurile, îndeletnicirile nepotrivite cu însemnătatea zilei Domnului cui dăunează? Ba, li se pare multora, chiar dimpotrivă: munca este întotdeauna folositoare, şi ca atare

---

[1] *Unul dintre Sinoadele locale ale cărui canoane se bucură de autoritate în Biserica Ortodoxă (n.tr.).*

orice muncă, chiar şi în zi de praznic, este un lucru pe deplin îngăduit. Şi totuşi, încălcarea praznicelor este un rău neîndoielnic, altminteri Domnul, care Se îngrijeşte întotdeauna de binele omului, nu ar fi ocrotit cinstirea lor printr-o poruncă aparte.

Dar de ce este nevoie de praznice? Am avut odată prilejul să discut cu un tânăr student englez despre pricinile pentru care în Anglia este respectată cu atâta stricteţe ziua duminicii. „Ştiţi ce, sir”, mi-a spus el, „oricum o dăm, tot este nevoie neapărată să avem măcar o zi pe săptămână pentru gândurile înalte!..”

Aceeaşi idee e dezvoltată de Preasfinţitul Filaret, mitropolitul Moscovei: „Praznicul este contemplare evlavioasă, în care duhul se odihneşte de osteneala trupului şi adună puteri pentru zilele de muncă ale vieţii.”

Chiar aşa: de-a lungul săptămânii fierbem, ca într-un cazan, în mijlocul grijilor şi tulburărilor de zi cu zi, trăim ca într-un bazar, unde deşertăciunea zgomotoasă a vieţii acesteia înăbuşă orice este duhovnicesc. Gândurile sâcâitoare la nevoile şi măruntele neplăceri ale vieţii, la câştig, la carieră, la plăceri, la orice, dar nu la Dumnezeu, înfăşură sufletul ca o ceaţă înăbuşitoare, şi sedimentele acestor gânduri înnegurează sufletul ca funinginea, ca mucegaiul, făcând necurată mintea şi împietrită inima. În suflet se adună un strat de mizerie morală, şi trebuie neapărat să curăţim din când în când această mizerie, ca să nu se transforme într-o râie compactă, sub care începe îndată putrezirea şi descompunerea puterilor duhovniceşti.

La ruşi este obiceiul de a merge în fiecare sâmbătă la baia de aburi. Şi sufletul are nevoie să fie spălat periodic din punct de vedere moral. Praznicele sunt pentru el tocmai o astfel de spălare - sunt ca un duş sufletesc.

„Ziua a şaptea să fie pentru Domnul Dumnezeul tău”, glăsuieşte porunca. Jos cu grijile de zi cu zi, cu gândurile cenuşii, cu micile pofte murdare, cu văicăreala invidiei, cu reaua voinţă! Daţi-vă pentru o zi sufletul gândurilor înalte: gândurilor la Dumnezeu, la dragoste, la sfinţenie, la veşnicie, la luminata lume a îngerilor şi sfinţilor, la nemurirea ce vă aşteaptă în viitor, ca să deveniţi şi voi mai curaţi şi mai buni.Scuturaţi-vă de colbul deşertăciunii lumeşti, fiindcă a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o (Fac. 2, 3).

Gândiţi-vă la suflet măcar în această zi; altminteri vă paşte primejdia ca gândul la trup să se preschimbe în esenţa vieţii voastre.

Aceasta este principala însemnătate a praznicului: este o zi de curăţire, pe care o cere igiena sufletului.

Pentru omul neputincios, lumesc, este greu să trăiască în năzuinţa necontenită spre Dumnezeu. Asta cere eforturi neîntrerupte şi o voinţă bine disciplinată, fiindcă mărunţişurile lumeşti tind mereu să pună stăpânire pe minte şi să alunge de acolo orice gând la Dumnezeu. A te lupta permanent cu această presiune, clipă de clipă, fără a da înapoi nici măcar un pas, este un lucru care adeseori nu stă în puterea omului obişnuit, lipsit de experienţă în războiul duhovnicesc. Biserica ştie asta, şi de aceea, lăsând la dispoziţia omului şase zile pe săptămână pentru treburile lui lumeşti, cere de la el doar o zi de eforturi aparte pentru a se smulge din forfoteala de zi cu zi şi a se înălţa măcar pentru o scurtă vreme, prin încordarea duhului, la înălţimea curăţitoare şi sfinţitoare.

Înţeleaptă pedagogie! Când un profesor iscusit îşi învaţă elevii gimnastică, la început alternează întotdeauna eforturile intense cu perioadele lungi de odihnă, altfel aceştia se epuizează cu uşurinţă. Aşa e şi în educaţia duhovnicească: avântul puterilor duhovniceşti din ziua de sărbătoare este înlocuit de lungă relaxare duhovnicească a zilelor obişnuite, şi ca atare este îndurată cu uşurinţă până şi de creştinul începător, slab. Astfel, sufletul este educat şi întărit puţin câte puţin. Înainte de a alerga, trebuie să înveţi să mergi.

Aşadar, instituirea unor zile aparte de sărbătoare, care întrerup curgerea zilelor obişnuite, are o însemnătate duhovnicesc-educativă.

Este greu să ne închipuim ce ar fi viaţa fără praznice: fără îndoială, ceva foarte posomorât, lipsit de bucurie. Aţi văzut vreodată oraşe industriale, unde străzi întregi sunt ocupate numai de fabrici şi uzine? Privelişte mai urâtă decât aceste străzi nici nu îţi poţi închipui: caldarâmuri cenuşii, prăfuite; clădiri de o culoare murdară, nesfârşit de monotone, ca nişte cutii, lipsite de ornamente arhitecturale, lipsite de stil, cu şiruri de ferestre identice, ferecate în cercevele; rânduri nesfârşite de coşuri lungi şi golaşe, ce se întind spre cer ca nişte ţevi de puşcă şi scuipă nori de fum acru şi de funingine. Acolo cerul nu e curat, limpede, azuriu, ci este murdărit tot de aceste coşuri şi acoperit de fumul lor cenuşiu. Totul e cenuşiu şi sărăcăcios, ucigător de plicticos. Peste tot mizerie, funingine, de care nu te poţi ascunde nicăieri.

Aşa trebuie să fie viaţa fără sărbători. Sufletul însă nu suportă o atare monotonie apăsătoare: el are nevoie de pete de culoare, de lumina soarelui, de cer zâmbitor, de cântecele privighetorii, de bucuria vieţii. Praznicul ne dă toate aceste lucruri. Dacă

avem o atitudine religioasă, creştinească, faţă de el ne aduce atâta bucurie, atâtea încântări curate, încât ţi se face milă de oamenii care n-au primit o educaţie bisericească şi n-au trăit vreodată sfântul entuziasm al dispoziţiei sărbătoreşti. După un praznic şi zilele de lucru devin mai pline de conţinut, de sens, şi ca atare mai interesante.

Adeseori, oamenii care sunt legaţi de pământ şi se gândesc numai la cele pământeşti spun că sărbătorile scad productivitatea muncii poporului, că vremea lor este o vreme stearpă şi că mai bine ar fi folosită pentru muncă, fiindcă atunci oamenii ar fi mai bogaţi şi ar trăi mai bine. Lăsând la o parte faptul că nu numai cu pâine va trăi omul şi că scopul vieţii nu constă în bogăţie, ci în dezvoltarea duhului, la care ajută sărbătorile creştineşti, acestea nu micşorează, ci, dimpotrivă, sporesc productivitatea muncii fizice şi, prin urmare, ajută la acumularea de bunuri materiale. Există o carte a unui savant străin, Niemeyer, dedicată acestei probleme şi intitulată Despre odihna duminicală. În această carte, pe baza datelor statistice, e dovedită o idee foarte simplă: puterea de muncă a omului se epuizează rapid şi are nevoie de odihnă în anumite perioade pentru a se reface; în caz contrar, calitatea şi intensitatea muncii scad, aşa încât timpul câştigat prin desfiinţarea odihnei sărbătoreşti se pierde practic fără vreun rezultat şi nu face să crească productivitatea generală a muncii.

Pe lângă asta, un argument clasic împotriva adversarilor sărbătorilor este cea mai bogată dintre ţările europene: Anglia. Nicăieri nu este respectată odihna duminicii cu atâta stricteţe ca acolo. Dacă veţi avea vreodată prilejul să mergeţi într-o zi de lucru prin partea centrală a Londrei, aşa-numitul City, veţi fi uimiţi de ritmul nebun al vieţii care se desfăşoară pe străzile principale [2]. Totul este plin de mişcare: trotuarele, pe care se scurge ca o panglică nesfârşită mulţimea de oameni preocupaţi; pe carosabilul asfaltat se mişcă toate felurile de cabriolete, cărucioare de mână, faetoane elegante, omnibuze greoaie şi aşa mai departe; şi sub pământ este tot mişcare febrilă: acolo, la o adâncime de şase sajeni [3], pe coridoare subpământene speciale ca nişte ţevi, aleargă cu o înfricoşătoare repeziciune trenuri electrice; aşa-numitul metropolitan ba plonjează sub pământ, ba se ridică în goană pe estacade înalte şi huruie deasupra capului trecătorilor… Toate acestea creează impresia unui adevărat turn Babel.

---

[2] *Londra descrisă aici este cea a începutului de secol XX, când Vlădica a petrecut acolo anii 1910-1911 (n.tr.).*
[3] *Între 12 şi 13 metri (n.tr.).*

Duceţi-vă însă acolo într-o zi de duminică, şi veţi fi uimiţi de o cu totul altă privelişte. Linişte deplină. Vitrinele magazinelor, numeroasele birouri, băncile - totul este închis. Străzile sunt pustii. Nu se vede aproape nici ţipenie de om. Foarte rar se vede câte un trecător care merge undeva cu paşi repezi, ca şi cum s-ar ruşina de singurătatea sa şi de necesitatea care l-a împins să calce tradiţia. Pe străzile depopulate, paşii singuratici răsună ciudat de limpede, şi în urma lor se aşterne din nou o linişte adâncă.

Numai aşa-numiţii „bobbies", magnificii poliţişti londonezi, stau nemişcaţi la posturile lor, ca nişte statui, subliniind şi mai mult imobilitatea tabloului.

După slujba de la biserică, întreaga populaţie îşi petrece timpul acasă - fie la pian, care acompaniază cântarea imnelor sacre, fie în discuţii cu prietenii în faţa şemineului. Aşa trece duminică în Anglia. Trebuie să adăugăm că ziua de lucru încetează peste tot încă de sâmbătă, de la orele 12, şi cu toate acestea Anglia este cea mai bogată şi cea mai industrializată ţară din Europa.

Aşadar, praznicele nu micşorează câtuşi de puţin productivitatea muncii poporului - însă, bineînţeles, pentru ca ele să aducă un folos adevărat omului, curăţând şi înălţând sufletul, este necesar neapărat să fie petrecute aşa cum trebuie. Din păcate, la noi sărbătoarea înseamnă doar şi mai multă deşertăciune a vieţii: musafiri, concerte, serate, baluri, teatre, jocuri de cărţi, beţii - toate soiurile de distracţii, adeseori grosolane, adeseori imorale - sunt organizate în mod intenţionat de sărbători: în zilele de lucru nu este timp pentru ele. Se înţelege că a petrece în acest fel praznicul nu înseamnă deloc a-l închina lui Dumnezeu sau a te odihni. Rezultatul, în acest caz, este doar oboseala, gustul tulbure în suflet, tâmpirea acestuia. Se poate spune de-a dreptul că este mult mai bine să munceşti decât să-ţi umpli timpul cu această deşertăciune, care omoară sufletul.

Şi atunci, cum trebuie petrecute sărbătorile creştineşte? Uitaţi-vă la exemplul Domnului Iisus Hristos. Ce face El sâmbăta, adică în zi de praznic?

La evanghelistul Luca găsim următoarea observaţie: Şi, după obiceiul Sau, a intrat în ziua sâmbetei în sinagogă (Lc. 4,16).

Iată care era obiceiul lui Iisus Hristos în zilele de sărbătoare: S-a dus în sinagogă, adică în casa de rugăciune. La noi, sinagogile sunt înlocuite de biserici; cea dintâi îndatorire a noastră e mersul la biserică.

Într-adevăr, biserica şi slujbele de obşte sunt un mijloc puternic de educare, luminare şi curăţire duhovnicească.

„Mare este lucrarea Dumnezeieştii Liturghii!“, scrie Gogol.

„Dacă omul se roagă cu evlavie şi urmăreşte cu osârdie tot ce se săvârşeşte în timpul ei, sufletul lui dobândeşte o dispoziţie înaltă, poruncile lui Hristos devin pentru el cu putinţă de împlinit, jugul lui Hristos devine bun şi sarcina Lui - uşoară.”

„Iubesc să mă rog în biserică”, spune părintele Ioan din Kronstadt, „mai ales în sfântul altar, la jertfelnicul lui Dumnezeu, fiindcă în biserica harul lui Dumnezeu mă preschimbă în chip minunat; în timpul rugăciunii de pocăinţă şi umilinţă cad de pe sufletul meu mărăcinii, lanţurile patimilor, şi simt o asemenea uşurare... înviez în Dumnezeu şi pentru Dumnezeu… mă fac ca un copil mângâiat pe genunchii mamei; inima mea este atunci plină de prea cerească şi dulce pace… faţă de toţi simţi prietenie şi dragoste, până şi faţă de vrăjmaşi, şi îi dezvinovăţeşti şi îi ierţi cu plăcere.”

Biserica insuflă gândul la Dumnezeu şi năzuinţa către El. Până şi înfăţişarea ei exterioară, aceste turle aurite ce seamănă cu nişte lumânări aprinse cu limba ascuţită de flacăra ce se înalţă către cer, ne cheamă să ne desprindem de pământ şi să ne ridicăm într-acolo, în nemărginit [4]. Iar slujbele şi dau învăţătură, propunând atenţiei rugătorilor tot conţinutul creştinismului printr-o serie de profunde imagini simbolice, şi mângâie, şi înmoaie sufletul, şi înalţă.

Iată un mic fragment dintr-o scrisoare a unei fete de 15 ani, care redă impresiile lăsate de slujbă în sufletul ei tânăr: „Îţi cânt minunată cântare Ţie, Înaltule, Luminosule, Cela ce trimiţi în sufletul meu suflarea fericirii nepământeşti… Razele de soare, luminoase şi pline de bucurie, joacă strălucitor pe bolţile albastre ale bisericii. Şuviţele fumului de tămâie, diafane, delicate, uşoare, se tot înalţă. Razele zâmbitoare ale soarelui îşi taie drum prin ele şi cad pe bolţile semisferice… Cât de minunată este această zi plină de lumină! Cât de limpede este cerul albastru! Cu câtă bucurie Îţi cântă lauda răsunătoare glasurile tinere şi frumoase! Ce minunat este aici, în biserica Ta! Cum ard toate inimile de dragoste curată pentru Tine!.. Toată lumea este o mare biserică a Ta, şi în această biserică totul este prea frumos şi luminos, totul Îţi cântă cântare sonoră şi prea frumoasă, plină de încântare şi de dragoste gingaşă: Te iubim, Te iubim, Luminosule, Înaltule, Preafrumosule!..

---

[4] *Se au în vedere turlele specifice ale bisericilor ruseşti (n.tr.).*

Intrăm tăcuţi în semiîntunericul bisericii şi ne plecăm cu evlavie genunchii în faţa tainicului Tău altar. Fără sunet zboară în sus, spre bolţile cufundate în penumbră, cea dintâi rugăciune a inimilor înfiorate, ce ard de dragoste nemărginită pentru Dumnezeu. În faţa noastră licăresc cu flacără egală lumânările. Se revarsă lin cântările demult cunoscute, dragi inimii… Şi din adâncul sufletului emoţionat tinde către El, Cel răstignit de păcatele noastre, care a pătimit pentru noi, care ne iubeşte, rugăciunea fierbinte şi curată: «Dumnezeule, Dumnezeule! Vezi amarul nostru, vezi întunericul în care trăim, vezi cum năzuiesc spre lumina Ta sufletele noastre!.. Din inimi iubitoare, fierbinţi, se înalţă către Tine rugăciune curată, înflăcărată, pentru cei ce nu cunosc această fericire de a se ruga Ţie, pentru toţi cei în ale căror suflete nu e nici o scânteie a marii Tale iubiri, care încălzeşte şi luminează inimile! Aceştia nu ştiu ce fericire e pentru om să Te simtă în inima sa, ce fericire este în dragostea de Tine, cât de uşor şi vesel este a le ierta toate oamenilor în numele Tău! Ţie, Mare şi Milostive, ne rugăm: dă-le să Te priceapă măcar pentru o clipă, dă-le să se roage Ţie măcar o clipă cu inima renăscută şi curăţită de murdăria acestei vieţi, dă-le să simtă în inimile lor luminoasă şi prea frumoasa dragoste de oameni! Deşteaptă în sufletele lor tot ce este bun şi curat, tot ce a dispărut sub mizeria vieţii şi doarme şi acum în inimile lor somn adânc!»”

Acestea sunt impresiile primite de sufletul curat al adolescentului de la slujbele ortodoxe, iată ce dispoziţie sufletească elevată dăruieşte biserica!

Nu degeaba vechii creştini preţuiau atât de mult slujbele sărbătoreşti şi năzuiau atât de mult către ele, încât nu îi putea opri nici primejdia morţii.

***

În istoria Bisericii e cunoscută următoarea întâmplare. Sub domnia împăratului Valens a fost o vreme când creştinii ortodocşi erau prigoniţi cumplit [5]. Printr-un edict special li s-a interzis supuşilor împărăteşti să meargă în bisericile ortodoxe. Această interdicţie era însoţită de ameninţarea ca toţi cei ce se vor duce la slujbă acolo vor fi bătuţi crunt chiar în biserică. Executarea edictului a fost încredinţată prefectului oraşului.

Dimineaţa devreme, atunci când, după informaţiile pe care le avea prefectul, trebuia să înceapă slujba ortodoxă, acesta s-a dus la biserică însoţit de un detaşament înarmat. El credea că edictul imperial îi va speria atât de mult pe creştini,

---

[5] *Valens era partizan al ereziei ariene (n.tr.).*

încât nimeni nu va îndrăzni să vină la slujbă. Cât de mare i-a fost uimirea când a văzut că străzile din jurul bisericii erau pline de creştinii ce se grăbeau la Liturghie!

Deosebit de mirat a fost atunci când a văzut ieşind dintr-o casă o tânără creştină cu un copil în braţe.

- Ascultă, i-a zis el, unde te duci ?

- La biserică, a răspuns femeia.
-
 Nu ştii edictul?

- Ba da.

- Şi nu te temi de moarte?

- Cu bucurie mor pentru Hristos!… Uită-te: toţi se duc la biserică… Oare pot eu să scap prilejul de a pătimi pentru Domnul?

- Dar fie-ţi milă măcar de copil… De ce l-ai luat cu tine ?

- Vreau să împărtăşesc fericirea cu el… Este destul de mare ca să mărturisească numele Domnului Iisus Hristos.

Prefectul a fost emoţionat, tulburat, cutremurat. Edictul imperial n-a fost executat. Atât de mult preţuiau creştinii biserica şi slujbele!

&&&

Înţelegând toată însemnătatea slujbelor pentru educaţia creştină, Sinodul Quinisext [6] a emis următorul canon privitor la praznice: „Dacă cineva, fără nevoie neapărată sau piedică… ” nu vine în adunarea bisericească trei duminici în trei săptămâni la rând, dacă va fi cleric să se caterisească, iar dacă va fi mirean să fie îndepărtat de la împărtăşire.”

Aşadar, mersul la biserică este cea dintâi îndatorire a creştinului de sărbători.

---

[6] *Sau Trulan. A avut loc în anul 692. Este considerat o „prelungire” a Sinoadelor Ecumenice V şi VI: întrucât acestea nu au emis canoane disciplinare, Sinodul Quinisext a elaborat o serie de astfel de canoane în completarea activităţii acestora (n.tr.).*

Cea de-a doua îndatorire e binefacerea. Asta ne învaţă exemplul Domnului, care l-a vindecat pe cel cu mână uscată sâmbăta, arătând prin asta că sâmbăta trebuie să facem bine.

În fine, îndeletnicirile evlavioase de tot felul - rugăciunea făcută acasă, citirea cărţilor folositoare de suflet, discuţiile pe teme religioase şi aşa mai departe - sunt cât se poate de potrivite praznicului, căci prin aceasta se şi sfinţeşte ziua de sărbătoare, aşa cum cere porunca.

Lucrează şase zile şi-ţi fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a şaptea este odihnă Domnului Dumnezeului tău (Ies. 20, 8-9).

(din: Sfântul Vasile al Kineşmei, Evanghelia pentru omul modern. Învățături din Evanghelia după Marcu - volumul 1, Editura Sophia, 2013)

Ce-aţi făcut din ţară? Părintele Cezar Axinte - omilie dureroasă despre un popor ajuns la o grea cumpănă, gârbovit, îmbolnăvit și aproape pecetluit prin propriile alegeri. Ce mai avem de făcut acum?

23.12.2019

Predica din Duminica a 27-a după Rusalii - Tămăduirea femeii gârbove - a părintelui Cezar Petru Axinte, 8 decembrie 2019 (Capela Tinerilor din Mamaia):

Transcrierea unor fragmente:

[…]

De asemenea, după cum aţi auzit în colindele copiilor, m-a străpuns la inimă un vers, cu adevărat m-a străpuns, acela în care copiii întreabă, când cântă: Ce-aţi făcut din Ţară? Aţi auzit versul acesta. Să nu cumva să credeţi că este o întrebare aşa, poetică, ci este o întrebare care ne este adresată nouă, care suntem părinţii lor. Ce-aţi făcut din Ţară? Oare se va mai putea trăi în Ţara asta creştineşte? Oare vom mai putea trăi în ţara aceasta aşa cum a trăit două mii de ani neamul nostru, poporul nostru? Aşa cum a fost, cu toate cumpenele din istoria noastră, dar iată că două mii de ani am păstrat cărbunele aprins, jarul aprins, au păstrat cărbunele aprins astfel încât să ne putem şi noi împărtăşi cu Hristos Domnul. Şi ei ne întreabă: Ce-aţi făcut din Ţară?

[…]

Deşi strigăm <Vrem spitale, nu catedrale!>, Dumnezeu, până la un timp, nu ne-a ascultat, și poporul acesta a fost foarte viguros, încât în ’90, după Revoluţie, s-a făcut o cercetare genetică în care mai multe institute din străinătate şi din America au luat sânge de la români, din toate zonele, şi au găsit un filon genetic extra-ordinar în Moldova care i-a uimit pe toţi, de aceea, imediat după aceste studii, au început înfierile, adopţiile. Văzând ce filon extraordinar, ce genetică există în poporul ăsta, ce vigoare, ce vitalitate, aproape zece ani au făcut praf şi pulbere ca să ia copii cu acest bagaj genetic extraordinar.

Întrebau: “Ce mănâncă moldovenii?!” “Păi mămăligă cu ceapă, cu fasole…”, ştiţi, ei, care mănâncă icre negre şi nu ştiu ce şi sunt din ce în ce mai decrepiţi, pentru că vigoarea aceasta genetică stă în legătură cu vigoarea sufletească, după cum ne va arăta Mântuitorul Iisus Hristos.

Deci au luat foarte mulţi copii de aici şi mulţi vor să se căsătorească cu romănce sau cu români, după cum vedem, de aceea s-a şi provocat, într-o măsură… Ei nu știu care este originea acestei vigori, că ea este o origine duhovnicească. Vedeţi cât de mult contează sau cât de mult şi-au dorit ca poporul acesta să emigreze, că nu emigrează neapărat în comunităţi din acestea cunoscute, ci în toate colţurile lumii, acolo unde nasc copii, acolo unde se căsătoresc cu cei de alt neam, numai că ei socotesc că vigoarea stă în ADN şi că, odată ce fac acest altoi, neamul lor se va înviogra şi el, dar nu e vorba de asta. Şi ei îşi vor da seama că, dacă românii acolo nu se mai spovedesc, nu se mai împărtăşesc, nu mai merg la Liturghie, vor deveni și ei decrepiţi și nu va mai conta cât de mult şi cât de mulţi suntem, după cum se vede astăzi, dacă ne uităm la fişa de sănătate colectivă a poporului român.

[…]

Sigur că dădeau slavă lui Dumnezeu cei care se bucurau şi aveau inima curată, cei pizmaşi, însă, cei invidioşi, cărturarii şi fariseii, iată că încep să-L certe, dar nu direct, ci o ceartă pe femeie şi pe credincioşi: Dar nu aveţi şase zile pe săptămână să vă vindecaţi? Acum v-aţi găsit, în ziua sâmbetei?

Ca şi cum iubirea poate să aibă vreo margine sau vreun program de ghişeu. L-au pus pe Dumnezeu la ghişeu, L-au făcut funcţionar, asta voiau. Dacă eşti unul de-al nostru, respectă programul, nu munci Tu sâmbăta, că sâmbăta e liber, aşa cum spunea Moise! Şi le arată făţarnicilor - fariseilor făţarnici, morminte văruite, șerpi, pui de vipere, vai ce rechizitoriu le face! Şi v-am spus că nimic nu osândeşte mai mult Dumnezeu decât viclenia. Nicăieri nu vorbeşte Dumnezeu atât de dur, nu osândeşte atât de dur un păcat ca viclenia, pentru că este esenţa demonului. Și

rugăciunea Tatăl nostru, care ne este dată de Dumnezeu, aşa se încheie: Şi ne izbăveşte de cel viclean. Nu zice: de migratori, de musulmani…, nu, ci de cel viclean, cel al cărui chip este viclenia, chipul lui este viclenia şi minciuna, el fiind numit tot de Dumnezeu <tatăl minciunii>.

Deci le spune: Sunteţi ai demonului dacă nu vă puteţi bucura de bucuria acestei femei în pofida invidiei voastre; înseamnă că sunteţi cu totul şi cu totul prinşi în mreaja demonului şi mintea voastră este căzută de la Hristos! Ei, însă, se statornicesc în această hulă extraordinară, pentru că a sta împotriva Adevărului este hulă împotriva Duhului Sfânt. Şi asta nu duce decât la demonizare. Aveau să se demonizeze toţi în momentul în care strigau: Ia-L, ia-L, răstigneşte-L! Şi despre Iuda zice, cu o seară înainte, că a intrat satana în el. A intrat satana in ei atunci când au consimţit să-L batjocorească şi să-L omoare.

Zic aşa că poporul acesta, foarte mult încercat, a ajuns la o cumpănă. Suntem la o cumpănă. Suntem destul de slăbănogiţi, într-adevăr gârboviţi, pentru că păcatele noastre - şi când zic ale noastre să ştiţi că suntem solidari cu toţii, deşi ni se pare o vorbă în vânt, dar suntem solidari cu toţii, că noi suntem legaţi ca neam cu morţii noştri, cu cei adormiţi, cu cei care suntem vii, cu cei din pântecele mamelor lor, cu cei care se vor naşte, dar şi cu cei care n-au apucat să se nască. Suntem solidari şi păcatele au apăsat poporul nostru, l-au gârbovit, încât, dacă s-ar mai face o dată acum experimentul genetic, s-ar putea ca analizele sau aparatele să le fie date peste cap. Vedeţi cât de bolnav e poporul, în toate formele lui, de la bolile fizice la cele sufleteşti, duhovniceşti şi toate celelalte. Boala aceasta, gârbovirea aceasta, nu e decât o legătură a satanei pusă peste popor.

Dar ce este, de fapt, legătura aceasta? Este pecetluire, fiindcă fiecare păcat pe care îl săvârşim este într-o măsură o pecetluire a demonului, fiindcă Dumnezeu nu are nimic în comun cu demonul, cu lucrarea lui. Şi, atunci când facem păcatul, ne pecetluieşte într-o măsură şi, dacă stăruim în păcatul acela şi ajungem pătimaşi, împătimiţi, atunci într-adevăr pecetluirea a avut loc şi nu mai trebuie noi să ne temem de cip şi de altele, pentru că deja suntem gârbovi şi asta e şi din solidaritate, că poate noi zicem: <Dar noi nu suntem ca aceia sau ca vameşul acesta sau ca cei nouă leproşi care, fiind vindecaţi, nu s-au întors; noi nu suntem ca aceştia!> Dar, pentru că e vorba de solidaritate, trebuie să ne gândim în felul acesta, că păcatul este pecetluirea demonului şi cea mai mare suferinţă a noastră vine din faptul că noi nu ne vedem starea de păcătoşenie în care suntem!

Şi din nou spun că vorbesc despre popor. Poporul îi dă înainte cu <Vrem spitale, nu catedrale!> şi, dacă asculta Dumnezeu atâta cuvântul acesta şi dacă nu eram atât

de sănătoşi încât se uimeau şi cercetătorii, atunci Domnul a zis: <Bine, facă-se voia voastră, spitale să aveţi> şi iată că poporul s-a îmbolnăvit. Pentru că noi spunem în rugăciunea Tatăl nostru: Vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta - nu voia mea cea păcătoasă, ci voia Ta cea atotsfântă.

Păi voia mea asta e, vrem spitale, nu catedrale - dau un exemplu de lozincă fără minte, o strigă tinerii, vă daţi seama, sărmanii. Apoi bine, dragi tineri - zice Dumnezeu - dacă vreţi asta, facă-se voia voastră. Şi vedeţi că nu iese, nu iese: se zdrobeşte şi se frământă poporul acesta să scoată ceva şi nu mai are ziduri. M-aţi întrebat şi la alegeri şi L-am întrebat şi eu pe Dumnezeu şi Dumnezeu a tăcut. Pentru că poporul este gârbov şi se gârboveşte de păcate şi păcatul apasă şi păcatul nu este o idee, ci este personalizat, este şi unealtă în mâinile unor persoane, unor entităţi care sunt extrem de inteligente, care ne cunosc foarte bine şi ne fac să privim numai pământul, nu mai privim la cer. Am şi învăţat asta: Capul plecat sabia nu-l taie, dar nici soarele nu-l vede.

Ne vorbeşte Dumnezeu despre starea aceasta de gârbovire care, iată, hai s-o traducem în termenii aceştia sociali: dacă un gârbov dintr-acesta de optsprezece ani, cu coloana făcută praf, care nu mai aşteaptă nimic, stă doar cu faţa la pământ, într-o stare de umilinţă, de zdrobire, într-o stare în care ce poate să mai aştepte, moartea devine cea mai mare izbăvire, pentru că nu cunoaşte omul că există acea posibilitate ca coloana să se îndrepte în vreun fel încât omul să poată sta drept, să privească cerul, să zâmbească, să se bucure de sănătate, să aibă recunoştinţă pentru fiecare respiraţie. Nu este posibil din punct de vedere ştiinţific. Şi atunci, dacă este boala aceasta incurabilă, care înseamnă sentinţă, condamnare, deci dacă poporul are această boală de gârbovire şi, dacă sub acţiunea păcatului… Sunt două forţe, dacă vreţi: pe de o parte atracţia pământului, forţa gravitaţională, că de aceea e mai greu să te ridici, căderea e tot un zbor, dar doar o iluzie, că tu zici că plutești, dar e o chestiune matematică că te vezi zdrobit de pământ; abia când te ridici şi învingi gravitaţia, când trebuie să dai din aripi, să te osteneşti, abia acela este zbor adevărat. Dacă două forţe acţionează asupra coloanei noastre: forţa gravitaţională, ca lege pusă de Dumnezeu pe de o parte şi, pe de alta, păcatele noastre care ne apasă, atunci se cheamă că poporul are o boală incurabilă.

Şi ce să facem cu spitalele, dacă este incurabilă? A, eventual o moarte asistată! Că ce mai urmează după o sentinţă de condamnare la moarte? N-are rost să mai pierd vremea pe aici, ci să ne despărţim frumos, cum au ei toată politica asta pentru moartea asistată, cum îi spun ei, care e, de fapt, o sinucidere, ca să fim foarte clari. Într-adevăr, atunci, dacă eşti gârbov, nu ai nevoie decât de spitale, dar ce să vezi, spitalele nu te pot vindeca.

Şi atunci, poporul care stătea în latura şi în umbra morţii - care stătea în întuneric - a văzut lumină mare. De aceea a fost necesar ca Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu să Se întrupeze, pentru că n-a răbdat mila şi dragostea Lui să-l vadă pe om gârbovit şi călărit de draci. Atunci S-a întrupat, a venit la batjocura noastră, la tot, ca să biruie moartea şi noi să ne împărtăşim de Trupul acela în care s-a putut birui moartea şi să putem birui şi noi moartea, să biruim şi noi gravitaţia, să putem şi noi să zburăm, să deschidem aripile, să ne îndreptăm şi noi cocoaşa şi coloana, astfel încât să nu mai privim la pământ, ci la cer. Cerul acela pe care l-a văzut gârbova când s-a ridicat.

Dar sunt unii care nu s-au bucurat când au văzut-o pe femeia gârbovă că se ridică. Şi, dacă am traduce aceasta sau am face o mică translaţie, mi-am dat seama că sunt unii care nu se bucură dacă poporul vrea să se ridice şi atunci zic: Dărâmaţi bisericile! De fapt, e vorba de Potir şi v-am spus şi altă dată.

Cei care aţi fost ieri şi ne-am rugat pentru cei adormiţi ai noştri aţi văzut cum batjocoreşte diavolul pe om: a venit aici un om, aşa, o ispită pentru păcatele noastre, foarte suferind, foarte batjocorit de diavol. Și nu ştiam: să plâng, să-l dau afară? Dacă aş fi avut dragoste, poate aş fi plâns pentru el, dar primul gând care mi-a venit a fost: ia uite, a venit şi ăsta! Dar mi-a arătat că el deja trăieşte iadul şi că sunt unii care nu vor ca noi să ne ridicăm, ca să fie dreaptă coloana noastră.

Când vorbeşti de un om cu coloană, la ce te referi? La demnitate, la onoare, la o mândrie binecuvântată, te gândeşti la faptul că tu dai copiilor tăi o ţară… nu ca afară, pentru că aţi auzit, asta e întrebarea pe care ne-o pun copiii: Ce-aţi făcut din Ţară?

Ce credeţi că căutau tinerii aceia într-un cavou de beton la Colectiv? Credeţi că e ceva foarte interesant să stai într-un cavou de beton şi să-ţi dea cu ciocane în cap, ca asta e muzica aia, până la urmă. Dincolo de faptul că am fost şi noi tineri şi am ascultat Led Zeppelin sau altele, dar, dincolo de povestea aceasta, să stai trei-patru ore să-ţi bată cu un ciocan în creier sau să folosească cutia ta craniană pe post de boxă, de cutie de rezonanţă într-un cavou din beton, nu e ceva plăcut, dar lumea aceasta pe care noi o croim, ţara aceasta pe care noi le-o lăsăm nu-i interesează. De aceea pleacă. Şi cei care nu pleacă se ascund în crăpăturile pământului.

Deci versul acela pe care l-am auzit pentru prima dată l-am interpretat corect, zic eu, că ne întreabă copiii noştri. Dar să vă zic şi altceva: Cine credeţi că o să ne mai întrebe? O să ne mai întrebe Dumnezeu: <V-am dat o Ţară, şi ce Ţară!… V-am dat un Neam, şi ce Neam!… Şi ce-aţi făcut cu ele?>

Rămâne, aşadar, să ne răspundem acestor întrebări, atât cât se mai poate, fiindcă la Dumnezeu nu există plan cincinal, că în cinci ani facem poduri, în cinci ani facem şosele şi redresăm ţara. La Dumnezeu nu aşa funcţionează. El are o singură dimensiune: veşnicia. Şi în veşnicie toate capătă alt sens. Aşa că putem să Îi cerem Domnului - şi poate şi femeii gârbove, dacă e în ceata Domnului, să se roage, pentru că ea ştie ce durere e asta - şi toţi sfinţii pe care i-am pomenit astăzi să se roage pentru noi şi noi să ne rugăm, popor român care eşti la răscruce, să ne rugăm cu toţii, să punem genunchii, că noi putem să întoarcem gândul şi hotărârea Domnului.

Să ştiţi că deocamdată Domnul Şi-a întors faţa ca să nu vadă păcatele noastre. Dar poate fi şi asta, să vină osânda. Şi să ştiţi că nu întârzie să vină osânda dacă noi nu vom face ceva, dacă nu vom face pocăinţă, nu vom cere să vedem păcatele noastre, să ne vedem adâncul stării noastre de cădere şi să facem pocăinţă. Dacă n-ar fi pocăinţă, nu s-ar mântui nimeni. Să nu căutăm ce zic unii şi alţii, că ne atacă, că sunt pizmaşi, invidioşi, că, de fapt, spune Hristos: Dacă pe Mine M-au urât, şi pe voi vă vor urî. Dacă pe Mine M-au răstignit, şi pe voi vă vor răstigni. Ce altceva putem să aşteptăm, ce altceva putem să ne dorim, ca unii care ne-am declarat a fi următori ai lui Hristos?

Aşadar, să-i rugăm pe toţi sfinţii, pe Maica Domnului, să ne miluiască şi să mijlocească pentru noi ca poporul acesta să se ridice încet-încet, să-şi îndrepte coloana, să nu mai caute la pământ, ci la cer, pentru că destinul omului este legat numaidecât de cer. Amin.

Sursa:
http://www.cuvantul-ortodox.ro/ce-ati-facut-din-tara-parintele-cezar-axinte-omilie-dureroasa-despre-un-popor-ajuns-la-o-grea-cumpana-garbovit-imbolnavit-si-aproape-pecetluit-prin-propriile-alegeri-ce-mai-avem-de-facut-acum/

Predica părintelui Ciprian Negreanu (Cluj) la Duminica a 27-a după Rusalii/ Tămăduirea femeii gârbove (2013): “Cu cât nu loveşti în celălalt şi nu-l prigoneşti în inima ta, cu atât Dumnezeu nu loveşte în tine, nu te prigoneşte, nu te lasă în mâna diavolului“

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Suntem în a 28-a duminică după Rusalii, când ne amintim de această Evanghelie de la Sfântul apostol şi evanghelist Luca, de la cap. 13, Evanghelia vindecării femeii gârbove.

Nu pot să nu-mi aduc aminte de frumoasele cuvinte pe care le zicea mitropolitul nostru, Bartolomeu, la această predică a femeii gârbove şi, mai ales, minunea pe care am aflat că a făcut-o în timpul acestei predici. Iată, Dumnezeu poate face minuni şi prin cuvânt, în sensul că, în timp ce Înaltpreasfinţitul Bartolomeu vorbea, femeia asupra căreia s-a întâmplat minunea şi-a asumat şi a primit cuvintele acelea cu atenţie, deşi nu-i erau adresate ei personal, ci tuturor, iar Înaltul nici nu se uita la ea. Dar ea şi le-a asumat şi le-a ascultat cu atenţie, iar Dumnezeu, prin această atenţie asupra cuvintelor, a întărit-o pe ea în credinţă, că ea s-a întărit în credinţa că şi cu ea se poate întâmpla asemenea minune şi s-a întâmplat. Am mai amintit aceasta altă dată, dar nu putem să nu ne amintim și acum.

Am aflat de la consilieri ai dânsului chiar lângă sicriul său, când era în catedrală. E vorba de o femeie gârbovă de mulţi ani care s-a întâmplat să intre în catedrală, nu era din Cluj, într-o toamnă târzie sau început de iarnă, în această duminică a 28-a, şi să asculte chiar la cuvântul Înaltului Bartolomeu, când el ţinea predică despre această Evanghelie. Ea era gârbovă de mulţi ani, nu mai era nici o posibilitate medicală, deşi încercase în multe chipuri să se trateze. Oamenii n-au prea băgat-o în seamă, povestea ea, că au crezut că aşa era ea, smerită, mergea plecată spre amvonul Înaltului şi spre altar, s-a oprit sub amvon, unde se afla dânsul, şi toţi credeau că stă aplecată din smerenie, dar, de fapt, boala aceasta a ei era veche şi de mult timp şi ea nu putea să stea altfel. Şi, în timp ce Înaltul vorbea despre cum această femeie gârbovă era legată de diavol de 18 ani şi, având şi studii medicale, el povestea cum toate vertebrele se uniseră între ele, se cimentaseră şi nu mai era nici o posibilitate ca ea să se îndrepte vreodată, apoi cum, prin putere dumnezeiască, Mântuitorul i-a pus mâinile pe spate; el în clipa aceea spunea despre cum trebuie să se fi simţit femeia când s-a ridicat dintr-o dată, când S-a atins Mântuitorul cu mâinile de spatele ei, ea la propriu a simţit mâini pe spatele ei, deşi nu era nimeni, şi s-a îndreptat exact cum povestea Înaltul despre femeia din Evanghelie.

Oamenii n-au observat, pentru că ei credeau că stătea aplecată din smerenie până atunci, dar a doua zi, când Înaltul primea oamenii în audienţă, la sfârşit de tot, înainte de a închide uşile, chiar părintele Marian Andreica, cel care era acolo atunci, aproape că n-a mai primit-o, zicându-i că nu mai primeşte Înaltul, e târziu, că Înaltul trebuie să plece la Nicula, unde îşi scria traducerea şi diortisirea Bibliei.

Dar femeia a insistat şi a povestit ce s-a întâmplat şi apoi a intrat la Înaltul, de faţă cu părintele acesta şi a povestit, iar Înaltul a ţinut în mod deosebit să spună că nu el a făcut, ci cuvântul lui Dumnezeu şi credinţa ei, că a ascultat şi credinţa ei a făcut această minune indubitabilă, mai ales că ea venise şi cu tot felul de dovezi referitoare la cum fusese ea. Şi a dat canon amândurora să nu spună până la moartea lui nimic. De aceea îmi spuneau ei chiar acolo, lângă sicriul Înaltului, pentru că şi-au adus aminte.

Şi parcă nu avem cum să nu-l rugăm pe Înaltul Bartolomeu, care a fost aici, în mijlocul nostru, şi ne-a fost arhiereu şi părinte duhovnicesc, dacă a câştigat milă în faţa lui Dumnezeu, să mijlocească de acolo, din cer, şi sufletele noastre gârbovite să le îndrepte şi feţele noastre plecate spre cele ale veacului acestuia şi spre fricile şi supărările veacului acestuia şi spre nimicurile, până la urmă, ale veacului acestuia, care uită să-şi întoarcă faţa spre Dumnezeu, spre Soarele dreptăţii, şi

pentru rugăciunile lui să ne îndrepte spatele duhovnicesc şi să vedem iarăşi Soarele, să fim oameni.

Întorcându-ne la Evanghelia aceasta, până la urmă, în mijlocul ei este o minune. N-aş vrea să mă opresc asupra minunii în sine; multe sunt minunile pe care le-a făcut Mântuitorul, ceva ne atrage, însă, atenţia, în mod deosebit. Se vorbeşte despre această boală provocată de diavol de 18 ani, şi, prin aceasta, Mântuitorul vădeşte clar că bolile sunt lucrate de diavol, chiar dacă sunt îngăduite de Dumnezeu. Orice boală e lucrată de diavol, orice tip de rău e lucrarea diavolului, de la răul spiritual la cel fizic. Cu îngăduinţa lui Dumnezeu! E ca şi cum un tată care nu-și mai poate ţine copilul nicicum în rânduială îl dă pe mâna unui profesor foarte aspru, foarte rău, deşi nu-l putem compara pe diavol cu un profesor, dar oricum, ca acesta să se îndrepte aşa măcar, ca acesta să înceapă să preţuiască şi să înţeleagă măcar aşa cât bine primea acasă la ai săi şi cine este Dumnezeu şi să se întoarcă astfel spre Dumnezeu. Astfel îngăduie Dumnezeu anumite boli sau anumite ispite care vin prin lucrarea diavolului şi prin ura diavolului, nu vin de la Dumnezeu. Ele sunt îngăduite de Dumnezeu. Trebuie făcută această distincţie între voia lui Dumnezeu şi îngăduinţa Sa.

Voia Lui aceasta este: ca pe nici unul dintre cei pe care Mi i-ai dat - şi pe toţi i-a dat Lui, toţi suntem ai Mântuitorului, pentru că Mi s-a dat toată puterea în cer şi pe pământ, deci toţi suntem ai Lui - pe nici unul să nu-l pierd.

Asta e voia Tatălui. Nici unul să nu se piardă. Și iarăşi voia lui Dumnezeu o vedem în aceea că de la început până la sfârşit pe nici unul n-a pedepsit Mântuitorul; pe toţi i-a vindecat, indiferent cu cât de puţină credinţa au venit. Voia lui Dumnezeu este sănătatea, voia lui Dumnezeu este binele, viaţa veşnică, sufletul luminat.

Lucrarea diavolului este cealaltă: sufletul întristat, moartea, suferinţa, durerea. Şi [nu] ne putem închipui câtă durere îngăduie Dumnezeu peste om, ispitele și încercările și bolile, ca omul, totuşi, să nu uite de El, să se trezească, să fie altfel. Cât ar vrea ca omul să se întoarcă altfel, nu numai prin boli şi suferinţe şi necazuri.

Părintele Arsenie Boca chiar insista pe acest lucru şi spunea: „Voi vă rugaţi de mine să Îl rog pe Dumnezeu şi Dumnezeu se roagă de voi să vă îndreptaţi. Cine de cine să asculte?"

Ascultă Dumnezeu şi de om, dar atunci tot folosul care ar trebui să vină din toate încercările şi ispitele n-ar mai veni. Dar, dacă am asculta de Dumnezeu şi ne-am întoarce chipul cu uşurinţă spre El, s-ar întâmpla cum s-a întâmplat în Pateric.

***

La un moment dat se povesteşte de un părinte bătrân care căzuse grav bolnav. Şi ucenicul său tot stătea pe lângă el şi încerca să-l ajute. Şi, văzând că în ultimul timp nu mai mânca aproape nimic, şi ştim cu toţii că asta e poate ultima etapă la oamenii bolnavi, bătrâni, când încep să nu mai mănânce mai nimic, ştim că e pe aproape ziua morţii lor.

Și atunci, încercând cu disperare să-l facă să mănânce, ucenicul s-a gândit că cine ştie în ce sărbătoare a văzut că-i plăceau părintelui nu ştiu ce plăcinte. Şi s-a apucat să facă. Şi a făcut şi a vrut să folosească miere, dar, din grabă şi neatenţie, a folosit un fel de ulei de cânepă rânced care era şi el acolo şi nu şi-a dat seama. Vă daţi seama cum trebuie să fi mirosit?

Şi le-a dus părintelui şi i-a spus: <Părinte, mănâncă!> şi l-a forţat: <Uite cât m-am străduit! Dar trebuie să mănânci ceva…!> şi acela a mâncat şi erau groaznice la gust, dar, de dragul copilului, al ucenicului duhovnicesc, pentru că l-a văzut că s-a străduit, deşi şi-a dat seama că ucenicul greşise, a mâncat. Şi a mâncat câtva, dar după aceea n-a mai vrut să mănânce.

Ucenicul a tot insistat şi, ca să-l impulsioneze, a mâncat şi el şi aproape a vomitat din cauza gustului şi şi-a cerut iertare.

Iar părintele a zis: <Lasă, frate, că, dacă ar fi îngăduit Dumnezeu să fie miere şi meritam eu miere, miere era. Iar, dacă a îngăduit cânepă, cânepă merit.>

Şi în clipa aceea s-a făcut bine! Adică el şi-a văzut păcatele şi n-a mai judecat pe nimeni, că putea să-l judece cu asprime pe ucenic, şi şi-a recunoscut păcatele şi a înţeles că merită şi tot ce i se întâmplă e cu îngăduinţa lui Dumnezeu şi din clipa aceea Dumnezeu nu i-a mai lăsat boala.

Boala nu era de dragul bolii, era îngăduită pentru că el avea lipsuri sufleteşti, pentru că el îşi îndreptăţea păcatele, pentru că probabil îi judeca pe alţii. Dar, în clipa în care n-a mai judecat pe nimeni altcineva, chiar când cineva i-a făcut clar rău, şi de cele mai multe ori pe cei mai apropiaţi îi judecam cel mai aspru, dar când el n-a mai judecat şi încă a socotit că el însuşi e vrednic de tot răul pentru păcatele sale, în clipa aia Dumnezeu l-a făcut sănătos, deşi el era pe moarte.

&&&

Aşa, cumva, este și în această pildă. Primul lucru ce ne atrage atenţia este acesta că toată boala şi toată suferinţa şi tot necazul, de la bolile sufleteşti până la bolile psihice, nu sunt lucrări ale lui Dumnezeu, ci sunt lucrări ale diavolului.

Al doilea lucru care ne atrage atenţia şi asupra căruia nu avem cum să nu ne oprim este faptul că Dumnezeu nu suportă ipocrizia. Că El zice: Făţarnicilor!, întâi preotului care ieşise în faţă. Adică El vindecase in Templu pe acea femeie care se chinuise atât şi Şi-a pus mâinile peste ea şi i-a spus: Femeie, iertate sunt ţie păcatele tale! Şi în acea clipă ea s-a îndreptat şi toţi s-au minunat, numai preotul, invidios, a ieşit de unde stătea el şi a zis: Şase zile aveţi voie să veniţi să vă vindecaţi, dar ziua a şaptea e ziua Domnului şi n-aveţi voie sa faceţi nimic - nici măcar vindecarea! Trebuie să ţineţi ziua Sabatului - dar nu I-a zis Lui, ci ca şi cum ar fi zis o predică, aşa, lumii întregi, că-i era ruşine să-I zică Lui în faţă, n-avea putere, n-avea ascendentul moral. Şi asta în sine era o făţărnicie, pentru că, de fapt, voia să-I spună Lui, dar îi certa pe ceilalţi.

Şi Mântuitorul zice: Făţarnicilor! Şi foloseşte şi El acelaşi cuvânt, ca şi cum le-ar vorbi tuturor, dar, de fapt, i se adresa lui şi întregii lui tagme: fariseilor, preoţilor, cărturarilor: Fiecare din voi oare nu-şi dezleagă sâmbăta boul sau asinul de la iesle şi-l duce de-l adapă? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care, iată, de optsprezece ani a legat-o satana, oare nu se cuvenea să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei?

Ipocrizia aceasta o acuza Mântuitorul: că noi, pentru noi înşine, ne găsim îndreptăţiri. Dacă ar fi fost bolnav copilul unuia dintre ei şi Dumnezeu l-ar fi făcut bine, n-ar fi zis nimic, ba ar fi găsit îndreptăţiri. Dar dacă e altul, de ce să se facă? Să nu se facă nimic! Ar fi zis să fie corectitudine, să se ţină dreapta măsură, să nu ştiu ce.

Era o făţărnicie de fond, pentru că numai pe ale noastre le îndreptăţim, numai ale noastre credem că trebuie să fie privite cu milostivire, situaţia noastră. Pentru tine înţelegi, dar pentru altul nu. Asta-i făţărnicia mare, de fond, iar o altă făţărnicie, mai mică, dar care era vârful aisbergului era că, în loc să I se adreseze Mântuitorului, îi certa pe toţi pentru că, de fapt, îi era ruşine să-I spună Lui şi n-avea puterea şi bărbăţia să vorbească cu El faţă către faţă. Deci Mântuitorul îl acuza de aceste făţărnicii. De fapt, rare şi puţine sunt păcatele pe care Dumnezeu să le privească cu atâta asprime. Cred că nici nu este ceva mai grav atacat de Mântuitorul în toată Evanghelia ca făţărnicia.

Vai vouă, fariseilor făţărnici.… Ţineţi minte acel capitol întreg de vai-uri. Şi acuza şi cearta cea mai aspră o face atunci când zice Făţarnice!, şi de mai multe ori îi

acuză pe făţarnici. La fel şi când vin să-l întrebe despre banul dajdiei, dacă să-l dea sau nu cezarului. Aproape că nu este păcat despre care Dumnezeu să ne spună că e mai urât înaintea lui Dumnezeu decât ipocrizia sau făţărnicia. E aproape un întreg capitol în care Dumnezeu îi acuză pe farisei și pe cărturari şi pe preoţi, nu pentru viaţa lor murdară sau întinată - poate aveau o viaţă mai curată decât restul poporului, dar asta nu-i salvează - nu-i acuză nici că-şi adunau avuţii - deşi probabil asta făceau - nu-i acuză nici că se rugau mult sau puţin - şi probabil că mulţi se rugau prea puţin şi nu cum trebuie, cum suntem şi noi acum - nu-i acuză de nimic decât de făţărnicie. Şi în această Evanghelie de azi tot făţărnicia e condamnată şi asprimea Mântuitorului de azi tot împotriva făţărniciei este, cu hotărâre şi cu putere.

Noi de această făţărnicie trebuie să ne ferim. Ce este această făţărnicie? De ce trebuie să ne ferim? Spus pe româneşte: să nu judecăm cu două măsuri! Şi aici suntem cam toţi vinovaţi. Toţi judecăm cam cu două măsuri. Atâta timp cât faptele noastre rele nu sunt cunoscute… Să zicem că de multe ori n-am făcut la timp ce trebuia să facem, dar nu ştie nimeni lucrul ăsta sau ştiu foarte puţini oameni, pe care nu-i avem în preajmă. Şi atâta timp cât faptele noastre rele nu sunt ştiute decât de Dumnezeu sau de puţini oameni, dacă noi întâmpinăm o situaţie în care cineva întârzie sau nu-şi face datoria, nu face la timp ce trebuia să facă, suntem de o asprime… Suntem cu două măsuri: cu noi - foarte blânzi, ne înţelegem, ne îngăduim, scuzăm situaţia, ne îndreptăţim; dar dacă altul întârzie - îl facem praf și pulbere, îl acuzăm cu asprime.

Nici un păcat nu-I este greu lui Dumnezeu să ierte, toate le iartă, dacă omului îi pare rău. Dar nu suportă făţărnicia aceasta, aceste două măsuri. Şi ne-o spune în multe pilde şi ne-o arată.

Iar cea mai tulburătoare pildă în privinţa aceasta este a datornicului nemilostiv, care avea zece mii de talanţi datorie, deci sute de tone de aur - asta ce înseamnă: păcate multe, nenumărate - şi Dumnezeu, dacă omul a cerut iertare, Dumnezeu S-a străpuns la inimă şi l-a iertat. Aşa şi noi, mergem înaintea lui Dumnezeu, în biserică, în faţa icoanelor sau, mai ales, la spovedanie, şi zicem <Doamne, iartă-mă! Sunt păcătos, am desfrânat, am făcut aşa, n-am ţinut post, Doamne, iartă-mă! N-am făcut nimic din toate acestea, dacă luăm legile Tale, cele zece porunci, cu toate suntem la pământ!> Chiar şi în ultimele dintre porunci, de exemplu a 9-a, să nu dai mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, păi toţi facem asta, nu e vorba de a depune mărturie mincinoasă la tribunal, ci la felul în care prezentăm faptele aproapelui ca să ne ridicăm pe noi înșine, ca să ne punem într-o lumină mai

bună, să ne îndreptăţim. Orice poruncă am lua, orice păcat am analiza, suntem de neizbăvit înaintea lui Dumnezeu, dacă ne uităm cu atenţie.

Dar Dumnezeu ne spune că ne iartă şi ne şterge El păcatele şi Se străpunge la inimă de durere pentru noi şi ne iartă. Şi dacă de o mie de ori ne întoarcem şi zicem <Iartă-mă! Îmi pare rău!>, Dumnezeu te va ierta, pentru că El a zis: De şaptezeci de ori câte şapte pe zi, adică de 490 de ori. Dacă vine fratele tău şi-ţi cere iertare, tu să-L ierţi. Păi dacă Dumnezeu îți cere asta, credeţi că El n-o să ţină porunca asta? El nu cere ceva ce nu ţine El! Iar asta înseamnă că El ne iartă pe noi înmiit, nu de 500 de ori pe zi, ci de mii de ori, numai noi să zicem <Îmi pare rău, Doamne! Iartă-mă! Pun iar început!> Cu siguranţă ne iartă.

Pe cel cu zece mii de talanţi l-a iertat. Zece mii de talanţi - mulţime mare de păcate, nenumărate! Nu i-a reproşat, nu l-a certat, nu i-a zis nimic. Nici nouă n-o să ne zică nimic. Toate, toate ţi le iartă; cu o singură condiţie: să nu judeci cu două măsuri. Pentru că datornicul a ieşit afară după ce a fost iertat și l-a găsit pe altul care îi era dator cu puţin, cu jumătate de kilogram de argint, şi i-a zis: <Nenorocitule, dă-mi banii înapoi, altfel te bag la puşcărie!> Și l-a şi băgat. L-a închis până îi dă lui banii aceia. Adică era foarte aspru cu toate neputinţele omeneşti ale celor din jur. Cerem mult de la ceilalţi și puţin de la noi. În clipa aceea, Dumnezeu l-a luat pe datornic înapoi și i-a pus în cârcă toate păcatele lui şi până nu-şi plătea toate, până la cea mai mică monedă, nu ieşea din închisoare, adică din boli, necazuri, ispite, încercări, tulburări, până își plătea cu vârf şi îndesat toate păcatele. Şi cei mai mulţi dintre noi n-apucăm să le plătim aici, pe pământ, o veşnicie ne-ar trebui să le plătim; pentru că păcatele noastre nu se termină aici, ci ele își continuă lucrarea în veşnicie, dacă Dumnezeu nu le iartă. E înfricoșător!

Nu numai cuvintele spuse de noi sunt fiinţe vii, care merg mai departe până la sfârşitul lumii şi vom da seama de ele, ci toate faptele noastre sunt ca nişte fiinţe vii care-şi continuă lucrarea. Vrea vorbă, vreo faptă pe care au văzut-o oamenii, merge înainte şi lucrează în sufletul aproapelui tău. Şi, de acolo, se implantează în alt suflet şi în alt suflet, ca o sămânţă rea care tot creşte şi nu-ţi dai seama.

Păi, dacă ar fi să-ţi plăteşti tu păcatele, n-ai când, n-ai cum! Dacă nu te iartă Dumnezeu, n-ai nici o şansă. Şi Dumnezeu nu numai că iartă, dar şi îndreaptă şi scoate sămânța rea crescută în sufletul aproapelui şi din al apropiaților şi se ocupă El de a tăia toate acele seminţe şi a le scoate, cele care s-au împrăştiat în cei care s-au înrăit prin tine. Ei, Dumnezeu, pentru tine și pentru că te întorci tu, merge El şi repară în spatele tău răul din sufletele multora şi aduce binele în locul lui şi acoperă relele noastre.

Or, dacă nu face Dumnezeu asta, cine poate să facă? Cine poate să meargă pe urma păcatelor noastre? Ce fapte minunate am putea noi face ca să acoperim răul? Nu poţi să faci nimic! Nu poţi plăti zece mii de talanţi! Nu poţi! Şi atunci nu ar trebui să facem orice ca să nu pierdem acest folos, că Dumnezeu ne iartă şi Se străpunge de durere pentru noi? Până la urmă, dacă ar trebui să rezumăm Evanghelia la câteva cuvinte scurte, ce ne cere Hristos? Să cerem iertare de la El pentru păcatele noastre, să ne străduim cât putem noi să nu le mai facem - dar să nu ne iluzionăm, multe dintre ele le vom face în continuare, că poţi să promiţi tu acum că nu vei mai vorbi de rău, dar, sincer, crezi că nu vei mai vorbi de rău în viaţa asta? - să ne pară rău de păcatele noastre, să avem încredere în milostivirea lui Dumnezeu, să ne recunoaştem păcătoşi, să ne dăm seama de milostivirea lui Dumnezeu şi de dragostea Lui care ne cheamă, să ne mărturisim Lui şi să cerem iertare de la El. Si singurul lucru pe care trebuie să-l facem de aici încolo, în afară de a ne strădui să nu mai facem, cât putem, dar fără să ne iluzionăm şi fără să deznădăjduim, deci singurul lucru pe care trebuie să-l facem de aici încolo este să nu îl judecăm pe aproapele, să nu judecăm cu două măsuri - pe noi cu îndreptățire şi cu blândețe şi cu îngăduinţă, iar pe celălalt cu asprime şi cerând mult de la el. Dacă facem asta, am pierdut tot. De aceea judecata e privită cu atâta asprime de Dumnezeu.

Cu ce măsură măsori ţi se va măsura - cuvântul este veşnic, este lege duhovnicească. Aşa cum legea gravitaţiei nu cade cât e cerul şi pământul, nici legea aceasta nu va cădea: cu ce măsură măsori, ţi se măsoară! Înfricoșător cuvânt!

Haideţi să încercăm. E foarte greu, pentru că diavolul, aşa cum el se ocupă să ne dea tot felul de patimi, de dependenţe, se ocupă şi cu asta; credeţi că se ocupă numai cu lucrurile slabe, fumat, băut? - deşi nici astea nu sunt slabe! Se ocupă cu lucruri mai adânci, mai grele; ne face dependenţi de a judeca, ne face dependenţi de plăcerea pe care o simţim în clipa în care lovim în celălalt, în care celălalt nu mai e aşa de bine văzut din cauza a ceea ce am zis noi. Se creează o dependenţă sufletească, duhovnicească mult mai gravă; e un fel de răcoare, aşa, când îl judeci pe celălalt. Răcoarea aia e răcoarea iadului, nu e a Raiului. Nu e odihnă, ci întuneric. Mănânci din carnea aproapelui tău, cum zicea Sfântul Ioan Gură de Aur.

E o plăcere iluzorie, ca a unui fumător care crede că se linişteşte cu o ţigară. Să nu ne lăsăm înşelaţi, nu e nici o plăcere. Şi e greu pragul acesta, până scăpăm de această dependenţă, e foarte greu. Dar şi când scăpăm… Şi scăpăm încetul cu încetul, nu dintr-o dată. Lupta se poate duce pe viaţă și pe moarte până la sfârșitul vieţii; dar, dacă scăpăm măcar cât de puţin și tot mai puţin ne lăsăm purtaţi de acest duh necurat. Dracul care se ocupă cu asta nu e un soldat amărât, ci e general mare. Cum zicea părintele Arsenie: „Iar acolo, la vămi, sunt draci bătrâni şi vicleni,

măi!” Adică pe care nu-i poţi înşela. Bătrâni de la facerea lumii, care sunt învechiţi în răul răului și care ştiu foarte bine să ne învârtească pe degete şi să facă cu noi ce vor, dacă Dumnezeu nu ne ajută.

Aşa şi aici: cu plăcerea asta pe care ţi-o dă judecata, vorbirea de rău, povârnirea celuilalt în jos şi ridicarea ta în sus, pe tine să te pui pe un piedestal iar pe celălalt să-l cobori, această dependenţă este greu de biruit. Dar şi dacă începi s-o biruieşti, încetul cu încetul, treaptă cu treaptă, aşa cum se biruieşte orice patimă…!

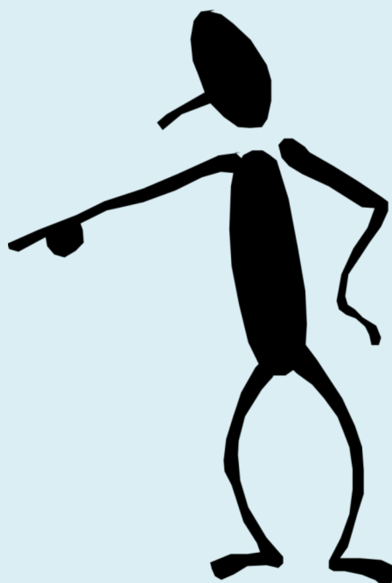
Nici o patimă nu se biruieşte direct, definitiv. De pildă, desfrânarea. Să zicem că eşti necăsătorit şi că trăieşti în desfrânare. Ajungi să n-o mai faci cu greu. La nivel trupesc n-o mai faci. Dar poate că nu rezişti ajungi s-o faci de unul singur. A doua etapă e să nu mai faci nici asta. Dar nu mai faci nici asta şi noaptea vine cu scurgeri, cu tulburări, cu vise. Reuşeşti după aceea, după perioade lungi, pentru unii ani de zile, de curăţire a inimii, a minţii, de împărtăşire din altceva decât din ce te-ai împărtăşit până atunci; dacă până atunci îţi împărtăşeai sufletul din reviste pornografice şi din programe nelalocul lor şi asta au rodit, acum trebuie să te lipseşti de ele mult timp şi să-ţi împărtăşeşti sufletul din altceva, din lucrurile curate pe care ni le-a dat Dumnezeu, din firea naturii, din lucrurile frumoase, ca încetul cu încetul să ajungi ca nici măcar noaptea să nu mai ai porniri şi vise. Şi de aici până la a-ţi birui gândurile şi ochii, care sunt tot timpul porniţi spre imaginaţie, sunt alte şi alte trepte. Şi biruieşti această patimă în trepte, nu poţi să rezolvi cu ea dintr-o dată.

Aşa este şi cu această patimă a vorbirii de rău şi a batjocoririi celuilalt şi a coborârii celuilalt şi a urcării picioarelor tale pe piedestal: grea, treaptă cu treaptă, încetul cu încetul, dar roadele nu întârzie să apară. Cu cât judeci mai puţin, cu atât Dumnezeu te judecă mai puţin. Cu cât nu loveşti în celălalt şi nu-l prigoneşti în inima ta, cu atât Dumnezeu nu loveşte în tine, nu te prigoneşte, nu te lasă în mâna diavolului. Că nu El te prigoneşte, nu El te loveşte, ci te lasă în mâna diavolului, care este câine rău, „lup înţelegător” îl numeau Părinții, şi care nu are milă de om, nici o milă. Şi dacă tu nu mai eşti câine şi lup cu celălalt, nici Dumnezeu nu-l mai lasă pe diavol să mai fie aşa cu tine şi încetul cu încetul simţi de acum ocrotirea lui Dumnezeu!

Ai grijă de aproapele tău și Dumnezeu va avea grijă de tine. Ai grijă de aproapele tău în inima ta, cum îl judeci, ce gândești despre el. De aceea a ajuns Antonie cel mare, pustnicul cel mare al pustiei, să zică: „În mâna aproapelui tău este viaţa şi moartea.” - în relaţia ta cu aproapele tău. Cum îl tratezi tu, aşa te tratează Dumnezeu. Dacă îl tratezi şi îl înţelegi şi îl îngădui şi îl ierţi şi-i găseşti îndreptăţiri,

Dumnezeu te va îngădui, te va ierta, îţi va găsi îndreptăţiri, te va lăsa, te va scoate din mii de păcate, ţi le va ierta pe toate. Dar dacă tu nu ierţi, nu laşi, nu îngădui, cea mai mică greşeală o scoţi în evidenţă şi o pui pe tapet şî o pui pe tapet, aşa va face Dumnezeu și cu tine. Înfricoşător este acest cuvânt și poate cel mai greu din Scriptura Noului Testament. Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească.

“Cu ce măsură măsori cu aceea ţi se va măsura !” - Extras din Omilia Pr. Ciprian Negreanu la Tămăduirea femeii gârbove. Făţărnicia care ne poate osândi pentru veşnicie

4.12.2016

“Aşa este şi cu această patimă a vorbirii de rău şi a batjocoririi celuilalt şi a coborârii celuilalt şi a urcării picioarelor tale pe piedestal: grea, treaptă cu treaptă, încetul cu încetul, dar roadele nu întârzie să apară. Cu cât judeci mai puţin, cu atât Dumnezeu te judecă mai puţin. Cu cât nu loveşti în celălalt şi nu-l prigoneşti în inima ta, cu atât Dumnezeu nu loveşte în tine, nu te prigoneşte, nu te lasă în mâna diavolului. Că nu El te prigoneşte, nu El te loveşte, ci te lasă în mâna diavolului, care este câine rău, „lup înţelegător” îl numeau Părinții, şi care nu are milă de om, nici o milă. Şi dacă tu nu mai eşti câine şi lup cu celălalt, nici Dumnezeu nu-l mai lasă pe diavol să mai fie aşa cu tine şi încetul cu încetul simţi de acum ocrotirea lui Dumnezeu!Ai grijă de aproapele tău și Dumnezeu va avea grijă de tine”.

***

Predica părintelui Ciprian Negreanu (Cluj) la Duminica a 27-a după Rusalii/ Tămăduirea femeii gârbove (2013):

[extras]

[…] Noi de această făţărnicie trebuie să ne ferim. Ce este această făţărnicie? De ce trebuie să ne ferim? Spus pe româneşte: să nu judecăm cu două măsuri! Şi aici suntem cam toţi vinovaţi. Toţi judecăm cam cu două măsuri. Atâta timp cât faptele noastre rele nu sunt cunoscute… Să zicem că de multe ori n-am făcut la timp ce trebuia să facem, dar nu ştie nimeni lucrul ăsta sau ştiu foarte puţini oameni, pe care nu-i avem în preajmă. Şi atâta timp cât faptele noastre rele nu sunt ştiute decât de Dumnezeu sau de puţini oameni, dacă noi întâmpinăm o situaţie în care cineva întârzie sau nu-şi face datoria, nu face la timp ce trebuia să facă, suntem de o asprime… Suntem cu două măsuri: cu noi - foarte blânzi, ne înţelegem, ne îngăduim, scuzăm situaţia, ne îndreptăţim; dar dacă altul întârzie - îl facem praf și pulbere, îl acuzăm cu asprime.

Niciun păcat nu-I este greu lui Dumnezeu să ierte, toate le iartă, dacă omului îi pare rău. Dar nu suportă făţărnicia aceasta, aceste două măsuri. Şi ne-o spune în multe pilde şi ne-o arată.

Iar cea mai tulburătoare pildă în privinţa aceasta este a datornicului nemilostiv, care avea zece mii de talanţi datorie, deci sute de tone de aur - asta ce înseamnă: păcate multe, nenumărate - şi Dumnezeu, dacă omul a cerut iertare, Dumnezeu S-a străpuns la inimă şi l-a iertat. Aşa şi noi, mergem înaintea lui Dumnezeu, în biserică, în faţa icoanelor sau mai ales, la spovedanie, şi zicem <Doamne, iartă-mă! Sunt păcătos, am desfrânat, am făcut aşa, n-am ţinut post, Doamne, iartă-mă! N-am făcut nimic din toate acestea, dacă luăm legile Tale, cele zece porunci, cu toate suntem la pământ!> Chiar şi în ultimele dintre porunci, de exemplu a 9-a, să nu dai mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, păi toţi facem asta, nu e vorba de a depune mărturie mincinoasă la tribunal, ci la felul în care prezentăm faptele aproapelui ca să ne ridicăm pe noi înșine, ca să ne punem într-o lumină mai bună, să ne îndreptăţim. Orice poruncă am lua, orice păcat am analiza, suntem de neizbăvit înaintea lui Dumnezeu, dacă ne uităm cu atenţie.

Dar Dumnezeu ne spune că ne iartă și ne şterge El păcatele şi Se străpunge la inimă de durere pentru noi şi ne iartă. Şi dacă de o mie de ori ne întoarcem şi zicem <Iartă-mă! Îmi pare rău!>, Dumnezeu te va ierta, pentru că El a zis: De şaptezeci de ori câte şapte pe zi, adică de 490 de ori. Dacă vine fratele tău şi-ţi cere iertare, tu să-L ierţi. Păi dacă Dumnezeu îți cere asta, credeţi că El n-o să ţină porunca asta? El nu cere ceva ce nu ţine El! Iar asta înseamnă că El ne iartă pe noi înmiit, nu de 500 de ori pe zi, ci de mii de ori, numai noi să zicem <Îmi pare rău, Doamne! Iartă-mă! Pun iar început!> Cu siguranţă ne iartă.

Pe cel cu zece mii de talanţi l-a iertat. Zece mii de talanţi - mulţime mare de păcate, nenumărate! Nu i-a reproşat, nu l-a certat, nu i-a zis nimic. Nici nouă n-o să ne zică nimic. Toate, toate ţi le iartă; cu o singură condiţie: să nu judeci cu două măsuri.

Pentru că datornicul a ieşit afară după ce a fost iertat și l-a găsit pe altul care îi era dator cu puţin, cu jumătate de kilogram de argint, şi i-a zis: <Nenorocitule, dă-mi banii înapoi, altfel te bag la puşcărie!> Şi l-a şi băgat. L-a închis până îi dă lui banii aceia. Adică era foarte aspru cu toate neputinţele omeneşti ale celor din jur. Cerem mult de la ceilalţi și puţin de la noi. În clipa aceea, Dumnezeu l-a luat pe datornic înapoi și i-a pus în cârcă toate păcatele lui şi până nu-şi plătea toate, până la cea mai mică monedă, nu ieşea din închisoare, adică din boli, necazuri, ispite, încercări, tulburări, până își plătea cu vârf şi îndesat toate păcatele.

Şi cei mai mulţi dintre noi n-apucăm să le plătim aici, pe pământ, o veşnicie ne-ar trebui să le plătim; pentru că păcatele noastre nu se termină aici, ci ele își continuă lucrarea în veşnicie, dacă Dumnezeu nu le iartă. E înfricoșător!

Nu numai cuvintele spuse de noi sunt fiinţe vii, care merg mai departe până la sfârşitul lumii şi vom da seama de ele, ci toate faptele noastre sunt ca nişte fiinţe vii care-şi continuă lucrarea. Vrea vorbă, vreo faptă pe care au văzut-o oamenii, merge înainte şi lucrează în sufletul aproapelui tău. Şi, de acolo, se implantează în alt suflet şi în alt suflet, ca o sămânţă rea care tot creşte şi nu-ţi dai seama. Păi, dacă ar fi să-ţi plăteşti tu păcatele, n-ai când, n-ai cum! Dacă nu te iartă Dumnezeu, n-ai nici o şansă. Şi Dumnezeu nu numai că iartă, dar şi îndreaptă şi scoate sămânța rea crescută în sufletul aproapelui şi din al apropiaților şi se ocupă El de a tăia toate acele seminţe şi a le scoate, cele care s-au împrăştiat în cei care s-au înrăit prin tine. Ei, Dumnezeu, pentru tine și pentru că te întorci tu, merge El şi repară în spatele tău răul din sufletele multora şi aduce binele în locul lui şi acoperă relele noastre.

Or, dacă nu face Dumnezeu asta, cine poate să facă? Cine poate să meargă pe urma păcatelor noastre? Ce fapte minunate am putea noi face ca să acoperim răul? Nu poţi să faci nimic! Nu poţi plăti zece mii de talanţi! Nu poţi! Şi atunci nu ar trebui să facem orice ca să nu pierdem acest folos, că Dumnezeu ne iartă şi Se străpunge de durere pentru noi? Până la urmă, dacă ar trebui să rezumăm Evanghelia la câteva cuvinte scurte, ce ne cere Hristos? Să cerem iertare de la El pentru păcatele noastre, să ne străduim cât putem noi să nu le mai facem - dar să nu ne iluzionăm, multe dintre ele le vom face în continuare, că poţi să promiţi tu acum că nu vei mai vorbi de rău, dar, sincer, crezi că nu vei mai vorbi de rău în viaţa asta? - să ne pară rău de păcatele noastre, să avem încredere în milostivirea lui Dumnezeu, să ne recunoaştem păcătoşi, să ne dăm seama de milostivirea lui Dumnezeu şi de

dragostea Lui care ne cheamă, să ne mărturisim Lui şi să cerem iertare de la El. Şi singurul lucru pe care trebuie să-l facem de aici încolo, în afară de a ne strădui să nu mai facem, cât putem, dar fără să ne iluzionăm şi fără să deznădăjduim, deci singurul lucru pe care trebuie să-l facem de aici încolo este să nu îl judecăm pe aproapele, să nu judecăm cu două măsuri - pe noi cu îndreptățire şi cu blândețe şi cu îngăduinţă, iar pe celălalt cu asprime şi cerând mult de la el. Dacă facem asta, am pierdut tot. De aceea judecata e privită cu atâta asprime de Dumnezeu.

Cu ce măsură măsori [cu aceea] ţi se va măsura - cuvântul este veşnic, este lege duhovnicească. Aşa cum legea gravitaţiei nu cade cât e cerul şi pământul, nici legea aceasta nu va cădea: cu ce măsură măsori, ţi se măsoară! Înfricoșător cuvânt!

Haideţi să încercăm. E foarte greu, pentru că diavolul, aşa cum el se ocupă să ne dea tot felul de patimi, de dependenţe, se ocupă şi cu asta; credeţi că se ocupă numai cu lucrurile slabe, fumat, băut? - deşi nici astea nu sunt slabe! Se ocupă cu lucruri mai adânci, mai grele; ne face dependenţi de a judeca, ne face dependenţi de plăcerea pe care o simţim în clipa în care lovim în celălalt, în care celălalt nu mai e aşa de bine văzut din cauza a ceea ce am zis noi. Se creează o dependenţă sufletească, duhovnicească mult mai gravă; e un fel de răcoare, aşa, când îl judeci pe celălalt. Răcoarea aia e răcoarea iadului, nu e a Raiului. Nu e odihnă, ci întuneric. Mănânci din carnea aproapelui tău, cum zicea Sfântul Ioan Gură de Aur. E o plăcere iluzorie, ca a unui fumător care crede că se linişteşte cu o ţigară. Să nu ne lăsăm înşelaţi, nu e nici o plăcere. Şi e greu pragul acesta, până scăpăm de această dependenţă, e foarte greu. Dar şi când scăpăm… Şi scăpăm încetul cu încetul, nu dintr-o dată. Lupta se poate duce pe viaţă și pe moarte până la sfârșitul vieţii; dar, dacă scăpăm măcar cât de puţin și tot mai puţin ne lăsăm purtaţi de acest duh necurat. Dracul care se ocupă cu asta nu e un soldat amărât, ci e general mare.

Cum zicea părintele Arsenie: „Iar acolo, la vămi, sunt draci bătrâni şi vicleni, măi!” Adică pe care nu-i poţi înşela. Bătrâni de la facerea lumii, care sunt învechiţi în răul răului și care ştiu foarte bine să ne învârtească pe degete şi să facă cu noi ce vor, dacă Dumnezeu nu ne ajută.

Aşa şi aici: cu plăcerea asta pe care ţi-o dă judecata, vorbirea de rău, povârnirea celuilalt în jos şi ridicarea ta în sus, pe tine să te pui pe un piedestal iar pe celălalt să-l cobori, această dependenţă este greu de biruit. Dar şi dacă începi s-o biruieşti, încetul cu încetul, treaptă cu treaptă, aşa cum se biruieşte orice patimă…!

[….]

Femeia gârbovă astăzi: Un popor gârbovit de ploconiri, linguşeli, lipsă de verticalitate; o omenire tip "Prikoke", cocoşată de păcate şi manipulată să se simtă "liberă" când este mai robită şi să fie fericită scormonind în gunoaiele lumii. Cum arată omul îndreptat de Hristos?

6.12.2014

Predici actuale ale Pr. Claudiu Melean la vindecarea femeii gârbove: Unde privim, ce vedem, ce cultivăm?

"Gata, imediat, cum vine cineva cu bani mai mulţi, noi gata, facem plocoane, linguşeli. Păi asta înseamnă că suntem un popor gârbovit, un popor care ne lăsăm duşi de nas, care ne lăsăm păcăliţi, care ne lăsăm fraieriţi de foarte multe ori de lumea aceasta plină de bani. Suntem mulţumiţi, suntem fericiţi că avem de mâncare, că avem un loc de muncă, că avem „distracţie". Aşa zicea cineva: „dă-le la oameni mâncare şi distracţie, şi oamenii toţi te vor asculta!". Şi, după principiul acesta, foarte multe popoare au fost manipulate, au fost duse unde au vrut conducătorii lor. Le-au dat de mâncare şi distracţie. Şi-n felul acesta au fost aplecaţi oamenii să nu mai vadă altceva. Să nu mai vadă libertatea adevărată, să nu mai aibă verticalitate, să nu mai poată hotărî singuri nimic! Adică: ei să vadă gunoaiele şi să fie dirijaţi într-o parte şi-n alta după cum vrea politicul - ca să zic aşa. Şi asta nu întâmplător!"

***

Cuvântul părintelui Claudiu Melean (Cluj) la Duminica tămăduirii femeii gârbove (2013):

În numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh, Amin!

Slăvit să fie Domnul! Iubiţi fraţi şi surori, au fost aşa de multe cuvinte în ziua de astăzi şi aş vrea să îmi îngăduiţi în câteva minute să fac o legătură între Evangheliile cu atâţia bogaţi care au fost înainte - foarte multe - cu Evanghelia din ziua de astăzi. Şi am vorbit, şi s-a vorbit aici foarte mult despre aceşti bogaţi. Şi aş vrea să vedeţi că eu îi asemăn foarte mult cu femeia gârbovă. Ştiţi de ce? Pentru că bogaţii aceştia priveau în jos. Şi vedeau bogăţia foarte tare şi aceasta era problema lor, că nu mai vedeau nimic altceva decât bogăţia, aşa cum femeia gârbovă nu vedea decât lucrurile pământeşti, lucrurile de jos.

Şi aş vrea să ne gândim ca un om care are verticalitate, un om vertical şi cu coloana vertebrală - dacă vreţi fizic luând - dar cu verticalitate duhovnicească, vede nu doar lucrurile de sus. Adică femeia gârbovă vede lucrurile de jos, omul vertical nu vede numai lucrurile de sus, ci vede tot, adică şi cele de sus şi cele de jos. Şi asta are o importanţă extraordinară, pentru că omul investeşte în ceea ce vede. Adică ceea ce vede pentru el este de mare preţ, de mare importanţă, are un impact foarte mare.

În mall-uri, în magazine, oamenii ştiu, vânzătorii ştiu, cei care organizează acolo ştiu foarte bine că produsele care sunt puse la nivelul ochiului se cumpără cel mai mult. Degeaba le pui jos, undeva ascunse acolo, că acelea le văd oamenii, dar mai greu; sau sus, foarte sus - omul e foarte comod - ce vede în faţa ochilor săi se vinde foarte repede. Şi lucrul ăsta se întâmplă chiar în psihologia noastră, în tot ce priveşte viaţa noastră de zi cu zi. Uitaţi-vă, cum ni se bagă la televizor anumite lucruri zilnic, zilnic să le tot vedem. Începem să ne obişnuim cu ele şi să credem că aia e normalitatea. Vedem pe internet anumite lucruri, şi zilnic ni se face reclamă - reclama tocmai asta face, îi bagă omului în cap, fără să vrea el, o anumită imagine, să se obişnuiască cu anumite lucruri în aşa fel încât la un moment dat să creadă că asta e normalitate.

Ei, omul care este vindecat de Hristos, care e ridicat de Hristos cu privirea în sus, cu privirea la Dumnezeu, acela ştie să privească şi cele de sus, şi cele de jos. Dacă vreţi, mergi în magazin şi nu iei toate care îţi sunt la nivelul ochiului, te uiţi care sunt mai de calitate, care au preţ mai bun. Deci, un om care se străduie să gân-

dească face lucrul ăsta, omeneşte vorbind, apoi duhovniceşte nu ar trebui să fie cu atât mai mult? Să analizeze lucrurile şi cele de jos, şi cele de sus. Omul care vede lucrurile de jos, investeşte în cele de jos.

Şi zicea Sfântul Nicolae Velimirovici foarte interesant că, dacă vezi cele de jos, cele pământeşti, şi investeşti în ele, le dezvolţi foarte tare - şi lumea de astăzi, Europa de astăzi a ajuns ca o femeie gârbovă - s-a dezvoltat aşa de puternic pentru că a investit şi a privit lucrurile acestea pământeşti, de jos, şi a investit tot în ea, în lumea aceasta de jos. Şi de-aia au apărut acum, vedeţi, mijloace moderne de comunicare, a apărut o tehnologie extraordinară, pentru că omul a investit foarte mult în cele de jos.

Omul duhovnicesc nu investeşte doar în cele de sus, ci investeşte cel mai mult în cele de sus, şi le dezvoltă şi pe cele de jos, implicit; adică are o viziune mult mai mare. Dacă vreţi e ca şi comparaţia dintre un vultur şi o găină. Păi, ce ar înţelege găina când ar veni un vulturi şi i-ar zice: „Păi, stai, că lumea asta atât e de mare şi de frumoasă, sunt munţi extraordinari, şi păduri, şi văi, şi flori, şi câmpii.” Ce ar înţelege găina? Ea ar zice: „Asta e curtea mea, asta e totul, asta e toată lumea mea, am ce mânca, am de toate aicea.” Exact aşa este diferenţa între un om duhovnicesc şi un om lumesc care îşi vede curtea lui, ograda lui foarte bine pusă la punct - are gunoi, are râme, are unde să doarmă, are ce mânca şi nu îl mai interesează nimic altceva.

Şi, de aceea, vedeţi, impactul ăsta e foarte slab la noi, când noi vorbim despre lucrurile cereşti: dacă nu vorbim cu convingere, oamenii nu vor putea să priceapă şi să înţeleagă ce este dincolo de ograda lor, dincolo de ceea ce văd oamenii gârboviţi de patimi, de poftele acestea lumeşti şi trecătoare.

O Europă gârbovită, adică aplecată şi, aş zice eu, şi ţara noastră a început să se gârbovească; nu ştiu dacă din cauza evanghelizatorilor [sectanţi] sau din ce cauză a început să se plece, şi a început să se plece în aşa un mod ruşinos. Adica, n-am nimic cu nici un popor din lumea aceasta, dar cum vine cineva din America - imediat le facem plecăciuni. Staţi un pic, noi avem o demnitate de români, avem o demnitate de oameni verticali, de oameni credincioşi care am primit credinţă de la Sfântul Andrei. Şi-atuncea trebuie imediat să ne plecăm în faţa tuturor străinilor care au bani? Asta înseamnă că nu ai verticalitate. Gata, imediat, cum vine cineva cu bani mai mulţi, noi gata, facem plocoane, linguşeli. Păi asta înseamnă că suntem un popor gârbovit, un popor care ne lăsăm duşi de nas, care ne lăsăm păcăliţi, care ne lăsăm fraieriţi de foarte multe ori de lumea aceasta plină de bani, de lumea aceasta care investeşte în cele de jos, care le dezvoltă foarte puternic pe cele de jos,

şi care nu mai investeşte - şi ne învaţă şi pe noi să nu mai investim în cele de sus - în cele cereşti.

Acum aş vrea să vă întrebaţi: pentru ce aţi făcut pasiune, ce vă pasionează pe fiecare dintre dumneavoastră? Adică, aicea e uşor să ne gândim la cele de sus şi e frumos, dar eu zic că e foarte puţin să te gândeşti duminica 2 ore dimineaţa, 3 ore după-masă, 5 ore pe săptămână - e destul să investeşti şi să priveşti la cele de sus?! V-aş întreba: când sunteţi singuri, la ce vă gândiţi? Când stai singur acolo, te pui seara la culcare sau rămâi odată singur la serviciu, într-o parte sau în alta, la ce te gândeşti? Ca să vedem cât suntem de gârboviţi sau de drepţi, ce coloană vertebrală avem, duhovniceşte. Haide să ne luăm şi să ne analizăm mintea noastră şi sufletul nostru. Pentru că dacă face unul o pasiune din Dumnezeu, atunci Dumnezeu trebuie să vină în mintea noastră când suntem singuri, Dumnezeu trebuie să vină în mintea noastră şi când suntem bucuroşi, şi când suntem necăjiţi, şi când avem realizări, şi când suntem dărâmaţi, când suntem îmbolnăviţi. Omul duhovnicesc le priveşte pe toate şi alege din fiecare - aşa, ca şi albina - din fiecare floare alege nectarul, alege partea cea bună, cum zicea Sfântul Vasile cel mare despre cărţi: Luaţi şi citiţi, citiţi cărţi, şi alegeţi din ele toate lucrurile de folos, aşa cum albina îşi alege mierea şi nectarul.

Eu aş zice: haideţi să încercăm, duhovniceşte, să ne dez-gârbovim, cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, să-L rugăm pe Hristos să-Şi trimită mâna Lui şi harul Lui peste noi, ca să ne ridice mintea spre cele cereşti, să ne ridice inima, să investim şi în cele de sus, nu numai în cele de jos, sau să investim fiecare, la fiecare parte, aşa cât merită.

Zicea Sfântul Maxim mărturisitorul: Dă fiecărei părţi a umanităţii tale ceea ce merită. Adică trupului să-i dai mâncare, îmbrăcăminte, atât cât este necesar. Dar să-i dai şi sufletului. Aici este păcăleala gârboveniei duhovniceşti: omul dă trupului de toate şi începe să investească în el, începe să îi dea mult mai mult decât îi trebuie, şi sufletului nu mai are timp, nu mai are chef, nu mai are pasiune să-i dăruiască nimic.

Ei, când omul lui Dumnezeu priveşte gârbovenia în toată urâţenia ei, când omul duhovnicesc vede că diavolul vrea să ne gârbovească şi să ne lege de pământul acesta cu legături, cu lanţuri, cu funii foarte puternice, acela Îl roagă pe Hristos să îl dezlege, să i le taie, acela merge şi caută dezlegarea cu tot sufletul, cu toată puterea lui. Omul când înţelege că priveşte prea îngust… - e foarte greu să înţelegi că priveşti îngust; mi-a fost mie foarte greu, multă vreme, să înţeleg că am privit îngust, un segment foarte scurt, foarte mic, şi să văd că Dumnezeu de fapt de acolo

de sus priveşte altfel, vede altfel. Şi nu putem să înţelegem tainele acestea ale mântuirii sufletului, ale dez-gârbovirii, decât dacă privim în ambele sensuri, adică să vedem tot.

Când eşti vertical vezi şi sus, şi jos, înţelegi şi lucrurile cereşti, şi cele pământeşti. Le ziceam şi dimineaţă, la predică: Cum să înţelegi cele cereşti dacă înaintea ochilor tăi şi înaintea minţii tale se perindă mai mult cele pământeşti? Acelea îţi rămân în minte. Dacă nu deschidem Sfânta Scriptură, nu avem cum să pricepem lucrurile cereşti, nu avem cum să înţelegem tainele lui Dumnezeu, pentru că aici sunt ascunse: în Scriptură, în Biserică, în rugăciune, în cântare, în dragostea frăţească. Numai prin felul acesta putem să înţelegem tainele cereşti, numai în felul acesta ne putem ridica privirea de la lucrurile, de la gunoaiele lumii de jos.

Aş vrea să încheiem adunarea din ziua de astăzi încurajaţi, încurajaţi de Hristos, care vine să ne ridice umplându-ne de bucuria cunoaşterii Sale, de bucuria deschiderii unui orizont mult mai larg, a deschiderii unei priviri mult mai înţelepte, mult mai hotărâte. Şi să Îl rugăm pe Hristos să ne dea o forţă, o binecuvântare să fim statornici, să fim verticali, să avem coloană vertebrală - duhovniceşte vorbind - în aşa fel încât orice vânturi şi orice furtuni, orice bucurii şi orice realizări, oricât s-ar dezvolta lumea aceasta de jos să nu fim impresionaţi de ea.

Şi noi să punem pasiune în lumea cea de sus, şi să încercăm să dezvoltăm în inima noastră, şi în inimile celor din jurul nostru, tocmai pasiunea şi dragostea pentru cele cereşti, pentru cele dumnezeieşti. Şi atunci vom vedea: cu cât le vom dezvolta noi mai tare în noi, şi Dumnezeu va trimite dezvoltarea celor cereşti în inima noastră, şi bucuria Lui cerească va fi treptat, astăzi un pic, şi dacă îţi place şi pui pasiune, Dumnezeu îţi va da mai mult, şi îţi va da atâta încât vom ajunge ca şi înaintaşii noştri.

Şi cred că nu e imposibil lucrul acesta: gândiţi-vă la părintele Iosif, la fratele Traian, la atâţia fraţi care au pătimit, care au suferit. Ei au suferit plini de bucuria şi de nădejdea întâlnirii cu Hristos, pentru că ei ştiau unde să privească, ei vedeau altfel toată lumea, priveau altfel toată ţara aceasta, priveau altfel pe toţi oamenii din jurul nostru. Nu-i priveau de jos, nu erau impresionaţi de bogăţiile lor, de averile lor.

Uitaţi-vă la fratele Traian [Dorz], când au început să vină darurile din străinătate, nu s-a lăsat sedus şi impresionat de ele. Mulţi s-au lăsat, din păcate, mulţi s-au lăsat ademeniţi de lucrurile acestea de jos: ba o haină, ba o mâncare, ba nu ştiu ce, şi

foarte mulţi oameni din ziua de astăzi sunt păcăliţi în felul acesta, foarte mulţi. Pentru că pun preţ mai mult pe cele pământeşti decât pe cele cereşti.

Aş vrea ca în ziua de astăzi să încercăm fiecare dintre noi să ne vedem echilibrul, să vedem fiecare dintre noi cum stăm cu viaţa noastră, cu gârbovirea noastră duhovnicească, cu gârbovirea noastră sufletească, şi ***să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea un discernământ limpede şi clar încât să valorificăm şi să dăm fiecărui lucru valoarea lui adevărată, pe care Dumnezeu a lăsat-o. Amin.***

****

Predica Pr. Claudiu Melean la Duminica tămăduirii femeii gârbove (2012):

Preacucernice şi iubite părinte, iubiţi fraţi întru Hristos, am început să tresărim - cred că fiecare dintre noi - dimineaţa, când am văzut zăpadă, şi acum am tresărit din nou când am auzit cuvintele, pentru că simţim bucuria Crăciunului cum se apropie pas cu pas de sufletele noastre. Şi parcă ni s-au descreţit frunţile, parcă ni s-a îndreptat spatele, parcă viaţa duhovnicească începe să intre mai cu putere în inimile noastre, mai ales că am venit astăzi la Sfânta Liturghie.

Biserica ne-a aşezat înaintea inimilor noastre o Evanghelie, o minune pe care Domnul Iisus Hristos o face şi care nu are în sinea ei un lucru spectaculos ca şi multe alte minuni: o femeie gârbovă, o femeie cocoşată, ”o femeie care nu se putea îndrepta nicicum” - ne zice evanghelistul Luca, în cap. 13. Venise în zi „de sâmbătă” în sinagogă. Ştiţi că evreii merg sâmbăta, prăznuiesc „sâmbăta” ca zi de odihnă. Venise în sinagogă, şi acolo o vede Mântuitorul. Adică în această suferinţă a ei, îi zice doar câteva cuvinte: „Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta!” Şi-a pus mâinile asupra ei, şi ea îndată s-a îndreptat. Şi slăvea pe Dumnezeu. Păi, în asta stă toată minunea. Şi de multe ori oamenii spun că „nu e mare lucru”.

Nu ştiu dacă în ziua de astăzi se poate ca, prin operaţie, să se vindece cineva de îndoirea coloanei vertebrale. Dar cert este că Mântuitorul vrea să transmită ceva şi prin vindecarea acestei femei. Că nu degeaba precizează Sfântul Luca că „această femeie avea un duh de neputinţă, şi nu putea să se ridice în sus nicidecum”. Asta însemna că ea mergea cocoşată, şi ce privelişte avea? Ia încercaţi să mergeţi aplecaţi în jos, şi cu o cârjă de un metru-aşa, şi vedeţi ce privelişte aveţi, ce vedeţi. De bună seamă că veţi vedea mai bine asfaltul, lucrurile de pe drum, bordurile, dar de bună seamă că nu veţi vedea frumuseţile - nici ale caselor, nici ale ninsorii, nici ale norilor sau ale soarelui, necum să vezi cele mai mari frumuseţi ale cerului. Şi asta vrea să ne arate Mântuitorul de fapt, că omenirea întreagă, prin păcat, s-a

gârbovit, că omenirea întreagă, prin depărtarea de Dumnezeu, a început să privească la lucrurile de jos, a început să-şi îndoaie verticalitatea duhovnicească şi să nu mai vadă cele cereşti, să vadă doar cele pământeşti. Şi culmea ştiţi care este? Că lumea în care trăim parcă acelaşi lucru vrea să ne înveţe - aşa de multe lucruri ne înconjoară, care ne arată realităţile acestui pământ încât, dacă am sta să le analizăm, am intra în disperare foarte repede.

Dacă aţi fi în locul unui duhovnic, al unui preot care spovedeşte, şi aţi vedea câte probleme are fiecare om în parte, dincolo de aparenţele care ne înşală de foarte multe ori, dacă aţi vedea câte femei sunt necăjite că sunt bătute de soţii lor, că sunt înjurate, că nu sunt respectate, câţi bărbaţi sunt în tot felul de patimi - ale alcoolului, ale desfrâului - câţi tineri sunt disperaţi că nu pot să îşi găsească un rost în viaţă, că nu-şi găsesc un loc de muncă, câţi tineri văd că nu mai are nici un rost să înveţe, să facă şcoală, că nu-şi trec examenele sau că le trec prin fel şi fel de alte metode decât învăţatul, poate că, stând să ascultaţi într-un post al Crăciunului sau al Paştilor o mulţime de spovedanii, aţi pleca deprimaţi. Şi cred că nu se întâmplă lucrurile acestea degeaba. Hristos a dat preotului putere să spovedească pentru ca el să nu plece acasă dărâmat. Să ştiţi, dacă am fi numai cu puterea omenească, am fi dărâmaţi după câte auzim la spovedanie.

Dar Dumnezeu vrea să vină în ziua de astăzi şi să ne îndrepte privirea în sus. Vrea să ne spună: Nu mai priviţi cu disperare la partea goală a paharului, nu mai priviţi necăjiţi la câte rele se întâmplă împrejur, ci priviţi cu nădejde la Cer, la viaţa veşnică, la mântuirea pe care Hristos a venit să v-o dăruiască.

Pentru că El S-a coborât din Ceruri tocmai din această cauză, că oamenii nu mai puteau să privească spre Cer, că oamenii au ajuns într-o aşa nesimţire - zice unul dintre părinţii Bisericii, Sfântul Maxim mărturisitorul - că nici n-au mai dorit cerul. Şi m-am gândit: oare, câtă realitate şi în ziua de astăzi! Câţi oameni îşi mai doresc Împărăţia lui Dumnezeu, viaţa veşnică? Câţi oameni doresc să trăiască împreună cu Dumnezeu şi cu toţi sfinţii? Foarte puţini. De ce? Pentru că ne-a obişnuit lumea să ne dorim cele de aici, de pe pământ, să scormonim în gunoaiele lumii şi să ne bucurăm de ele.

***

Am văzut un filmuleţ foarte interesant, un fel de desen animat, pe internet, cu un „porcuşor” [Prikoke]. Un porc ce trăia în coteţ şi zicea: „Măi, oare ce vor dihăniile astea cu două picioare cu mine de-mi dau atâta de mâncare? Poate că vor să mă sloboade la libertate, vor să fiu mai puternic, oare de ce m-or hrăni mai mult, dar eu nu pot să mănânc mai mult”.

Povestea lui prikoke (cu tâlc!):
https://www.youtube.com/watch?v=7q3zQIDfryE&feature=emb_logo

Uite, vine pisica din curtea respectivă şi zice: „Măi porcule, hai să te învăţ eu cum e cu libertatea adevărată. Uite, oamenii ăştia vor să te îngraşe ca să te taie de Crăciun".

Şi porcul zice: „Du-te de aicea, că eşti animal şiret! Tu vrei să spui că oamenii îmi vor mie răul, vor să mă taie! Nu, oamenii sunt prietenii mei, ei mă scarpină după ureche, uite - îmi dau paie, îmi dau lături, îmi dau de toate. Păi şi-acum cum vii tu aicea să îmi spui că ei vor să mă omoare pe mine?!"

Şi pisica îi spune: „Eu am mai cunoscut şi alţii ca şi tine, care au trăit prin coteţe din astea, şi toţi au ajuns prin răcituri, prin cârnaţuri, prin tot felul de mese ale dihăniilor cu două picioare".

Şi porcul zice: „Dar ce am de făcut?"

„Păi uită-te, coteţul e putrezit de acuma de atâta vreme, tu cât eşti de mare, zi „Acum!!", te trânteşti în el şi fugi în pădure la libertate" - îi zice pisica.

Dar porcul zice: „Cum libertate, dar nu am eu aicea libertate? Păi eu am tot ce vreau aicea. Am de mâncare, am unde să dorm, nu-mi lipseşte nimic".

Şi atunci ia şi se duce din nou la troacă, că i-au pus oamenii iar ceva de mâncare, şi zice: „Mai vino iar mâine pe la mine şi mai discutăm".

&&&

După ce-am văzut desenul ăsta animat, m-am gândit cutremurat: câtă asemănare cu noi, oamenii, cu lumea aceasta în care trăim cu diavolul care vine să ne înşele, să ne păcălească, care ne face să avem impresia că „noi avem tot!", că „suntem liberi!".

Zicea pisica acolo, la un moment dat zice: „tu n-ai nimic dar ţi se pare că ai totul!" Şi aşa suntem noi oamenii: n-avem nimic, mai nimic pe pământul acesta şi ni se pare că avem totul. Suntem mulţumiţi, suntem fericiţi că avem de mâncare, că avem un loc de muncă, că avem „distracţie". Aşa zicea cineva ["Marele inchizitor" al lui Dostoievski, n.n.]: „dă-le la oameni mâncare şi distracţie, şi oamenii toţi te vor asculta!" Şi, după principiul acesta, foarte multe popoare au fost manipulate, au fost duse unde au vrut conducătorii lor. Le-au dat de mâncare şi distracţie. Şi-n

felul acesta au fost aplecaţi oamenii să nu mai vadă altceva. Să nu mai vadă libertatea adevărată, să nu mai aibă verticalitate, să nu mai poată hotărî singuri nimic! Adică: ei să vadă gunoaiele şi să fie dirijaţi într-o parte şi-n alta după cum vrea politicul - ca să zic aşa. Şi asta nu întâmplător!

Hristos vine în ziua de astăzi să ne înveţe că am fost creaţi oameni verticali. Cred că am mai zis aici: în limba greacă „om" se spune „anthropos" şi cuvântul ăsta analizat, înseamnă „privitor în sus". Omul a fost creat de Dumnezeu să privească în sus, să-şi dorească Cerul, să dorească mântuirea! Dar diavolul a-nceput să-l facă să privească în jos.

În femeia gârbovă din Evanghelie ar trebui să ne vedem pe fiecare dintre noi în parte, şi toată omenirea la un loc, [pe] care ne-a înşelat diavolul să privim şi să ne mulţumim cu cele de pe pământ, să fim „liniştiţi şi fericiţi". Şi când cineva ne spune: „păi, Cerul…, Împărăţia lui Dumnezeu…, Viaţa veşnică…" zicem: „a, păi… interesante lucruri, frumoase! Dar mai treci mâine pe la noi şi-apoi mai discutăm" - efectiv să nu ne mai sensibilizeze nimic.

Hristos S-a pogorât din Ceruri ca să ne explice lucrurile acestea, ca să ne arate puterea de-a ne dez-gârbovi, de a ne îndrepta. Şi-am pus întrebarea: oare, ce-nseamnă un om vertical, un om cu verticalitate? Pentru că femeia aceasta, după ce Mântuitorul Şi-a pus mâinile peste ea - ne spune evanghelistul - „s-a îndreptat şi-L slăvea pe Dumnezeu". A fost dezlegată de neputinţa ei şi, apoi, cu coloana vertebrală dreaptă Îl slăvea pe Dumnezeu din Ceruri.

Asta înseamnă că un om care are o verticalitate duhovnicească nu se mai lasă clătinat în dreapta şi-n stânga de nimic. Un om care are înaintea ochilor mântuirea pe care a adus-o Hristos, Împărăţia lui Dumnezeu, chiar şi după ce pleacă de la biserică el nu mai uită lucrurile acestea. Dacă vreţi, este ca o mamă care, atunci când are un copil mic, tot timpul îi poartă de grijă. Chiar şi atunci când nu este în prezenţa copilului, ea se gândeşte: „oare ce face copilul meu acum, cu cine este acum?". Am văzut familii care fac cu schimbul - şi m-am bucurat tare mult - vin la biserică cu schimbul: o dată vine tata, o dată vine mama şi celălalt [părinte] rămâne acasă să aibă grijă de copil. Dar să nu credeţi că cel care este în biserică s-a rupt total de grija copilului - nici vorbă! El se gândeşte: „e-n siguranţă cu soţul, sau cu soţia, sau cu cine l-am lăsat acasă?". Ei, în felul acesta ar trebui să ne fie drag Hristos! Şi viaţa veşnică! Chiar şi după ce plecăm din biserică noi să ne gândim cum să nu-L pierdem pe Hristos, cum să avem grijă că Hristos să nu fugă, să nu plece de la noi! Sau, mai bine zis, să nu-L alungăm din viaţa noastră! Acesta este un om vertical.

Asta ştiţi ce-nseamnă? Că după ce-am ieşit afară, când vine cineva şi ne supără, ne enervează, ne provoacă la mânie, noi [să] nu-L alungăm pe Hristos mâniindu-ne, ci încercăm s-avem răbdare, să ne stăpânim limba, să ne stăpânim nervii. Asta-nseamnă că, dacă cineva îţi dă bani mai mulţi, nu te duci în altă „Biserică", nu te duci la altă sectă, nu ţi se schimbă învăţătura după cum bate vântul. Asta-nseamnă că, dacă ninge afară, sau plouă, sau e soare, sau e căldură, tu ştii că duminică ai de venit la biserică. Nu te mai împiedică nimic! Asta-nseamnă verticalitate! Înseamnă că, dacă prietenii şi colegii te-ndeamna la păcat, chiar dacă sunt majoritari, tu nu cedezi, tu rămâi pe poziţia aceea pe care te-a pus Hristos, pe care te-a pus Dumnezeu!

Uitaţi-vă ce zice Sfântul apostol Pavel efesenilor despre lucrul acesta: „El ne-a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos". Şi aici, fiţi atenţi, „ca să nu mai fim copii duşi de valuri, purtaţi încoace şi încolo de orice vânt al învăţăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii; ci, ţinând adevărul în iubire, să creştem întru toate pentru El, care este capul: Hristos".

Ia, uitaţi-vă că Sfântul apostol Pavel de atunci vorbea despre „a fi copii duhovniceşte, purtaţi încoace şi-ncolo", despre „înşelăciunea oamenilor", despre „vicleşugul unor oameni". Să ştiţi că, şi-n ziua de astăzi, sunt foarte mulţi oameni vicleni, care-ncearcă să-i ducă - mai ales pe tineri - spre pierzare. Deschideţi numai internetul şi veţi vedea! Nu mai sunt vremurile acelea ca să vină cu forţa, să vină „comunismul", sau să vină turcii, şi să ne oblige să nu mergem la biserică şi să nu ne închinăm, ci sunt vremuri schimbate într-un vicleşug extraordinar, punându-i omului la dispoziţie tot felul de porcării - omul să se-nveţe cu ele!

Chiar discutam, săptămâna trecută, cu câţiva tineri - şi să mă iertaţi că vorbesc lucruri aşa, mai „deocheate" în biserică: atunci când au început „metodele contraceptive" să fie lansate pe piaţă, toţi „oamenii" au zis „Acuma s-a rezolvat <problema>! Putem să desfrânăm cât vrem, că n-o să mai avem copii!" Şi culmea ştiţi care-a fost? A crescut şi numărul de avorturi, a crescut şi numărul dembolnăviri, cu boli „cu transmitere", pentru că oamenii au avut, de fapt, un alt interes, un vicleşug în spate: punând înaintea ochilor „metode contraceptive", a fost o invitaţie - „de-acuma e liber să desfrânaţi! Nu mai ascultaţi de ce zice Biserica, nu mai ascultaţi de ce zice Dumnezeu, de-acum aveţi libertate". „Libertatea" asta, din păcate, a ajuns o robie, au ajuns oamenii dependenţi de

desfrânare. America e zăpăcită ca foarte mulţi tineri se-mbolnăvesc din cauza aceasta. De ce? Pentru că unii oameni au încercat să-i controleze pe tineri, au încercat să facă bani pe pielea lor tocmai inducându-le în cap, în minte, că „e liber să faci ce vrei: e liber să te-mbeti, e liber să te droghezi, e liber să fumezi,...” - toate sunt prezentate ca „libertăţi”. Ca şi porcul despre care vă spuneam. Toţi se consideră „liberi”, toţi se consideră „drepţi, dezgârboviţi” - şi aceasta este cea mai periculoasă boală: să crezi că eşti bine dar, de fapt, boala să lucreze înlăuntrul tău.

De aceea aş vrea ca, în ziua de astăzi, să ne gândim la ce a făcut Mântuitorul pentru femeie: la dez-gârbovirea ei trupească şi să ne gândim că vrea să ne dezgâr-bovească şi pe noi duhvovniceşte! Vrea să ne facă să ne ridicăm privirea în sus şi să ne ferim de orice făţărnicie, pentru că omul care este făţarnic este gârbov duhovniceşte.

Acela care joacă teatru, se prezintă în Biserică într-un fel, în afară, în alt fel. Aceasta arată o micime a sufletului. De aceea, cei care erau de faţă la vindecarea femeii gârbove încep să vadă o altă problemă: că Mântuitorul „a călcat sâmbăta” - aşa spun făţarnicii, fariseii, mai marele sinagogii - „veniţi în celelalte zile şi vă vindecaţi, iar nu sâmbătă!” Iar Mântuitorul vrea să arate de fapt că „sâmbăta” - sau ziua Domnului - este şi mai potrivit să faci binele! E şi mai potrivit să te mi-lostiveşti de cel de lângă tine! Sau, dacă vreţi, în „ziua Domnului” e şi mai potrivit să te îndrepţi duhovniceşte, să-ţi ridici privirea spre Dumnezeu, să te încurajezi, să pleci acasă plin de nădejde că - deşi în jur ţi se pare că totul se năruie, totul se dărâmă, totu-i plin de nedreptate, de minciună, de neadevăr - totuşi Hristos rămâne în Ceruri drept, demn, cu aceeaşi rânduială, cu aceeaşi dragoste, cu aceeaşi bună-tate, cu aceeaşi iertare.

El vine de Crăciun din nou şi Se pogoară în inimile noastre chiar dacă sunt mai puţini care-L doresc, chiar dacă-s mai puţini care-L cred, chiar dacă sunt mai puţini - sau suntem unul singur! - până va fi unul singur, Hristos va veni! Hristos va avea aceeaşi Evanghelie, aceeaşi iubire, aceeaşi iertare până când oamenii vor crede. După ce nu vor mai crede, când se vor gândi numai la cele pământeşti, atunci va veni Sfârşitul. Nu voi face caz de poveştile, de basmele pe care le aduc unii oameni despre „sfârşitul lumii în 21 decembrie [2012]”. N-au nici o legătură cu Scriptura, nici o legătură cu Dumnezeu. Aici se va vedea şi mai desluşit câtă dreptate are Evanghelia când spune că „despre ceasul acela nu va şti nimeni”! Şi aici vor rămâne de ruşine toţi aceia care încearcă să manipuleze. Pentru că a fost un film cu 2012 care i-a întărâtat şi i-a speriat pe toţi oamenii. Aici se va vedea câtă minciună poate să fie ascunsă subtil în filme, în anunţuri, în reclame, în tot ceea ce ne înconjoară. De aceea, eu aş zice: fiţi cu mare băgare de seamă la tot ceea ce auziţi

la televizor, la tot ceea ce citiţi pe internet, la tot ceea ce se zvoneşte, şi nu vă luaţi după poveşti.

Singurul lucru adevărat este Evanghelia! Singurul lucru adevărat este Dumnezeu şi mântuirea! Restul, toate s-au perindat prin istorie ca minciuni şi s-au dovedit cu timpul, numai că noi trăim acuma în ele şi de aceea poate că tremurăm un pic şi avem emoţii. Trăim în mijlocul lor. Dar Evanghelia niciodată nu s-a arătat de ruşine, niciodată nu s-a arătat mincinoasă. Toate s-au împlinit! Mai urmează Apocalipsa. Mai urmează Sfârşitul lumii. Şi acesta se va împlini, dar nu după cum vor oamenii, ci după cum vrea Dumnezeu. Nici chiar după cum vor preoţii - dacă vreţi. Eu n-o să pot niciodată, chiar cu Evanghelia [în mână] să vorbesc altceva decât ce spune Evanghelia, că atuncea aş deveni eu mincinos, chiar dacă ţin Evanghelia în mână. Evanghelia însăşi arată adevărul! Evanghelia însăşi ne poate ţine vertical. Şi - dacă vreţi - aşa cum [la] un pomişor mic îi punem un ţăruş ca să crească drept, poate că aşa ar trebui să punem Evanghelia, aşa ar trebui să-L punem pe Hristos lângă noi şi, prin citirea Scripturii, şi prin spovedanie, şi împărtăşanie - încă de mici -, pentru ca să nu creştem pe de lături, pentru ca să nu umblăm pe arături, pentru ca să nu o luăm pe alt drum decât ne-a pus Hristos ca să ajungem la destinaţie, adică la Împărăţia lui Dumnezeu.

Vă mulţumim că ne-aţi primit cu colinda, am vrut să vă aducem bucurie pentru ca împreună să privim în sus, pentru ca împreună să nădăjduim în Hristos cel care ne îndreaptă, cel care ne întăreşte şi cel care ne poate ţine vertical. Amin!

“Devii ceea ce iubeşti”. Predici la vindecarea femeii gârbove. Gârbovirea şi făţărnicia lumii care îl refuză pe Hristos, dorind încrâncenat lanţurile satanei vs fericirea cerească ascunsă în suferinţa asumată

4.12.2016

Predica Pr. Cezar Axinte (Biserica din Mamaia - Capela Tinerilor) la Duminica a XXVII-a după Rusalii - Tămăduirea femeii gârbove - Lupta marilor făţarnici ai acestei lumi împotriva adevărului şi pentru pervertirea copiilor

Transcrierea unui fragment (de la min.29:45)

[…] Atât de orbi ajunseseră din pricina mândriei şi din pricina pizmei şi din pricina invidiei, încât stăteau împotriva adevărului, iar Adevărul era Hristos, Cel care în faţa lor vindecase ceea ce era de nevindecat. Iar cel ce stă împotriva Adevărului vădit şi-l neagă şi-l respinge şi-l batjocoreşte, acela se demonizează [vedeţi şi aici - n.n.].

Şi vedeţi că sunt astăzi foarte mulţi oameni de mare calitate, de mare anvergură socială, de mare deschidere umanistă şi europeană, dar sunt cu totul şi cu totul demonizaţi. Şi o să întrebaţi de ce.

Pentru că, atâta timp cât eşti conducătorul unui neam care este și creştin și creştin-ortodox, adică în Biserica cea una, iar tu vrei să introduci în sufletul acelui neam, în sufletul cel mai curat al acelui neam, adică al copiilor, o învăţătură stricătoare de minte şi care te duce la pierzare, înseamnă că eşti cu totul şi cu totul în lucrarea satanei. Iar aceasta o spun pentru că zilele acestea şi de mai mulţi ani, de fapt, este o luptă infernală, îngrozitoare presiune, ca în şcolile noastre să se introducă educaţia nenorocirii [sexuală - n.n.], iar cu aceasta generaţiile noastre, ale părinţilor noştri şi ale noastre, care suntem deja viciaţi de ideologia aceea drăcească [comunismul, n.n.] vor [părea] fericite faţă de generaţia copiilor noştri care vor fi cu totul şi cu totul lipsiţi de orice apărare.

Şi este cazul acum - era cazul mai demult - ca creştinul să arate că el nu are frică să mărturisească că el este următor lui Hristos, (…) şi că, atunci când se pune problema să-mi batjocoreşti copilul, mama, neamul sau credinţa, să te temi şi să te cutremuri pentru că toiagul de fier va fi al tău şi iadul va fi al tău, atâta timp cât cu noi este Dumnezeu.

Deci iată, fraţilor, făţărnicia mai-marilor de ieri, de azi şi până la sfârşitul istoriei. Mântuitorul le spune pe nume, fiindcă aceia n-au îndrăznit să I se adreseze: <Cum faci tu această sâmbăta?! Nu ştii că sâmbăta spune Moise că nu ai voie să faci aia şi cealaltă şi Te omorâm cu pietre?!> Dar, pentru că erau fricoşi şi laşi, s-au adresat poporului spunând: Ştiţi bine că aveţi şase zile să vă vindecaţi. Cum îndrăzniţi să veniţi sâmbăta?

Iar Mântuitorul, înţelegând făţărnicia lor şi frica lor şi laşitatea lor, le-a spus pe nume: Viclenilor! Făţarnicilor! Care dintre voi nu dezleagă sâmbăta gura boului, care nu-l dezleagă pe asin, care nu-şi scoate boul din grajd, din întuneric şi nu-l duce să-l adape? Cu cât mai preţios nu este sufletul unui om decât vitele şi porcii şi animalele tale, făţarnice, care strecori ţânţarul şi înghiţi cămila? Şi atunci cu toţii s-au ruşinat şi şi-au dat seama că litera aceea pe care ei o interpretau împotriva omului este ucigătoare. Şi a venit un Om, Cel care a dat Legea, care este şi Dumnezeu, şi le-a spus: Vai vouă, făţarnicilor! şi Morminte văruite, că pe de afară vă arătaţi frumoşi şi strălucitori, dar înăuntru sunteţi plini de toată necurăţia!

Acestea ni le spune Mântuitorul, că cei care nu se leapădă de frică, cei care nu se leapădă de apăsarea aceasta, presiunea aceasta pe care o pune pe noi vrăjmaşul mântuirii prin lucrarea păcatelor şi prin îndărătnicia de a ne duce în faţa lui Dumnezeu, să spunem aşa ca şi femeia gârbovă care nici măcar nu cerea: <Doamne şi Mântuitorul vieţii noastre, iată, suntem cu totul şi cu totul încovoiaţi de păcatele noastre din tinereţe şi încă din copilărie. Să ne spovedim cum trebuie nu

ştim şi nici nu vrem, fiindcă ne e ruşine. Ne e ruşine de oameni, dar nu ne-a fost ruşine de tine atunci când le-am făcut. Primeşte-ne pe noi, pe toţi, fiindcă este vreme de post, este vreme de cugetare întru adânc, primeşte-ne pe toţi, dă-ne nouă puterea să trecem peste ruşinea noastră!>

Şi acum vorbim de cei care nu pot să facă treaba aceasta şi să ştiţi că cei mai mulţi nu pot! 95% din creştini astăzi sunt dincolo de uşa bisericii pentru că le este ruşine să se spovedească şi pentru că judecă! Se uită la televizor şi zic: <Îl ştiu pe acela! Este mai netrebnic decât mine! Cum să merg eu la el şi să mă dezlege pe mine?!> Şi atunci stau şi stau şi gârboveală atacă mai tare coloana, până ce cu totul şi cu totul se lipesc de pământ. Însă aşa spuneau şi de Hristos: Cu domnul demonilor scoate pe draci afară. Îl batjocoreau în toate felurile, măcar că nu putea să-L vădească nimeni de păcat. Ei bine, noi sigur că suntem cei mai păcătoşi, pentru că aşa spunem când ne împărtăşim: Ai venit să mântuieşti pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu! Iar fiindcă eu mă împărtăşesc aici spun că cel mai necăjit şi cel mai amărât sunt eu; dar, cu toate acestea, spune Mântuitorul: Luaţi Duh Sfânt. Cărora veţi ierta păcatele vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi. Ce va fi iertat, dezlegat pe pământ, va fi dezlegat şi în cer. Iar ceea ce va fi ţinut pe pământ, va fi ţinut şi în cer.

De ce credeţi că pune Dumnezeu problema în aceşti termeni? Pentru că vrea să ne izbăvim de frică! Iar frica este consecinţa păcatelor. Cel care are frică nu poate să fie fericit, iar Dumnezeu ne-a adus de la nimic la existenţă ca să fim fericiţi. Iar porunca este aceasta: Bucuraţi-vă pururea! Rugaţi-vă neîncetat! Daţi slavă lui Dumnezeu şi mulţumire pentru toate că aceasta este voia Domnului nostru Iisus Hristos pentru voi! Amin!

***

Predica părintelui Hrisostom Rădăşanu la Mănăstirea Sihăstria Putnei la Duminica vindecării femeii gârbove - 7 decembrie 2008: Fericirea de a-l întâlni pe Hristos în suferinţă

[ascultaţi mai ales de la min.de la min. 7:30 la 14:12]

[…] Nu putem evita suferinţa. Vedeţi, stau lângă noi oameni săraci, în case fără curent electric, care mănâncă doar borş de cartofi - şi asta dacă au cartofi - oameni cu copii care, în timpul vacanţei de iarnă, stau în casă pentru că probabil nu au cu ce să se încalţe sau, dacă au, încălţările sunt deja rupte. Şi nu-i sesizăm. Nu ne dăm seama că sunt acolo, lângă noi. Cu toate acestea, dacă vine o apă sau le arde casa sau ia apa casa aceluia, dintr-o dată ne sensibilizăm! Vedem la televizor şi scoatem

bani din buzunar şi punem mână de la mână şi le facem casă. Şi asta ştiţi de ce? Pentru că suferinţa celuilalt, un necaz, o catastrofă ne sensibilizează şi pe noi. Şi nu mă întrebaţi de ce suntem aşa, dar aşa suntem. Nu ne sensibilizează nimic atunci când ne este bine, atunci când suntem bine hrăniţi, atunci când suntem bine îmbrăcaţi, atunci când nu ştim cum este să munceşti pentru o bucată de pâine. Nu suntem sensibilizaţi.

Suntem sensibilizaţi ştiţi când? Atunci când ne doare şi ne doare tare. Atunci când ne doare înţelegem şi noi durerea. Atunci când suntem daţi la o parte înţelegem cum este să nu te bage nimeni în seamă. Atunci când nu se uită nimeni la noi pricepem şi noi olecuţă mai bine ce înseamnă să fii sărac cu duhul. Şi mai ales dacă lucrurile acestea se întâmplă pentru Dumnezeu şi împreună cu Dumnezeu.

Suferinţa nu este un lucru de care să fugim. Asta este marea învăţătură pe care a transmis-o Domnul prin Fericiri.

Iar Nicolae Steinhardt, un evreu care a trecut la Ortodoxie în timp ce se afla în închisorile comuniste, a scris un Jurnal despre toate chinurile pe care le-a putut el suferi acolo. Şi ştiţi cum s-a intitulat acest Jurnal? Jurnalul fericirii! Pentru că în toată acea negură, în tot acel necaz, în toată acea supărare care era în închisoare, acel evreu L-a găsit pe Hristos. Şi atunci totul a fost dat la o parte. Şi, când L-a găsit pe Hristos, a descoperit evreul nostru ce înseamnă fericirea. Şi de aceea Jurnalul lui despre închisoare se numeşte Jurnalul fericirii.

Tu, iubite frate, poate nu trăieşti într-o închisoare. Nu stai într-o cameră de 4 pe 4 cu 20 de persoane, nu ştii ce înseamnă să faci cu rândul la geam ca să poţi respira şi tu o gură de aer curat, nu ştii ce înseamnă să-ţi faci nevoile 20 într-un hârdău care se află în mijlocul camerei, nu ştii ce înseamnă să mănânci o pâine tare ca piatra în care nu se pot înfige dinţii, nu ştii ce înseamnă să mori de sete şi nimănui să nu-i pese, nu ştii ce înseamnă să fii luat la 12 noaptea şi băgat undeva la subsol şi bătut cu ranga la tălpi până când îţi pierzi cunoştinţa.

Dar tu, iubite frate, care ai casă, ai familie, ai maşină, ai copii care te iubesc, care-ţi dau telefon, care te întreabă de sănătate, tu poţi să scrii un Jurnal al fericirii? Poţi să scrii un Jurnal al fericirii? Poţi să spui tu că, în mijlocul bucuriei tale sau al necazurilor tale, aşa mărunte cum sunt ele, şi bucuriile şi necazurile, L-ai întâlnit pe Hristos?

Uitaţi-vă la această femeie bătrână, acea femeie gârbovă de 18 ani, cum s-a dus ea la biserică, la biserica evreiască, şi acolo, cum se duce toată lumea, n-a cerut mult,

n-a cerut puţin, nu ştim ce era în mintea ei. Dar ştim un singur lucru: că, mergând această femeie la biserică, L-a întâlnit pe Hristos! Şi, după ce L-a întâlnit pe Hristos, n-a mai fost gârbovă! Şi n-a mai fost întristată! Şi n-a mai fost o persoană fără sens în viaţă! Un om care să privească numai la pământ. A fost un om care, atunci când L-a întâlnit pe Hristos, a descoperit cât de frumos e cerul. Şi cât de frumoase sunt feţele oamenilor. Şi cât de frumos este chipul Aceluia care a vindecat-o!

Asta a făcut Hristos! A mers acolo şi a vindecat-o pe acea femeie şi i-a dat bucurie, i-a dat nădejde, i-a dat fericire. Şi poate 18 ani acea femeie, dacă ar fi scris un jurnal, cu siguranţă că l-ar fi intitulat Jurnalul fericirii. Pentru că la capătul a 18 ani L-a întâlnit pe Hristos!

L-ai întâlnit pe Hristos, iubite frate? Dacă nu, înseamnă că viaţa ta este asemenea unui jurnal cu pagini goale. Se dau una după alta și paginile goale nu spun nimic. Se dau una după alta şi, la urmă, închizi şi ultima copertă şi ai în faţă o carte care nu-ţi spune nimic. O carte care nu poate să schimbe este goală. Dar, dacă poţi să scrii un Jurnal al fericirii, pe fiecare pagină, pe fiecare filă din viaţa ta va sta scris un singur cuvânt şi acest cuvânt este Hristos. Pentru că singur cuvântul acesta poate da sens existenţei tale.

Şi, dacă încă nu L-ai întâlnit pe Hristos, iubite frate, Evanghelia de astăzi îţi spune c-ar fi bine s-o faci. […]

***

Cuvânt rostit de părintele Damaschin la Mănăstirea Sihăstria Putnei, duminică, 7 decembrie 2014 - Predică în Duminica a 27-a după Rusalii: Diavolul încovoiază, leagă şi înjoseşte, Dumnezeu ridică, dezrobeşte, vindecă şi înnobilează

Transcrierea unui fragment:

[…]

Asta face Dumnezeu: vindecă, tămăduieşte şi ridică! Diavolul nu face asta! Diavolul face taman opusul lucrării lui Dumnezeu! Şi a venit Dumnezeu ca să strice toate lucrările diavolului. Diavolul înjoseşte, Dumnezeu înnobilează, diavolul îmbolnăveşte, Dumnezeu vindecă. Diavolul încovoiază pe oameni nu numai prin bolile cele trupeşti, ci mai ales prin bolile cele sufleteşti, Dumnezeu vine şi

dezrobeşte; diavolul ne leagă mâinile sufletului nostru, dacă vreţi, voinţa ne-o ia în stăpânirea lui atunci când facem păcatul.

Noi credem că suntem liberi atunci când putem să facem ceea ce vrem noi, ceea ce ne cere firea noastră pătimaşă, ceea ce ne cer dorinţele noastre, oricare ar fi ele, fără îngrădire şi fără de cenzură. Credem că suntem liberi şi nu ne opreşte nimeni, dar Sfânta Scriptură ne spune "Ceea ce te stăpâneşte, aceea te înrobeşte". Nu mai eşti om liber atunci când nu poţi alege să faci un lucru sau să nu faci un lucru. Când eşti mânat în a face o faptă, mai ales o faptă reprobabilă, fără să ai puterea a te opune ei, fără să poţi spune "nu " acelei porniri, eşti oare om liber atunci? Ai tu stăpânire pe voinţa ta atunci? Când nu te poţi opri de la fumat, când nu poţi fără ţigară, cum mi-a zis cineva acum, o femeie, de altfel, foarte cumsecade, care se spovedeşte la un părinte cu bună aşezare sufletească. Şi-a zis părintele respectiv, încercând să o aducă, să se poată şi ea împărtăşi, a scăzut standardul până într-atât, încât i-a zis: <<Soră, măcar trei zile, două zile, o zi ţine-te şi tu fără să pui ţigara în gură ca să poţi şi tu să te împărtăşeşti>>. Şi n-a putut. Este oare persoana aceea o femeie liberă? Dar noi, cu patimile noastre, cu neputinţele noastre?

***

Am fost în urmă cu câteva săptămâni în capitală, cu câteva probleme administrative ale mănăstirii şi am stat la o familie de cunoscuţi care aveau televizor. Şi-am spus că mi-a priit într-un fel, deşi n-am făcut bine ceea ce am făcut, dar mi-a priit acolo şederea, ca o să am ce să spun la popor din propria experienţă. Am venit după-masa de unde aveam să rezolv nişte probleme şi-am zis <<să mă culc puţin acum, sunt foarte ostenit>>. Şi era televizorul şi-am zis: <<ia să văd ce e la televizor>>. Mi-a sărit şi somnul, mi-au sărit toate şi nu te puteai dezlipi de acel instrument care nu-ţi dă libertatea să navighezi pe canale, ci este lanţ care-ţi înrobeşte mâinile şi mintea, să nu poţi tu să te odihneşti ca oamenii şi să ai mintea limpede.

&&&

Deci ne ţine vrăjmaşul prin fel şi fel de lucruri. Dumnezeu nu ne vrea aşa. Dumnezeu ne vrea dezrobiţi, vrea să fim oameni liberi înăuntrul nostru. Demonii ne aduc în aşa hal, încât ne fac din om, neom.

Vă aduceţi aminte de demonizaţii aceea, care stăpâniţi de duhurile necurate, dormeau prin morminte? Nu dormeau la casele lor, îşi rupeau hainele de pe dânşii, umblau dezbrăcaţi, goi prin mijlocul oamenilor, că le era ruşine oamenilor să se uite la ditamai bărbatul în toată firea umblând gol pe străzi. Este oare acest mod de a te comporta o demnitate pe care să o ofere vrăjmaşul ca şi consecinţă a ascultării

de el? Nu este. Dumnezeu a venit să ne aducă la starea cea dintâi, fraţilor. Şi de aceea Evanghelia de astăzi trebuie s-o vedem ca pe un mesaj de mare nădejde pentru noi, fraţilor. De ce zic de mare nădejde?

Femeia aceasta era bolnavă de optsprezece ani. Şi unde a găsit-o Dumnezeu când a vindecat-o? Acasă? Pe pat? La poartă? Bârfind, tânguindu-se şi cârtind? Nu. De optsprezece ani era bolnavă. Nu putea să stea în picioare cum stăm noi. Stătea aplecată şi era în biserică. Dacă după optsprezece ani era în biserică, înseamnă că ea nu şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu. N-a cârtit împotriva lui Dumnezeu. Nu s-a deznădăjduit de starea în care era. Poate la început s-a rugat ca Dumnezeu să o vindece. Poate după zece ani nu mai credea că Dumnezeu poate să o vindece, dar asta n-a împiedicat-o să fie mai departe alături de Dumnezeu, nu s-a lepădat de Dumnzeu pentru că Dumnzeu nu i-a ascultat rugăciunea ca s-o vindece, ci a fost credincioasă lui Dumnezeu, fidelă lui Dumnezeu cu toată starea ei de neputinţă. Şi după optsprezece ani de neputinţă, ea tot în biserică era şi ce făcea acolo? Îl slăvea pe Dumnezeu. Probabil s-a resemnat acum, nemaigândindu-se că ar putea să fie vindecată şi a luat această neputinţă a ei, cum am spune noi astăzi, ca şi crucea vieţii noastre şi să putem să o ducem cu răbdare până la sfârşit. Dar era în biserică, nu ca noi, unii dintre noi.

Mi-ar fi frică să zic că dumneavoastră sau că cei mai mulţi dintre d-voastră, dar unii dintre noi aşa facem: când cerem ceva de la Dumnezeu şi nu ni se împlineşte, imediat ne răzvrătim sau imediat spunem, ne pierdem răbdarea: <<Dar de ce pe mine Dumnezeu nu m-a ajutat? Dar de ce pe cel ce nu vine la biserică Dumnezeu îl binecuvântează? Dar de ce aceluia îi merge bine şi mie nu-mi merge bine? Doar eu mă spovedesc şi mă duc la biserică. Uite, numai pe mine nu mă aude Dumnezeu.>> Poate ne pare rău după ce spunem aceste cuvinte în inima noastră şi uneori sunt expresia neputinţei noastre omeneşti de a înţelege. Dar iată că în Evanghelia de astăzi învăţăm că la capătul tuturor răbdărilor şi că în deznădejdea cea mai mare în care poate să fie un om, poate şi atunci să vină Dumnzeu şi să facă milă. Sau… poate să nu [vindece].

Sfântul apostol Pavel, gândiţi-vă, a fost ales într-un mod deosebit, altfel decât ceilalţi apostoli. Din prigonitor l-a făcut misionar şi apostol şi avea o râvnă atât de mare Sfântul apostol Pavel şi avea un elan în a-l propovădui pe Dumnezeu, aş îndrăzni a zice, ca mai mult decât ceilalţi apostoli, neînjosind, Doamne fereşte, râvna celor doisprezece. Cu toate acestea, el spune într-una din epistolele sale că avea o neputinţă, un duh de neputinţă, cum avea şi femeia pe care a vindecat-o Mântuitorul şi zice că s-a rugat la Dumnezeu de trei ori să-I ridice neputinţa aceea, despre care nu se ştie. Unii ziceau că era o boală de ochi, alţii că era o boală a

sistemului nervos, nu ştim. Şi Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea. Şi era Pavel, apostolul neamurilor, care propovăduia pe Dumnezeu, era slujitorul lui Dumnezeu. Şi care a fost răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Pavel? A fost acesta: “Îţi este de ajuns, Pavele, harul Meu! Căci puterea Mea întru neputinţă se desăvârşeşte.” De ce a zis Dumnezeu aceste cuvinte? Că atunci când suntem puternici, atunci când suntem sănătoşi, atunci când suntem împodobiţi cu multe daruri, cu multe harisme, există posibilitatea să credem că noi suntem cei care le facem pe toate, prin propriile noastre puteri şi să uităm de Dumnezeu.

Atunci când avem câte o neputinţă, câte o slăbiciune, atunci când te trezeşti dimineaţă şi abia dacă poţi să te trezeşti din pat şi nu ştii dacă poţi să vii la biserică sau să slujeşti, cum suntem noi slujitorii, şi să zicem: “Ajută-ne, Doamne, să ajungem la Sfânta Biserică!”, atunci nu cu puterea ta ai slujit, nu cu puterea ta ai stat la sfânta slujbă, ci cu puterea lui Dumnezeu.

Au fost bolnavi pe care apostolii n-au putut să-I vindece şi n-au primit de la Dumnezeu putere ca să vindece neputinţele oamenilor şi-au venit la Mântuitorul şi-au zis: “Dar noi de ce n-am putut să scoatem demonul din copilul acesta?” Şi Domnul le-a spus: “Acest soi de demon nu iese decât cu rugăciune şi cu post.” De ce? Pentru că prin postire şi mai ales prin rugăciune, nu te bazezi pe puterile tale, ci ceri ajutor de la Dumnezeu, ca să facă apostolii minunea respectivă.

Deci, fraţilor, aşa trebuie să privim noi viaţa noastră, cu multă nădejde la Dumnezeu, chiar dacă suntem în boală, chiar dacă suntem în neputinţă, chiar dacă suntem în suferinţă! Lui Iov, căruia Dumnezeu i-a îngăduit să i se destrame familia, să i se piardă toată familia; înainte avea avere multă şi apoi i-au murit toţi copiii, toţi feciorii şi fetele. Lui Iov acestuia, care apoi a fost şi el cuprins de o boală necruţătoare - stătea afară pe gunoi, nu-l mai primeau oamenii în comunitate şi-l mâncau rănile şi avea un ciob de ulcior spart şi-şi freca rănile că avea mâncărimi pe piele. Acestui Iov femeia care nu avea duhul lui Dumnezeu îi spunea: “Blesteamă pe Dumnezeu ca să mori, ce te chinui aşa?“. Dar Iov a rămas credincios lui Dumnezeu şi în oameni şi-n lipsă, şi-n neputinţă, aşa cum credincios era lui Dumnezeu şi când era în îndestulare, şi când era sănătos, şi când familia era în jurul lui. Iov a rămas credincios lui Dumnezeu când oamenii s-au lepădat toţi de dânsul - nu voia nimeni să se uite la dânsul, prietenii care au venit îl dispreţuiau, dar el a rămas şi în singurătatea aceea credincios lui Dumnezeu. Dacă oamenii s-au lepădat de el, el nu s-a lepădat de Dumnezeu, pentru că el simţea că-n boala acesta şi-n neputinţa aceasta, Dumnezeu nu S-a lepădat de dânsul. Şi a spus Iov aceste cuvinte: “Domnul a dat, Domnul a luat, fie Numele Lui binecuvântat!”

Şi-avem cuvânt tot de îmbărbătare de la Sfântul apostol Pavel care zice că da, avem trupul acesta firav, neputincios, bolnav, avem o fire pătimaşă, înclinată spre păcat, cădem în păcat, suntem prin păcat asemenea femeii aceleia gârbove de optsprezece ani - nu mai putem să privim cerul, căderile prin păcat vor să ne aducă spre pământ, înspre nefiinţă, să ne facă aşa ca şi dobitoacele, ca şi animalele, animalele care nu privesc cerul, nu au mintea, ochii aţintiţi spre Împărăţia lui Dumnezeu, ci văd pământul, atâta văd. Aşa vor să ne facă şi pe noi demonii.

Dar dincolo de aceste neputinţe, fraţilor şi surorilor trupeşti şi sufleteşti, noi suntem făcuţi după chipul lui Dumnezeu, noi suntem chemaţi la altceva decât aceste neputinţe şi de la Sfântul Botez purtăm în noi flacăra harului lui Dumnezeu, care niciodată nu piere, decât atunci când omul cade în erezie şi când se leapădă de Dumnezeu. Dar noi, care din mila Domnului, greşim şi iar ne ridicăm, cădem şi iar ne sculăm, păcătuim şi iar venim la Dumnezeu, această flacără se stinge, se stinge sau se apropie de stingere şi apoi când venim şi ne cerem iertare de la Dumnezeu iar începe să se aprindă - aşa cum era, dacă vă aduceţi aminte când nu era curent electric şi puneai gaz în lampă şi se lumina. Aşa şi sufletul nostru. Şi zice Sfântul apostol Pavel că avem comoara aceasta, darul lui Dumnezeu de la Sfântul Botez, avem comoara aceasta în vase de lut, în trupul acesta neputincios. De ce? Ca să se învedereze ca puterea covârşitoare este a lui Dumnezeu şi nu de la noi.

În toate pătimim necaz, dar nefiind striviţi de necaz; lipsiţi fiind, dar nu deznădăjduiţi; prigoniţi fiind - şi noi suntem prigoniţi şi vom fi prigoniţi ca şi creştini, ca şi mărturisitori ai lui Hristos - dar nu părăsiţi de Cel pe care-L mărturisim. I-au prigonit pe creştini, pe cei care-L mărturiseau pe Hristos pe timpul regimului comunist, i-au închis, i-au trimis la canal, şi-au bătut joc de ei şi n-au reuşit să strice Biserica. N-au reuşit să biruiască Biserica, pentru că este cineva care e mai presus de uneltirile acestea pământeşti. Deci, prigoniţi fiind, dar nu părăsiţi, şi-acum doborâţi, căzuţi, îngenunchiaţi de vremuri prin păcate, prin neputinte, dar nu nimiciţi.

Întru acest Dumnezeu, care este alături de noi şi vrea să ne ridice, întru acest Dumnezeu, care ne dă nădejde, întru acest Dumnezeu, care nu-Şi uită făptura Mâinilor Sale, întru acest Dumnezeu care vindecă, întru acest Dumnezeu care nu părăseşte pe om, chiar şi când semenii lui se leapădă de el, întru acest Dumnezeu să credem! Pe acest Dumnezeu să-L mărturisim, pe El să-L luăm ca pavăză a vieţii noastre şi să spunem cu toată fiinţa noastră cuvintele acestea din acatistul Mântuitorului: “Iisuse, nădejdea mea, nu mă lăsa pe mine!; Iisuse, ajutorul meu, nu mă lepăda pe mine!; Iisuse, Ziditorul meu, nu mă uita pe mine!; Iisuse, păstorul meu, nu mă pierde pe mine!” Amin.

***

Pr. Ioan Valentin Istrati/ Doxologia: Moartea ca gravitaţie spirituală

[…]

În acest caz, Hristos vindecă o femeie gârbovă. Cocoşată de păcat, îndreptată către pământ, atingând ţărâna cu privirea, incapabilă să mai privească cerurile. Ea este simbolul fiecăruia dintre noi. Toţi suntem atraşi ca de un magnet de pământ, ne pironim ochii în ţărână pentru hrană sau plăcere, ca necuvântătoarele, uităm să tindem către ceruri ca focul din noi. Gârbovirea femeii nenorocite de greutatea păcatului este în mod esenţial neputinţa noastră de a mai pătrunde în cer, datorită obsesiei noastre pentru materie.

Păcatul este o gravitaţie spirituală teribilă, prin care omul se împovărează de materie şi de nefiinţa ei, tinzând mereu mai jos, către pământ, până când se întoarce în pământul părinţilor săi. Pentru cel orbit de materie şi de plăcerea pe care o poate scoate din ea, cerul e departe, trupul devine templu al stricăciunii, chiar şi sufletul devine pământesc, se umple de ţărână. Preocupările, priorităţile devine terestre, totul porneşte din trup şi ajunge la el, într-un cerc vicios al păcatului redundant până la moarte. Tot ceea ce este duhovnicesc dobândeşte în mod aberant conotaţii materiale, lumea întreagă devine un iarmaroc, unde se vinde sufletul pe treizeci de arginţi într-un comerţ dintre fiinţă şi nefiinţă.

Moartea este tocmai rezultatul acestei tendinţe a noastre către pământ. Devii ceea ce iubeşti, te transformi în ţărână dacă tot ceea ce ai iubit i-a aparţinut. Sfinţii se ridică la cer, şi chiar şi ţărâna trupurilor lor rămâne spre mărturie a înduhovnicirii trupului lor.

Minunea fundamentală a lumii este tocmai cea săvârşită astăzi de Dumnezeu. Omul gârbovit de materie este ridicat către cer, ochii pironiţi în pământ se pironesc pe Crucea iubirii lui Dumnezeu, cocoşatul primeşte coloană vertebrală veşnică.

Ce ne facem noi cu oamenii care nu mai vor să se îndrepte cu privirea către Rai? Tragedia zilelor noastre nu mai este scolioza dobândită prin păcat, ci dorinţa încrâncenată a oamenilor de a rămâne în ea. Oamenii nu mai concep viaţa veşnică, nu vor să audă de unirea cu Dumnezeu, de verticalitatea înălţimilor cereşti, nu mai simt răcoarea Raiului şi mâna lui Dumnezeu în mâna lor, refuză minunea, rămân împovăraţi până la moarte de răutatea acestei lumi.

***

Un părinte sfânt se plimba printr-o cetate, când a văzut un călugăr târât îngrozitor cu un lanţ de un diavol pe drumurile pline de pietre şi de praf ale cetăţii. Omul se chinuia cumplit, striga ajutor, însă lanţul dintre el şi diavol îi împiedica orice mişcare. Era plin de răni, de sânge şi de lacrimi. Părintele sfânt s-a oprit şi a strigat către duhul cel viclean: În numele lui Iisus Hristos îţi poruncesc să te opreşti! Duh nemernic şi viclean, cum de îndrăzneşti să târăşti prin pietre pe acest călugăr care şi-a închinat viaţa lui Dumnezeu? Duhul rău s-a oprit, a privit curios la părinte şi a zis: Părinte, eu târăsc un lanţ, călugărul se ţine morţiş de el. Nu trebuie decât să deschidă palma de pe lanţ şi ar scăpa de toată această durere. El vrea să fie târât prin praful drumului.

&&&

Păcatul este încăpăţânarea omului de a trăi în durere, obsesia plăcerii aducătoare de suferinţă, neputinţa noastră de a ne deschide mâinile de pe lanţurile patimilor şi de a-l îmbrăţişa pe Cel ce ne aşteaptă de o veşnicie, cu dor, să ne întoarcem în braţele Lui. Omul gârbov este cel ce a uitat să mai privească spre cer, şi-a anesteziat simţurile veşniciei din el, locuieşte în nimicnicia materiei ca într-un pântece al morţii şi aşteaptă în suferinţă moartea veşnică.

***

Predica Pr. Cristian Stavriu (Man. Brebu) în Duminica a 27-a după Rusalii (2015): Gârbovirea lumii care nu mai priveşte spre Dumnezeu. Găina sau vultur?

Rezumat:

- Femeia gârbovă - închipuie lumea înaintea venirii lui Hristos pe pământ, dar şi lumea de acum, de dinaintea celei de-a doua venire. Semnele ne arată că ne îndreptăm cu paşi repezi spre sfârşitul lumii. După 2000 de ani, vedem că omenirea s-a gârbovit din nou.

- Sfinţii Părinţi tâlcuiesc şi proorocesc că lumea va ajunge gârbovită, priveşte numai în jos, numai spre pământ spre materie, numai spre treburi şi care nu mai poate ridica privirea în sus către Dumnezeu, care nu se mai poate ridica deloc pe verticală.

- Femeia era “legată de satana” şi avea “duh de slăbiciune”. Şi pe noi, din păcate, satana ne-a păcălit în aşa hal încât ne ţine cu privirea total în jos. De unde vine acest duh de slăbiciune în viaţa noastră? Vine din neluarea aminte la viaţa cu

Dumnezeu, din neînţelepciune. Uităm că avem un suflet. Uneori, şi dintre cei care vin la biserică înţeleg prea puţin din ceea ce înseamnă sufletul din ei şi mântuirea lui. Trupul fără suflet este pământ, este nimic.

- Povestea cu vulturul şi cocosul - vezi aici.

- Creştinii sunt de trei feluri: ca struţii, ca găinile şi ca vulturii.

- Noi, preoţii, vrem să vă facem "vulturi". Există parohii, mai ales în zone mai sărace, unde copiii sunt dedicaţi de mici Bisericii, vieţii lui Hristos, nu aşteaptă la bătrâneţe să ajungă "vulturi". Din păcate, aici este mentalitatea aceasta: "Lasă, părinte, de acuma cu țolu-n cap, cu Dumnezeu, lasă-i să-şi trăiască viaţa…" Îşi trăiesc viaţa, dar ca găinile. Noi încercăm să descoperim fiecărui tânăr ceea ce înseamnă viaţa în Hristos, în adevărata înţelegere a lucrurilor.

- Exemplul cu pisica şi porcul care nu ştia care va fi tăiat ("Prikoke") - vezi aici. La fel şi noi, precum porcul, dacă avem troaca lângă noi, primim de mâncare şi suntem scărpinaţi/dezmierdaţi, nu ştim că vine "tăierea", iar tăierea vine atunci când nici nu ne aşteptăm.

- Tinerii să se gândească la cei din jur, inclusiv de vârsta lor, bolnavi de cancer, la faptul că în viaţă pot avea şi necazuri mari. Problemele vieţii sau evenimente mai grele pot să dea peste noi şi să ne covârşească, să cădem în deznădejde şi să nu fim capabili să ne ridicăm.

- Dacă ne uităm la tinerii noştri, sunt mai ceva decât femeia gârbovă - gândul le este numai la televizor, la calculator, la jocuri; dacă le pui câte un telefon sau o tabletă în mână, stau permanent cu capul în jos, nu mai văd nici pe unde merg, nici cine trece pe lângă ei. Duc o viaţă "de găină" încă de la o vârstă fragedă, neînvăţând, de fapt, cum să trăiască.

- Lui Dumnezeu să-i slujim de la tinereţe, când suntem în putere şi avem ce să-I dăm. Nu ştim câte zile îţi dă Dumnezeu şi câtă putere o să ai. Dacă nu ai postit de când erai mic, de când erai tânăr şi sănătos, cum o să posteşti la bătrâneţe, când iei medicamentele cu pumnul?

- Postul este o biruinţă a sinelui, dar şi pentru primenirea corpului. A te birui pe tine, a fi stăpân pe tine - o caracteristică a vieţii creştine. Pentru băieţi: "puternic şi bărbat nu este acela care-şi dă repede pantalonii jos, ci ăla care şi-i ţine".

- Cel care iartă într-un conflict şi trece peste orgoliul său este cel biruitor. Bucuria imensă a celui care a reuşit să treacă peste ură şi orgoliu şi să-şi ceară iertare, să se împace cu fratele lui cu care era certat de mulţi ani.

- Lumea stă gârbovită şi în neorânduială. Aşezarea în rânduiala lui Dumnezeu = a sta sub binecuvântarea Lui.

- Importanţa venirii la Sfânta Liturghie şi a Împărtăşaniei (după spovedanie) în cadrul Sfintei Liturghii. Poţi să faci sfeştanii cu miile, să vină şi patriarhii, şi toţi preoţii lumii să-ţi facă sfeştanii şi masluri, dacă la temelia casei şi familiei tale nu stă Liturghia, nimic nu este!

- Cum a fost contracarată viclenia enoriaşilor care pretextau ca "nu pot să vină la biserică", pentru a se împărtăşi acasă, fără să fie bolnavi sau să aibă vreo problemă gravă.

- Sunt oameni care cred că pot să facă "negoţ cu Dumnezeu". Oamenii trebuie să fie sinceri cu ei înşişi şi cu Dumnezeu.

- Avem nevoie ca Dumnezeu să-Şi pună mâinile peste noi. De ce sărutăm mâna preotului? "Mâna care ţine în Sfânta Liturghie, Trupul Mântuitorului Iisus Hristos". Vedeţi şi aici.

- Nu te poţi împărtăşi dacă nu participi la o Liturghie întreagă. Liturghia stă la baza întregului Cosmos. Când nu va mai fi Liturghie, se încheie istoria - vedeţi şi aici.

- Noi luăm aminte la "grăunte", la pământ, cu multă ferocitate, când este vorba de a obţine ceva material, omul se jertfeşte până la capăt, dar când este vorba de Liturghie şi de cele spirituale, atunci toate neputinţele ne apucă, atunci vine vrăjmaşul şi ne aduce lenea, dorinţa de confort şi toate slăbiciunile posibile.

- Ar trebui să ne întrebăm care ne sunt pasiunile, la ce ne gândim cel mai mult, în ce direcţie vrem să mergem.

Cuvinte de trezire de la stareţul Mănăstirii Putna, părintele Melchisedec: "Creştinii sunt prigoniţi, parcă s-a luat de pe pământ, ispitele s-au înmulţit mai mult ca oricând. Să fim uniţi în faţa potrivnicului!"

12.12.2014

"Să ne rugăm pentru creştinii din Siria, mulţi dintre ei sunt mucenici!"

"Pentru a ieşi din această stare în care ne aflăm, şi în care se află omenirea, îndemnul nostru nu este altul decât acela de a ne curăţi prin Taina Spovedaniei şi a Sfintei Împărtăşanii dar, mai întâi de toate, printr-o întoarcere înlăuntrul nostru, prin venirea în sine - atât cei mari, cât şi cei mici. Atât cler [cât] şi popor, indiferent de rang, să îşi vină în sine, să se trezească…"

Predica Arhim. Melchisedec, stareţul Măn. Putna, la Duminica a 27-a după Rusalii (a femeii gârbove) (8 decembrie 2013):

"Poate, mai mult ca niciodată asistăm astăzi la o criză de discernământ… Creştinii noştri nu mai sunt atenţi la aceste ispite, şi se lasă foarte uşor prinşi"

Preacuvioşi părinţi şi fraţi, iubiţi credincioşi, se cuvine să mulţumim Preabunului Dumnezeu că iată, ne-a dat sănătate şi putere, ca să ne apropiem cu paşi grăbiţi de praznicul cel mare al Naşterii Domnului Iisus Hristos. Şi ne-a dat sănătate şi putere

ca să participăm la Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie din ziua de astăzi. E o zi de duminică, am spune noi, deosebită. Nu că ar fi ceva mai deosebit ca în celelalte duminici din cursul anului, dar totuşi astăzi, Mântuitorul Hristos ne-a grăit nouă prin cuvântul Evangheliei, ce s-a rostit astăzi aici, şi cuvântul Apostolului, despre gârbovirea aceea, despre neputinţa trupească, dar noi, creştinii, trebuie să ne ducem cu gândul la gârbovirea cea duhovnicească. Gârbovire duhovnicească este atunci când omul robit de patimi, robit de păcate, nemailuând armele pe care Hristos i le-a dat, pe care Hristos i le-a dat la îndemână, se lasă biruit şi se gârboveşte mai mult.

Şi am zis - mai sunt două săptămâni şi jumătate până la praznicul Naşterii [Domnului] - e vremea ca întreaga creştinătate să iasă din această gârbovire sufletească, căci, vedeţi dumneavoastră, necazurile şi ispitele s-au înmulţit parcă mai mult ca oricând. Oriunde te-ai uita pe faţa pământului, parcă nu mai găseşti pace şi linişte. Creştinii sunt prigoniţi, creştinii care ţin cu adevărat buna rânduială şi buna vieţuire nu mai sunt văzuţi cu ochi buni.mănăstire Clerul este şi el, mereu, de la o zi la alta, parcă tot mai împins deoparte. Iată, mănăstiri distruse, cum se întâmplă în Siria în ziua de astăzi, Mănăstirea Sfintei Tecla din Siria, care a fost distrusă aproape în întregime. Maicile de acolo, în jur de vreo şaisprezece, maici, împreună cu stareţa lor, au de suferit. Au fost luate, închise, persecutate. Iată, parcă pacea s-a luat de pe pământ.

Şi, vedeţi dumneavoastră, parcă în ultimii ani, ispite tot mai mari sunt în perioada de pregătire fie pentru Postul mare, fie pentru Postul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos; în perioada de pregătire pentru marile sărbători. Noi înţelegem, noi creştinii ne dăm seama foarte bine de ispitele şi încercările pe care potrivnicul le seamănă şi le aduce dar cred eu că, parcă în mod deosebit, creştinii noştri nu mai sunt atenţi la aceste ispite, şi se lasă foarte uşor prinşi de unele şi de altele. Şi, în felul acesta se ajunge la acea gârbovire sufletească - nu numai la o gârbovire trupească, nu numai la o urâţire a vieţii şi a chipului pe care Dumnezeu ni l-a dat, ci la o urâţire a sufletului, de acum, prin patimi şi păcate. Şi omul nu mai are discernământ. Căci, poate, mai mult ca niciodată asistăm astăzi la o criză de discernământ. Parcă din întreaga lume s-a luat discernământul, adică dreapta socoteală, buna chibzuire, buna rânduială, buna vieţuire, de care avem atâta nevoie.

De aceea, pentru a ieşi din această stare în care ne aflăm, şi în care se află omenirea, indemnul nostru nu este altul decât acela de a ne curăţi prin Taina Spovedaniei şi a Sfintei Împărtăşanii dar, mai întâi de toate, printr-o întoarcere înlăuntrul nostru, prin venirea în sine - atât cei mari, cât şi cei mici. Atât cler [cât] şi popor, indiferent de rang, să îşi vină în sine, să se trezească, să îşi dea seama fiecare de locul pe care îl ocupă, de rangul pe care îl are, de misiunea pe care o are,

şi să se aşeze în propria-i matcă, să se aşeze în făgaşul acela al normalităţii, al dragostei faţă de valori, al dragostei faţă de valorile sfinte, bune şi curate.

L-am auzit pe Mântuitorul Hristos grăind prin apostolii săi cuvânt deosebit de întărire: "Priviţi la înaintaşii voştri cum şi-au încheiat viaţa şi urmaţi-le credinţa".

De ce în Biserica noastră, în sinaxarul Bisericii noastre, sunt pomeniţi atâţia sfinţi? Iată, astăzi, un Sfânt cuvios părinte, Patapie, ale cărui sfinte moaşte se păstrează undeva în sudul Greciei - într-o peşteră a trăit el. Ieri am avut-o pe Sfânta Filoteea de la Curtea de Argeş. Cu o zi mai înainte pe bunul Nicolae, pe Sfântul Nicolae, cel din Mira Lichiei, care a ştiut să facă daruri şi care a ştiut să apere dreapta credinţă. Ei bine, peste câteva zile, în ziua de doisprezece, vom avea pomenirea Sfântului ierarh Spiridon, un alt apărător al adevărului şi al dreptei credinţe, un alt apărător al valorilor, al valorilor credinţei noastre sfinte. De ce fac referire la aceştia? Pentru că ei sunt ca nişte stâlpi, şi la ei trebuie să alergăm. Ei sunt modele, şi când cineva nu mai are model în viaţa lui, acela nu merge bine pe calea cea bună.

Mai întâi de toate Evanghelia ne stă nouă ca îndemn şi povaţă, cuvintele părinţilor, vieţile sfinţilor, cuvintele înaintaşilor noştri. Iată, vom intra în anul care urmează [s-a spus în 2013, n.n.] în Anul Sfinţilor Brâncoveni, care au ştiut să mărturisească şi să păzească credinţa cea dreaptă. Ei bine, aceştia toţi ne sunt nouă modele şi la aceste modele trebuie să tindem. Un model este atunci când el străluceşte, când cineva străluceşte prin viaţă, prin virtuţile, prin tot ceea ce a făcut şi a lăsat el. Pentru că valoarea unui om constă în cuvântul şi fapta sa, valoarea unui om stă în ceea ce a lăsat el urmaşilor pozitiv. Căci vedeţi, în ziua de astăzi sunt şi multe exemple rele, sunt şi multe exemple negative de care trebuie să ne păzim.

Ei bine, pentru a ieşi la lumină şi pentru a trăi pentru lumină, am auzit astăzi foarte frumos cuvântul Apostolului de la Efeseni, capitolul 6, versetele zece până la şaptesprezece, cum trebuie să luăm toate armele lui Dumnezeu. Şi acolo au fost menţionate armele care ne sunt nouă date, pentru că fiecare armă de acolo are simbolismul şi puterea ei, şi coiful mărturisirii, al mărturisirii adevărului, şi puterea de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. Veţi spune: "dar nu-mi este dat mie". Fiecare dintre noi trebuie să fim nişte misionari, şi fiecare dintre noi suntem nişte misionari prin fapta şi cuvântul pe care noi îl rostim.

O dată, un episcop al Romei, îi spune ucenicului său - dacă nu mă înşel Papa Silvestru - îi spune ucenicului său: "Astăzi să mergi la propovăduire!"

- “Cum, eu, ce să spun cetăţii?“

- “Mergi dintr-un capăt în altul al cetăţii, cu viaţa ta, cu paşii tăi“.

Şi a mers dintr-o parte într-alta.

Şi numai prin gesturile noastre, prin faptele noastre, prin comportamentul nostru, putem să ridicăm sau putem să dărâmăm, putem să sprijinim sau putem să nimicim pe cineva. Un simplu gest al nostru, o simplă privire a noastră, un gest de dragoste, este mai mult decât oricare altă fapta a noastră, căci dragostea biruieşte.

De aceea, fiind în această perioadă a Postului Crăciunului, când iată, vor răsuna şi au început deja să răsune în bisericile noastre colindele, vestea Naşterii [Domnului] - şi mai înainte, acum câteva minute în urmă, am auzit aici cântându-se “Veseleşte-te, găteşte-te Betleeme, veseleşte-te, împodobeşte-te iesle, adevărul a venit, umbra a trecut“. Oare a trecut cu adevărat umbra, a trecut oare umbra din sufletele creştinilor noştri? Sau umbra regimului de tristă amintire încă mai persistă în sufletele multora, căci faptele o dovedesc pe deplin, căci din visteria inimii grăieşte omul şi săvârşeşte omul. De aceea să luăm aminte, să ne păzim viaţa noastră curată şi întreagă, să ştim să fim lumină pentru cei din jur, să ştim să fim exemple bune pentru ce din jur, pentru că viaţa trece, se duce, dar faptele rămân.

Ce a rămas de la Măria Sa Ştefan? Cetăţi, câteva pe ici, pe colo. A zidit atâtea biserici şi mănăstiri, a zidit atâtea cetăţi, dar din cetăţile şi casele domneşti ale Măriei Sale pe ici, pe colo, găsim câteva ruine. Dar Casele lui Dumnezeu au rămas, ceea ce a dăruit lui Dumnezeu a rămas. Crucea rămâne, pentru că este semn al biruinţei, pentru că noi pe cruce îl avem pe Hristos. Crucea noastră nu este goală, ci este împodobită cu sângele şi cununa de spini a lui Hristos. Noi nu ne închinăm şi nu venerăm un semn gol. De aceea crucile rămân, crucile de pe bisericile noastre, de pe lăcaşurile sfinte, rămân. Şi acestea toate vor dăinui, pentru că Dumnezeu este cu noi, Hristos este cu noi şi a făgăduit că este cu noi până la sfârşitul veacurilor. De aceea, dragii mei, să ne îmbărbătăm, să ne încurajăm unii pe alţii, să ne sprijinim unii pe alţii, să fim uniţi spre cele bune, să fim uniţi şi să ne sprijinim pe calea ceea bună, bătătorită de sfinţii noştri strămoşi, de înaintaşii noştri.

Cât de frumos Măria Sa Ştefan a ştiut să împodobească întreaga-i ţară cu lăcaşuri sfinte, pe care noi trebuie să ştim să le păzim şi să mergem de la una la alta, închinându-ne şi chemând numele lui Dumnezeu. Căci aceasta înseamnă viaţa: a avea viaţă înlăuntrul nostru. A avea viaţă înseamnă a avea pe Hristos. Şi nu ne este

teamă atunci când îl avem pe Hristos. Cu Hristos vom birui şi cu Hristos ne vom arăta biruitori asupra păcatului, şi vom ieşi din gârbovirea aceasta în care parcă satana ne atrage de la o zi la alta.

Frumos a spus Părintele [Hrisostom] în cuvântul său despre gârbovire, că diavolul se bucură, asta este bucuria diavolului, când îl vede pe om dărâmat, când îl vede pe om aşezat la pământ, când îl vede pe om adus către cele de jos şi nu către cele de sus, când îl vede pe om biruit. Aceasta-i bucuria satanei, căci păcatul, şi slujirea păcatului, este hrana şi slujba a diavolului - aşa cum am mai spus aici, şi cum lucrul acesta este arătat limpede, clar, în canoanele şi rânduielile, în pravila bisericească.

De aceea, dragii mei, timpul vieţii noastre este timp sfânt. Să ştim să-l preţuim, să ştim să-l dăm lui Dumnezeu, să ştim să-I oferim lui Dumnezeu ceea ce este mai bun. Mintea şi inima noastră, sunt lăcaşuri ale lui Dumnezeu. Să nu le facem vase pline de necurăţie, să nu ne lăsăm robiţi de păcat, care nu înseamnă altceva decât gârbovire sufletească.

Facă Bunul Dumnezeu ca perioada aceasta în care noi trăim, să ne fie nouă de trezire a conştiinţei noastre, a conştiinţei şi a vieţii noastre celei întru Hristos Iisus, Domnul nostru! Şi, dacă vom fi treji, limpezi, atunci vom şti ce avem de făcut, atunci viaţa noastră va urma un curs limpede şi clar. Şi cât de bine este când îl avem pe Hristos Domnul!

În felul acesta, pregătiţi, vom ajunge la praznicul Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos şi atunci şi mintea şi inima noastră va fi pregătită, aşa cum îndemna cântarea: ca un Bethleem. Bethleem nu înseamnă altceva decât casă a pâinii, casă a binefacerii. Ei bine, ce frumos este ca să ai mintea şi inima ta, ca să faci din mintea şi din inima ta o casă a pâinii. Adică, acolo, să fie permanent, să se sălăşluiască bunătatea şi blândeţea, dragostea, care, acestea, nu sunt altceva decât gândirea şi dorirea lui Dumnezeu! Dumnezeu gândeşte binele şi doreşte binele. Noi, înfăptuindu-l, nu facem nimic altceva decât să împlinim această dorinţă a lui Dumnezeu.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca dorirea Lui să fie şi dorirea noastră, ca simţirea Lui să fie şi simţirea noastră! Şi va fi, de vom şti să ne smerim, de vom şti să ne mărturisim, şi de vom şti cum să primim Sfintele şi Dumnezeieştile Taine! Căci spune Sfântul Nicolae Cabasila, atunci când ne împărtăşim cu Trupul şi Sângele lui Hrisos, trupul meu se face una cu Trupul Lui, sângele meu se face una cu Sângele

lui, şi atunci, dacă îl am pe El, nu vom avea nici o teamă, căci Dumnezeu este cu noi până la sfârşitul veacurilor. Amin!

***

Iubiţii mei, întrucât am anunţat acum cu, dacă nu mă înşel, vreo săptămână jumătate, două, în urmă, - pentru că sunt vreo câteva cazuri de creştini care au diferite probleme de sănătate - în zilele acestea ce urmează, în toată săptămâna aceasta ce urmează, de mâine, de luni, şi până sâmbătă inclusiv, vom săvârşi Taina Sfântului Maslu după Sfânta Liturghie, aici, la noi. În jur de ora nouă va începe, în fiecare zi, mai devreme sau mai târziu, imediat cum se va încheia Sfânta Liturghie, iar Părinţii slujitori ai Mănăstirii s-au organizat în aşa fel încât în fiecare zi să fie câte şapte preoţi, aşa cum cer şi rânduielile şi canoanele Bisericii noastre.

Deci dacă dintre dumneavoastră cineva doreşte să participe, are un bolnav, are pe cineva, are un copil, are pe tata, pe mama, pe cineva, dacă poate să participe este foarte bine, iar dacă nu, poate să trimită acolo un pomelnic pentru rugăciune ca să fie pomenit la Taina Sfântului Maslu.

Iar la Taina Sfântului Maslu, atunci când mergeţi, luaţi şi un pic de untdelemn şi un pic de făină, şi la sfârşit, după Taina Sfântului Maslu, să le luaţi înapoi la casa dumneavoastră, dacă veţi binevoi, şi acolo să pui şi în candelă, şi să îţi faci acolo şi o bucată de pâine, o turtită din făina respectivă, cu untdelemnul de la Sfântul Maslu, căci prin acestea ne sfinţim şi ne hrănim, şi primim sănătate de la Dumnezeu, Mântuitorul Nostru.

Am văzut pe mulţi care au primit vindecare, şi mulţi s-au folosit de rugăciunile preoţilor şi slujitorilor sfintelor noastre biserici şi mănăstiri, doar numai atât, să ştii cum să iei, să ştii cum să ceri de la Dumnezeu, căci Dumnezeu dă celor care cer de la El. Deci cine doreşte ca să participe este binevenit. Înger de pace la toată lumea şi bucuria mânturii!

Vă mai amintesc, am spus de Sfântul Spiridon, pomenirea Sfântului Spiridon este pe doisprezece. De aceea vă mai reţin şi cu aceasta un pic. Moaştele lui, ale Sfântului ierarh Spiridon, sunt întregi, în insula Kerkyra. Papucii Sfântului Spiridon sunt schimbaţi în fiecare an, ştiţi asta o parte dintre dumneavoastră. De ce? Pentru că, aşa spune în viaţa lui, atunci când cineva îl cheamă, sfântul pleacă şi îl ajută şi de aceea i se rod tălpile papucilor lui. Şi în fiecare an papucii din picioarele Sfântului Spiridon sunt schimbaţi.

Eu am văzut cu ochii mei, şi am primit şi eu o bucăţică din veşmântul din care se confecţionează papucii Sfântului Spiridon. Am spus aceasta ca să vă câştig, pentru a citi acatistul Sfântului ierarh Spiridon. Care va putea să participe, noi cred că avem priveghere aici la noi, cine va putea să participe la biserică este foarte bine, cine nu a putut, acolo, un pic de timp, zece minute, cincisprezece minute, douăzeci minute, cât îţi ia Acatistul Sfântului Spiridon, citeşte-l, căci va veni şi te va sprijini şi nu te va uita! Amin!”

***

Cuvânt al Părintelui Melchisedec Velnic, stareţul Mănăstirii Putna, la Duminica a XXVII-a după Rusalii şi praznicul Sfintei muceniţe Filoteea (7 decembrie 2014): “Să ne întărim cu toții în râvnă și în dragoste, și să fim uniți!”

Preacuvioşi părinți și frați, iubiți credincioși, a trecut și sărbătoarea Sfântului ierarh Nicolae, iată-ne în această Duminică, numită a XXVII-a după Rusalii, când Evanghelia ne-a pus nouă în fața ochilor acea minune săvârșită de Mântuitorul nostru Iisus Hristos cu acea femeie care era plină de o neputință a ei trupească.

Astăzi este și pomenirea Sfântului ierarh Ambrozie, episcopul Mediolanului, un ierarh deosebit al Bisericii noastre, care a fost ales din rândul credincioșilor. Nu era până în momentul când a fost ales episcop, el nu intrase încă în cler, nu era nici diacon, nici preot. Şi a fost ales direct episcop datorită virtuților sale și calităților sale pe care el le avea.

Așa cum și Sfânta muceniță Filoteea, o copilă de doisprezece ani, cum se arată în viața ei, din fragedă copilărie, și într-un moment, aş zice eu, de taină și de dăruire a lui Dumnezeu, a primit cununa muceniciei din mâna tatălui ei.

Iar apostolul care s-a citit astăzi ne-a îndemnat pe noi “să ne îmbrăcăm cu toate armele dreptățîi lui Dumnezeu, pentru a putea sta în picioare“. Foarte frumos, și expresia aceasta spune foarte mult, “pentru a putea sta în picioare în vremea cea rea“ și se încheie Apostolul de la Efeseni, lucrând înăuntrul nostru cuvântul lui Dumnezeu.

Dragii mei, gândindu-ne și la minunea Mântuitorului, și la viața Sfântului Ambrozie, și la viața Sfintei Filoteia, și ținând cont și de minunea, cuvântul pe care l-a spus Mântuitorul Hristos prin gura apostolului Pavel de a sta drepți pentru frica lui Dumnezeu, având mijloacele noastre încinse cu puterea adevărului, și având cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre - ținând cont de toate acestea - se cuvine

ca și noi să ne întărim sufletește și să ne silim în a pregăti inimile noastre pentru primirea cuvântului lui Dumnezeu. Și o cântare din aceste zile care s-a rostit și aici la noi, la slujba de aseară, și se va rosti până în ajunul Nașterii [Domnului], spune în felul acesta: “Gătește-te Betleeme, împodobește-te iesle“. Cred eu că în această zi se cuvine ca noi toți să ne îndreptăm cu mintea și inima noastră spre ceea ce suntem noi, să ne vedem, să ne cunoaştem, și să încercăm să devenim mai buni, și să pregătim cu adevărat inima noastră, făcând-o iesle cu adevărat pentru primirea cuvântului lui Dumnezeu.

Canoanele, rânduielile bisericeşţi, spun că postul Nașterii Domnului este pentru primirea Dumnezeiescului prunc. Așa cum poporul iudeu s-a pregătit pentru a primi Tablele Legii, și acelea scrise pe piatră, noi trebuie să ne pregătim pentru primirea cuvântului lui Dumnezeu, prin înscrierea Numelui Său în inimile noastre.
Și dacă reușim în viața noastră să facem lucrul acesta, acesta e cel mai de preț lucru, să înscrii în inima ta numele Domnului Hristos. Și va spune cineva că e greu. E greu, într-adevăr, când omul nu vrea, și când omul nu nu se smerește. Dar într-o inimă înfrântă și smerită, Hristos, îndrăznesc să spun, rapid își face loc pentru că El vede că noi vrem. E ca și atunci când un copil întinde mâinile către părintele său, către mama sau către tata, ca să îl ia în brațe, și mama, și tata, se grăbesc pentru a îl prinde și a îl lua în brațe. Așa este Dumnezeu cu noi, când ne întindem mâinile către El, El se grăbește în a ne ieși nouă în întâmpinare.

Așa a făcut cu Sfânta muceniță Filoteia, și sfânta muceniță s-a grăbit să facă și ea așa cu neamul nostru. Că știți foarte bine - a amintit și părintele despre viața sa în cuvântul său - știți foarte bine cum nu s-a lăsat ridicată de la pământ, până ce nu a fost pronunțat numele Țării Româneşţi și cetatea Curtea de Argeș. Și cum s-au pronunțat acestea, ea s-a lăsat ridicată de jos, și au ieșit părinții noștri împreună cu Domnul Țării, și sfetnicii, și au întâmpinat-o. Aş zice iată, și aici o grabă, sfânta se grăbește să vină spre noi, dar şi noi, românii, valahii, ne grăbim să îi ieşim în întâmpinare. Și iată o fericită întâlnire, și împreună locuire, și împreună sălășluire, căci de atunci și până acum, fericita Filoteia rămâne ca maică ocrotitoare. Ea, o copilă, rămâne maică ocrotitoare a tuturor acelora care aleargă către ea și în nevinovăția și curățenia ei îl primește și îl întâmpină pe tot cel care aleargă și cheamă numele ei întru ajutor. Sfânta Filoteia este grabnic ajutătoare.

În troparul ei, pe care îl cântă părinții de la Mănăstirea Curtea de Argeș până în ziua de astăzi, se spune: “care și acum pe cei bolnavi tămăduindu-i“. Am văzut de multe ori la Sfânta Filoteia, în anii din urmă, cum foarte mulți bolnavi alergau la Sfânta Filoteia, mame cu pruncii lor, și acolo găseau alinare, pentru că ea s-a grăbit să vină în întâmpinarea noastră, dar iarăși spun, și noi ca popor, ca neam, ne-am

grăbit să îi ieșim în întâmpinare. Ei bine, dragii mei, această grabă să nu o lepădăm niciodată, în a ieși înaintea lui Dumnezeu și a îi spune lui Dumnezeu păsul, necazul, bucuria, frământarea noastră, și Dumnezeu va ieși și El în întâmpinarea noastră și va asculta și necazul și păsul și problemele noastre pe care le avem. Dar pentru aceasta trebuie să ne silim.

În viața noastră monahicească se spune că monah este cel ce se silește, adică în fiecare zi se silește pe sine să fie mai bun și să facă, să își împlinească pravila, canonul pe care îl are de făcut.

Iată, Mănăstirea noastră s-a îmbogățit, la această sărbătoare, la praznicul acesta al Sfântului Nicolae și al Sfintei Filoteia, la îngemănarea aceasta, întâlnirea dintre sărbătorile acestea, s-a împodobit biserica noastră, mănăstirea noastră, cu nouă viețuitori, cu nouă monahi. Ei bine, aceştia datori sunt să aibă mereu înaintea ochilor pe Hristos, Cuvântul. Cuvintele Sfintelor Evanghelii trebuie să devină cuvintele lor. De aceea au primit în mâini Sfânta Evanghelie, Noul Testament, căci cuvintele Noului Testament trebuie să fie permanent pe buzele lor, așișderea și chemarea Numelui Domnului Iisus, căci a chema numele Domnului Iisus este o bucurie, și trebuie să fie bucurie pentru fiecare. Și nu numai pentru ei, ci absolut pentru toți, a chema numele Domnului, a te desfăta cu această cunoaștere a cuvântului lui Dumnezeu, este un izvor de multă bucurie pentru noi, creştinii și în mod deosebit, și mai mult pentru monahi, este o preocupare, este preocuparea de zi cu zi.

Trăirea prezenței, cum spunea părintele Arsenie Papacioc, sau cum spunea părintele nostru Iachint, “eu mă silesc să îl am pe Dumnezeu înaintea ochilor“. Când unul din părinți i-a zis că “uite, astăzi eu am reușit să citesc câteva catisme sau un acatist acolo“, sau se plângea că nu a reușit să le citească, părintele a zis acest cuvânt, “eu mă silesc să îl am pe Hristos înaintea ochilor“. Și dacă îl ai pe Hristos înaintea ochilor, ai absolut totul.

Dragii mei, facă Bunul Dumnezeu ca această zi de duminică și această sărbătoare a Sfintei mucenițe Filoteia să ne fie nouă spre întărire în râvna și dragostea noastră către Dumnezeu. Nimeni să nu dea înapoi. Și mulțumim și părinților slujitori, și părintelui Meletie [Ierod. Meletie Shattahi, din patriarhia Antiohiei, Siria - n.n.] care a venit. L-ați văzut în zilele trecute, pe treizeci, și pe întâi, l-ați văzut la Patriarhie cu părintele Ioan, și acum a venit aici la noi, și astăzi am liturghisit împreună și am rostit și ectenii și cântări, așa cum ați auzit, în limba arabă.

Să-i pomenim și să ne rugăm pentru ei, căci și ei la vremea lor s-au rugat pentru noi, căci acolo în Siria, care este și care a fost un leagăn al creştinismului, acolo este mormântul Sfântului Ioan Botezătorul, acolo este casa lui Anania, acolo este turnul unde a fost închis Sfântul apostol Pavel, coșnițelele în care el a fost slobozit din turn și lăsat în afara zidului, și stâlpul Sfântului Simeon Stâlpnicul, de care ați auzit și care este zugrăvit aici, la baza acestui stâlp din partea stângă a dumneavoastră - dreaptă a noastră - stâlpul Sfântului Simeon, locul unde a trăit Sfânta muceniță Tecla, muntele ce s-a despicat să îi facă ei loc ca să nu fie prinsă de tatăl ei, izvorul Sfintei Tecla, și atâtea, și atâtea locuri, acolo, sfinte.

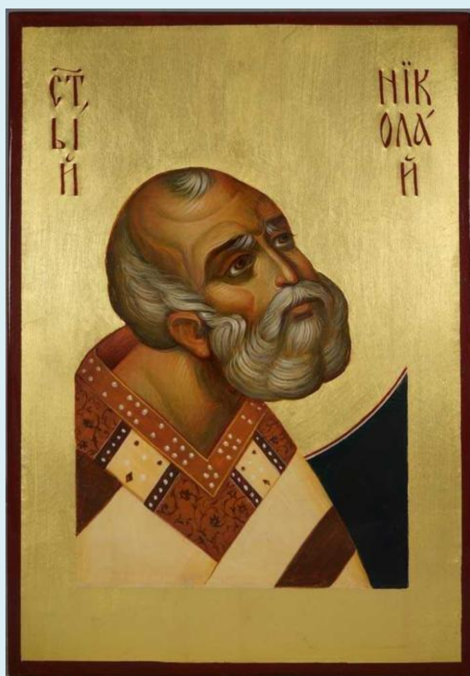
Să ne rugăm pentru creştinii care sunt acolo, care trec acum prin clipe destul de grele. Știți foarte bine, Patriarhia noastră a făcut apel în primăvara acestui an, căci acolo de mai bine de un an de zile sunt grele încercări, și cum am mai amintit aici, mitropolitul Pavel de Alep, nici acum nu se știe nimic de el, de un an și ceva de când a fost răpit, de când a fost luat de către necredincioși, de către păgâni. Ei sunt mucenici, foarte mulți dintre ei sunt mucenici.

Cunosc cazuri de mărturisiri când tineri, care au fost obligați să se lepede de credința creștină, și speriați de moarte, au zis crezul acela musulman. Şi când a văzut că tot degeaba este, că i-au zis musulmanii: “voi, creștinii, vă întoarceți înapoi la Hristosul vostru“, el atuncea a început să rostească iarăși Crezul. Şi rostind Crezul, Simbolul Credinței noastre, așa s-au năpustit asupra lui și i-au luat zilele - și aceasta acum, în vremurile acestea, ale noastre! Deci aceasta e situația reală cu creștinii noștri ortodocși. Şi acolo ei sunt puțini la număr. Noi suntem majoritari, dar acolo ei sunt puțini la număr, 5-7 %, mai mulți nu sunt. De aceea să vă rugați pentru ei, pentru patriarhul Ioan dimpreună cu întregul Sfânt Sinod și toți creștinii din Biserica Siriei, pentru că sunt frații noștri. Și nu numai din Siria, ci și din celelalte țări arabe, musulmane, unde creștinii sunt prigoniți. Dar să știți că nu a fost perioadă în istoria noastră a creștinismului când să nu sufere într-o anumită zonă, într-un anumit colț al pământului, creștinii, urmașii lui Hristos.

Facă Bunul Dumnezeu ca să ne întărim cu toții în râvnă și în dragoste și să fim uniți! Un popor dacă este unit, este tare. Un popor dacă este unit, atunci este tare în fața potrivnicului, căci și Hristos este acolo, în unitate. Acolo este Dumnezeul nostru, unde sunt doi sau trei - a zis El. Dar, altminteri, atunci când ne silim mai mult și ne unim inimile și cugetele noastre! În această putere care vine de la Hristos stă toată virtutea și tot urcușul nostru.

Facă Bunul Dumnezeu ca noi toți să reușim să urcăm, și pace, și bucurie tuturor, Înger păzitor, și Dumnezeu Preabunul să asculte rugăciunile noastre, ale tuturor! Amin! […]

Cel mai iubit sfânt, Nicolae, “chipul blândeţilor”, pavăză luminoasă în întunericul care se lasă peste lume. Lupta pentru apărarea inocenţei, cei care strigă împotriva Bisericii şi o întrebare esenţială: “Tu cu cine vrei să semeni?” - Omilie de mare adâncime şi sensibilitate a Protos. Hrisostom

6.12.2016

“Este alt sfânt care să fi adus bucuria pe chipurile oamenilor mai mare decât Sfântul Nicolae? Este alt sfânt care să ne aducă aminte că Dumnezeu este bun, indiferent cât de răi suntem noi?”

****

“Este vremea întunericului şi parcă din ce în ce vrăjmaşul, diavolul, se străduieşte să ne chinuiască, să ne înstrăineze de Dumnezeu, să ne înstrăineze de aproapele, să ne înstrăineze de noi înşine… Ar da vrăjmaşul nu milioane, nu miliarde, ci toată lumea asta, dacă ar avea-o, ar da-o numai să vadă inocenţa târâtă în noroi”.

Predica Protos. Hrisostom de la Mănăstirea Putna (6 decembrie 2015): Despre chipul lui Dumnezeu şi chipul omului, despre tămăduirea femeii gârbove și despre Sfântul ierarh Nicolae

sursa audio: Ortodox Radio

Iubiţi credincioşi, din nou suntem împreună, din nou ne bucurăm aici, în casa lui Dumnezeu şi bucuria noastră este cu atât mai mare cu cât vedem că, în ziua de astăzi, parcă pe pământ s-a aşternut întunericul. Este, aşa cum spune Scriptura, vremea întunericului şi parcă din ce în ce vrăjmaşul, diavolul, se străduieşte să ne chinuiască, să ne înstrăineze de Dumnezeu, să ne înstrăineze de aproapele, să ne înstrăineze de noi înşine.

Prea multe voci auzim astăzi strigând împotriva Bisericii, vor mai puţine biserici, vor mai puţini oameni în ele - dar ce rău le-a făcut Biserica?! Oare Biserica îi învaţă pe oameni la rău? Oare Biserica se opune creşterii omului şi dezvoltării lui? Oare Biserica este cea care face răul, care-l aduce, care-l propovăduieşte? Nu! Însă să nu ne înşelăm, nu vocile care sunt auzite astăzi sunt cele care într-adevăr luptă împotriva noastră, ci, după cum am spus, în spatele lor este vrăjmaşul. Pentru că nu a fost vorba niciodată că a fost o biserică în plus sau alta în minus, că Biserica nu s-a ocupat de oameni sau s-a ocupat prea mult, nu s-a vorbit niciodată şi nu a fost vorba niciodată de altceva decât despre chipul lui Dumnezeu. Vrăjmaşul nu suferă să vadă locuri în care omul îşi aduce aminte de unde a venit.

Spune Sfântul Vasile cel mare că omul este creat ca să privească mereu în sus, de acolo de unde a venit, acolo unde trebuie să ajungă, acolo unde, zice el, sunt ru-deniile lui. Dumnezeu l-a creat pe om, cum spune un Părinte al Bisericii noastre, în lumina zâmbetului feţei Sale. Dumnezeu a zâmbit şi l-a creat pe om, Dumnezeu a vrut ca iubirea dintre El şi Fiul Său să fie prelungită pe pământ. Dumnezeu a vrut ca această fire să fie permanentă cale către El, către Tatăl nostru, permanentă cale dintre noi şi permanent izvor de bucurie. Tatăl, uitându-Se către Fiul Său, S-a bucurat şi bucuria aceasta s-a manifestat pe pământ creând omul. Bucuria aceasta întotdeauna l-a chinuit pe vrăjmaş. Nu are altă invidie vrăjmaşul decât că noi avem întipărit pe chipul nostru această bucurie, că noi am fost creaţi de Dumnezeu să fim stăpânitori pe acest pământ; şi stăpânitori nu tiranici, ci stăpânitori aşa cum este El, Tatăl: stăpânitori care cu blândeţe să aducem pe cei de lângă noi, pe cei de sub noi, la El.

Cuvântul "om" - antropos în greacă - are etimologia din "anir", care înseamnă bărbat şi "opsis", care înseamnă faţă. Aşadar, om este acela care are întipărit pe chipul său calitatea de a fi bărbat, de a fi stăpânitor de sine. În sensul acesta se înţelege bărbat. Om care să privească în sus. Chipul lui Dumnezeu astfel strălu-ceşte peste feţele noastre.
Noi mereu ne rugăm la biserică: Lumina feţei tale, Doamne, străluceşte-o peste noi. Şi această lumină trebuie permanent să strălucească pe chipurile noastre.

Vedeţi cum astăzi cei care strigă împotriva celor care se adună în biserică, împotriva celor care îşi aduc aminte că şi în cer avem Părinte, aceia, cum spune psalmul, s-au stricat şi urâţi s-au făcut întru îndeletnicirile lor.

Omul, în cinste fiind, n-a priceput. Asemănătu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a alăturat lor. Fără să-şi dea seama, omul face jocul diavolului care, dacă suntem atenţi, nu a căutat nimic altceva decât, de la bun început şi până îi va veni şi lui sfârşitul, decât să-l defaime pe om, să-l înjosească, să-l ţină cu capul în noroi şi să-i ţină copita pe acest chip care-l arde. Această defăimare a chipului, a cinstei pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o, ne-a dat-o, o urmăreşte întotdeauna şi o va urmări mereu. Dar noi de ce să-i facem jocul?!

Iarăşi spune psalmistul: Întru aceasta am cunoscut că m-ai voit, Doamne, că nu s-a bucurat vrăjmaşul meu de mine. De ce să se bucure vrăjmaşii noştri de noi? De ce să nu ne aducem noi aminte de unde venim şi încotro ne ducem, cu cine vrem noi să semănăm? Nu spune iarăşi un Părinte al Bisericii: “Omule, în ceea ce iubeşti, în aia te vei transforma. Pământ vei fi, dacă iubeşti pământul, lumină vei fi, dacă iubeşti lumina.” Tu cu cine vrei să semeni? Mereu să ne punem întrebarea asta. Tu cu cine vrei să semeni, tu ca cine vrei să ajungi? Vrei să fii lipit de pământ sau vrei să ajungi acolo de unde ai plecat, din inima lui Dumnezeu? Să ne punem întrebarea aceasta.

Şi iată, astăzi, în această duminică, Biserica ne pune înainte un astfel de caz în care o femeie, o bătrână, nu a căutat să se urâţească ea pe sine, ci a fost urâţită şi strâmbată şi legată de vrăjmaşul diavol. O femeie care era gârbovă de 18 ani. Cifra 18 aici arată de trei ori 6 - 6, în Scriptură, simbolizează răul - aşa cum Hristos, după Înălţare, trup având, a fost cinstit cu acest trup de Tatăl, aşa cum spune Sfântul Pavel: Toată limba să mărturisească că El este Domn şi al celor de pe pământ şi al celor de dedesubt şi al celor din cer. De trei ori cinstire, însă aici vedem o întreită batjocorire: de trei ori câte 6, de 18 ani, această femeie era cu faţa lipită de genunchi. Cu faţa cu care abia putea să vadă pământul, iar cerul nicidecum, spune Scriptura. Şi era fiica lui Avraam, spune Mântuitorul.

Vă gândiţi cum se mişca această femeie, fără să vadă decât jumătate de pas înaintea ei? Şi jumătate de pas cu jumătate de pas, ea venea în fiecare sâmbătă la sinagogă! Ea n-a cerut izbăvire, n-o auzim strigând, nici nu înţelegea ce se întâmplă cu ea pentru că nu vedea nimic, nu ştia cine e acolo sau de ce. Hristos Însuşi a văzut-o şi S-a apropiat de ea şi i-a zis: Femeie, vindecată eşti de neputinţa ta. Şi-a pus mâinile asupra ei şi îndată s-a îndreptat.

Iată minune care în ziua de astăzi este considerată a fi absurditate. O coloană calcifiată, întărită, blocată, împietrită, nu se poate schimba aşa, într-un minut. Nu-i vorba nici de autosugestie, nu-i vorba nici de vrăjitorie, nu-i vorba nici de vreo iluzie, aşa cum încearcă unii astăzi să ne amăgească. Dumnezeu, dacă a dorit, a făcut. Unde voieşte Dumnezeu se biruieşte rânduiala firii. Dar a trebuit să biruiască rânduiala firii Dumnezeu? Nu. Dumnezeu trebuie doar să aducă firea la ceea ce a fost dintru început în gândul Lui: ca toţi oamenii să fie una şi iubirea Lui să fie întru ei şi ei să fie în această iubire. Şi acest lucru l-a făcut Mântuitorul astăzi: a redat chipul pe faţa acestei femei, care nu vedea decât pământul, care nu putea să se uite deloc spre cer, dar care, totuşi, dorea să privească acolo şi, totuşi, dorea să ajungă acolo atâta vreme cât ea încă se sălăşluia în Biserica lui Dumnezeu.

De aceea am spus că astăzi bucuria este cu atât mai mare cu cât, deşi suntem loviţi din toate părţile, Biserica este plină. Biserica este plină pentru că oamenii care vin în ea încă se bucură că sunt oameni, încă se bucură că au un Dumnezeu deasupra lor care nu este atârnat în cer şi care ne iubeşte şi a cărui iubire ne încălzeşte sufletele de vreme ce suntem încă aici, în casa Lui şi-L caută pe El.

Este, poate, singura pildă din Evanghelie care se termină astfel: Şi oamenii s-au bucurat văzând faptele strălucite. De cele mai multe ori vedem că oamenii s-au dus slăvind pe Dumnezeu şi aşa mai departe, că a dat putere slăviţilor şi iubiţilor Lui, aleşilor Lui, însă astăzi auzim acest lucru: Şi oamenii s-au bucurat văzând faptele strălucite.

Nu se poate să nu te bucuri când vezi că un om, care până mai atunci ţi se părea că este un monstru, îl vezi nu numai că seamănă cu ceilalţi, că intră iarăşi în rândurile oamenilor şi-l vezi zâmbind, îl vezi bucuros şi omul atunci este bucuros când se simte iubit. Dumnezeu ne-a dorit pentru că ne-a iubit. Şi pe această femeie spre iubire a ridicat-o cu faţa către cer. Pe această femeie spre iubire a ridicat-o cu faţa către cer ca să ne stea nouă ca o lumânare înainte, lumânare care să ne ducă, să ne călăuzească către patria noastră cerească. Dacă ea a putut să-şi ţină inima sus deşi privirea nu se putea dezlipi de pământ, cu atât mai mult noi.

Chipul acesta al omului are nevoie de o întreită privire. Omul are nevoie să se uite în ochii lui Hristos şi să-I spună cu îndrăzneală: <Te iubesc şi pe Tine Te doresc, Doamne!>. Omul are iarăşi nevoie să se uite în ochii celui de lângă el şi să îi spună iarăşi, cu zâmbetul pe buze: <Frate> şi <Prieten> şi <Om>, să se uite cu zâmbetul pe buze şi cu conştiinţa liberă că în inima lui nu poate să încapă nimeni murdar; cu această privire să se uite la cel de lângă el. Şi mai are nevoie omul şi de o a treia privire: să se uite în sine, să stea în faţa sa şi împăcat şi în ridicare şi în cădere şi în

virtute şi să zică şi să recunoască acolo chipul lui Dumnezeu; să-l recunoască şi să-l facă mai strălucitor decât este şi să nu uite - mai ales să nu uite! - unde trebuie să ajungă. Că acest chip nu a fost pus acolo ca o datorie a unei slugi, ci a fost pus acolo spre îndatorirea, cum spunem noi, de suflet a fiului către tată. Nu slugă, nu rob, ci fiu. Şi fiu care să arate celorlalţi întipărit pe chipul său strălucirea slavei dumnezeieşti. Căci fiii sunt oglinda părinţilor.

Astăzi bucuria este iarăşi mare pentru că îl sărbătorim pe cel mai iubit sfânt din toate timpurile şi din toate locurile: Sfântul ierarh Nicolae. Dacă în Postul Paştelui avem o sărbătoare în mijlocul postului, care străluceşte ca luceafărul, amintind de Soarele care va să vie, anume venirea lui Hristos, de Naşterea Lui.

Sfântul Nicolae, spune troparul lui, a fost şi este chip al blândeţilor. Poate oare cineva să arate celorlalţi cât de frumos este tatăl lui, altfel decât dovedindu-le blândeţea acestui tată, blândeţe care s-a întipărit şi nu se va mai şterge niciodată pe chipul său? Sfântul Nicolae [a avut blândețea] mai presus decât toate celelalte daruri, [de] faptul că a fost învăţător al credinţei: mai întâi de toate el, a fost primul care a vorbit despre Născătoarea de Dumnezeu, despre Maica Domnului ca Născătoare de Dumnezeu, el este cel care a fost ca un stâlp de foc la Sinodul I Ecumenic, atunci când erezia lui Arie intrase şi făcea ravagii, erezie care îşi arată până şi astăzi colţii, din anul 325 până acum această erezie încă muşcă.

Acest Sfânt ierarh Nicolae, atunci, cuprins fiind de râvnă, l-a lovit pe acest Arie cu palma peste faţă, căci faţa aceluia nu era nicidecum a unui om, ci a unei fiare răpitoare. Toţi ceilalţi, în frunte cu Sfântul Constantin cel mare, au socotit aceasta o exagerare, o ieşire din făgaş a Sfântului Nicolae, drept pentru care Sfântul Constantin l-a şi pedepsit pe Sfântul ierarh Nicolae, i-a luat omoforul şi Evanghelia, ca şi cum, am zice noi astăzi, l-a depus din treaptă de arhiereu. El, ca împărat, avea astfel de drepturi, cum am spune astăzi, administrative.

Însă Sfântul ierarh Nicolae nu înseamnă că a încetat să fie chip al blândeţilor! Din iubire a făcut asta! Căci, ştiţi bine, când este vorba de pieirea sau de mântuirea sufletului, dragostea devine necruţătoare. Credeţi că un tată, dacă îşi pălmuieşte copilul, o face din ură? Majoritatea sunteţi părinţi şi ştiţi, poate mai bine ca mine, că tatăl mai mult suferă atunci când trebuie să recurgă la astfel de gesturi, suferă mai mult chiar decât copilul pentru că iubirea lui este îndoită şi teama lui este îndoită, pentru că se teme ca acest fiu să nu-şi piară chipul de care este învrednicit. Drept urmare, Mântuitorul şi Maica Domnului înşişi au venit la Sfântul ierarh Nicolae şi Mântuitorul i-a redat Evanghelia, iar Maica Domnului omoforul, repunându-l pe treaptă pe care era sau, spunem noi, pe o treaptă mai mare decât

era, arătând că mâna aceea care l-a pălmuit pe spurcatul Arie a fost şi este sfinţită, pentru că mâna aceea, dacă nu-l pălmuia pe Arie, nu putea să-şi mângâie copiii. Mâna unui tată atunci poate să-şi mângâie copiii cu adevărat şi cu căldura necesară, după ce a pălmuit pe vrăjmaşul familiei sale şi mâna aceea va fi sfinţită şi mâna aceea va asigura şi căldura, dar şi siguranţa familiei.

Pe Sfântul ierarh Nicolae îl vedem, ca şi pe Hristos, exilat astăzi; îl vedem în Occident - acolo unde occidentalii nu se duc să se închine lui, căci trupul lui a fost luat de către cruciaţi şi dus în Italia. Astăzi se află la Bari şi acolo cei care se duc să se închine sunt tot ortodocşii, tot cei veniţi din alte părţi. Biserica ridicată tot de cei pribegi, de cei călători, de pelerini.

Sfântul ierarh Nicolae a ales smerenia şi, prin aceasta, cum spune troparul, a câştigat înălţimea. Cu smerenia a câştigat cele înalte.

Ştiţi minunea cu cele trei fete, cele trei fecioare ale unui tată, odată nobil, dar acum scăpătat. Ajuns, iată, la sărăcie, era nevoit să vândă fecioria fetelor lui. Poate aţi auzit că astăzi este la modă lucrul acesta. Găseşti câte o fată, şi am auzit că şi din România au fost astfel de cazuri, care-şi vinde fecioria pe internet. Se poate aşa ceva?… Şi spurcăciuni de oameni licitează. Licitează sume de milioane de dolari. Oare omul atâta face? Ce se întâmplă aici? Ce se întâmplă decât că este iarăşi chipul lui Dumnezeu terfelit. Chipul lui Dumnezeu - aruncat în mocirlă. Ar da vrăjmaşul nu milioane, nu miliarde, ci toată lumea asta, dacă ar avea-o, ar da-o numai să vadă inocenţa târâtă în noroi. Inocenţă, căci erau nişte copile.

Şi-l vedem pe Sfântul ierarh Nicolae că, fără să fie ştiut, fără să fie văzut, fără să trâmbiţeze, a aruncat câte o pungă de galbeni din averea lui - asta înainte de a se retrage din lume în mănăstire - a aruncat pe rând în camera fiecărei fete câte o pungă de galbeni, pungă care a ajutat mai târziu la încropirea unei zestre pentru fiecare din ele. El a apărat aşa, smerit, neştiut, cuminte, inocența. Este un simbol.

Bineînţeles, nu poţi să arunci câte o pungă de galbeni în casa fiecărei fete nevoite să facă acest lucru; nu se poate. Însă să nu credeţi că un astfel de gest va rămâne vreodată fără rost. Pentru că, dacă ştii că s-a întâmplat lucrul acesta, te întăreşti în nădejde, pentru că vezi că sunt, totuşi, oameni care, aşa neputincioşi cum am ajuns, care încă preţuiesc inocenţa.

De ce Sfântul Nicolae vine spre bucuria copiilor mai mult? Pentru că această inocenţă trebuie păstrată, această inocenţă este sămânţa care va întări şi inimile noastre la vreme de mare primejdie. Că inimile lor ştiu să primească Împărăţia lui

Dumnezeu. Şi dacă noi nu vom învăţa, cum spune Mântuitorul, să primim Împărăţia ca ei, nu vom intra în ea. De aceea Sfântul Nicolae vine mereu, tăcut, pe neştiute, pe nebăgare de seamă, ca să readucă bucuria pe chipurile noastre, şi copii, şi mai mari, şi mai mici. Dar bucuria asta noi o simţim, chiar şi cei mari, o simţim că nu este de pe pământ. Este o bucurie nepământeană.

Această bucurie Sfântul ierarh Nicolae a adus-o şi pe chipurile celor trei osândiţi la moarte pe care i-a salvat tot în chip minunat, această bucurie nu este, de fapt, decât bucuria aducerii aminte că suntem fii ai lui Dumnezeu.

Un sfânt la care, dacă te gândești, îţi vine să zâmbeşti şi te bucuri ştiind că orice-i ceri îţi dă, cred că toată lumea este de acord că în inima noastră are locul cel dintâi. De aceea Sfântul ierarh Nicolae este atât de iubit. În toată lumea, foarte mulţi poartă numele lui, pentru foarte mulţi cred că este icoana cea mai răspândită, după Mântuitorul şi Maica Lui, în toată lumea aceasta.

În Postul Crăciunului, este singurul sfânt la care se dă dezlegare indiferent când ar cădea, pentru că lumea nu ştie decât să se bucure când aude de Sfântul Nicolae.

Aşa să lumineze lumina voastră, spune Mântuitorul, încât oamenii, văzând faptele voastre bune, să slăvească pe Tatăl vostru din cer.

Este alt sfânt care să fi adus bucuria pe chipurile oamenilor mai mare decât Sfântul Nicolae? Nu cred. Este alt sfânt care să ne aducă aminte că Dumnezeu este bun, indiferent cât de răi suntem noi? Nu cred. Toţi sfinţii sunt străluciţi. Toţi sfinţii au locul lor special. Însă Sfântul Nicolae are un rol aparte şi, mai ales, în ziua de azi, când atâta întuneric, iarăşi zic, parcă se aşterne peste lume.

Dar iată că, aşa cum a zis Sfântul Ioan evanghelistul, că Lumina a venit în lume şi întunericul n-o poate acoperi, iată că Sfântul Nicolae dă mărturie iarăşi şi iarăşi de prezenţa acestei lumini.

Să ne ajute bunul Dumnezeu ca, pentru rugăciunile Sfântului ierarh Nicolae şi ale tuturor celorlalţi sfinţi, să ne aducem mereu aminte cine suntem, către ce am fost chemaţi şi să nu uităm mereu să ne punem întrebarea aceasta: “Tu cu cine vrei să semeni?“ Amin.

Bărbăţie şi milă versus dispreţ şi înjosire. Cum ne recăpătăm demnitatea de fii ai lui Dumnezeu? Cum se poate odihni în noi pruncul Hristos? "În acest post se vede, poate, cel mai mult, mila lui Dumnezeu"

5.12.2014

"Asta este demnitatea de fiu al lui Dumnezeu: lovit, rănit, însă nu biruit. Poate aproape de moarte, însă nu rob satanei"

***

Predică la Duminica a 27-a după Rusalii (vindecarea femeii gârbove) a Părintelui Hrisostom de la Măn. Putna (2013):

"Nu Se poate odihni Fiul lui Dumnezeu în inima care este mândră, în inima care urăşte, care dispreţuieşte, căreia nu-i pasă de aproapele. Nu te poţi odihni în tulburare".

Că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.

Iubiţi credincioşi, Evanghelia lui Dumnezeu, aşa cum aţi mai auzit-o în multe rânduri, este expresia iubirii lui Dumnezeu, vestea cea bună că Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât pe Unul-Născut Fiul Său L-a dat pentru noi, oamenii. Iubirea lui Dumnezeu s-a arătat în aceea, aşa cum spune Sfântul Atanasie cel mare, că El, Dumnezeu, S-a făcut om ca pe noi, oamenii, să ne facă dumnezei. A venit să redea omului demnitatea dintâi, căci omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, după chipul Fiului Unul-Născut. Şi această unicitate a Fiului, Dumnezeu ne-a dat-o şi nouă, astfel încât fiecare persoană, fiecare om, este unic, unic în existenţa lui, în

frumuseţea lui. Fiecare om este o noutate în existenţă şi, prin urmare, cu fiecare om dispreţuit, lovit, batjocorit, însăşi existența este mai săracă.

Vedem în Evanghelia de astăzi cum Dumnezeu a venit către o fiică a Lui, care era dispreţuită, marginalizată, urâtă de ceilalţi oameni, care, prin înfăţişarea ei, semăna mai mult cu un monstru decât cu un om, o femeie care, după cum spune Evanghelia, nu se putea ridica nicidecum, o femeie care avea corpul răsucit ca un semn de întrebare; întrebare la care noi, oamenii, răspundem prea adesea şi prea repede: <Pentru păcatele ei…> La această femeie a venit Dumnezeu Însuşi şi a venit în sinagogă, după cum spune acelaşi sfânt evanghelist, după obiceiul Său, Iisus a venit în sinagogă şi acolo, văzând această femeie, a chemat-o.

Nu se spune că femeia aceasta se ducea după Hristos, nu se spune că L-a chemat, nu se spune nici măcar că era lângă El. Ea nu venise acolo ca să ceară milă, ci ea venea acolo, în sinagogă, să se roage lui Dumnezeu. Această femeie a dat dovadă de bărbăţie în faţa acestei neputinţe a ei, a dat dovadă de credinţă, nu se plângea, nu se îndreptăţea, nici nu cerea mai mult, nu striga, ci rugăciunea ei se făcea în taină. Aşa cum Însuşi Hristos ne-a spus, că, dacă vom intra în cămara inimii noastre şi ne vom ruga lui Dumnezeu, Dumnezeu-Tatăl, care vede în ascuns, ne va răsplăti nouă la arătare.

Aşa s-a întâmplat şi acum: Dumnezeu a auzit rugăciunea acestei femei şi a venit El Însuşi la ea. A venit El la ea, a venit la aceea pe care oamenii o dispreţuiau şi de care oamenii se fereau. A chemat-o pe ea, nu dispreţuind-o, nu i-a spus că e schiloadă sau urâtă sau monstru, pe cea de care oamenii se scârbeau El a numit-o femeie, redându-i demnitatea. Şi i-a spus: Dezlegată eşti de neputinţa ta!

Aceea în faţa căreia oamenii stăteau cât mai puţin cu putinţă şi se fereau şi vorbeau strictul necesar, temându-se parcă să ia contact cu ea, este dezlegată de Dumnezeu. Aceea de care oamenii se fereau să se atingă, iată că simte deasupra capului ei mâinile lui Hristos.

El Şi-a pus mâinile peste ea şi i-a zis: Mergi în pace! Dumnezeu a făcut aceasta în sinagogă, în zi de sâmbătă, lucru pentru care mai-marele sinagogii şi, după cum spune Evanghelia, şi mulţi împreună cu el, s-a mâniat. S-a mâniat şi, în laşitatea lui, s-a adresat poporului cu asprime: Şase zile sunt date ca să lucraţi. În aceste zile să veniţi să vă vindecaţi. Iar a şaptea este pentru odihnă.

I-a certat pe oameni pentru ce? Cu ce erau ei de vină? Poate să fi fost de vină femeia că se afla acolo, în sinagogă, să se vindece; dar ea nu venise să se vindece!

Ea nu s-a dus după Hristos! A fost chemată. Deci nici ea nu era de vină. Şi atunci cine era singurul vinovat? Hristos.

Vedeţi? Acelaşi lucru ni se întâmplă şi nouă: certăm pe unul sau pe altul, mustrăm pe unul sau pe altul, însă, de fapt, inima noastră se răzvrăteşte împotriva lui Dumnezeu. Pe El Îl acuzăm. Nu vedem că cei din jurul nostru sunt după chipul lui Dumnezeu.

Şi, asemenea lui Adam, care a întors vina proprie împotriva lui Dumnezeu, zicând: Femeia pe care Tu mi-ai dat-o, aceasta e de vină!, arătând, de fapt, că Dumnezeu este de vină că i-a dat-o pe această femeie care l-a împins la păcat, aşa facem şi noi, dăm vina pe Dumnezeu. Laşitate este aceasta, răzvrătire, ură, pizmă, invidie, şi toate ascunse bine în inima noastră. Şi cu cât le ascundem mai bine, cu atât lucrează mai bine, căci cele ce se lucrează în ascuns vor fi date la iveală, dar… să nu fie prea târziu pentru noi, iubiţi credincioşi.

Şase zile să lucraţi, iar a şaptea a rânduit-o Dumnezeu pentru odihnă. Au doară Dumnezeu S-a odihnit de lucrul Său pentru a nu mai face nimic, aşa cum spun Bibliile protestante? Că în a şaptea zi Dumnezeu a hotărât ca omul să nu facă nimic? Ce înseamnă acest nimic? Dumnezeu, care Însuşi a spus: Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu lucrez.

Dar ce lucrare? Este lucrarea Lui. Să nu mai amintim de faptul că Dumnezeu este şi Dumnezeu al sâmbetei şi El era în timpul Său, în Biserica Lui. Odihna nu înseamnă nelucrare, ci pacea unui lucru bine împlinit. Dumnezeu le-a făcut pe toate bune foarte şi S-a odihnit întru ele, în pacea acestor lucruri făcute bine foarte.

Dar iată că un chip de-al Lui nu era împlinit. Acest chip al femeii gârbove de astăzi erau sub stăpânirea satanei, căci Dumnezeu a spus: Această fiică a lui Avraam, pe care satana o ţinea în neputinţă de 18 ani - această cifră care înseamnă de 3 ori 6, de trei ori defectuos, de trei ori în nevoie, de trei ori în grea durere şi neputinţă. Pe aceasta satană o ţinea în această stare. Iată promisiunea pe care satana o făcuse omului, că o să fie asemenea lui Dumnezeu! Atât de „asemenea” se făcuse această femeie cu Dumnezeu încât, în loc să privească în sus, privea numai spre pământ. Sensul se schimbase: nu în sus, ci în jos. Fiică a pământului şi în puterea satanei era şi acest lucru Dumnezeu a venit să-l repare. Nu este altă vindecare decât aceasta.

Demnitatea aceasta de fii ai lui Dumnezeu, Hristos a venit exprimând-o prin iubirea Sa. Şi iubirea Lui se arată în nimic altceva, în nimic mai puţin decât în

smerenia Sa. Căci Hristos S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, şi încă moarte pe cruce. A arătat prin aceasta Hristos iubirea de Dumnezeu, prin ascultarea Sa de Fiu şi iubirea de oameni, prin moartea Sa pe cruce. Smerenia are ca fiice iubirea de Dumnezeu şi iubirea de oameni. Întru aceasta se află odihna, că spune Hristos: Învăţaţi-vă de la Mine că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi afla odihnă sufletelor voastre.

Şi Dumnezeu arată această smerenie unind bărbăţia şi mila. Spune Sfântul Grigorie Sinaitul că cel mai bun mijloc de a scăpa de mândrie şi de iuţime este a uni bărbăţia cu mila, lucruri pe care numai Dumnezeu le poate face, dar și noi, prin El. Căci într-o rugăciune a Bisericii noi spunem aşa: Căci nu este nimeni asemenea Ţie, Doamne, puternic întru milă şi bun întru tărie, spre a ajuta şi a mângâia şi a mântui pe tot cel ce nădăjduieşte întru Tine.

Bărbăţia se arată în răbdare, în înfruntarea ispitelor şi a necazurilor cu fruntea sus, cu ochii aţintiţi la Dumnezeu, cu gândul la iubirea Lui şi la faptul că toate se vor schimba întru această iubire. Mila se arată în iubirea de aproapele. Desăvârșirea constă în aceea că Dumnezeu ne-a iubit pe noi mai întâi şi omul este la mijloc între aceste două iubiri: iubirea de Dumnezeu şi iubirea de aproapele. Îl iubim pe Dumnezeu datorită iubirii Lui, care este în noi. Îl iubim pe aproapele şi astfel dovedim că şi noi Îi întoarcem această iubire Celui care ne-a dat-o.

Omul fiind la mijloc, între aceste două iubiri, a fost ispitit să aleagă o a treia iubire: iubirea de sine. Şi măcar de ar fi această iubire de sine o iubire reală, dar noi nu ne iubim pe noi înşine pentru că suntem chip al lui Dumnezeu, pentru că, dacă am iubi chipul lui Dumnezeu din noi, în acest chip i-am recunoaşte pe toţi.

Dacă am iubi acest chip al lui Dumnezeu, ne-am comporta după demnitatea pe care o cere acesta. Nu am face nimic în afara smereniei şi a umilinţei. Nu am face nimic decât pentru ceilalţi. Însă noi iubim numai părerea despre noi, ceea ce ni se pare nouă că suntem. Şi ce ni se pare nouă că suntem? Ceea ce satana ne îndeamnă, şi anume pământ, cenuşă, uitând că Fiul lui Dumnezeu este chipul nostru, este modelul nostru.

În toate patimile, iubiţi credincioşi, în toate păcatele veţi găsi acest fir roşu care le uneşte, pe care satana îl urmăreşte cu atâta sârguinţă, şi anume să ne înjosească. Nu caută altceva satana decât să ne înjosească, să ne calce, să ne ţină piciorul pe cap, să ne lipească de pământ, astfel încât să nu ne mai putem uita niciodată la cer, să uităm de unde am venit şi nici să nu ne mai pese încotro ne ducem.

Dispreţul, batjocura, înjosirea - acestea sunt armele satanei. Dumnezeu a venit să ne redea demnitatea. Această demnitate nu se poate obţine decât aducându-ne aminte că El ne-a făcut şi că slava I se cuvine Lui. Iată cum, în momentul în care Dumnezeu a binecuvântat-o şi s-a îndreptat, a slăvit pe Dumnezeu, a dat slavă lui Dumnezeu. Spune Psalmul: Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Ţie se cuvine slavă.

Pe când ceilalţi oameni, întâlnindu-se cu mila lui Dumnezeu, au început să cârtească şi să se mânie pe Dumnezeu, ei, care uitaseră că sunt fii ai Aceluiaşi Dumnezeu. De aceea Hristos li s-a adresat cu asprime şi a numit-o pe femeie fiica lui Avraam, aducându-le aminte tuturor, și celor de atunci, dar și celor de astăzi, pentru că şi cei din cultul mozaic şi creştinii şi cei din islam se consideră fii ai lui Avraam. Deci nici măcar diferențele acestea nu sunt în măsură să ne determine să dispreţuim pe cineva. Dispreţuind pe cineva ne facem fii ai satanei, slujitori ai lui. Însă având milă de el, ne arătăm fii ai lui Dumnezeu.

***

Spunea un părinte ajuns la adânci bătrâneţe, după ce a slujit o viaţă întreagă lui Dumnezeu: „Eu, dacă am ajuns aici, este pentru că întotdeauna am ştiut cine sunt.”

Şi întotdeauna I-a zis lui Dumnezeu aşa: „Doamne, sunt păcătos. Tu ştii mai bine decât mine cât de păcătos sunt. Însă…” - şi aici se îndrepta cu demnitate şi îşi îndrepta spatele şi fruntea şi-o ridică în sus - „…însă nu Te-am trădat. Sunt încă în tabăra Ta.”

Asta este demnitatea de fiu al lui Dumnezeu: lovit, rănit, însă nu biruit. Poate aproape de moarte, însă nu rob satanei.

&&&

Ales-am a fi lepădat în casa lui Dumnezeu mai vârtos decât a locui în locaşurile păcătoşilor.

Bărbăţia aceasta înseamnă: să stai drept în faţa ispitelor şi să aştepţi până la sfârşitul zilelor tale ispită şi să nu te nădăjduieşti în tine, ci în iubirea lui Dumnezeu, care nu te va ruşina. Iar mila înseamnă să-l judeci pe aproapele tău după iubirea lui Dumnezeu, nu după păcatele lui.

Bărbăţia aceasta şi mila împreunate aduc smerenia. Şi smerenia aceasta va străluci în noi chipul lui Dumnezeu, fără de care nimeni nu va intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Căci robul, după cum spune Sfântul Ioan evanghelistul, nu va locui în

veac în casa Tatălui, ci numai Fiul. Iar Fiul Acesta ne spune mereu: Învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi afla odihnă sufletelor voastre.

Suntem în postul Crăciunului, post care este socotit unul dintre cele mai uşoare. De ce? Pentru că în acest post se vede, poate, cel mai mult, mila lui Dumnezeu. La sfârşitul postului Îl vom vedea pe Dumnezeu ca pe un Prunc, vom cunoaşte iubirea lui Dumnezeu în vulnerabilitatea Sa cea mai înaltă, asemenea unui Prunc Îl vom întâmpina. Însă El va fi Acela care va spune mai târziu că Fiul Omului nu are unde să-Şi plece capul, nu are unde să Se odihnească. Nu Se poate odihni Fiul lui Dumnezeu în inima care este mândră, în inima care urăşte, care dispreţuieşte, căreia nu-i pasă de aproapele. Nu te poţi odihni în tulburare.

Odihna sufletelor noastre constă în blândețea şi smerenia pe care de la Hristos, din rugăciunea către El, o putem afla. Vrem să ne întâlnim cu Hristos? Vrem ca Acest Prunc nevinovat să Se odihnească în inimile noastre? Atunci să facem linişte și pace în inimile noastre, să căutăm odihna sufletelor noastre, ca în această odihnă să strălucească chipul Lui, ca în această odihnă împreună să ne regăsim ca fii ai lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Maicii Lui şi ale tuturor sfinţilor. Amin”.

Spovedania - taina care ne despovărează sufletul gârbovit. Cum să facem o spovedanie autentică şi reuşită? Cuvântul actualului părinte episcop Damaschin Luchian (Sihăstria Putnei)

10.12.2018

Cuvânt rostit de părintele Damaschin [actualul episcop Damaschin Dorneanul], duminică, 4 decembrie 2016, la Mănăstirea Sihăstria Putnei

Fraţilor şi surorilor, să-I mulţumim Bunului Dumnezeu pentru că ne-a adus şi noi am putut să răspundem la această întâlnire cu El, ca de obicei, în această zi sfântă de duminică. Nimeni din cei care cu inimă curată şi bună vin să se întâlnească cu Dumnezeu nu iese ruşinat, nu are cum să iasă ruşinat.

În timpul vieţii Mântuitorului Iisus Hristos, atunci când oamenii se întâlneau cu El, cu Dumnezeu, faţă către faţă, mult mai vizibil, aşa cum eu vă văd pe dvs - înainte se întâlneau cu Dumnezeu doar în duh, aşa cum şi noi ne întâlnim cu Dumnezeu - dar atunci, în timpul vieţii Mântuitorului, când ei se întâlneau faţă către faţă, unii oameni dobândeau folos din această întâlnire cu El. Alţii nu. Unii se întorceau îndreptaţi, folosiţi, bucuroşi, alţii rămâneau pe mai departe împietriţi şi închistaţi şi în vechile lor deprinderi. Totul depindea de cine? De Dumnezeu, oare? Dar Dumnezeu nu vrea să dăruiască tuturor aceleaşi daruri? Dumnezeu are vreo preferinţă faţă de cineva - ţie-ţi dau şi ţie nu-ţi dau? N-a depins de Dumnezeu, n-a

depins de Mântuitorul Iisus Hristos ca cineva să meargă folosit din această întâlnire cu El. Dar de cine depindea? De acei oameni, de aceia care veneau în faţa Mântuitorului cu credinţă şi cu smerenie şi cu sinceritatea inimii lor şi cu inimă bună şi curată, aceia ieşeau folosiţi [sufletește].

Aşa cum folosită a fost şi acea femeie gârbovă. Câţi bolnavi oare n-or fi fost atunci în sinagogă? Dar ce, toată lumea era sănătoasă şi numai ea era bolnavă? Şi totuşi asupra ei Mântuitorul S-a îndreptat cu ochii şi cu inima şi ştiindu-i nu doar boala şi nu doar răbdarea în boală, ci şi inima ei curată şi bună a vindecat-o. Şi, dacă 18 ani ea a fost ţinută de acest duh de neputinţă, de gârbovire, iată că din întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos ea a ieşit liberată şi uşurată.

Tot aşa cum şi noi putem să plecăm din biserică, putem să plecăm de la orice întâlnire cu Mântuitorul Iisus Hristos aşa cum a plecat femeia gârbovă. Adică uşuraţi, despovăraţi, cu ochii privind în faţă şi sus, nu doar în pământ. Biserica este cea care continuă în lume, de la Înălţarea Mântuitorului şi de la Pogorârea Duhului Sfânt, până la sfârşitul veacurilor, lucrarea pe care Domnul Hristos a făcut-o în timpul vieţii Sale pământeşti. Aici, în biserică, dobândim noi uşurare, numai prin biserică dobândim noi dezrobire. Sarcina cea grea a păcatelor şi a problemelor noastre nicăieri în altă parte nu se poate ridica decât aici, în biserică.

Au lăsat Părinţii cei sfinţi această rânduială a se citi această minune cu vindecarea femeii gârbove într-o zi de sâmbătă de către Mântuitorul Iisus Hristos în această perioadă a postului tocmai pentru că acum noi mai cu dinadinsul ne sârguim să lucrăm la această despovărare a noastră.

Şi care e mijlocul cel mai la îndemână pentru această despovărare? Taina Sfintei Spovedanii. Am în gând câteva lucruri pe care aş vrea să ni le reamintim împreună. Ceele mai multe sunt foarte ştiute despre Taina Sfintei Spovedanii. Toţi ne spovedim, nădăjduiesc, în această sfântă biserică, într-un mod mai intens sau poate mai puţin intens, dar, oricum, toţi am trecut pe la scaunul Sfintei Spovedanii.

Ştiţi cum e negustorul înţelept. Negustorul înţelept nu ia lucrurile numai aşa cum vin, ci se gândeşte cum ar putea să facă ca să-i iasă mai mult. Sau, dacă ai un pământ, te gândeşti cum să faci să iasă o roadă mai bună la toamnă decât anul trecut. Aşa şi noi ne punem întrebarea: Ce ar trebui să fac, cum ar trebui să-mi reîmprospătez cunoştinţele şi lucrarea astfel încât să ies mai folosit din Taina Sfintei Spovedanii, cât mai mult, să maximalizez beneficiile duhovniceşti pe care pot să le obţin din Taina Sfintei Spovedanii. Şi, dacă fac o spovedanie de rutină, o spovedanie uşurâţică, o spovedanie că aşa face toată lumea, dobândesc folos, dar

mai puţin. Dacă, însă, privesc Taina Sfintei Spovedanii cu foarte mare seriozitate, mă pregătesc pentru ea şi o fac aşa cum Dumnezeu vrea să fie Taina, automat că belşugul duhovnicesc va fi pe măsură.

Ne învaţă Părinţii Bisericii că aşa, cam ar fi lucrurile pe care ar trebui să le avem în vedere atunci când ne spovedim.

⇒ *Ne învaţă în primul rând că spovedania trebuie făcută de bunăvoie. Nimeni nu ne sileşte să ne spovedim, nici Dumnezeu nu le sileşte, nu ne ia cu arcanul la spovedanie, însă noi trebuie să simţim nevoia de a ne spovedi. Şi această nevoie de a ne spovedi creşte pe măsură ce simţim păcatul că ne roade, că păcatul este boală. Pe măsură ce ne dor lucrurile rele pe care le-am făcut, în aceeaşi măsură vom alerga mai cu dinadinsul şi mai cu inimă deschisă la Taina Sfintei Spovedanii. Dacă încă nu simţim cât mai mare din toată răutatea, urâciunea şi mâhnirea pe care o provoacă lui Dumnezeu acest păcat al meu, încă ne spovedim aşa, din rutină.*

Pe măsură ce voi simţi că acest păcat mă omoară, mă îmbolnăveşte, trebuie să mă duc la doctor - şi de ce mă omoară păcatul? Că mă desparte de Dumnezeu!Ce e viaţa noastră, de unde vine viaţa noastră? Nu de la Dumnezeu? Şi, dacă eu nu mai am legătură cu Dumnezeu şi păcatul îmi rupe această legătură, eu mor cu sufletul. Noi, oamenii, în această lume suntem suflete bolnave în trupuri sănătoase; după aceea, suntem suflete bolnave în trupuri bolnave, căci păcatul sufletesc aduce şi boală trupească,de cele mai multe ori. Şi ajungem unii dintre noi, probabil mai mult din cei care nu sunt astăzi în biserică, să fim suflete moarte în trupuri vii. Deci spovedania trebuie să fie făcută de bunăvoie.

De aici înţelegem cel puţin două lucruri: o dată că nu avem voie să silim pe nimeni să se spovedească. Nici soţia pe soţ, nici soţul pe soţie, nici părinţii pe copii - până la un punct, căci, cât sunt mici e bine să-i aducem noi; dacă vor creşte mai mari şi nu vor vrea să se spovedească, n-avem dreptul să-i forţăm. Spovedania trebuie să fie de bunăvoie.

Avem de atâtea ori în Sfânta Scriptură aceste cuvinte ale Domnului Hristos: De voieşte cineva…

⇒ *Şi al doilea lucru: spovedania, dacă e de bunăvoie, ea nu trebuie să fie legată în mod obligatoriu de marele eveniment, de bucuria mare a Sfintei Împărtăşanii. Spovedania nu este doar un act care premerge şi condiţionează primirea Sfintei Împărtăşanii. Da, aşa este obiceiul, ca noi să ne*

pregătim, să ne spovedim şi să ne împărtăşim, dar nu doar pentru asta ne spovedim, nu mă spovedesc ca apoi să mă împărtăşesc. Asta vine ca o urmare firească a spovedaniei. Spovedania ea în sine este o trebuinţă, ea în sine este o lucrare mai mare, nu este aşa, ca o anticameră, ca un lucru pe care trebuie să-l bifăm pentru ca apoi să ne împărtăşim. Aşa ne învaţă Sfânta Biserică. Taina Spovedaniei trebuie privită cu toată seriozitatea.

Apoi iarăşi ne învaţă Părinţii, mai ales Sfântul Nicodim Aghioritul, dar şi toţi Părinţii într-un glas, că spovedania trebuie să fie concisă. Scaunul de spovedanie nu este un loc unde trebuie să ne povestim toate ale noastre. E adevărat, atunci când nu ne ascultă nimeni - şi de multe ori nu prea sunt oameni care să ne asculte, n-au disponibilitatea - uneori părinţii duhovnici sunt priviţi ca oameni care au răbdare şi care pot să ne asculte toate problemele noastre. Aşa este, au şi această menire, dar nu atât la spovedanie! Dacă avem vreun necaz, vreo problemă, vreo întrebare, îl căutăm pe părintele în afara spovedaniei.

Când stăm în genunchi şi când facem Taina Mărturisirii - acesta e cuvântul mai frumos pentru această Taină - atunci să mărturisim! Ce mărturisim? Păcatele. Fără detalii inutile, fără povestiri ale trecutului nostru care nu interesează pe părintele şi, într-un fel, nici pe Dumnezeu.

⇒ *La Taina Sfintei Spovedanii se mărturisesc păcatele, simplu şi concis, fără detalii şi informaţii suplimentare. Dar spovedania, în acelaşi timp, trebuie să fie şi clară! Concisă şi clară!*

Ce înseamnă asta? Fără ocolişuri şi ascunzişuri. Păcatului trebuie să-i spunem pe nume, aşa cum e numit, nu într-un mod voalat, nu eufemistic, nu pe îndoite - <Ei, părinte, am greşit şi eu, am fost ispitit, am căzut şi eu într-un păcat…> Care-i acel păcat? Cum se cheamă el? De câte ori s-a întâmplat? Şi aici e foarte important: deşi spun Părinţii că spovedania trebuie să fie concisă, ea trebuie să fie însoţită de acele amănunte care sunt de folos pentru a arăta gravitatea păcatului nostru şi care sporesc, într-un fel, şi prin mărturisirea aceasta cu detaliile acestea, simţământul de păcătoşenie şi de pocăinţă.

Este exemplul cel mai la îndemână pe care l-am mai dat şi pe care îl voi mai da: scrie într-un întreptar de spovedanie „Am furat”. Dacă spun numai atât, uneori s-ar putea să fie insuficient, pentru că este una să fi furat pe când era CAP-ul, este alta să fi furat de la un bogătaş, este alta să fi furat pentru că n-au avut copiii tăi ce să mănânce, este alta să fi furat de la o femeie văduvă, o femeie săracă, o femeie care poate numai din aceea putea să trăiască. Tot furt este! Este alta să furi din banii

care se pun la cutia milei, să furi din biserică… Deci este important să spun de unde am furat şi ce am făcut cu furtul meu. Dar este inutil şi prihănitor şi plec mai împovărat să spun că nu am furat singur, că a mai fost cineva cu mine la furat sau că, oricum, toată lumea fură. Deci nu dăm vina pe altcineva şi nu ne scuzăm păcatele! Eu şi cu Dumnezeu suntem la Taina Sfintei Spovedanii. Ce face X, ce face Y, e treaba lui cu Dumnezeu.

Nimeni nu ne împinge la păcat. Nici o ispită nu poate fi atât de mare încât să spunem că n-avem nici o vină în noi. Ultimul cuvânt în a face un păcat, da sau nu în faţa unui păcat, în ultimă instanţă este al nostru. Nimeni nu ne duce de mână la păcat, nici măcar diavolul.

***

Să vă spun o întâmplare pe care ne-o relatează Patericul, o carte cu întâmplări şi cuvinte din viaţa Părinţilor din pustie din secolul IV: Într-o mănăstire un frate era în Postul mare. Şi, mâncarea la trapeză, la masa de obşte, fiind de post, fratele nostru avea o poftă să mănânce un ou. Dar cum să mănânci ou, căci pe vremea aceea nu era nici aragaz, nici cuptor cu microunde. Şi ce-i trece lui prin minte? Ia să coacă un ou într-o lingură la lumânare. Zis şi făcut. Face asta, iar părintele stareţ, cum era obiceiul înainte ca să mai cerceteze pe frate inclusiv la chilie, bate la uşă şi îl prinde pe fratele nostru făcând în Postul mare un ou la lumânare. Şi, cum am face şi noi dacă am fi în locul lui, zice: Vai, părinte, nu sunte eu de vină, satana m-a ispitit! Şi, în momentul în care fratele s-a justificat, de după sobă se aude un glas, al diavolului, care zice: Nu, părinte stareţ, nici mie nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva!

&&&

Satana nu ne duce niciodată de mână la păcat. El ne îndeamnă, el ne dă sugestii, el ne pregăteşte terenul, el creează ambianţa pentru a păcătui, dar ultimul cuvânt este al meu. Astfel încât niciodată nu trebuie să dau vină nici pe soţie, nici pe soţ şamd.

Spune Sfântul Ioan Scărarul că, atunci când mergem la spovedanie, să spunem aşa: <A mea este rana, al meu este păcatul, din vina mea s-a făcut, din a nici unui altuia.>

Fiecare să mărturisească păcatul lui. Eu mărturisesc păcatul meu.

⇒ *Deci, al patrulea lucru: nu dăm vina pe altcineva şi nu ne scuzăm.*

Locul de spovedanie nu este ceva unde trebuie să dăm bine, unde să apărem bine, unde să avem o imagine foarte frumoasă. Nu, ci timpul când ne spovedim este coşul de gunoi, acolo punem toate lucrurile rele! Deci acolo nu avem de ce să ne "strofocăm" ca să ne creăm o imagine bună în faţa părintelui duhovnic. Din contră! Să ştiţi că părinţii duhovnici sunt mai bucuroşi înăuntrul sufletului lor atunci când văd pe cineva care se spovedeşte aşa cum ne învaţă Biserica: simplu, prihănindu-se, fără a da vina pe altcineva, luându-şi asupra lor păcatele pe care le-au făcut.

Dacă am venit la doctor, de ce să plecăm nevindecaţi? Dacă tot am venit la doctor, de ce să plecăm aşa cum am şi venit, dacă nu câteodată mai împovăraţi?

Un părinte spovedea, săracul, şi a primit pentru prima dată la spovedit o persoană, o doamnă, care era certată cu jumătate din sat şi prima parte a spovedaniei, dacă nu toată spovedania, a fost o înşiruire de ce probleme are ea cu X sau Y, care aşteptau şi ei la spovedanie, că satul era mic. Şi părintele, săracul, a avut răbdare, şi la sfârşit i-a spus: „Acum, mătuşă, ar trebui să te dezleg şi pe tine şi pe toţi ceilalţi, că de acum ştiu ce au făcut, ce rost are să mai vină şi ei la spovedit, că mi-ai spus tu ce au făcut!"

Deci spovedania trebuie făcută de bunăvoie, fără constrângeri; concisă; clară, să spunem păcatului pe nume: am furat, am minţit, am judecat, am curvit, am băut etc.; să fie fără a da vina pe cineva şi fără a ne scuza; să fie deplină, fără ascunderi.

Se întâmplă asta, am păţit şi eu să primesc la spovedanie oameni care de abia după un an de zile au dobândit încrederea ca să poată să-mi povestească ceva care le-a fost greu să zică, de obicei sunt păcatele cele trupeşti şi păcatele ruşinoase. Mai este şi altceva pe care l-am întâlnit la Taina Spovedaniei, în foarte puţina mea perioadă de când spovedesc, şi anume: sunt oameni care şi-au descoperit păcate după mult timp de când au început să se spovedească. Asta nu e nesinceritate! Este ignoranţă, este neştiinţă, sau poate o lipsă de a te interesa şi a vedea. De-asta e bine din când în când să mai cercetăm şi nişte îndreptare de spovedanie, că sunt oameni care nu ştiu că aia e păcat şi nici nu e bine ca duhovnicul să ne tragă de limbă. Dacă e mărturisire, noi trebuie să spunem ce am făcut. Dar, atunci când ştii că ai făcut un lucru şi în mod intenţionat, din ruşine sau altceva, nu-l spui, atunci e mai greu.

⇒ *Deci spovedania trebuie să fie deplină, fără ascunderi şi, în acelaşi timp, fără a repeta [mărturisirea] păcatelor.*

Dacă o dată ai spus un păcat şi pe urmă nu l-ai mai repetat şi l-ai spus aşa cum a fost, nu are rost să-l repeţi şi altă dată. Decât dacă vreodată, să ştiţi că nici asta nu e greşit, părintele Cleopa zice că, din când în când, să ştiţi că nu strică să mărturisim aşa, ca un fel de părere de rău, şi lucrurile mai grele cu care am supărat pe Dumnezeu de-a lungul timpului. Ajută mult la smerenie asta.

⇒ *Pentru că următorul lucru, al şaselea, despre cum ar trebui să fie o spovedanie astfel încât să-l bucure pe Dumnezeu şi noi să ieşim uşuraţi, ca femeia care a fost gârbovă este să fie smerită şi cu părere de rău. Și la această atitudine de smerenie și de părere de rău se lucrează nu doar atunci când stai la molitva de spovedanie şi când te spovedeşti. Starea aceasta de smerenie şi de părere de rău se lucrează mai de dinainte, când ne cercetăm acasă păcatele, când înainte le spovedim lui Dumnezeu în fiecare zi sau când greşim, când citim acasă rugăciunile de pocăinţă.*

Uitaţi Psalmul 50, cel mai înduioşător psalm de pocăinţă, când îl rostim cu toată fiinţa noastră atunci într-adevăr ne transpunem în starea pe care a avut-o proorocul David când a păcătuit, când a greşit cu femeia lui Urie, căzând în desfrânare şi în ucidere. Deci [spovedania] să fie smerită şi cu părere de rău, ne învaţă părinţii.

⇒ *Şi ultimul element, pe care ar trebui să-l luăm foarte în serios atunci când ne pregătim pentru spovedanie şi când ne spovedim este acesta: orice spovedanie trebuie făcută cu hotărârea de a nu mai face păcatul, cu hotărârea de a ne îndrepta.*

Adică atunci când m-am spovedit pun în inima mea, cel puţin ca intenţie, deşi ştiu că uneori nu voi putea să scap din toate păcatele imediat, cel puţin ca intenţie și ca rugăciune adusă lui Dumnezeu de a primi putere de la El să nu mai fac păcatele respective. Dacă mă duc cu gând viclean la spovedanie, cu gând că mă spovedesc eu acum, dar tot mai fac după aceea, atunci să ştiţi că ne minţim pe noi și, dacă ne-am minţi pe noi, încă n-ar fi aşa mare lucru, dar Îl minţim pe Dumnezeu şi pe Dumnezeu nu-L putem minţi. Nu ne putem juca cu lucrurile acestea.

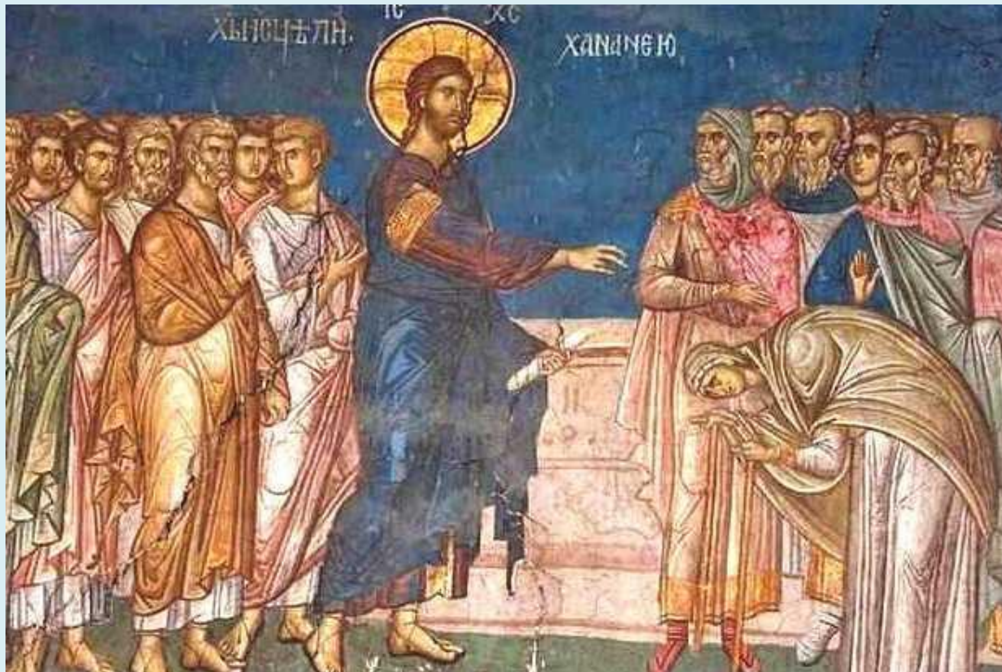
Cum a zis cineva: "Ştiţi, părinte, am furat de nouă ori, dar vă rog să mă dezlegaţi de zece, că la noapte mă duc iară." Cum să privească Dumnezeu astfel de situaţii?

Mitropolitul Antonie de Suroj zice: Dacă vreţi să faceţi o spovedanie aşa cum îi place lui Dumnezeu, care să includă toate aceste lucruri - de bunăvoie, concisă, clară, fără a da vina pe altcineva, deplină, smerită şi cu hotărârea de îndreptare - s-o facem cu gândul că poate este ultima spovedanie pe care o mai putem face în

această viaţă. Şi, dacă am şti că asta e ultima spovedanie, asta e ultima mea şansă ca să pot să mă împac cu Dumnezeu, mărturisindu-mi toate fărădelegile mele, atunci astea toate vin de la sine.
Avem un Dumnezeu bun, mare și milostiv, care, ca oarecând pe acea femeie din sinagogă, pe fiecare dintre noi vrea să ne ia şi să ne ridice. Aşa cum a stat acea femeie optsprezece ani gârbovă, gheboșită, pe fiecare aşa vrea să ne ridice ca să-i vedem pe ceilalţi oameni în faţă şi să ne nu fie ruşine să mai ridicăm ochii la cer. Că, atunci când suntem apăsaţi, nu avem îndrăzneala asta să mai ridicăm ochii să mai cerem ceva de la Dumnezeu când ştim că ne mustră conştiinţa. Dumnezeu vrea să ne facă liberi, vrea să fim bucuroşi, vrea să avem inimă largă şi bună. Şi de aceea a zis El: Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi cu păcate şi Eu vă voi odihni pe voi.

Să ne ajute Dumnezeu şi să ne odihnească. Amin.

Vindecarea femeii gârbove. Predicile PS Sebastian, episcopul Slatinei şi Arhim. Nectarie, stareţul Mănăstirii Sihăstria Putnei despre fariseism, invidie, iubire şi recunoştinţă

Duminica a XXVII-a după Rusalii - Tămăduirea gârbovei (Lc. 13,10-17) - PS Sebastian Paşcanu: Formalism şi iubire

Dreptmăritori creştini, Evanghelia de astăzi ne relatează minunea vindecării femeii celei gârbove de optsprezece ani. S-a întâmplat la sinagogă, într-o zi de sâmbătă, şi de aici o întreagă tevatură, pentru că fariseii şi cărturarii ajunseseră la vremea aceea să respecte mai mult ziua de odihnă decât pe om şi să se teamă mai mult de sabat decât de Dumnezeu.

Este motivul pentru care mai marele sinagogii, văzând cu ochii lui minunea săvârşită de Domnul, este cuprins parcă subit de o „orbire” ce îl scoate din minţi şi, dorind cu orice preţ să-şi arate autoritatea sa de conducător, ceartă poporul care nu greşise cu nimic altceva decât cu faptul că fusese martor vindecării. Nici femeia nu greşise cu nimic, pentru că Mântuitorul a surprins-o până şi pe ea cu vindecarea, căci nu a întrebat-o dacă doreşte sau nu să se tămăduiască.

„Şase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci, intr-acestea vindecaţi-vă, iar nu în ziua sâmbetei!” - a tunat cel ce se vedea pus în umbră de puterea nemaivăzuta a Domnului, ca şi cum tămăduirea femeii ar fi fost munca la câmp sau lucru

pe şantier. În loc de admiraţie, minunea a stârnit în el pizmă şi mânie. Şi, fiind laş, nu a avut curajul să-L atace pe Cel ce încălcase, chipurile, sâmbăta, ci a ridicat tonul la cei care nu vedeau nici o contradicţie între respectarea sabatului şi admiraţia pentru Domnul, mai cu seamă că Acesta săvârşise o aşa faptă minunată.

Văzând Mântuitorul ipocrizia aceluia, l-a certat şi El la rându-I, generalizând aceasta asupra întregii tagme a fariseilor şi cărturarilor: „Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape? Dar această, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta în zi de sâmbătă?”

Domnul condamnă astfel o mare confuzie în care ajunsese mentalitatea şi concepţia iudaică despre sabat. Este ceea ce îl va face să declare că „sâmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă” (Mc. 2, 27), ceea ce însemna că Legea are şi spirit, nu doar literă, despre care tot El a zis că „ucide, iar duhul face viu” (II Cor. 3, 6).

Făţărnicia şi răutatea îi aduc pretinsului „îndrăgostit” de sabat izolare şi oprobriu din partea celor veniţi să cinstească o sâmbătă care nu avea nicicum menirea nici să-l izoleze şi nici să-l desconsidere pe om. Dimpotrivă, potrivit spusei Domnului, ea trebuia să „cultive” şi să slujească omului, lucru care s-a şi întâmplat prin tămăduirea femeii gârbove. O sâmbătă pentru sâmbătă, sau o sărbătoare de dragul sărbătorii - a vrut să ne spună Hristos - nu este nimănui de nici un folos: „Nu oricine îmi zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Mt. 7, 21).

Iubiţi credincioşi, păcatul mai marelui sinagogii, dincolo de invidia şi răutatea pe care le-a resimţit în faţa puterii Domnului, este formalismul proverbial de acum pentru poporul ales oarecând. Era expresia încăpăţânării de a rămâne în slujba Lui, în pofida neputinţei de a-L mai iubi atât pe El, cât şi pe aproapele, căci lipsa iubirii aduce fie necredinţă, fie formalism. Este foarte interesant cum neiubirea se întoarce împotriva credinţei, sau, altfel spus, cum lipsa iubirii afectează credinţa cea dreaptă.

Vedeţi cât de importantă este iubirea aproapelui? Credeţi că „râvna casei” (In. 2, 17) l-a măcinat pe mâniosul conducător al sinagogii şi l-a determinat la izolare şi ridiculizare? Sau totala nepăsare pentru o fiinţă aparent lepădată de Dumnezeu şi de oameni, dar care până la urmă s-a arătat a fi o vrednică „fiică a lui Avraam”? Dacă ar fi fost „chinuit” cu adevărat de grija sabatului, mai marelui sinagogii ar fi trebuit să nu-i scape atât de importanta dragoste pentru aproapele, despre care

Domnul a zis: „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, dar pe fratele său îl urăşte, mincinos este!” (I În. 4, 20), sau „Vedeţi să nu dispreţuiţi pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd faţa Tatălui Meu, care este în ceruri” (Mt. 18, 10).

Dragii mei, să nu fim neînţelepţi! Păcatul formalismului, cel al ipocriziei, al pizmei şi al răutăţii ne pândesc deopotrivă şi pe noi! Căci, de câte ori nu ne-am surprins şi noi a fi formalistul, ipocritul, invidiosul ori mâniosul din Evanghelia de astăzi? Să luăm aminte, însă, că toate acestea, de vreme ce l-au aruncat în izolare şi ridicol pe mai marele sinagogii, nu ne vor putea aduce nici nouă decât aceeaşi dureroasă şi amară ruşine. Atitudini de complex faţă de cel mai bun decât noi, de mimat ori de ignorat creştinismul - de vreme ce nu îl iubim cu adevărat - de mânie ca replică a neputinţei şi nimicniciei noastre, precum şi de invidie în locul competiţiei constructive sunt tot atâtea expresii ale asemănării noastre cu cel înfierat în Evanghelia de astăzi.

Aţi văzut cum se finalizează pericopa? „Şi zicând El acestea, s-au ruşinat toţi cei ce erau împotriva Lui, şi toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de Dânsul“. Iată de ce spun că mai marele sinagogii a fost izolat şi ridiculizat căci atitudini de felul acesta nu pot decât să ne aducă complex şi nerodire duhovnicească. De aceea, văzând puterea Domnului şi înţelegând aşa cum se cuvine mesajul Evangheliei de astăzi, să fugim de făţărnicie, iubind mai degrabă sinceritatea şi curăţia! Să nu fim răutăcioşi şi invidioşi pe cei mai buni decât noi, ci să învăţăm să-i iubim pe toţi deopotrivă - până şi pe vrăjmaşii noştri - şi „aşa vom împlini legea lui Hristos” (Gal. 6, 2).

Să ne deprindem a-l iubi pe aproapele mai înainte de a-l judeca ori a-l dispreţui, bine ştiind că în fiecare din cei din jurul nostru se poate ascunde un fiu sau o „fiică a lui Avraam”. Să punem iubirea lui Dumnezeu mai presus de orice faptă bună, şi ne va pune şi El pe noi mai presus de orice! Să ne iubim aproapele şi să-l slujim cu dragoste, şi atunci „plata noastră multă va fi în ceruri” [Mt. 5,12].

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu noi cu toţi, Amin”.
(din: † Sebastian, episcopul Slatinei şi Romanaţilor, Predici la Duminicile de peste an, Slatina, 2011)

****

Predica părintelui stareţ Nectarie de la Sihăstria Putnei (2011):

- Ar trebui ca mai ales în perioada aceasta, a posturilor, să ne facem timp şi să deschidem cărţile de învăţătură creştină.

Într-una din aceste cărţi am găsit scris următorul lucru: îngerii lui Dumnezeu, îngerii păzitori ai oamenilor, s-au dus înaintea lui Dumnezeu cu o plângere şi au spus aşa: "Doamne, iată vremurile care le trăim noi, care trăim şi trăiesc oamenii pe pământul acesta. Nu-şi mai fac timp şi vreme ca să-Ţi slujească şi să Ţi se-nchine şi să-Ţi aducă laudă şi mulţumire Ţie. Ce este de făcut, Doamne?"

Atunci Dumnezeu i-a întrebat pe îngeri: "Păzitori ai oamenilor, voi ce credeţi că este de făcut?"

Şi îngerii au spus: "Nu ştim, Doamne, Tu eşti Dumnezeu, Tu le ştii pe toate".

Şi atunci Dumnezeu a spus: "Pentru că oamenii nu mai au timp să se-nchine şi să se roage Mie, haide să mărim ziua, să o facem de 25h în loc de 24h şi atunci ziua va fi mai mare cu o oră şi poate oamenii vor avea răgaz şi timp să se roage măcar o oră lui Dumnezeu".

Şi după un timp îngerii au revenit înaintea lui Dumnezeu la fel de întristaţi că nici aşa oamenii nu se roagă lui Dumnezeu. Dumnezeu hotărăşte să facă ziuă de 20h, mai scurtă, în speranţa că astfel, oamenii se vor gândi mai des la faptul că zilele lor se scurg şi că va veni moartea şi poate aşa se vor gândi cu mai multă dragoste la El şi se vor ruga.

Şi au venit din nou îngerii înaintea lui Dumnezeu şi I-au spus că oamenii tot la grijile zilei se gândesc, şi la moarte deloc şi astfel tot nu se roagă.

Iar Dumnezeu le-a spus: "Numai cei care Mă iubesc cu adevărat, numai aceia îşi fac timp să se roage şi să se închine Mie. Indiferent că va fi ziua mai lungă sau mai scurtă, dacă oamenii nu vor avea dragoste de Dumnezeu nu se vor ruga".

- Dragostea de Dumnezeu ne aduce în Biserică să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu.

- De ce Dumnezeu cere mulţumire de la oameni? De ce Dumnezeu a cerut strămoşilor noştri: lui Noe, Avraam, Moise şi David să aducă jertfe de mulţumire lui

Dumnezeu? De ce Mântuitorul Iisus Hristos în fiecare zi a adus mulţumire lui Dumnezeu Tatăl? De ce la fel au făcut şi Sfinţii apostoli?

Proorocul Isaia spune: „Voi pomeni îndurările Domnului, faptele Lui minunate, după tot ce a făcut Domnul pentru noi, pentru că marea bunătate pe care El ne-a mărturisit-o”.

Psalmistul spune: „Binecuvântează suflete al meu pe Domnul şi nu uita toate răsplătirile Lui”.

Aşadar ce nevoie are Dumnezeu de mulţumirile noastre? Din iubire. Mulţumirile oamenilor nu-L fac pe Dumnezeu nici mai slăvit, nici mai puternic, nici mai bogat, nici mai viu, ci oamenii sunt aceia care primesc daruri atunci când Îi aduc mulţumire lui Dumnezeu. Toate acestea nu fac altceva decât să binecuvânteze fiinţa omului, să-l facă pe om mai bun.

- Dumnezeu nu are nevoie de rugăciunile şi mulţumirile noastre: „Ştie Tatăl vostru de cele ce aveţi trebuinţă mai înainte ca voi să cereţi de la El.”, şi totuşi El ni le cere. De multe ori, boala, suferinţa, încercările, necazurile, întristarea, toate acestea îl vindecă pe om de o boală de care suferim cu toţii, şi anume de iubirea de sine. Deci pentru toate să nu uităm să spunem: „Slavă Ţie, Doamne!”

- Omul se iubeşte pe sine mai mult decât pe Dumnezeu şi mai mult decât pe aproapele său. De aceea există atât de multe nedreptăţi în lume, pentru că omul se gândeşte numai la el. Oamenii nu mai caută interesul lui Dumnezeu, sau al aproapelui lor, ci numai interesul propriu.

- Dumnezeu este puternic şi îl ajută pe om atunci când acesta îi cere ajutorul.

- Femeia gârbovă din Evanghelia de astăzi suferea de această boală de 18 ani şi stătea tot timpul cu capul în jos, pentru că nu putea să se ridice.

- Boala, atunci când o primim ca din mâna lui Dumnezeu, aduce vindecarea sufletului nostru, pentru că înaintea lui Dumnezeu sufletul este mai de preţ decât trupul. Omul însă pune foarte mult preţ pe trup.
- Atât de slabă este credinţa noastră încât ne panicăm, ne tulburăm şi nu acceptăm ce ne rânduieşte Dumnezeu. Am vrea ca boala şi neputinţa pe care o avem să treacă cât mai repede.

- Din cauza iubirii de sine omul fuge de suferinţă.

- Această femeie suferea cu îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru că diavolul nu face nimic fără îngăduinţa lui Dumnezeu, nu are nici o putere.

- Dumnezeu îngăduie să suferim, dar judecăţile Lui sunt nepătrunse de noi, oamenii.

- Văzând neputinţa acestei femeii, Mântuitorul S-a apropiat, Şi-a pus mâinile peste ea şi îndată Evanghelia ne spune că "S-a-ndreptat şi-L slăvea pe Dumnezeu". Dar cei care erau în sinagogă s-au mâniat de binele pe care L-a făcut Dumnezeu. Aşa se întâmplă cu cei stăpâniţi de iubirea de sine, se mânie pentru binele pe care alţii îl fac, de binecuvântarea pe care alţii o primesc şi au răutate şi invidie atunci când alţii sunt mai bogaţi, mai slăviţi, mai cinstiţi sau mai respectaţi. Acestea izvorăsc din iubirea de sine şi se duc în mândrie, mânie şi invidie. Mântuitorul i-a certat pe aceştia şi toţi s-au ruşinat, iar mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El.

- Părinţii ne spun că femeia gârbovă înseamnă cugetele gârbove, strâmbe, ale celor care se depărtează de Dumnezeu: "Cu o minte strâmbă omul nu poate sta drept înaintea lui Dumnezeu şi a cerului, ci se târăşte pe pământ, hrănindu-se cu pământ, învăţând de la pământ şi bucurându-se de pământ. O minte strâmbă este o minte înţepenită, aflată în tot felul de vicii ale simţurilor şi care caută totdeauna desfătarea, mâncarea şi băutura".

Să-L rugăm şi noi pe Bunul Dumnezeu să vindece şi mintea noastră pentru că adesea este strâmbă şi nu gândeşte clar, corect şi drept. Să avem întotdeauna puterea să-I mulţumim lui Dumnezeu când trecem peste încercările vieţii acesteia.

- Să învăţăm de la Evanghelia de astăzi să avem răbdare în încercările şi în greutăţile vieţii, pentru că izbăvirea nu vine decât de la Dumnezeu şi numai atunci când El rânduieşte. Să ne rugăm şi niciodată să nu ne pierdem încrederea şi nădejdea în Dumnezeu, pentru că oamenii din ziua de astăzi, din cauza greutăţilor prin care trec, foarte adesea îşi pierd nădejdea în Dumnezeu. Să învăţăm de la această femeie care a avut răbdare 18 ani şi care mergea în biserică şi Îl slăvea pe Dumnezeu, în boală şi în neputinţă. Să mergem şi noi la biserică şi să-I aducem mulţumire lui Dumnezeu.

- Sfântul Nicolae Velimirovici spune: "Nimeni nu poate gusta din dulceaţa binelui dacă nu stăruieşte în bine, pentru că pe calea binelui gustăm la început amărăciuni, iar abia după aceea vin dulceţile".

Omilia mitropolitului Teofan la Duminica vindecării femeii gârbove

Cuvioase părinte stareţ, cuvioşi părinţi, iubiţi fraţi, iubiţi credincioşi, Dumnezeu ne-a binecuvântat în această zi să fim aici în măreaţa biserică a Mănăstirii trei Ierarhilor pentru o clipă de har izvorâtă din Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie. Suntem deja în luna decembrie, iarna stăpâneşte deja creaţia lui Dumnezeu din aceste locuri. Peste doar câteva săptămâni, cu mila Celui Atotputernic, vom fi în inima sărbătorii Naşterii Domnului, praznicul anului nou şi marea sărbătoare a Botezului Domnului Iisus Hristos.

Febra, mai bine zis agitaţia sărbătorilor, începe deja să se simtă: cumpărături, pregătiri pentru praznic, pregătiri pentru concediu, pentru noaptea dintre trecere dintr-un an în celălalt. Viaţa curge, un an se scurge, un altul se apropie. Anul care tocmai se încheie nu este un an tocmai uşor: ispitiri multe, încercări numeroase, împlinindu-se ceea ce s-a rostit înaintea citirii Apostolului, că „***tăria mea şi lauda mea este Domnul, (…) certând m-a certat Domnul, dar (totuşi) morţii nu m-a dat.”*** (Psalmul 117, 14, 18). Ne-a certat Domnul în acest an cu multe greutăţi. Ispitirile au fost multe, dar iată, prin mila Lui, suntem în viaţă, morţii El nu ne-a dat.

Este vreme potrivită, este ocazie binecuvântată să medităm la toate slăbiciunile noastre – la toată gârbovia noastră – care au definit trecerea noastră prin acest an.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „acela care îşi aminteşte în permanenţă de păcatele sale, Dumnezeu le uită pe acestea”. Amintindu-ne de slăbiciunile noastre, aducem asupra noastră iertarea lui Dumnezeu faţă de aceste păcate, faţă de

aceste slăbiciuni. Spun aceasta pentru că, acum câteva clipe, la Dumnezeiasca Liturghie, s-a rostit un text din Evanghelia după Sfântul Luca în care ni se aşează în faţă slăbiciunea unei femei care ***„de optsprezece ani era gârbovă”***, spune Evanghelia.

Păcatele probabil, păcatele tinereţii ei, păcatele strămoşilor ei, neputinţa ei fizică au făcut în aşa fel încât ea să nu mai aibă putere să privească cerul. Era încovoiată, era gârbovă, privea doar pământul.

Domnul Hristos o vede, spune Sfântul Luca, şi aşează mâna pe capul ei şi îi rosteşte cuvântul vindecător: ***„Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta!”***(Luca 13, 12). ***Fiecare om are cel puţin o neputinţă.*** Unul este cuprins de o suferinţă sau alta, celălalt este prea mândru, pentru un al treilea orgoliul şi ambiţia nemăsurate se aşează în adâncul inimii sale, pentru un altul pofta de putere sau avere sau un păcat trupesc aduc mult întuneric şi beznă în viaţa lui.

În toate aceste slăbiciuni, gârbovii şi probleme, omul din totdeauna şi omul zilelor noaste aleargă: unul la medic, altul la psiholog, altul la vrăjitoare, altul încearcă să-şi rezolve problema prin relaţii, prin mită sau corupţie. Prin mila lui Dumnezeu, în faţa atâtor numeroase slăbiciuni, sunt şi oameni care, precum femeia gârbovă care s-a îndreptat spre sinagoga timpului său, (anumite persoane) se îndreaptă spre Biserică, îşi recunosc neputinţa şi gârbovia trupească şi mai ales cea sufletească. ***Se îndreaptă spre Biserică pentru că ştiu că acolo Hristos aşează mâna Sa Dumnezeiască peste creştetul lor şi, într-o formă diferită de la un caz la altul, Hristos rosteşte cuvântul vindecător: „Fiică ridică-te, fiule fii eliberat de neputinţa ta”.***

Pentru ca acest lucru, însă, să se împlinească, ***omul trebuie să fie înarmat cu armele lui Dumnezeu.*** Sfântul Apostol Pavel, în scrisoarea trimisă către Efeseni, capitolul 6 – scrisoare care s-a citit astăzi înaintea lecturării textului Evangheliei – ne pune, ne aminteşte, ne îndeamnă să luăm armele lui Dumnezeu, pentru ca gârbovia sufletească să fie învinsă, pentru ca vindecarea adusă de Domnul Hristos să fie consistentă şi de durată.

Spune dumnezeiescul apostol: ***„Fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului”***, zice el. Şi continuă ***„căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui”***, adică ispitele noastre nu vin doar din dorinţe trupeşti, ci lupta noastră este mult mai mare, spune el, este ***„împotriva începătoriilor,***

împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh."

„Pentru aceea", spune apostolul, „luaţi toate armele lui Dumnezeu". ***Care sunt aceste arme?*** Ne spune el:

- îmbrăcaţi-vă „***mijlocul vostru cu adevărul***" – prima armă;
- luaţi „***platoşa dreptăţii***" – cea de-a doua;
- „***încălţaţi picioarele voastre cu Evanghelia păcii***" – pacea, cea de-a treia;
- „***luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.***" – credinţa, cea de-a patra;
- „***luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu***"(Efeseni 13, 10-17).

Prin aceste arme, drept-slăvitori creştini, şi mai ales prin sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu – care este în esenţă rugăciunea – omul se întăreşte în vindecarea primită de la Domnul Hristos şi luptă împotriva atâtor duhuri care se îndreaptă asupra lui şi se aşează cu greutate pe trupul sufletului pentru a-l îndoi pe acesta, a-l gârbovi, a-l obliga să se uite doar în pământ. Da, viaţa omului este o luptă. Dumnezeu ne înzestrează cu armele sale. În acelaşi timp însă, din această luptă, care este în cele din urmă prelungirea crucii lui Hristos în viaţa noastră, omul primeşte nebănuită mângâiere. Dumnezeiescul Apostol Pavel spune că „***precum prisosesc pătimirile lui Hristos întru noi, aşa prisoseşte prin Hristos şi mângâierea noastră***"(II Corinteni 1, 5), iar ***Sfântul Isihie Sinaitul spune că „acela care luptă să-şi lipească pe buzele inimii sale în permanenţă numele lui Iisus, acela va câştiga neapărat liniştire în sufletul său".***

Ne apropiem de sărbătoarea Naşterii Domnului. Îngerii vestesc minunea, păstorii se pregătesc să îngenuncheze în faţa minunii, magii vin de departe pentru a fi aflat în contemplaţie dumnezeiască în faţa minunii petrecută în peştera din Betleem. ***Suntem chemaţi în această perioadă să ne îmbrăcăm în veşmânt de înger, în veşmânt de mag, în veşmânt de păstor pentru a fi pregătiţi să ne aflăm în faţa minunii pogorârii lui Dumnezeu pe pământ.*** Pentru aceasta se cuvine să luăm armele amintite de dumnezeiescul Apostol Pavel şi, ***lipindu-ne numele Dumnezeiescului Hristos pe buzele inimii noastre, vom găsi cu certitudine picătura de linişte sufletească în inima noastră prea mult agitată, vom găsi cu certitudine o picătură de apă vie care să se aşeze pe buzele sufletului nostru însetat după linişte sufletească, după mângâiere duhovnicească, în esenţă după legătura cu cerul.***

Dumnezeu să ne binecuvânteze pentru a parcurge acest drum de câteva săptămâni până la slăvita sărbătoare a Domnului Hristos, pentru ca sufleteşte, dar nu mai puţin real, având-L în faţa noastră, mai bine zis înlăuntrul peşterii din Betleem să cântăm şi noi împreună cu îngerii: **„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”** (Luca 2, 14) Amin!

(Notă: Această omilie a fost rostită astăzi 5 decembrie 2010 de către IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, în cadrul Sfintei Liturghii de la Mănăstirea Sfinţii Trei Ierarhi din Iaşi.)

Înaltpreasfințitului părinte Calinic - Predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) - „Lecţia iubirii şi a împlinirii legii”

Desigur, au fost momente în care Hristos Însuşi s-a mâniat, însă este o mare diferenţă între mânia iraţională a liderului spiritual şi mânia îndreptăţită şi sfântă a Mântuitorului. Dacă prima era pricinuită numai de considerente proprii, mânia Mântuitorului afirma o atitudine împotriva răutăţii dezlănţuite, a nedreptăţii, a formalismului, a discriminării, a urii şi asupririi; împotriva pervertirilor adevăratului spirit al celor spuse de Dumnezeu în Lege şi în proroci.

Prea cuvioşi şi prea cucernici părinţi, iubiţi credincioşi şi credincioase, cititori şi cititoare, Sfântul evanghelist Luca ne prezintă minunea vindecării unei femei „care avea de optsprezece ani un duh de neputinţă şi care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum” (Luca 13, 11). Motivul gârbovirii? Era legată de satana (Luca 13, 16), spune evanghelistul. Ori, vindecarea unor astfel de suferinţe era apanajul exclusiv al Celui Preaînalt, spune Iisus Sirah (38, 1-6).

Interesant este faptul că, deşi femeia era bolnavă, nu neglija sinagoga. Aşa se şi explică întâlnirea neaşteptată, într-o zi de sâmbătă, cu Iisus, pe care L-a găsit învăţând într-una din sinagogi (Luca 13, 10). Nu era prima dată când Iisus învăţa în sinagogă; de multe ori - consemnează Sfântul evanghelist Luca - Mântuitorul întârzia în rugăciuni, chiar şi de toată noaptea (6, 12).

Văzând-o, Iisus a fost mişcat de suferinţa femeii şi, totodată, de indiferentismul celor din jur. De aceea, a chemat-o, Şi-a pus mâinile asupra ei şi i-a zis: „Femeie,

ești dezlegată de neputința ta!” (Luca 13, 12). De aici și dezlegarea de după spovedanie. Purta puterea și lucrarea lui Dumnezeu în Sine Însuși, fiind El Însuși Dumnezeu.

Și, continuă referatul scripturistic, ea îndată s-a vindecat și, drept mulțumire, „Îl slăvea pe Dumnezeu” (Luca 13, 13). Astfel, Mântuitorul a pus capăt unei suferințe care dura de optsprezece ani. Dacă totul s-ar fi oprit aici, ar fi fost foarte bine. Numai că, în aceste condiții, „mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei!” (Luca 13, 14).

„Cei nechibzuiți la vorbă sunt ca împunsăturile de sabie” (Pilde 12, 18). Mai-marele sinagogii nu putea înțelege că minunile săvârșite în zi de sâmbătă erau, de fapt, un răspuns dat formalismului iudaic ridicat la rang de virtute. De altfel, el s-a mâniat și și-a exprimat indignarea nu în nume propriu, ci în numele întregii comunități. Prin aceasta, pe de o parte, își lua Legea ca scut de apărare, iar pe de altă parte, se folosea de atitudinea mulțimii, în numele căreia vorbea.

Sfântul apostol Iacov spune că „mânia nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacov 1, 20). Modul în care învățătorul de lege s-a comportat cu Iisus, ca și cum Acesta, vindecând-o în zi de sâmbătă, prin cuvânt și gest, pe femeia în discuție, ar fi pângărit sinagoga, arată îngustimea legalismului și formalismului iudaic. Din păcate, fariseul nu înțelegea că interdicția prevăzută în porunca a patra din Decalog, aceea de a nu se lucra sâmbăta, nu i se adresa lui Dumnezeu, ci omului.

Omul era cel care nu trebuia să presteze activități lucrative în zi de sâmbătă; nicidecum Dumnezeu! Și apoi, nu era vorba nici de arat, nici de semănat, nici de treierat, nici de vreo altă activitate asemănătoare. „Ce ar fi însemnat ca Dumnezeu să nu fi purtat grijă de lucrurile omenești și în zi de sâmbătă?”, se întreba Sfântul Chiril al Alexandriei. Ori, prin această minune, săvârșită în zi de sâmbătă, Hristos dă o semnificație mai profundă acestei zile, eliberând firea omenească de consecințele ordinii decăzute.

Sfântul evanghelist Luca consemnează nu mai puțin de șase episoade ale activității lui Hristos în zi de sâmbătă, zi ce marchează împlinirea eshatologică a promisiunilor lui Dumnezeu pentru cei flămânzi, bolnavi, robiți, neputincioși ș.a.

Mai-marele sinagogii se arată a fi un om lipsit de discernământ, cu atât mai mult cu cât, mâniindu-se, a protestat împotriva binelui făcut, defăimând minunea. Prin atitudinea sa, încerca de fapt să își acopere necinstea și nelegiuirile. Se pare că nu

atât vindecarea femeii l-a iritat, vindecarea fiind doar pretextul, cât mai ales faptul că poporul adera la învăţătura lui Iisus şi, mai mult, chiar credea într-Însul. Iisus, cunoscându-i inima, nu i se adresează direct, ci răspunde tot aşa cum procedase mai-marele sinagogii, oarecum impersonal şi la plural: „Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă oare sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape?” (Luca 13, 15).

Cea mai puternică palmă morală pe care putea să le-o dea cineva era aceasta, să le arate că preţuiau mai mult animalele decât pe oameni. În general, oamenii făţarnici sunt oameni duplicitari, nu fac ceea ce zic (Iezechiel 33, 31). Se ştie că Mântuitorul, indignat şi întristat de atitudinea lor, le-a condamnat adesea comportamentul, întrebuinţând termeni dintre cei mai neechivoci: „Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Că închideţi Împărăţia cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi [...] Că mâncaţi casele văduvelor şi cu făţărnicie vă rugaţi îndelung; pentru aceasta mai multă osândă veţi lua. [...] Că înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un ucenic şi, dacă l-aţi făcut, îl faceţi fiu al gheenei şi îndoit decât voi. [...] Că daţi zeciuială din izmă, din mărar şi din chimen, dar aţi lăsat părţile mai grele ale Legii: judecata, mila şi credinţa. [...] Că voi curăţiţi partea din afară a paharului şi a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire şi de lăcomie. [...] Că semănaţi cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morţi şi de toată necurăţia” (Matei 23, 13-27). Şi şirul vaiurilor continuă.

Nimeni nu ar fi putut lua o atitudine mai potrivită împotriva nedreptăţii, a nepăsării, faţă de durerea şi nevoia altuia, a formalismului încrâncenat şi cinic, a urii şi făţărniciei învăţătorilor de Lege, ca Iisus. Negreşit că protagonistul în discuţie era unul dintre cei vizaţi de vaiurile expuse, ca unul care era cucernic numai la arătare. Nu întâmplător, Mântuitorul - în diferite circumstanţe - le recomandă apostolilor: „Feriţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia.” (Luca 12, 1).

De remarcat este faptul că, în Vechiul Testament, dreptul se putea milostivi chiar în zi de sâmbătă spre dobitocul său (Pilde 12, 10), pentru că sabatul avea un profund caracter umanitar.

Scopul sabatului, aşa cum îl dezvăluie Hristos, nu este realizat interzicând faptele bune, ci încurajându-le. Lucrul acesta îl ştia Mântuitorul, dar şi cei pe care i-a mustrat: „Făţarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă oare sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, şi nu-l duce să-l adape?” (Luca 13, 15). Cum adică? Se puteau dezlega animalele ca să fie adăpate în zi de sâmbătă şi nu putea să fie dezlegată de păcatele sale o femeie gârbovită de optsprezece ani de acestea?

Revoltător! Pentru ei, animalele erau mai de preţ decât oamenii. Există şi astăzi astfel de oameni, care preferă să adăpostească în casă mai degrabă un câine, decât un bătrân fără adăpost, sau un copil orfan, sau un copil al străzii. De aceea, Mântuitorul, indignat de situaţia creată, i-a întrebat: „Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?” (Luca 13, 16). O întrebare de bun simţ. Sabatul devenise o povară greu de purtat de către credincioşi, exprimând dorinţa despotică a unor pseudo-lideri religioşi de a respecta cu stricteţe interdicţiile fixate de ei, ce frizau ridicolul. De aceea, în învăţătura Mântuitorului, porunca sabatului nu mai apare, în timp ce celelalte sunt recomandate.

Viaţa unui om este mai presus sau dincolo de sabatul iudaic, peste care de altfel se arată a fi stăpân Însuşi Hristos.

Şi atunci, de unde atât de multă opoziţie din partea liderului spiritual, mai ales că era în discuţie una din fiicele lui Avraam, nicidecum o străină? Suferea de optsprezece ani! Pentru ea, aceşti ani au fost iad. S-ar fi cuvenit ca el, mai-marele sinagogii, să fi avut o altă atitudine faţă de suferinţa femeii. Ori, el îl certa pe Iisus, folosind un limbaj impersonal, - aşa cum era şi gândirea sa - adresându-se unei mulţimi închipuite, pentru că se credea reprezentantul comunităţii. Răutatea din el nu-l lăsa să vadă nici pe femeia vindecată, şi nici pe Dumnezeu care a vindecat-o.

Certa binele făcut de Dumnezeu, iar prin aceasta Îl certa pe Dumnezeu Însuşi. Numai că, în atare situaţie, răutatea lui s-a poticnit de bunătatea lui Dumnezeu. Şi, pe fondul acestui comportament, Iisus a venit cu întrebarea: „Nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?” Era o întrebare firească, la care nu au putut să răspundă. Şi deşi era o întrebare punctuală, care i se adresa mai-marelui sinagogii, Sfântul evanghelist Luca subliniază că întrebarea i-a ruşinat pe toţi: „S-au ruşinat toţi care erau împotriva Lui, şi toată mulţimea se bucura de faptele strălucite săvârşite de El.” (Luca 13, 17).

S-au ruşinat, dacă mai poate fi vorba de ruşine la astfel de oameni, cei care îi monitorizau orice cuvânt sau faptă, cei care gândeau pătimaş şi contorsionat despre Iisus; mulţimile însă, sensibilizate de minunea consumată, se bucurau.

În Vechiul Testament, era literă de lege porunca: „Să nu duşmăneşti pe fratele tău în inima ta” (Leviticul 19, 17). Iar Solomon spune: „Cine iubeşte certurile iubeşte păcatul” (Pilde 17, 19).

Sfântul apostol Pavel cerea efesenilor, printre altele, în spiritul acestor scrieri sfinte, ca „orice amărăciune şi supărare şi mânie şi izbucnire şi defăimare să piară de la voi, împreună cu orice răutate” (Efeseni 4, 31). Şi iarăşi: „Soarele să nu apună peste mânia voastră, nici să daţi loc diavolului” (Efeseni 4, 26-27). De altfel, Însuşi Hristos a spus: „Oricine se mânie pe fratele său, vrednic va fi de osândă” (Matei 5, 22).

Desigur, au fost momente în care Hristos Însuşi s-a mâniat (Matei 21, 12-13; Marcu 3, 5; 11, 15; Luca 19, 45; 10, 13-15), însă este o mare diferenţă între mânia iraţională a liderului spiritual şi mânia îndreptăţită şi sfântă a Mântuitorului. Dacă prima era pricinuită numai de considerente proprii, mânia Mântuitorului afirma o atitudine împotriva răutăţii dezlănţuite, a nedreptăţii, a formalismului, a discriminării, a urii şi asupririi; împotriva pervertirilor adevăratului spirit al celor spuse de Dumnezeu în Lege şi în proroci.

Leacul împotriva mâniei este îndelunga răbdare şi dragostea. Numai ele îl pot vindeca pe om de patima mâniei; acestea au fost de fapt şi armele sfinţilor. În aceste virtuţi se ascunde şi mesajul Evangheliei de astăzi.

Ips Timotei - Prezenţa lui Dumnezeu în Biserică, pretextele, vremurile, oamenii

† Timotei Prahoveanul, episcop-vicar
al Arhiepiscopiei Bucureştilor
- 03 dec, 2020

Evanghelia Duminicii a 27-a după Rusalii relatează minunea tămăduirii unei femei gârbove (Luca 13, 10-17).

Când Mântuitorul a fost dus la Templu, i s-au spus câteva cuvinte despre El Fecioarei Maria, care-L însoţea, la care, poate, nu am luat aminte uneori: Acesta este pus spre căderea şi ridicarea multora din Israel (Luca 2, 34). Poate nu le-am înțeles deplin, dar facem legătura acum, când observăm atitudinea mai-marelui sinagogii față de Mântuitorul, când din prea mare milostivire a vindecat femeia aplecată spre pământ, care de optsprezece ani îşi ducea crucea suferinței într-o exemplară discreție.

Acesta a fost pus spre căderea şi ridicarea multora din Israel, spre ridicarea celor care aveau să se bucure de cuvintele Lui, de minunile pe care le-a făcut şi de milostivirea lui Dumnezeu, care S-a făcut Om şi a venit în lume ca pe oameni să-i izbăvească din robia celui rău. Unii, însă, n-au avut puterea să se bucure auzind cuvintele Domnului ori văzând minunile Lui.

Mântuitorul a întâlnit mulți oameni entuziaști care Îl aclamau și se bucurau de prezența Lui, rămânând cu El o zi întreagă, cum s-a întâmplat în pustiu cu cei 5.000 de bărbați, pe lângă femeile, copiii şi apropiații lor. De asemenea, observăm atitudinea fariseilor, a celor care-L urmăreau pe Domnul şi doreau să-L prindă în cuvânt, pentru a-L învinovăți. Prezența Fiului lui Dumnezeu îi deranja pe cei care nu înțelegeau mesajul mântuitor. Această prezență l-a tulburat şi pe mai-marele sinagogii.

Nu știm exact unde va fi fost locul în care Mântuitorul a făcut minunea amintită de Evanghelia acestei duminici, poate în cetatea Ierusalimului, la Capernaum sau în altă parte.

Mântuitorul, mergând într-o zi de odihnă (a Sabatului) în sinagogă, a întâlnit printre cei care veniseră să asculte cuvintele Legii și să se închine adevăratului Dumnezeu o femeie gârbovă, care nu putea să privească cerul şi nici pe oamenii de lângă ea, fiind marcată de o profundă suferință. Evanghelia spune că satana o legase, deci purta suferința ca lucrare a celui rău. Deşi era suferindă şi îşi purta cu greu crucea, n-a lipsit în ziua Sabatului de la rugăciunea comunitară săvârșită în sinagogă.

Câţi oameni care nu au nici o suferinţă, perfect sănătoşi, unii tineri, chiar şi vârstnici în putere, nu necinstesc ziua Duminicii, ziua de odihnă? Nu cinstesc Liturghia şi de multe ori nici măcar o dată în timpul unui an nu vin la biserică să o asculte.

Femeia gârbovă era cinstitoare a Legilor evreilor şi fusese prezentă în Templu. Pentru că a cinstit ziua odihnei şi pe Dumnezeu, El i-a oferit prețuirea cuvenită, vindecând-o de neputinţa ei, după optsprezece ani de grea suferinţă, neputând privi pe celălalt, nici cerul, doar ţărâna și cărarea drumului.

Întâlnim oameni care poartă aceeaşi suferinţă şi care nu se pot bucura să-i vadă pe alţii, să comunice cu ei, să dialogheze, din pricina stării sufletești împovărătoare.

Dacă atunci când suntem adunaţi într-un loc ar veni un bolnav, care s-ar vindeca prin rugăciunile slujitorilor Bisericii, mulți s-ar bucura, dar tot ar fi unii care ar avea nemulţumiri şi împotriviri. Aidoma s-a întâmplat atunci.

Mai-marele sinagogii nu a avut puterea să se bucure împreună cu femeia dezlegată de neputinţa ei. Și-a manifestat nemulțumirea spunând că sunt şase zile peste săptămână când putem lucra şi o zi de odihnă, pe care trebuie să o închinăm Domnului. În această zi, spunea el, nu trebuie să se întâmple astfel de fapte, nici vin-

decări ale oamenilor profund bolnavi, cum era femeia gârbovă. Nimic mai neadevărat!

Rabinul cu pricina, chiar dacă era învăţător de lege, nu a avut puterea să aprecieze fapta Mântuitorului, deşi probabil auzise şi de alte minuni săvârşite de El. Toţi cei care se aflau în fruntea sinagogilor, cu o excepţie pe care o cunoaştem din paginile Evangheliei, împreună cu fariseii şi saducheii erau împotriva Mântuitorului. Domnul le-a spus de multe ori: „Făţarnicilor!" De multe ori i-a acuzat pentru faptele lor, mai ales pentru ura nemotivată pe care o manifestau faţă de El şi faţă de lucrarea pe care o avea de împlinit din porunca Părintelui Său.

Evanghelia acestei duminici ne învaţă că trebuie să cinstim ziua de odihnă. În Vechiul Testament era ziua sâmbetei. Creștinii au ca zi de odihnă şi rugăciune, meditație şi legătură profundă cu Dumnezeu ziua duminicii, pentru că într-o zi de duminică Domnul a înviat. Tot într-o zi de duminică S-a pogorât Duhul Sfânt peste apostoli. Îndată după ce primele comunităţi de creştini s-au înfiripat în Antiohia, la Ierusalim şi în alte locuri, în zi de duminică se adunau creştinii pentru a săvârşi Euharistia.

La începutul veacului al patrulea, marele împărat Constantin a promulgat un edict care hotăra ca duminica să fie zi de sărbătoare în tot imperiul. Dumnezeu îi cinsteşte pe cei care preţuiesc ziua duminicii şi care o prăznuiesc prin rugăciune, fapte bune şi participarea la Sfânta Liturghie.

Femeia din Evanghelie, atât de suferindă, ar fi avut motiv să rămână acasă în ziua Sabatului, şi cu toate acestea, dincolo de suferinţa ei, s-a dus la Templu pentru a împlini rânduielile Legii. Cu toate că nu avem neputințele ei, de multe ori căutăm pretexte pentru a rămâne acasă. Căutăm motivaţii, amânând venirea în Casa lui Dumnezeu pentru întâlnirea cu El.

Învăţăm din Evanghelia Duminicii a 27-a după Rusalii că, atunci când observăm împliniri la fraţii noștri, trebuie să avem puterea de a ne bucura cu cei ce se bucură (Romani 12, 15). Împlinirea cuiva, vindecarea unui om bolnav, succesul aproapelui nostru, o anumită realizare dobândită după o perioadă îndelungată de strădanie trebuie să aducă celor din jur care se numesc creştini (fraţi întru credinţă) bucurie. De multe ori însă, nu ne manifestăm într-un asemenea mod față de ceilalți, nu avem puterea de a ne bucura cu cei care se bucură şi nici nu mai găsim timp să plângem cu cei care plâng.

Mântuitorul ne învaţă că ori de câte ori observăm în preajma noastră bucurii sau necazuri, când întâlnim lucrări pozitive sau întristări în viaţa oamenilor, trebuie să fim solidari cu ei. Nu trebuie să căutăm justificări pentru a comenta împlinirile sau încercările din viaţa lor, întrucât singurul Judecător este Cel din ceruri. Părinţii Bisericii spun că, dacă cineva se așază acum pe scaunul de judecată al Judecătorului din ceruri, va fi grea judecata Lui din ziua aceea…

Cei care L-au urmat și L-au ascultat pe Domnul, împlinind cuvintele Lui, au reușit să treacă peste întunericul vieţii lor. Cei care nu L-au ascultat și n-au venit în zi de sărbătoare la biserică, care n-au împlinit cuvintele Lui, au căzut aşa cum au căzut şi cei din vremea Lui, care au fost împotriva cuvintelor mântuitoare pe care le-a propovăduit.

Avem datoria de a urma cuvintele Mântuitorului Hristos şi de a învăța din toate istorisirile Evangheliilor, pentru ca într-o zi să ne putem bucura împreună cu Domnul. Cei care nu vin duminica și sărbătorile la biserică nu se pot bucura împreună cu El.

Cuvintele unui mare duhovnic pe care l-au avut românii, părintele Teofil Pârâian, spun: „Eu pe cei care nu vin permanent la biserică cu păgânii îi asemăn". Un cuvânt greu la prima vedere, dar părintele Teofil, un duhovnic foarte îngăduitor, pe cei care nu veneau duminica la biserică nu-i primea nici la spovedanie, ceea ce înseamnă că prezența la rugăciune în biserică este esențială, chiar dacă s-ar putea ca faptele să nu fie pe măsura cuvintelor Evangheliei. Șederea departe de Dumnezeu şi neparticiparea la Liturghie sunt dintre cele mai grele păcate pe care le pot săvârși creștinii vremurilor de azi şi ai împrejurărilor dintotdeauna. Prezența la Sfânta Liturghie este, de fapt, dorința de a ne întâlni cu Domnul. Când venim în locaşul de cult, ne întâlnim cu El în Euharistie, în lucrarea Duhului Sfânt, în rugăciune, în binecuvântarea pe care o primim de la slujitorii Bisericii.

Chipul femeii gârbove, încercată de grea suferință, rămâne model pentru noi, chiar dacă nu avem aceeaşi suferinţă. Cu toate acestea, rămânem departe de Biserică şi indiferenți la chemarea ei, la îndemnul preotului şi la glasul conștiinței, care trebuie să ne aducă aminte de legătura noastră cu Dumnezeu.

Predica la Duminica a XXVII-a după Rusalii a Preafericitului părinte patriarh Daniel - O vindecare neaşteptată

Sfânta Evanghelie din *Duminica a XXVII-a după Rusalii*, care ne prezintă *vindecarea unei femei gârbove*, are profunde înţelesuri duhovniceşti şi o legătură strânsă cu perioada de post în care ne aflăm, ca timp de pregătire pentru sărbătoarea mare şi sfântă a Naşterii Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Femeia gârbovă, căutătoare a mântuirii

Această Evanghelie ne dezvăluie, în acelaşi timp, *puterea lui Dumnezeu, arătată în Mântuitorul Iisus Hristos*, ca putere a iubirii vindecătoare, şi *virtuţile ascunse ale femeii gârbove*, care de optsprezece ani era robită de o legătură nevăzută a Satanei, sub forma unei neputinţe trupeşti.

Evanghelia ne spune că, pe când se afla într-o sinagogă, Mântuitorul Iisus Hristos a văzut o femeie gârbovă, aplecată cu faţa spre pământ şi care suferea astfel de optsprezece ani. Ea nu putea să ridice privirea în sus, nici să vadă feţele oamenilor, nici albastrul cerului. ***Totuşi, această femeie, în pofida bolii şi a neputinţei ei, venea cu regularitate la sinagogă spre a se ruga lui Dumnezeu, poate nu atât pentru vindecarea trupului său, cât pentru mântuirea sufletului său. Femeia gârbovă unea răbdarea bolii ei apăsătoare cu lucrarea rugăciunii ei stăruitoare.***

Deci, văzând-o, Iisus Domnul, într-o zi de sâmbătă în sinagogă, a chemat-o la El şi i-a zis: ***'Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta!'*** (Luca 13, 12), apoi Şi-a pus mâinile Sale asupra ei, iar femeia îndată s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu. Atunci, mai-marele sinagogii, făţarnic şi plin de invidie, spunea celor prezenţi, fără

să se adreseze direct lui Iisus, că ***şase zile sunt în care poate omul să lucreze, dar în ziua sâmbetei nu trebuie să se săvârşească nici o lucrare, nici chiar o vindecare de boală*** (cf. Luca 13, 14).

Mântuitorul Iisus Hristos, însă, văzând invidia şi făţărnicia mai-marelui sinagogii şi a celor care gândeau ca el, a răspuns: ***'Fiecare dintre voi nu dezleagă oare sâmbăta boul sau asinul său de la iesle şi nu îl duce să îl adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei?'*** (Luca 13, 15-16). Acest răspuns ferm al lui Iisus a ruşinat pe mai-marele sinagogii şi pe cei ce erau potrivnici lui Iisus. În final Evanghelia spune că ***'poporul întreg se bucura de faptele slăvite, săvârşite de El'*** (Luca 13, 17).

Hristos vindecă o femeie răbdătoare, chiar dacă nimeni n-a cerut vindecarea ei

Deşi scurtă ca întindere, această Evanghelie este totuşi foarte bogată în înţelesurile ei duhovniceşti. În primul rând, vedem că femeia era gârbovă de optsprezece ani şi nu putea să meargă firesc, ca toţi oamenii.

Noi nu cunoaştem totdeauna care sunt cauzele spirituale ale bolilor trupeşti, dar vedem că ***Mântuitorul Iisus Hristos nu este nepăsător când oamenii suferă, ci El vindecă neputinţa şi alină suferinţa, vindecă boala dăruind oamenilor sănătate trupească şi sufletească, mai ales dacă ei au credinţă vie şi smerită.***

De fapt, această femeie gârbovă, suferindă şi smerită, nu a cerut nimic de la Hristos Domnul, nu îndrăznea să-L roage ceva. Ea purta crucea suferinţei în tăcere. Trupul ei era gârbov sau aplecat de boală, dar sufletul ei era drept, în stare de rugăciune. Nu cunoştea taina legăturii ei nedezlegate, adică nu cunoştea originea neputinţei ei. Şi cu toate că nici ea şi nici altcineva nu a intervenit pe lângă Iisus, El, din multă milă sau din profundă compasiune faţă de această femeie suferindă, a vindecat-o în văzul tuturor celor adunaţi în sinagogă.

Vedem astfel cum ***Dumnezeu are iniţiativa vindecării omului chiar dacă omul nu mai aşteaptă sau nu mai cere în mod expres vindecarea sa.*** Deci, Dumnezeu, Cel ce cunoaşte viaţa şi suferinţa fiecăruia, dar şi credinţa, smerenia şi răbdarea fiecăruia, alege locul şi timpul când eliberează pe oameni de boală şi suferinţă.

Din această lucrare milostivă şi minunată a Mântuitorului Iisus Hristos înţelegem că ***Dumnezeu lucrează când doreşte El şi cum doreşte El, iar modul Lui de***

lucrare este unul pedagogic sau înţelept. Chiar dacă întârzie, ori face altceva sau altcumva decât aşteptăm noi, Dumnezeu lucrează totdeauna pentru mântuirea oamenilor. Uneori, El nu răspunde când este chemat, iar alteori ne cheamă când nu ne aşteptăm. Oricum, El iubeşte pe toţi oamenii, chiar dacă nu gândeşte ca toţi oamenii, ci dumnezeieşte, mai presus de înţelepciunea omenească.

Fiică a lui Avraam, fiică a credinţei

Mai observăm că *vindecarea minunată care se săvârşeşte de către Mântuitorul Iisus Hristos cu această femeie gârbovă se face nu doar pentru că Domnul cunoştea suferinţa ei îndelungată, de optsprezece ani, ci şi pentru că El cunoştea şi credinţa ei puternică, smerenia ei profundă şi îndelunga ei răbdare*. De aceea a numit-o *'fiică a lui Avraam'* şi a întrebat mustrând pe mai-marele sinagogii şi pe cei care gândeau ca el: ***'Aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o Satana, iată, de optsprezece ani, nu se cuvenea oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua sâmbetei?'*** (Luca 13, 16).

'Fiică a lui Avraam', după tâlcuirea Sfinţilor Părinţi, înseamnă femeie credincioasă şi împlinitoare a voii lui Dumnezeu, pentru că Avraam este socotit părintele credinţei, iar *cine este fiu sau fiică a lui Avraam înseamnă că este fiu al credinţei, al unei credinţe trăite, încercate, verificate în timp, în necazurile şi greutăţile vieţii*. Credinţa aceasta este statornică sau neclintită, la bine şi la rău, nu numai când oamenii primesc daruri de la Dumnezeu, ci şi când El îngăduie ca ei să treacă prin încercări. Aceasta este credinţa lui Avraam, care a lăsat ţara sa de origine şi a mers spre o patrie necunoscută, ascultând de Dumnezeu, călătorind spre un loc necunoscut, ci doar făgăduit. Prin credinţă vedea Avraam pe Dumnezeu Cel nevăzut şi pregusta ceea ce i-a fost promis ca binecuvântare.

Prin credinţă, deci, şi noi înaintăm spre ceva încă necunoscut nouă direct, dar promis sau făgăduit, şi anume Împărăţia cerurilor. **În acest sens, conţinutul credinţei, spune *Sfântul Maxim Mărturisitorul*, este Împărăţia cerurilor.**

*Ridicarea din gârbovirea sufletească,
un început bun în viaţa omului*

Prin credinţă puternică, prin evlavie, prin rugăciune smerită, prin osteneala venirii la sinagogă, această femeie păstra legătura vie cu Dumnezeu Cel nevăzut. Iar când Cel nevăzut S-a făcut văzut, adică S-a făcut Om şi a venit printre oameni, atunci El, Iisus Hristos, a ridicat-o, a dezlegat-o din legăturile Satanei şi a

îndreptat-o în starea de om sănătos care priveşte în faţă pe ceilalţi oameni şi vede lucrarea lui Dumnezeu în lume, adică în natură şi în istorie.

Vindecarea femeii gârbove ne arată înţelesul adânc al ridicării naturii umane păcătoase pe care Mântuitorul o dezleagă, o eliberează din robia demonilor şi a neputinţelor sufleteşti şi trupeşti.

Evanghelia acestei duminici ne arată, aşadar, cât de mare este binecuvântarea de a ne întâlni cu Hristos, cu Dumnezeu-Omul, Care ne ridică sau ne îndreaptă când suntem prea aplecaţi spre cele pământeşti şi ne ajută să privim spre ţinta noastră finală, care nu este mormântul, ci Împărăţia cerurilor.

Aşadar, vindecarea femeii gârbove, ca ridicare din apăsarea sau din aplecarea ei îndelungă, reprezintă, în mod tainic, şi lucrarea mântuitoare a Domnului Iisus Hristos ca vindecare şi sfinţire a naturii umane pe care a asumat-o prin Întrupare, prin înomenire. *Atât Învierea Domnului, cât şi Înălţarea Sa la ceruri înseamnă în limba greacă a Noului Testament ridicare*. Prin Învierea Sa din morţi, Mântuitorul ne ridică din moarte, iar prin Înălţarea Sa la cer ne ridică de pe pământ la ceruri, adică de la viaţa trecătoare sau biologică la viaţa cea netrecătoare, duhovnicească şi veşnică.

Trup gârbov, dar suflet drept

Din Evanghelia de astăzi mai învăţăm că femeia gârbovă avea *multă credinţă şi smerenie, precum şi îndelungă răbdare, întrucât ea suferea fără să cârtească, fără să se revolte, fără să se plângă, fără să ceară mila cuiva. Trupul ei era gârbov, dar sufletul ei era drept. Trupul ei era plecat spre pământ, dar sufletul ei se înălţa adesea în rugăciune către Dumnezeu*.

În ziua în care Dumnezeu Fiul devenit Om din iubire pentru oameni a ridicat-o, a vindecat-o, ea a început să preamărească pe Dumnezeu. ***La virtuţile sale: credinţă puternică, smerenie profundă şi răbdare îndelungă se adaugă şi multa ei recunoştinţă ca preamărire a lui Dumnezeu.*** *Îndată ce a simţit binefacerea vindecării, ea a preamărit pe Dumnezeu. Prin urmare, femeia gârbovă devine un mare dascăl pentru noi toţi*. Ea este pentru noi o lumină mai ales în această perioadă a Postului Naşterii Domnului, ca timp de pregătire pentru primirea Mântuitorului Iisus Hristos în peştera inimii noastre, în intimitatea sufletului nostru, care, din cauza păcatelor, devine întunecos şi rece, dar se luminează şi se încălzeşte prin rugăciune, post şi milostenie, prin Spovedanie şi Împărtăşanie. Din acest motiv, trebuie *să ne întărim credinţa, să cultivăm smerenia, să înmulţim*

rugăciunea, să ne întărim răbdarea în timpul încercărilor şi să facem milostenie. Să nu uităm să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru faptul că existăm, că suntem sănătoşi, că suntem iubiţi de Dumnezeu, chiar dacă trecem prin necazuri, boli şi ispite.

Învăţătura principală a Evangheliei de astăzi, mult folositoare pentru Postul Naşterii Domnului, este îndemnul la *fapta milostivă*. ***Mântuitorul Iisus Hristos săvârşeşte binele fără să fie rugat, fără să I se ceară.*** Femeia gârbovă nu a cerut nimic de la Iisus, ci El din proprie iniţiativă a chemat-o şi a vindecat-o. A chemat-o la El şi i-a spus: ***'Eşti dezlegată de neputinţa ta'***(Luca 13, 12), a pus mâinile Sale asupra ei şi a vindecat-o. A unit cuvântul eliberator cu fapta milostivă.

Prin această lucrare, ***Mântuitorul Iisus Hristos ne învaţă şi pe noi să nu aşteptăm ca să fim rugaţi sau solicitaţi stăruitor, ci dacă vedem că un om are nevoie de ajutorul nostru, să mergem spre el şi să-l ajutăm.***

Să săvârşim binele şi în zilele de sărbătoare

Evanghelia de astăzi ne mai învaţă că *Domnul Iisus Hristos a vindecat această femeie în zi de sărbătoare, în ziua sâmbetei*. Prin urmare, observăm că şi în zi de sărbătoare putem şi trebuie să facem binele, să dăm o mână de ajutor, să îndreptăm un om care este căzut într-un fel sau altul, să-l consolăm cu un sfat bun, cu un cuvânt bun, cu o rugăciune pentru sănătatea şi mântuirea lui. ***Facerea de bine nu este oprită nici chiar în zilele de sărbătoare. Adică sărbătoarea nu este o scuză sau un obstacol spre a săvârşi binele pentru aproapele nostru***.

Mulţi creştini, în această perioadă a postului Naşterii Domnului, vizitează şi ajută bolnavii, bătrânii, pe cei săraci, pe cei necăjiţi, pe cei singuri. Noi ne numim creştini, pentru că purtăm numele lui Hristos. Când săvârşim multe fapte de milostenie, lumea preamăreşte pe Hristos Domnul pentru bunătatea Lui care se arată prin oamenii binevoitori şi binefăcători.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să simţim bucuria ajutorului Său şi a săvârşirii faptelor bune, spre slava Preasfintei Treimi şi spre a noastră mântuire. Amin!

„Binele trebuie săvârşit şi în zi de lucru, şi în zi de sărbătoare”

Arhid. Ştefan Sfarghie
- 06 dec, 2020

În Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove), Preafericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învăţătură în Paraclisul istoric „Sfântul mare mucenic Gheorghe” din Reşedinţa Patriarhală, în care a subliniat faptul că, în esenţă, Evanghelia citită în cadrul Sfintei Liturghii (Luca 13, 10-17) ne arată că binele trebuie săvârşit în orice vreme. De asemenea, prea fericirea sa a vorbit despre viaţa şi minunile Sfântului ierarh Nicolae, întrucât anul acesta sărbătoarea arhiepiscopului Mirelor Lichiei a căzut duminica.

Preafericitul părinte patriarh Daniel a explicat că Evanghelia tămăduirii sau vindecării femeii gârbove a fost rânduită spre a fi citită în această perioadă a Postului Naşterii Domnului pentru a ne arăta că trebuie să săvârşim fapte bune de milostenie şi să-i ajutăm pe cei din jurul nostru care se află în suferinţă.

„Această femeie care de optsprezece ani avea o neputinţă, era gârbovă, este un model de credinţă întru răbdare. Deşi era bolnavă, ea venea la sinagogă să se roage în fiecare sâmbătă. Deşi nu putea privi cerul, ci doar pământul, ea avea sufletul drept, înălţa sufletul spre cer prin rugăciune şi nădejde în Dumnezeu. Această femeie nu a cerut nimănui nimic. Nu a cerut nici un ajutor, ci doar întru răbdare se ruga, ascultând cuvântul Domnului din citirea Sfintelor Scripturi.

Mântuitorul o vindecă pe această femeie gârbovă de optsprezece ani, nu pentru că cineva L-a rugat, ci în iubirea Lui milostivă, cunoscând sufletul drept al acestei femei şi răbdarea ei întru credinţă, i-a ridicat sarcina cea grea a neputinţei”, a arătat prea fericirea sa.

Femeia gârbovă, un dascăl al recunoştinţei

Întâistătătorul Bisericii noastre a precizat apoi că femeia gârbovă de optsprezece ani, vindecată de Mântuitorul Iisus Hristos, este pentru noi şi un dascăl al recunoştinţei, deoarece îndată ce a fost tămăduită „s-a îndreptat şi slăvea pe Dumnezeu” (Luca 13, 13). „De reţinut este faptul că Mântuitorul o numeşte pe această femeie fiică a lui Avraam (Luca 13, 16), ceea ce înseamnă fiică a credinţei, pentru că Avraam este considerat părintele credinţei. Evanghelia ne cheamă pe toţi să ne ridicăm din gârbovenia sufletului adusă de păcat, care devine o povară asupra sufletului ce nu-l lasă să se ridice suficient spre a-L lăuda pe Dumnezeu”, a mai spus prea fericirea sa. Părintele patriarh Daniel a vorbit şi despre modul în care omul se poate îndrepta duhovniceşte din gârbovirea sufletească: *„Această ridicare duhovnicească se săvârşeşte acum prin mai multă spovedanie, prin mai multă rugăciune, prin mai deasă împărtăşire cu Sfintele Taine şi prin mai multe fapte de milostenie. Evanghelia ne arată că binele trebuie săvârşit şi în zi de lucru, şi în zi de sărbătoare. În orice moment trebuie să săvârşim fapte ale iubirii milostive faţă de semenii noştri”.*

Sfântul ierarh Nicolae arată bunătatea lui Dumnezeu-Tatăl

În continuare, prea fericirea sa a vorbit despre viaţa Sfântului ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei: *„Acest sfânt a trăit la sfârşitul secolului al 3-lea şi în prima parte a secolului al 4-lea. S-a născut pe la anul 270 într-o cetate numită Patara din Asia Mică. Părinţii lui se numeau Teofan şi Nona, dar ei au murit din cauza unei epidemii, cum ar fi epidemia aceasta din zilele noastre, pe când pruncul Nicolae avea o vârstă foarte fragedă. A fost crescut de unchiul său, care avea acelaşi nume, Nicolae, şi era episcop al cetăţii Patara, deci unchiul l-a crescut pe nepot, oferindu-i o educaţie aleasă, învăţându-l dreapta credinţă şi săvârşirea faptelor bune”.*

Prea fericitul părinte patriarh Daniel a subliniat că Sfântul Nicolae împreună cu Sfântul Spiridon al Trimitundei şi cu diaconul Atanasie din Alexandria au apărat dreapta credinţă şi l-au mustrat pe Arie la Sinodul I Ecumenic din anul 325: *„Sfântul ierarh Nicolae este numit în troparul său îndreptător credinţei sau dreptar al credinţei, tocmai pentru că a apărat dreapta credinţă în faţa ereziei. El*

a săvârşit minuni în timpul vieţii şi după moarte, iar prin minunile sale el a arătat milostivirea sa”.

De asemenea, patriarhul României a precizat că Sfântul ierarh Nicolae este ajutător al orfanilor, al bolnavilor, al oamenilor aflaţi în dificultăţi, dar mai ales este prieten al copiilor: *„Sfântul ierarh Nicolae arată bunătatea lui Dumnezeu-Tatăl. El este perceput de copii ca un sfânt milostiv, dăruitor şi ca un prieten discret. El este un om al faptelor bune făcute cu smerenie, fără dorinţă de afişare. El este în istorie simbolul generozităţii”.*

Părintele patriarh a mai reliefat faptul că Sfântul ierarh Nicolae este un dascăl al milosteniei, atât pentru Răsărit, cât şi pentru Apus: *„În anul 1087, pentru a nu fi profanate de musulmani, moaştele sale au fost mutate de la Mira Lichiei la Bari, în Italia, unde se află şi astăzi. Deasupra moaştelor sale se află o candelă cu două făclii, arătând că el este luminător şi dascăl al milosteniei atât pentru Răsărit, cât şi pentru Apus”.*

Preafericirea sa a amintit şi faptul că un fragment din mâna Sfântului ierarh Nicolae se păstrează la Biserica „Sfântul Gheorghe”- Nou din Bucureşti, acesta fiind adus în Ţara Românească prin dărnicia voievodului Mihai Viteazul.

Totodată, întâistătătorul Bisericii noastre a subliniat că în Bucureşti se află 44 de biserici puse sub ocrotirea Sfântului Nicolae. *„Sfântul Nicolae este cel mai popular sfânt al Capitalei României. Cum se explică aceasta? Prin faptul că bucureştenii au înţeles că esenţa vieţii creştine este bunătatea inimii, este milostenia. Bucureşti, oraşul bucuriei cum s-a numit în secolele trecute în limba greacă, este un oraş al bucuriei în măsura în care rămâne un oraş al milosteniei, al binefacerii”,* a subliniat patriarhul României.

La final, prea fericirea sa i-a felicitat pe toţi cei care poartă numele de Nicolae sau derivate din acest nume, ca: Nicuşor, Nicu, Nicoleta ş.a.

Mărgăritare duhovniceşti - Din înţelepciunea Sfinţilor părinţi

Când nu răspunde Dumnezeu la cererea noastră?

“Dacă tu te rogi lui Dumnezeu ca să te scape de războiul păcatului ce te apasă şi nu eşti auzit de Dumnezeu, apoi nu te întrista. ***Dumnezeu ştie mai bine ce îţi este de folos.***

Rugându-te lui Dumnezeu în timpul luptei, să nu zici: scapă-mă de cutare, sau de cutare, sau dăruieşte-mi cutare sau cutare. În rugăciunea ta zi aşa*: **„Doamne Iisuse Hristoase! Ajută-mi, nu mă lăsa pe mine cel rătăcit să petrec în păcatul meu; nu-mi îngădui să-mi urmez voia mea, nu îngădui să fiu pierdut de păcatele mele; ci milostiveşte-Te spre zidirea Ta. Eu sunt neputincios, nu mă trece cu vederea! Către Tine am scăpat: nu mă părăsi; vindecă sufletul meu, că am greşit Ţie. Înaintea Ta sunt toţi cei ce mă necăjesc pe mine şi nu am altă scăpare, Domnul meu, afară de Tine. Doamne, mântuieşte-mă după mare mila Ta. Să se ruşineze şi să se înfrunte cei ce se scoală asupra mea, cei ce caută sufletul meu ca să-l ia pe el (Ps. 39, 19). Doamne, Ţie toate îţi sunt cu putinţă şi prin Tine slăvim pe Dumnezeu-Tatăl şi pe Dumnezeu-Duhul Sfânt în veci”.***

Atunci şi conştiinţa ta va spune în ascuns inimii tale de ce Dumnezeu nu ia aminte la cererea ta. De tine depinde să nu nesocoteşti îndemnurile conştiinţei tale şi să împlineşti ceea ce îţi va spune. Să ştii că Dumnezeu numai la rugăciunea acelui om care nu ascultă de El nu ia aminte.

Dumnezeu este aproape de fiecare om, însă împlinirea poftelor noastre, care sunt împotriva voii Lui, nu-I îngăduie să ne audă. Deci, nu te lăsa înşelat de părerea de sine.

După cum pământul nu poate aduce rod de la sine de nu va fi semănat şi udat cu apă, aşa şi omul nu va putea aduce rod duhovnicesc fără pătimirea celor rele lucrate de viaţa cea cu nevoinţe şi fără de smerită cugetare.” - *Sfântul Ignatie Briancianinov*

***

„Un om făţarnic are două feţe şi nici un obraz.” – Nicolae Iorga

***

“În mintea strâmbă şi lucrul drept se strâmbă.” – Părintele Arsenie Boca

***

Despre clevetire

„Un soi de păsări când zboară peste un munte din ţara Cilicia, ţin în cioc câte o pietricică până ce trec muntele. Ele ţin pietricica pentru ca să nu poată striga, căci fără piatră n-ar putea răbda să nu strige, şi atunci, auzindu-le, vulturii le-ar prinde şi le-ar mânca!

Oamenii clevetitori ar face tare bine dacă ar lua pildă de la aceste păsări fără minte, dar totuşi foarte cu minte. Ei ar face bine dacă şi-ar lega limba ca să nu mai clevetească pe aproapele cu fel de fel de vorbe urâte. Atunci nu i-ar auzi nici pe ei diavolul – vulturul iadului ca să-i înghită în văpaia cea nestinsă a muncilor veşnice.” - *Protos. Nicodim Măndiţă*

***

Cugetări duhovniceşti

“… Dacă bunăoară, răspund fratelui meu: **“***Acum nu pot să te ajut, e vremea rugăciunii***“**, zicerea mea nu-i câtuşi de puţin scandaloasă, e cuminte şi dovedeşte evlavie. ***Dar numai creştinească nu-i.***

Dacă judec: *Mai degrabă renunţ la dulceaţa slujbei decât să nu-mi ajut fratele, să-l las singur şi de izbelişte în necazul lui, să nu-mi fie milă de el*, poate provoc scandal şi smintesc pe vreun fariseu, **dar mă port creştineşte.**

Dacă mă aflu în extaz şi nesocotesc nevoia unui bolnav, dau poate dovadă de mare pietate, ***dar nu-s creştin***“. - *Nicolae Steinhardt*, ***“****Dăruind vei dobândi”*

****

Din înţelepciunea sanscrită

“Omul care nu ştie, dar nu ştie că nu ştie, este periculos - să te fereşti de el;
Omul care nu ştie, dar ştie că nu ştie, este neputincios – ajută-l, învaţă-l să ştie;
Omul care ştie, dar nu ştie că ştie, este adormit - trezeşte-l;
Omul care ştie, şi ştie că ştie, este înţelept - urmează-l.”

Istorioară - Copilul şi preotul

Mergând prin parohia sa, un preot l-a auzit pe un copil vorbind urât cu prietenii săi de joacă şi înjurând. Oprindu-se, l-a întrebat:
- Dacă cineva ar vorbi în limba engleză, ce ai crede despre el ?
- Că este un englez, a răspuns băieţelul.

- Dar dacă cineva ar vorbi în limba spaniolă?
- Ar fi un spaniol, desigur.

- Nu crezi că este la fel şi cu cel care vorbeşte "limba" lui Dumnezeu? Un creştin spune doar lucruri frumoase şi folositoare. De la omul rău, dimpotrivă, nu auzi decât vorbe urâte, înjurături şi minciuni.

Cum este sufletul omului, aşa sunt şi vorbele sale.

Fii atent ce spui, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge între cei a căror limbă o vorbeşti! Poţi ajunge între păcătoşi şi diavoli sau între îngeri şi sfinţi.

****

"Omul este o corabie mică, în care se află lei şi balauri, otravă şi răutate, cărări bolnave şi prăpăstii fără sfârşit. Dar, tot acolo este şi Dumnezeu, sunt şi îngerii, viaţa şi Împărăţia Domnului, lumina şi apostolii, cetăţile cereşti şi comorile de har: acolo, în sufletul omului, sunt toate."

Istorioara

Băiețelul s-a îmbrăcat pentru frig și apoi i-a spus tatălui său , care era preot: Gata tată, eu sunt pregătit!

Tatăl său, părinte, a spus: Pregătit pentru ce fiule?

- Tată, e timpul să ieșim cu molitfa și să distribuim un cuvânt de învățătură , pliantele noastre.

Tata a răspuns: Fiule, afară e foarte frig și plouă.

Copilul s-a uitat surprins la tatăl său și a spus:
- Dar tată, oamenii trebuie să știe despre Dumnezeu chiar și în zilele ploioase.

Tata a răspuns: Fiule, nu ies afară pe vremea asta.

Cu disperare, copilul a zis:
- Tată, pot să mă duc singur? Te rog, te rog!

Tatăl său a așteptat o clipă și apoi a spus: Fiule, poți să pleci. Iată pliantele, ai grijă de ele.

- Mulțumesc, Tată părinte ! Și cu asta, fiul a ieșit în ploaie. Tânărul de 11 ani a mers pe cateva străzi ale satului, împărțind pliantele oamenilor pe care i-a întâlnit. După 2 ore de mers pe ploaie și prin frig și cu ultimul fluturaș în mână, s-a oprit într-un colț să vadă dacă mai vede pe cineva căruia să dea și fluturașul, dar străzile erau total pustii.

Apoi s-a întors spre prima casă pe care a văzut-o, a mers până la ușa din față, a atins clopoțelul de mai multe ori și a așteptat, dar... Pentru că nimeni nu răspundea, s-a întors să plece, dar ceva l-a oprit.

Băiatul s-a întors spre ușă și a început să atingă clopoțelul și să bată puternic ușa cu încheieturile. El a continuat să aștepte.

În sfârșit ușa a fost deschisă ușor. O doamnă a ieșit cu o privire foarte tristă și a întrebat:
- Ce pot face pentru tine, fiule?

Cu ochi strălucitori și un zâmbet frumos copilul a spus:
- Doamnă, îmi pare rău dacă v-am supărat, dar vreau doar să vă spun că Dumnezeu vă iubește cu adevărat și am venit să vă dăruiesc ultimul meu fluturaș, care vorbește despre Dumnezeu și marea Lui iubire. Băiatul i-a dat apoi fluturașul.

Doamna a spus:
- Mulțumesc, fiule, Dumnezeu să te binecuvânteze! Nu știi ce mult bine ai făcut!

Ei bine, în dimineața următoare de Duminică, preotul era la predică și când s- a terminat slujba cineva a rugat pe preot ceva. Un lucru puțin neobișnuit...

După ultimul rând din spate al bisericii, o doamnă mai în vârstă s-a ridicat în picioare.
- Părinte aș dori să fac o mărturisire public despre o vizită primită săptămâna asta.

Când a început să vorbească, din ochii ei a apărut o privire strălucitoare și glorioasă:
- Nimeni din această Biserică nu mă cunoaște, deoarece sunt nou venită în acest sat... Nu am fost niciodată aici, nici nu am fost creștină. Soțul meu a murit cu ceva timp în urmă lăsându-mă complet singură pe lumea asta. Vinerea trecută a fost o zi deosebit de friguroasă și ploioasă afară și în inima mea; și în acea zi am ajuns la capătul drumului, nu mai aveam nici o speranță și nu mai voiam să trăiesc. Am luat un scaun și o frânghie și m-am urcat în podul casei mele. Am legat un capăt al frânghiei de căpriorii acoperișului; apoi m-am urcat pe scaun și mi-am pus celălalt capăt al frânghiei în jurul gâtului. M-am așezat apoi pe scaun, atât eram de singură și cu inima frântă, încât eram pe cale să mă arunc de pe scaun, când deodată am auzit zgomotul puternic al unor bătăi în ușă.

Așa că m-am gândit: Aștept un minut și oricine ar fi va merge. Am așteptat și am așteptat, dar în ușă cineva bătea din ce în ce mai tare de fiecare dată. A devenit atât de tare încât nu am mai putut ignora. Așa că m-am întrebat, cine ar putea fi? Nimeni nu se apropie de ușa mea sau nu vine să mă viziteze!

Am eliberat frânghia de la gât și m-am dus la ușă, în timp ce încă suna clopoțelul și în ușă încă se bătea. Când am deschis ușa, nu mi-a venit să cred ce au văzut ochii mei, în fața ușii mele era cel mai radiant și angelic copil pe care l-am văzut vreodată.

Zâmbetul lui, ohhh, nu-l pot descrie niciodată! Cuvintele care i-au ieșit din gură mi-au făcut inima moartă cu atâta timp în urmă, să revină la viață, când a spus cu glasul lui blajin: "Doamnă, vreau doar să vă spun că Dumnezeu vă iubește cu adevărat."

Când îngerașul a dispărut între frig și ploaie, mi-am închis ușa și am citit fiecare cuvânt al fluturașului. Apoi m-am dus în pod să scot scaunul și frânghia. Nu mai aveam nevoie de ele. După cum vezi. Acum sunt o fiică fericită a lui Hristos.

Cum direcția băiatului, când a plecat, a fost către această Biserică, am venit personal să mulțumesc acelui îngeraș al lui Dumnezeu care a venit la timp, să-mi salveze viața dintr-o eternitate în iad și să mi-o înlocuiască cu o veșnicie în prezența lui Dumnezeu.

Toată lumea a plâns în Biserică.

Părintele a venit în mijlocul Bisericii și a mers spre primul rând din față, unde stătea îngerașul; și-a luat fiul în brațe și a plâns necontrolat.
- Îmi pare rău că nu am mers cu molitfa cu tine, dar văd că Hristos a mers cu tine!

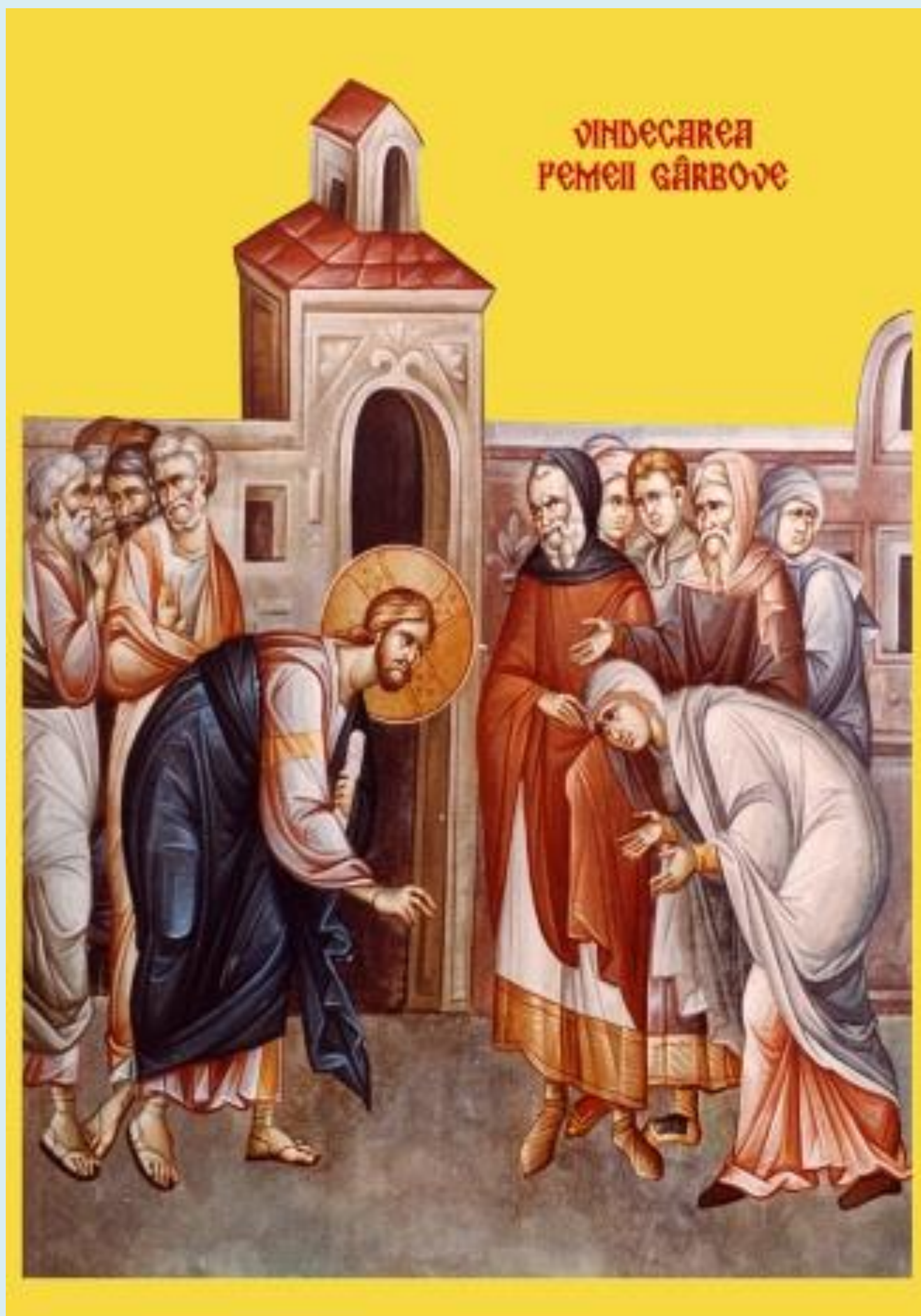
Amintiți-vă, cuvântul lui Dumnezeu poate face o mare schimbare în viața cuiva, să nu vă fie niciodată rușine să-l răspândiți...

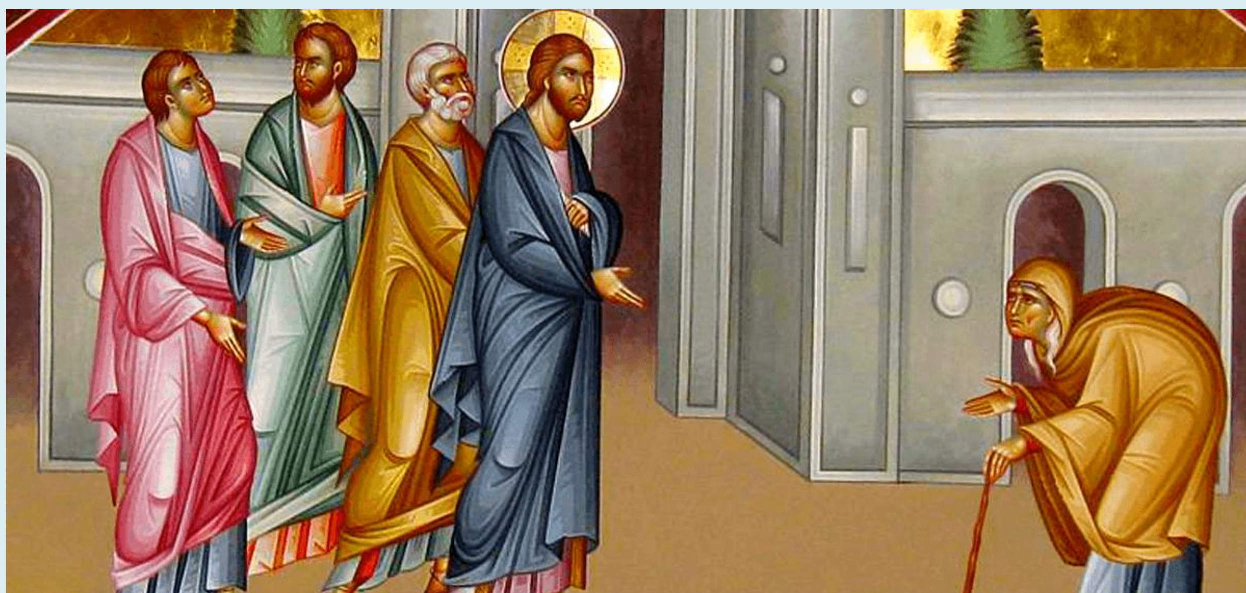
Pur și simplu nu știm a cui viață o putem schimba prin faptele /sau cuvintele noastre.

Deci haideți să nu facem diferențe ... fiecare suflet este prețios în ochii lui Dumnezeu.

Vizitați pe cei apropiați, nu lăsa depresia și păcatul să- l viziteze!

Icoane

Duminica a 27-a după Rusalii

(Tămăduirea femeii gârbove)

articole icoane predici video comentarii patristice

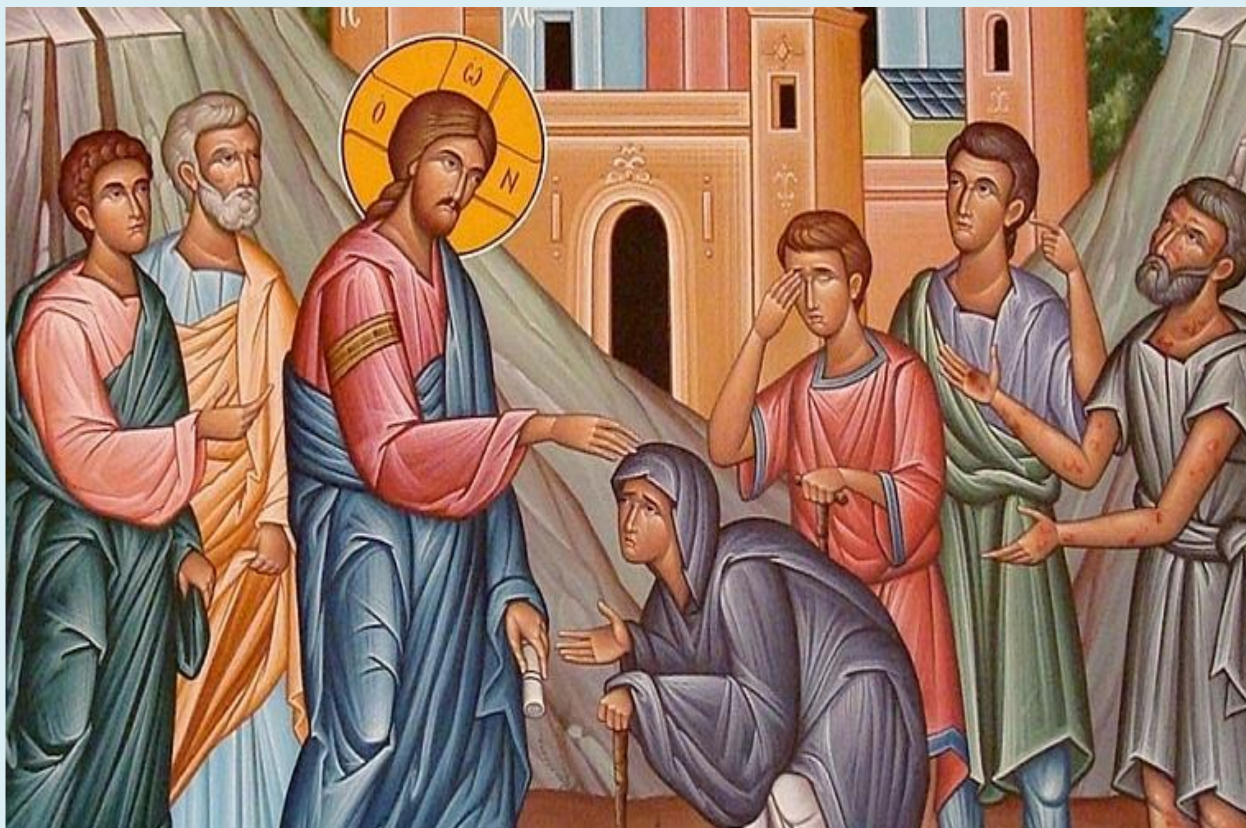

VINDECAREA FEMEII GÂRBOVE

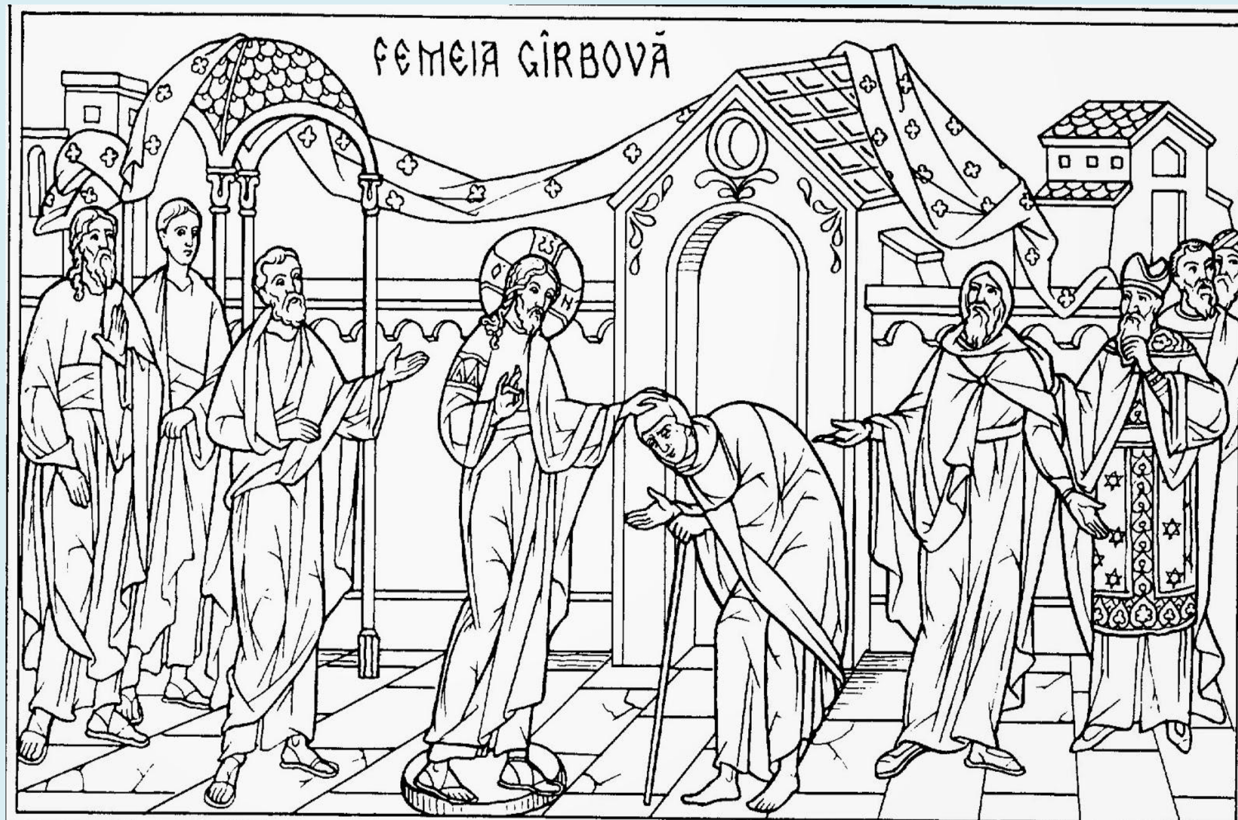

TĂMĂDUIREA FEMEII GÂRBOVE
LUCA 13, 10-17

HRISTOS VINDECÂND
FEMEIA GÂRBOVĂ
IC XC
©doxologia.ro

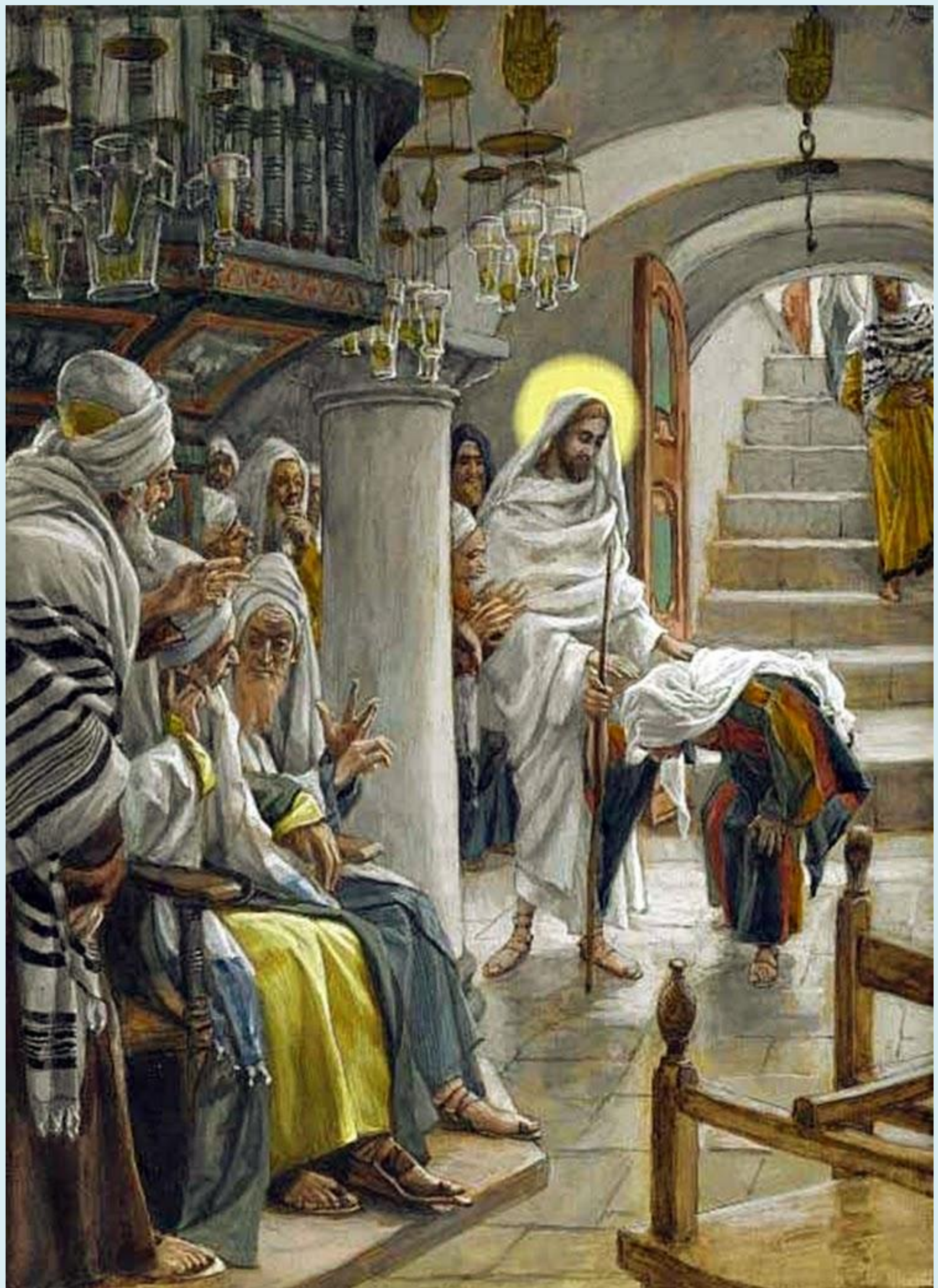

Ο ΩΝ
IC XC

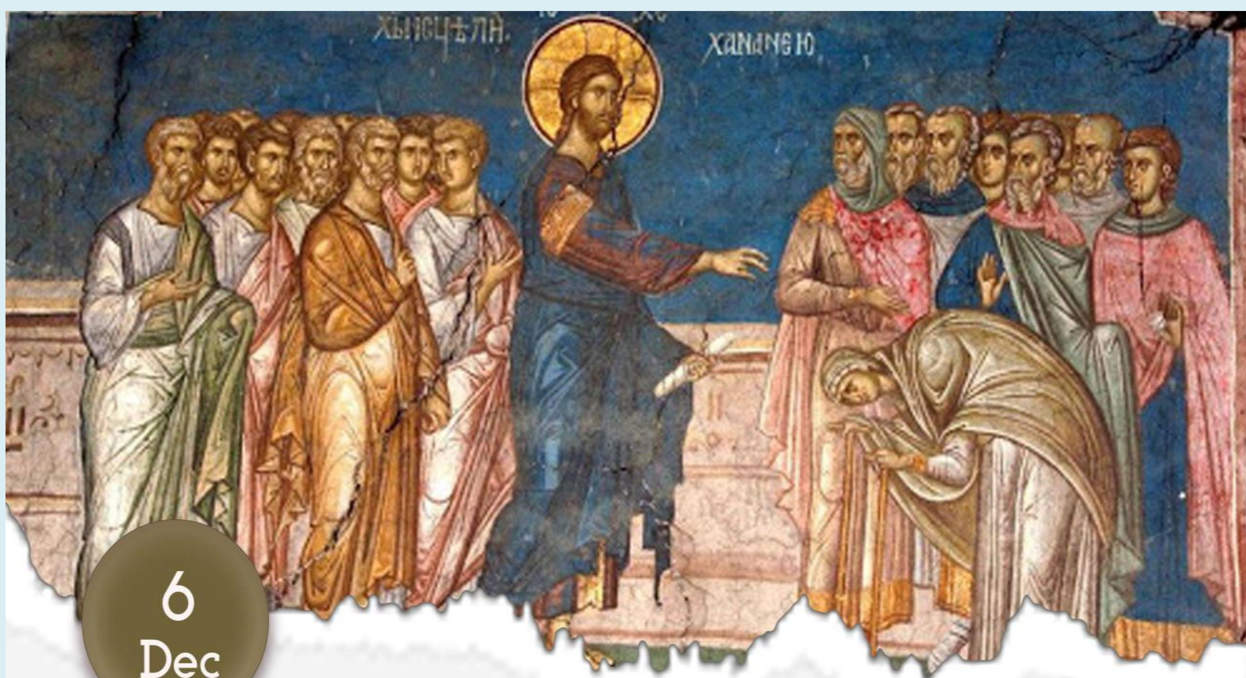

IC XC

FEMEIA GÎRBOVĂ

Dumnezeu dorește și săvârșește vindecarea omului chiar și atunci când omul nu mai așteaptă vindecarea sau nu mai cere în mod stăruitor vindecarea sa.

† PATRIARHUL DANIEL

BASILICA.RO

GÂNDURI LA
EVANGHELIA DUMINICII

